

YANGIN

Melanie Harlow

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

Yeni komşum bir itfaiyeciydi ve aynı zamanda oldukça çekici,
bekâr bir babaydı. Yine de yemin ederim ki o yangın alarmını
bilerek çalıştırmamıştım. Aniden evime girdiğinde —çıplaktım—
her şey tepetaklak oldu.

Hayır, elbette hiçbir şey yaşanmadı çünkü ben, romantizm bağımlısı
Winnie MacAllister, tam bir yıl boyunca erkeklerden
uzak durmaya yemin etmiştim.

Nefesimi hızlandıran derin kahverengi gözleri olanlardan bile...
İki sevimli küçük kızlarını büyütmekle meşgul olan ve aşka
inanmadıklarını iddia eden muhteşem, huysuz adamlardan bile...

Bu yemin, Dex bir gece beni öpene ve tüm savunmamı
yerle bir edene dek sürdü.

Nazik olmadığını söylüyordu, haklıydı.
Başka bir eyalette teklif edilen rüya gibi işi
kabul etmem gerektiğini söylüyordu, haklıydı.

Benim için çok yaşlı olduğunu ve asla
hak ettiğim erkek olamayacağını söylüyordu.

Yanıliyordu.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

[renkitap.com](https://www.renkitap.com)

ISBN 978-625-607-980-9

9 786256 079809

YANGIN

Melanie Harlow

YANGIN

MELANIE HARLOW

Özgün Adı: Ignite

Çeviren: Sera Deniz Savaşan

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Meryem Çelikten Çağlar

Redaksiyon: Öznur İlter

Kapak Tasarım: Emily Wittigs

Kapak Uygulama: Şeyma Kırbaş

Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Aralık 2024

ISBN: 978-625-6079-80-9

Yayınevi Sertifika No: 30492

Düzenleme

Ny.Ozlem

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap

© Copyright 2021. IGNITE by Melanie Harlow

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and the Rebecca Friedman Literary Agency Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

Gri Basım Sanayi. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. No: 83/1

Güven İş Merkezi A Blok İç Kapı No: 67

Topkapı Zeytinburnu-İstanbul

info@gribasim.com.tr Tel: 0212 544 25 41

Sertifika No: 44488

www.renkitap.com

YANGIN

Melanie Harlow

Çeviren: Sera Deniz Savaşan

Cloverleigh iftlikleri Serisi fanlarına.
Bu dünyayı benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Hoş geldiniz.

Sana lanet olası bir yıldırım çarpmış gibi hissettiren birini hak
ediyorsun.

Sakın “iyiye” razı olma.

Roy Kent*, “Ted Lasso”**

* Ted Lasso adlı dizideki karakter. –ç.n.

** Amerikan kolej futbolu ile ilgili bir dizi. –ç.n.

1. BÖLÜM

Dex

“Babacığım,” diye fısıldadı minik bir ses. Hareket etmeden uzanırken gözlerimi kapalı tuttum. Alarmım saat altıya kurulmuştu ve henüz çalmamıştı ancak kızlarım neredeyse yirmi dakikadır ayaktaydı. Boktan dairemde, yatak odamla onların odasını ayıran ince duvardan konuştuklarını duymuştum. Şimdiyse en sevdikleri oyunu oynuyorlardı ki bu da uyurken başımda dikilip hakkımda boktan şeyler söylemekti.

“Baba.” Ses şimdi daha yakından geldiği için konuşanın beş yaşındaki kızım Luna olduğunu anladım. “Horladığını duyduk.”

Uyuyormuş gibi yapmaya devam ettim.

Bu arada bilinmesini isterim ki ben horlamam.

“Babam uyurken hep çok komik görünüyor.” Luna oyunu başlattı. “Sence de öyle değil mi?”

“Evet.” Bu Hallie’ydi, sekiz yaşındaki kızım. “Somurtkan yüzler yapıyor.”

“Ve garip nefes sesleri çıkarıyor.”

“Evet. Ayrıca çok kıllı.”

“O kadar da değil.” Luna savunmacı şekilde fısıldadı. “Sadece biraz orasında var.”

Her ne kadar sık sık kıllı bacaklarım ve dağınık sakallarım la dalga geçseler de battaniye belimde olduğu için küçük parmağıyla göğsümü gösterdiğini tahmin ettim.

“Evet ama koltuk altlarım hiç gördün mü?” diye sordu Hallie. “*Acayip* kıllılar.”

Sırf onlarla uğraşmak için bir kolumu başımın üzerine atıp koltuk altımı gösterdim.

“İy.” Luna kıkırdadı. “Haklısın. İğrenç.”

“Asla dövme yaptırmayacağım,” diye belirtti Hallie. Kızlarım, pazılarımın üzerindeki mürekkepten hem büyüleniyor hem de dehşete düşüyorlardı.

“Ben de.”

“Neden insan tenine *iğneyle* çizim yapılmasına izin verir ki?”

“Bilmiyorum.”

“Kalıcı keçeli kalem kullansalar yeter, hem acıtmaz da.”

“İyi fikir,” dedi Luna coşkuyla. “Daha sonra birbirimize yapalım.”

Tam onlara benim gözetimimde, kimsenin kimseye kalıcı keçeli kalemle kahrolası bir dövme *yapmayacağını* söylemek için kalkmak üzereydim ki –annelerinin bunun için bana bağırdığımı şimdiden duyabiliyordum– Hallie, “Hadi onu dürtelim,” dedi.

İkisinden biri kemikli parmağıyla kaburgalarımı dürttü.

“Hırr.” Uzun ve alçak bir hırlamayla gözlerimi açtım. “Ayıyı kim dürttü?”

“O yaptı.” Yatağımın yanında dikilerek birbirlerini işaret ettiler.

Koridorun ışığı kızları arkadan aydınlatarak dağınık saçlarını ve yazlık geceliklerini ortaya çıkarıyordu. Hallie’nin her yerinde

baykuşlar, Luna'nınkinde de tek boynuzlu at vardı. Ayaklarını göremesem de Luna'nınkilerin çıplak, Hallie'nin yazın bile yalın ayak olmaktan nefret ettiği için çoraplı olduğunu biliyordum.

"Ne istiyorsunuz?" Örtüyü tutup başımın üstüne çektim. "Kış uykusundayım."

"Kış uykusu kışın yapılır, baba," dedi Hallie. "Şu an ağustos ayımdayız. Sen sadece uyuyorsun."

"Uyuyor muyum?" dedim pikenin altından.

"Şey, pekâlâ *uyuyordun*."

"Nedenini biliyor musunuz?" Örtünün altından çıktığımda komodine uzanıp telefon ekranıma dokundum. "Çünkü siktigimin saati sabahın beşi bile değil ve normal insanlar bu saatte uyur."

"Annem bu kelimeyi bizim etrafımızdayken kullanmaman gerektiğini söylüyor," diye hatırlattı Hallie.

"Anneniz burada değil." Donanmada geçen on iki yılın ardından küfürsüz konuşmayı hatırlamak zor bir işti, bu da eski eşimin takdir etmediği bir şeydi.

"Artık kalkabilir miyiz, babacığım?" Luna battaniyeyi sabırsızlıkla çekti.

"Hayır. Acemi birliğinde bile bu kadar erken kalkmamıştım."

"Ama uyuyamıyoruz." Luna yatağıma atlayarak üzerime tırmanıp örtünün altına girdi.

"Neden peki?"

"Yeni ev için çok heyecanlıyız."

"Ah." Bugünkü taşınma konusunda ben de heyecanlıydım, bu daireyi hiçbir zaman sevmemiştim. Lüks Liman Kompleksi olarak adlandırılmasına rağmen ne lükstü ne de limana yakın bir yerdeydi.

Naomi iki yıl önce evden taşınmamı istediğinde, yaşaya-

cak bir yer ararken pek zamanım ya da seçeneğim olmamıştı. Tek istediğim ilkokula yakın, ücretini karşılayabileceğim ve şu an çalıştığım itfaiye istasyonuna çok da uzak olmayan bir yerdi. Buraya taşınır taşınmaz, yeni bir ev için para biriktirmeye başlamıştım.

Yeni yer nereden bakarsanız bakın küçük bir yerdi. İki katlı, bitişik nizam evlerdendi. En azından en sondaki daire olduğu için apartman dairesinden çok daha geniş ve yeniydi, çevresi de çok daha iyiydi. Arka tarafta kızların oynaması için çimenli bir alan, yürüme mesafesinde bir parkla havuz vardı. Tam iki banyomuz ve bir garajımız olacaktı. Ayrıca duvarlardan kimse- nin tartışmasını, tuvaletini veya televizyonunu duymak zorunda kalmayacaktım.

Çocuklukların hayatlarının geri kalanında iki ev arasında gidip gelmeleri gerekeceği gerçeğini telafi etmek için yeterli miydi? Ya da anneleriyle babalarının neden artık birbirlerini sevmediklerini merak etmemeleri için? Veya duydukları tüm kavgaları hafızalarından silebilecek miydi?

Muhtemelen hayır.

Temiz bir başlangıç yapmak için iyi bir yerdi. Daimî evimiz diyebileceğimiz bir yerdi ve olmak istediğim gibi bir baba olabileceğimi kanıtlayabilmek için fırsattı.

Bu da benim için yeterliydi.

“Dinleyin kızlar.” Yüksek sesle esnedim. “Yeni eve taşınmak heyecan verici ama söz veriyorum, güneş doğduğunda da heyecanlı olmaya devam edecek, bu yüzden biraz daha uyuma- ya çalışalım.”

Hallie de yatağa tırmanarak ikisinin de yanıma yerleşebilmesi için beni ortaya doğru zorla itti. “Burada uyuyabilir miyiz?”

“Başka seçeneğim var mı?”

“Hayır.”

“O zaman sanırım uyuyabilirsiniz ama önce koridorun ışığını kapatın.”

Hallie, görev bilinciyle yataktan çıkarak ışığı kapatıp hızla örtünün altına geri döndü.

“Gerçekten uyumak zorundasınız, tamam mı? Konuşmak yok,” diye emrettim.

“Tamam.”

Sırtüstü uzanıp, sessizliğin uzun sürmeyeceğini bilerek gözlerini kapattım. Beklediğim gibi on saniye bile geçmeden Luna konuşmaya başladı.

“Baba, bugün kamyonu binebilir miyiz, lütfen?”

“Hayır.”

“Neden ama?”

“Çünkü zamanımız yok. Ben, Justin amcanızla birlikte büyük eşyaları taşıırken siz de Bree halanız ve kuzenlerinizle kalacaksınız.”

“Peki büyük eşyalar taşındıktan sonra?” diye sordu Luna umutla.

“Bakarız. Şimdi uyuyun.”

Kızlarımın olmadığı günde taşınmak daha kolay olurdu ama madem aynı zamana denk gelmişti, onlarla geçireceğim günlerden feragat edecek değildim. Çalışma programım –yirmi dört saatlik vardiya, üç gün izin– ve velayet anlaşmasına göre haftada sadece iki gün benimleydiler, üstelik o iki gün de sürekli değişiyordu.

Naomi esnek olmayı seviyordu ancak güzellik merkezindeki müşteri randevularını benim çalışma programıma göre ayarlaması gerektiğinden, aylık takvim belirlendikten sonra değişiklik yapmak istemeyeceğime söz vermiştim. Yine de bu onu, benim

günlerimde kızları görmeye çalışmaktan asla alıkoymadı. Luna'nın fındık alerjisi, Hallie'nin zorlayıcı eğilimleri veya planlanmış herhangi bir randevu gibi üstesinden gelemeyeceğimi düşündüğü şeyler hakkında başımın etini yiyordu.

"Eşyalarımızı getireceğiz ve bu geceyi yeni yataklarımızda geçireceğiz, değil mi?" diye üsteledi Hallie.

"Evet." Kaşlarımı çatarken bu gece yapmam gereken başka bir şey daha olduğunu hatırladım. Liseden en iyi arkadaşım Chip Carswell'in nişan partisinde bulunmam gerekiyordu.

Başka biri olsaydı es geçerdim ama Chip'i birkaç yıldır görmüyordum ve şehirde sadece bir gece kalacaktı. White Sox'da atıcı pozisyonunda oynadığından, sezon boyunca izin süresi ciddi şekilde sınırlıydı. Kızları da partiye götürmek zorundaydım ama belki bu hızlıca girip çıkmam için iyi bir bahane olurdu. Partiler bana göre değildi.

Chip'e partide olacağımı söylemiştim ve verdiğim sözleri hafife almazdım.

"Babacığım?" Bu sefer konuşan Hallie'ydi.

"Hımm."

"Merak ediyordum da."

Bu kız her zaman bir şeyleri merak ediyordu. Tanıdığım herkesten daha fazla siktiğimin sorusunu soruyordu ve beğenmediği cevabı asla kabul etmiyordu.

"Merak etmek için saat daha çok erken," dedim. "Sabah altıdan önce merak etmek yok. Kural bu."

"Merak etmeyi öylece kapatamazsın, baba. Televizyon gibi bir şey değil bu."

"En azından sessize alabilir miyim?"

"Merak ettiğim şey," diye konuşmaya devam etti, beni duymamış gibi davranarak. Muhtemelen annesinden aldığı özel bir

yetenekti bu. “Şuydu ki acemi birliğinde bot giymek zorunda mıydın*?”

“Evet.”

“Bu yüzden mi böyle deniyor?”

Tekrar esnedim. “Elbette.”

“Yaz kampı gibi miydi?”

“Sıcak olması dışında, hayır.”

“Orada ne yaptın?”

“Bir sürü sınav çektim.”

“Bu sayede mi kasların oldu?”

“Bazıları bu sayede oldu.”

“Suyun altında uzun süre nefesini tuttun, değil mi?”

“O donanma komandosu eğitimiymi.”

Bir süre sessiz kaldı. “Annem donanma komandosu olduğunu ilk söylediğinde, seni lacivert fok kostümü içinde hayal etmişim.**”

Gözlerim kapalı gülümsedim. “Öyle mi?”

“Evet. Bıyıkların da açık maviydi. Ayrıca Deniz Dünyası gibi bir yerde çalıştığını hayal ettim. Bir tankta yüzerek insanlar için numaralar yapıyordun ve onlar da seni alkışlıyorlardı.”

“Bu yaptığım şeyden daha eğlenceli olurdu.”

“Sen ne yaptın?”

“Bir sürü şey.” Çoğunlukla ekibimi hayatta, teçhizatımızı sağlam tutmaya çalışmışım. Aslında bekâr bir baba olmaktan o kadar da farklı değildi.

“Annem nerede olduğunu veya ne yaptığını kendisinin asla bilmediğini söylüyor.”

* Yazar İngilizcede acemi birliği anlamına gelen *boot camp* ifadesi ve bot anlamına gelen *boot* kelimelerini kullanarak kelime oyunu yapmaktadır. -ç.n.

** Yazar İngilizcede donanma komandosu ve fok anlamına gelen *seal* kelimesiyle kelime oyunu yapmaktadır. -ç.n.

“Çünkü ona her zaman söyleyemedim.”

Arkasına yaslandı ve tekrar örtünün altına girerek bana bakacak şekilde yan tarafına döndü. “Uzun bir süre yoktun.”

“Biliyorum.” Her zamanki gibi gerçeklerle yüzleşince içim parçalandı. Kariyerimle gurur duyuyordum ama bir bedeli vardı: evliliğim, çocuklarımın doğumunu görmemek, ilk adımlarını atmalarını izlememek, ilk kelimelerini söylediklerini duyamamak. Üç sene önce temelli döndüğümde Hallie bana sarılmak istememişti, babası olduğumu bilse de şahsen ona yabancıydım. Küçük Luna’yı kucağıma aldığımda kıyamet kopartırcasına ağlamıştı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Orduda bunun gibi olayların üstesinden gelebilecek adamlar tanıyordum ama ben onlardan biri değildim.

“Artık bir yere gitmiyorsun, değil mi?” Hallie koluma uzanıp peluş oyuncak gibi sıkıca sarıldı.

“Hayır. Artık bir yere gitmiyorum.” Sağ bacağımdaki kurşun yarası sağ olsun, artık komando olmaya uygun değildim, böylece donanma hayatım sona ermişti. Sıkıcı bir masabaşı işi almamın lanet olası imkânı yoktu. Keskin nişancı okulunda öğretmenlik teklifi ettiklerinde kabul etmeyi düşünmüştüm ama Naomi teklifi kabul edersem benimle Indiana’ya gelmeyeceğini açıkça belirtmişti. O ve kızlarımız büyüdüğümüz yerde, Michigan’da yaşayacaklardı. Bildiği bir ev, ailesinin yanında olmak ve hem kendisi hem kızlar için istikrarlı bir hayat istiyordu, onu suçlayamazdım.

Donanmaya ayrılacağımı söyleyip buraya geri taşındım. İtfaiyeci olarak işe girmiştım, tekrar sivil hayata, aile ortamına uyum sağlamaya çalışıyordum. Evliliğimiz yürümemişti, şimdiyse bekâr bir babaydım.

Doğruyu söylemek gerekirse böyle olmasından daha çok hoşlanmıştım.

YANGIN

Çok fazla küfretmeme, birçok yemeği yakmama ve Hallie'nin saç örgülerini ne kadar çabalasam da düzgün yapamamama rağmen, çoğu zaman lanet olası derecede iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

Her şeye rağmen buradaydım, elimden geleni yapıyor ve her zaman çocuklarımı ilk sıraya koyuyordum ki bu babamın yaptığından daha fazlaydı.

Kömürleşmiş hamburgerler ve sürekli s ile başlayan kelimenin ağzımdan kaçmasına rağmen kızlar benimle olmaktan hoşlanıyor, annelerine dönme zamanı geldiğinde bana her zaman ekstra uzun sarılıyorlardı.

Sık sık beni sevdiklerini söylüyorlardı. Hâlâ bunu duymaya alışmaya çalışıyordum, karşılık vermeye de.

Bir tarafımdaki Hallie biraz daha yakınımaya sokulup dizini kaldırdığında acı verici bir şekilde kalçamı dürttü. Diğer tarafta uyuyan Luna yuvarlanarak göğsümü bir eliyle tokatlayıp beni tekmeledi. Hâlâ nefes alıyorlardı, bu da iki insanı bir gün daha başarıyla hayatta tuttuğum anlamına geliyordu.

Ben buna zafer derdim.

Alarmım çalmadan uyandığımda kızları uyandırmadan dikkatlice yataktan kalktım, bu yaptığım keskin nişancı eğitiminde öğrendiğim gizlilik taktikler ve nefes kontrolüyle boy ölçüşürdü. Bugün telaşlı bir gün olacaktı. Fırtına öncesi sessizliğinde bir fincan kahve istiyordum. Onlara son bir kez bakıp, sessizce eşofman altımı çıkararak kot pantolonla bir TCFD* tişörtü giydim.

* Michigan eyaletine bağlı Traverse Şehri İtfaiye Departmanı'nın kısaltılması.
-ç.n.

Mutfağa geçip makineye bir kapsül koydum. O demlenirken mutfak eşyalarının olduğu kutuyu paketlemeyi bitirdim. Buradaki kira kontratım hafta sonuna kadar devam ediyordu, bu yüzden evi tamamen boşaltmak zorunda değildim ama bugün olabildiğince çok şeyi bitirmek istiyordum. Eşyalarım çok fazla olmasa da benimle aynı vardiyada itfaiyeci olan kız kardeşimin kocası Justin, bu sabah büyük eşyaları taşımaya yardım edecekti. Planımız, kızları evlerine bıraktıktan sonra gidip kamyonu almaktı. Küçük kız kardeşim Bree onları daha sonra getirecekti.

Kızlar hâlâ benim odamda uyurken, ikiz yatakların çarşaf takımını söküp büyük çöp torbalarına tıktırdım. Sonra şilteleri bir kenara koyup, tornavidayı alarak yatak başlıklarını çerçevelerinden söktüm. Bu dairede kullandıkları şifonyer çoktan boşaltılmış, ikisi de valizlerini doldurmuş ve gitmeye hazırды. Bugün giyecekleri kıyafetler de şifonyerin üzerine serilmişti.

Dolabın boş olup olmadığını ikinci kez kontrol ederken ayaklarını sürüyerek odaya girdiler.

“Şimdi kalkma zamanı mı?” Luna göbeğini kaşıyarak umutla sordu.

“Evet,” dedim. “Giyinin de Bree halanıza giderken donut almaya gidelim.”

“Annem donut yememize izin vermiyor,” dedi.

“Lanet olası annem burada değil,” diye cevap verdi Hallie.

“Hey!” Büyük kızıma sert bir bakış attım. “Küfretmek yok.”

“Ama sen her zaman yapıyorsun.”

“Çünkü ben huysuz, yaşlı bir adamım ve bu hakkı kazandım.”

Hallie ellerini sıska küçük kalçalarına koydu. “Nasıl oluyor da ikiniz de otuz dört yaşında olmanıza rağmen, annem hâlâ genç olduğunu söylerken sen yaşlı olduğunu söylüyorsun?”

“Annem genç olduğunu mu söylüyor?” Luna geceliğini çıkarırken şaşırılmış gibiydi.

“Evet,” diye cevap verdi Hallie, duvara dayadığım şiltele-ri gözetleyerek. Şiltelere son sürat koşup üstlerinde zıplamaya başladı. “Geçen hafta bize Bryce ile evleneceğini söylediğinde, gelinlerin onun kadar yaşlı olabileceğini bilmediğimi söyledim. O da gelinlerin sonsuza kadar mutlu olacaklarına inandıkları sürece her yaşta olabileceğini söyledi.”

Naomi’nin birlikte liseye gittiğimiz ve hiçbir zaman hoşlanmadığım, zengin erkek arkadaşından bahsedildiğinde homurdandım. O pisliğin başarısız olduğum alanda başarılı olacağı düşüncesi, bir şeyleri yumruklamak istememe neden oluyordu.

Sonsuza kadar mutluluğa gelince, kahrolası iyi şanslar.

“Peki ya sen, baba?” diye sordu Hallie, kendini şilteye tekrar atarken.

“Bana ne olmuş?”

“Sonsuza kadar mutluluğa inanır mısın?”

“Hayır.” Luna’ya çoraplarını verdiğimde saçında sakız olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak, dün kızların dükkânda bana almam için yalvardığı karpuz aromalı Hubba Bubba’nın* kalıntılarını inceledim.

“Neden olmasın?”

Sinir olmuş bir şekilde dönüp yüzüne baktım. “Çünkü çoğu yetişkin, çocuk gibi düşünmeyi bıraktığında peri masallarını geride bırakır. Ben de onlardan biriyim.”

Hallie surat yaptı. “Çok aptalca. Kimse mutlu olamayacak kadar yaşlı değildir.”

“Neyse işte.” Hallie’nin şortuyla tişörtünü fırlattım.

“Ben makası ararken sen de üstünü giyin. Eğer bu sakızı Luna’nın saçından çıkaramazsam, saçını kesmek zorundayım.”

Luna nefesi kesilerek elleriyle keçeleşmiş sarı buklelerini

* Bir sakız markası. –ç.n.

kapattı. “Hayır! Geçen sefer düzgün kesemedin ve annem bana bağırdı çünkü sakız çiğnememem gerekiyordu. Senin de bunu bilmen gerekiyordu.”

“Özür dilerim.” Ellerimi havaya kaldırdım. “Bu sefer daha iyisini yaparım.”

“Söz mü?” Başını bırakmak konusunda isteksizce beni dikkatle süzdü.

“Evet.”

“Serçe parmağı yemini ettir,” dedi Hallie, şortunu yukarı çekiyordu.

Serçe parmağımı uzattığımda Luna kendi minik parmağını benimkine sardı. “Bu sefer daha iyi bir iş çıkaracağıma yemin ediyorum,” dedim. “Şimdi, sen de sakız çiğnerken aynı anda saçını yemeyi bırakacağına yemin et.”

Güldü. “Yemin ediyorum.”

Saat sekizden hemen sonra, kızları itip kakarak kapıdan çıkardım. Biraz programın gerisinde kalmıştık. Yeni yere taşınmak için büyük heyecan duysalar da sanki olimpik bir spormuş gibi aylaklık edebiliyorlardı.

Pes ederek, kesip atmadan önce yirmi dakika kadar Luna’nın saçındaki sakızla uğraşmışım, sonra bir de Hallie şanslı parasını bulamamıştı. Tüm dairenin altını üstüne getirdikten ve göz yaşlarını sildikten sonra –ama bana o şanslı parayı geçen sene okulun ilk gününde vermiştin, o paraya bu yıl için de ihtiyacım var yoksa iyi olamayacağım, demişti– ona daha sonra gelip arayacağıma söz verdim. Ancak kamyonu zamanında alabilmemiz için bir an evvel yola çıkmamız gerekiyordu. Onları hızla oto-

parka doğru itelerken hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. Bu sırada Luna da yoldaki asfalt parçasına takılınca dizinin derisi yüzüldü.

Şimdi iki kız da ağlıyordu.

Luna'yı acı içinde feryat ederken eve geri taşıdığım sırada Hallie arkamızdan takip ediyordu. Kanlı diz dikkate alındığında kayıp para bir an için unutulmuştu.

Luna'yı tezgâhın üzerine oturtup üstünü temizledim ve bir bandaj bulana kadar BANYO etiketli kutunun içini talan ettim.

“Onlar düz olan.” Luna gözü yaşlı, burnunu çekerek bej rengi *Band-Aid** e baktı. “Annemin pembe, üzerinde *Hello Kitty*** olanları vardı.”

Dışlerimi sıktım. “Annenin evine uğrayıp bir tane almak ister misin?”

“Donut için hâlâ zamanımız olur mu?”

“Muhtemelen olmaz.”

Kızlar birbirleriyle bakiştılar. “O zaman düz olanı alırım,” dedi Luna. “Ama önce öp.”

Bandajı öptüğümde kıkırdadı. “Yara bandını değil, baba. Çileğimi öp.”

Eğilerek dizinin kırmızı, sıyrılmış yerini öptükten sonra nazikçe sıkıcı bej yara bandıyla kapattım. “Mağazadan daha güzellerini alırım, tamam mı?”

“Tamam. Anneme Hello Kitty olanları nereden aldığını sor,” dedi, onu kucaklayıp aşağı indirirken.

“Bunu düşüneceğim.”

Yirmi dakika sonra üstü şeker sosla kaplı donut yiyerek kız kardeşimin evine gidiyor, kızların “Baba müziği” dedikleri hard rock şarkılar eşliğinde kafalarımızı sallıyorduk. Dikiz aynasından kızlarıma baktığımda, onları arkada otururken gördüğüm her

* Bir yara bandı markası. -ç.n.

** Japon illüstratör Yuko Shimizu'nun çizdiği kurgusal, beyaz kedi karakter. -ç.n.

seferinde olduğu gibi biraz şaşırdım –gerçekten bir *baba* mıydım– ve onlara duyduğum hayranlık seviyesiyle tamamen kendimden geçtim. Bazen onlara bakarken kalp krizi geçiriyor olabileceğimi düşünüyordum. İçimdeki duygu o kadar kuvvetliydi.

Hallie, koyu saçlarımla kahverengi gözlerimin yanı sıra inatçı damarım ve ukala ağzımı da almıştı. Naomi'den de hafif çilli burnuyla sürekli soru sorma isteğini almıştı. Fiziksel olarak, Luna sarışın buklelerinden güldüğü zamanki gamzesine kadar, baştan aşağı annesiydi ama annesinden çok daha uyumluydu ve esprilerime her zaman gülerdi.

Müziği kıstım. “Pekâlâ, bu sabah nasıldım?” Bu sevdiklerini başka bir oyundu, bana sabahları ne kadar iyi idare ettiğime göre puan veriyorlardı. Boşanmadan sonraki ilk günlerde annelerini özlemelerini engelleyip dikkatlerini dağıtmak için bu oyunu icat etmiştim. “On, değil mi?”

“On mu bilemedim,” dedi Hallie. “Bence Luna'nın saçını kestiğin için bir puan kırmak gerekiyor.”

“Ama bu *onun* sakızının suçuydu,” diye itiraz ettim.

“Olsun. Sonra benim şanslı param kayboldu.”

“Paranı *sen* kaybettin.”

“Hello Kitty'li yara bandın yoktu,” diye ekledi Luna, ellerini tişörtünün önüne sildi.

“Üç etti,” dedi Hallie. “On eksi üç, yedidir.”

“On üzerinden yedi mi?” Kafamı salladım. “Lanet olsun, bu mümkün değil. En azından sekiz almam gerekiyor.”

“Yatağında uyumamıza izin verdin,” dedi Hallie. “Sanırım bunun için sana bir puan verebiliriz.”

“Ayrıca, kamyon gezimiz için bir puan daha verebiliriz!” diye ekledi Luna.

“Hımm.” Tekliflerini değerlendiriyormuşum gibi yaptım. “Öyleyse on üzerinden dokuz mu alıyorum?”

YANGIN

“Evet,” diye cevap verdiler.

“Peki ama yol boyunca baba müziği çalacağım.”
Aerosmith’in* sesini açıp, pencereleri indirdim.

On üzerinden dokuz mükemmel değildi ama lanet olsun ki kabul ederdim.

Düzenleme

Ny.Ozlem

* Amerikan, Rock müzik grubu. -ç:n.

2. BÖLÜM

Winnie

Her kız gibi ben de çekici erkekleri severdim ama yan komşumun taşındığı güne kadar kendimi hiçbir zaman *gerçekten* bir takipçi gibi görmemiştim.

Taşındığı gün –bir cumartesi günüydü– saat bir civarı, otoparktan gelen kamyonun sert fren sesini duyduğumda yatak odamda, yerde oturmuş ayak tırnaklarıma oje sürüyordum. Pencerelerim açık olduğu için kamyonun motoru kapandıktan sonra iki erkeğin sesini duydum.

Sesler ilgimi çekince ayağa kalkıp topuklarımin üzerinde ön pencereye doğru yürüdüm. Perdeyi kenara çekip dışarı baktığımda, kot pantolonla tişört giymiş iki kaslı adamın kamyonun arka kapısını açıp yükleme rampası çıkardığını gördüm.

İçlerinden birini tanımıştım; beyzbol şapkalı, koyu dağınık sakallı gri tişörtlü ve uzun boylu olanı. Onu bir gün önce, öğleden sonra işten dönüp araba yoluma girdiğimde yan daireden çıkarken görmüştüm. Uçtaki daire birkaç aydır boş duruyordu ama yakın zamanda satılmıştı, belki de yeni ev sahibi oydu? Onunla ilk karşılaşmamızda kendimi tanıtmak istemiştim ancak

acelesi varmış gibi görünüyordu. Yanımdaki araba yolunda duran tozlu, siyah, eski model bir SUV'ye atlayıp gitmeden önce başıyla hızlı bir selam vermişti.

Bu kesinlikle o adamdı. Buradan kaç yaşında olduğunu söylemek zordu –belki yirmili yaşların sonu ya da otuzlu yaşların başı– ama uzun boyluydu, geniş omuzları ve tişörtünün kollarını geren pazıları vardı. Arkadaşına bağırarak bir şey söylediğinde derin, kaba sesi dikkatimi çekti.

Merakla, kamyonadaki mobilyaları boşaltmalarım izlerken kahverengi-beyaz tekir kedim, sanki kendisi de görmek istiyormuş gibi burnuyla bileğimi dürtüyordu.

“Seni suçlamıyorum, Piglet,” dedim, kulaklarının arkasını kaşımak için eğilirken. “Pek arkadaş canlısı görünmese de ateşli.”

Adam hiç gülümsemedi. Hızla ve bir amacı varmışçasına hareket ediyordu. Sanki hiç zaman kaybetmek istemiyormuş gibiydi, arkadaşıyla da pek iletişim kurmuyordu. Sıkılı çenesi, geniş göğsü, somurtkan tavırlarındaki bir şey –TCFD yazılı tişörtüyle birlikte– ilgimi çekmişti.

Traverse Şehri İtfaiye Departmanı?

Anında beni, eskiden Woodland Kuzey Evleri olarak bilinen bu cehennemden taşıdığını, is lekesiyle kararan yüzünü, kollarımın güçlü boynuna sarıldığını hayal ettim. Beni yavaşça alevlerden uzaktaki güvenli bir mesafeye götürdükten sonra, Piglet'i kurtarmak için içeri geri dönecekti, binanın bizim olan tarafı çökmeden önce kendini zar zor dışarı atacaktı.

Beş dakika geçmemişti ki ona yarı yarıya âşık olmuştum.

“Bahse girerim dışı sert görünse de özünde yumuşak olan adamlardan biridir,” diye heyecanla anlatıyordum kedime. “Sert davranan ama zırhının altında kocaman kalbi olan biri. Güzelini bekleyen bir Çirkin!”*

* Türkçede Güzel ve Çirkin olarak geçen Beauty and the Beast adlı çocuk masalına atıf yapılmış. –ç.n.

Piglet onaylıyormuş gibi miyavladı ya da belki de uyarıydı.
Ne yazık ki benim sorunum buydu.

İnsanları okumak konusunda iyi olduğumu düşünüyordum ama aslında iyi olduğum şey hayali düşünmektir. Gerçekte kim olduklarını görmek yerine, kafamın içinde erkeklerle ilgili fantastik düşüncelere kapılıp gidiyordum. Çoğu zaman sonuç bu olsa da kalbimin kırılması hoşuma gittiğinden değildi, sadece umutsuz bir romantiktim ve kendimi frenlemeyi bilmiyordum.

Bu durumun bir adı bile vardı üstelik: Emophilia.

Kulağa bir hastalık gibi geliyordu, değil mi? Kanındaki bir mikrop gibi. Aslında bir kişilik özelliği idi, terapistim öyle söylemişti. İnsanlara hızlı, kolay ve sık sık âşık olduğunuz anlamına geliyordu. Sinemadaki patlamış mısır gibi en derin, en savunmasız duygularınızı insanlara dağıtıyordunuz.

İşte kalbim burada, efendim. Yanında tereyağı ve tuz da ister miydiniz?

Kendimi bildim bileli böyleydim. İlkokulda, en yakın arkadaşım Ellie yeni bir çocuktan *hoşlanırdı* ama ben evleneceğim çocukla tanıştığımı duyururdum. Ortaokula giderken, o gizli defterimize âşık olduğu çocuğun adını yazardı, bense Yaşam Becerileri dersinde yanımda oturan sevimli oğlanla sahip olacağımız çocuklara isim verirdim. Mezuniyetimiz için elbise bakmaya gelinlik mağazasına gittiğimizde, altıdan fazla gelinlik denemiştik çünkü sadece bir aydır çıkıyor olmamıza rağmen, erkek arkadaşım ile sonsuza dek birlikte olacağımızdan emindim.

Tabii ki üniversiteye gitmeden hemen önce benden ayrıldı ve Michigan Eyalet Üniversitesi'ndeki ilk ayımı onu özleyerek geçirdim.

Endüstriyel tarım alanında eğitim gören ve eve döndüğün-

de ailesinin süt  iftli ini devralmayı planlayan Wisconsinli Andrew'a sırsıklam açık olana kadar. Birinci sınıfın geri kalanı ineklerimizi sa dı ım, pansiyonumuzda kalan konuklara ev yapımı *waffle* hazırladığım sabahlarımızdan, heyecanla çiftlikteki hayatımız hakkında konuşarak geçmişti. D  lerim bir Pinterest* görseliyle tamamlanıyordu. Kıyafetlerim aynı altı  ocu umuz ve çiftlik hayvanlarımızın her biri gibi çok sevimliydi.

Ne yazık ki Andrew'nun aldatan bir pislik olduğu ortaya  ıktı. Benim de çayırdaki ko turan p tikareli elbiseler ve sırma saçlı altın  ocuklarımin hayalleri romantik umutlarımla birlikte ezildi.

Umutlarım yılmıyordu. Üniversitede en az    kere daha çılgınca açık olmuştum. Hatta son sınıftayken ni anlanmı tım, emin adımlarla Wall Street'de**  alı maya ilerleyen finans bölümü yüksek lisans öğrencisiyle.

Tam altı hafta boyunca pırlanta y z  m n olduğu sol elime bakıp durmu tum. Bu, Merrick'in beni yanma alma fikrini de i tirmesi için gereken s reydi. Ellie ve iki ablam, Merrick'in sahiplenici, talepk r ve kendini be enmi  biri olduğunu düşündükleri için ucuz kurtuldu um konusunda beni temin ettiler. Olanları onların açısından g rebilsem de Merrick'in öz güvenini her zaman çekici bulmu tum.

Ancak aldatmasını hiç de çekici bulmamı tım. Bana hayatının geri kalanında sadece bir kişiyle seks yapmaya, özellikle de New York'a giderken ve orada kesin bir sürü ateşli manken varken hazır olmadığını söylemişti.

Pislik.

* Görüntüleri, videoları araştırıp ayrı panolar yaparak kaydedebilece iniz, Amerikan fotoğraf paylaşma ve sosyal medya servisi. - .n.

** Manhattan, New York bulunan Finans Bölgesi'ndeki uzun sokak. - .n.

Büyük Elma'ya* taşınmak yerine, Kuzey Michigan'daki evime geri dönmüştüm. Bir kedi sahiplenip Cloverleigh Çiftlikleri'nde işe başlamıştım.

Sawyer ailesine ait Cloverleigh Çiftlikleri'ni her zaman sevmiştim, bu yüzden işe girmem harikaydı. Orada büyüdüm sayılırdı çünkü babam CFO** olarak ben daha dört yaşındayken, beş Sawyer kız kardeşin en küçüğü ve beni büyüten harika üvey annem Frannie'yle evlenmişti.

Otel çok güzeldi. Yirmi konuk odası, barı, restoranı ve katedral tavanlı muhteşem lobisiyle geniş, merkezi bir merdiveni vardı. Kış aylarında her zaman hararetle yanan, mekânı sıcak ve rahat hissettiren devasa şöminesiyle zarif, eski moda bir malikâneydi.

Tesiste ayrıca, yüzlerce dönümlük üzüm bağlarıyla ve meyve bahçelerinin arasında yer alan bir şaraphane, aynı zamanda düğünler için hazırlanan özel bir ahır vardı. Eski kırmızı at ahır da hâlâ oradaydı. Çocukluğumuzda babamız çalışırken, orada kız kardeşlerimle oynayarak geçirdiğim yazları hatırlıyordum.

Resmî unvanım, Konuklama Uzmanı'ydı, bu da her şeyden biraz yaptığım anlamına geliyordu. Yaz boyunca, çocuklar için hafta boyu süren yaz kamplarıyla şaraphane verandasında canlı müzik geceleri düzenlerdim. Tesis içinde ve dışındaki şarap tadımlarına, etkinlik koordinatörü olan kız kardeşim Millie'nin ne zaman fazladan yardıma ihtiyacı olsa düğünlere yardım ederdim. Birçok kez resepsiyondaki boşluğu doldurmuş, hatta birkaç kere bara bile bakmıştım.

Büyüdüğüm evden sadece on dakika uzaklıktaki bu daireyi satın almama ailem yardım etmişti. En küçük iki kız kardeşim

* New York şehrinin lakabı. -ç.n.

** Chief Financial Officer: Mali İşler Genel Müdürü. -ç.n.

ile babam Frannie'yle evlendikten birkaç yıl sonra doğan, şu an on altı yaşındaki ikizler Audrey ve Emmeline'yle birlikte hâlâ orada yaşıyordu. Hepsini her pazar aile yemeğinde görüyordum. Hayattaki gerçek amacımı henüz bulamamış olsam da burada mutluydum.

Telefonum demin oturduğum yerde titremeye başladığında cevaplamak için pencereden ayrıldım. *Ellie arıyor*, yazıyordu ekranda. Çağrıya cevap verip pencereye geri döndüm.

“Alo?”

“Selam. Ne yapıyorsun?”

“Tırnaklarıma oje sürüyor ve ateşli komşumu gözetliyordum.”

Güldü. “Ateşli bir komşun olduğunu bilmiyordum.”

“Bugüne kadar yoktu. Şu an taşınıyor.” Rampadan aşağıya büyük karton bir kutu taşınmasını izledim. “En azından ben ateşli olduğunu düşünüyorum. İkinci katın penceresinden izlediğim için kesin olarak söylemesi zor.”

“Neye benziyor?”

“Uzun boylu, esmer, düşüncelere dalmış.”

“Ah. Biraz daha anlat.”

“TCFD yazan bir tişört giyiyor. Çok dar.”

“Bir itfaiyeci! Yaklaşık olarak kaç yaşında görünüyor?”

“Emin değilim. Belki otuzlarında?” Kamyona geri döndükten sonra durup, kolunun içiyle alnındaki teri silmeden önce şapkasını çıkarmasını izledim. Nefesim kesildi.

“Şapkasını çıkardı.”

“Ve?”

“Ateşli olduğu onaylandı.”

“Karısı veya kız arkadaşı var mı?”

“Gördüğüm kadarıyla yok.”

“Peki ne bekliyorsun? Git kendini tanıt.”

Birdenbire bana doğru baktığında sineklikten geri çekildim
“Kahretsin. Beni pencerede Gladys Kravitz’lik yaparken gördü.”

“Gladys kim?”

“Gladys Kravitz! *Bewitched*’de* her zaman penceresinin
önünde durup insanları gözetleyen komşu kadın.”

“*Bewitched* de neyin nesi?”

“Klasik bir komedi dizisi! İzlediğinde kendini iyi hissettiren
programlardan! Hiç *Bewitched* izlemedin mi?” Cazibeli manza-
raya son vermek için mutfığa indim.

“Hayır, doksan yaşında olmayan herkesin yaptığı gibi iyi
hissetmek için *Friends*’i** tekrar izliyorum. Dinle, yeni kom-
şunla arkadaş olmak garip değildir. Gidip merhaba, hoş geldin
de. Ona turta falan götür.” Güldü. “Âşık olmak yok. En azından
bir hafta tanı.”

“Ha ha.” Buzdolabını açıp başıboş bir turta bulma umuduyla
içindekilere baktım. Buzdolabımdaki tek tatlı, içindeki plastik
kaşıkla dün yarısını yediğim çikolatalı Frosty’ydi*** ki bunun pek
hoş bir karşılama hediyesi olacağını düşünmüyordum. “Sen sa-
dece bahsi kazanabilmek için beni sabote etmeye çalışıyorsun.”

“Bahsi her türlü kazanacağım,” dedi öz güvenle. “Zaten ba-
şımdan beri bu bahsi yaptığına inanamıyorum.”

Açıkçası ben de inanamıyordum. Votka yüzünden olmalıydı.

Üç ay önce, nişanımı attıktan hemen sonra Ellie’yle içmeye
çıkmiştık ve erkeklere tövbe ettiğimi duyurmuştum.

Ellie gülmüştü. “Ha! Altı ay dayanamazsın.”

“Bahse girmek ister misin?” İkinci martinimin geri kalanını
devirip, kürdandaki son yeşil zeytinin üstündeki votkayı yalar-
ken meydan okumuştum.

* 1964-1972 yılları arasında yayınlanmış, genç cadı Samantha’nın hayatını
anlatan bir Amerikan dizisi. -ç.n.

** Altı arkadaşın hayatını konu alan ünlü bir Amerikan dizisi. -ç.n.

*** Amerikan Wendy’s adlı yemek zincirinin krema kıvamında soğuk bir
tatlısı. -ç.n.

Bir kaşını kaldırmış, “Mayıs ayındayız, Winifred. *Kasım* ayına kadar âşık olmadan yapabileceğini mi sanıyorsun? *Sen?*” diye sormuştu.

“Kesinlikle,” diye cevap vermişim hıçkırarak.

“Kabul ediyorum,” dedi Ellie şimdi telefonda. “Dört Temmuz’a* kadar gelebileceğini bile düşünmemiştim.”

“Gördün mü?” Her ne kadar genel olarak ulusal bayramları belirli bir kişi ile geçirmekten zevk alsam da böbürlenmişim. Resmî tatillerde de. Özellikle Hallmark bayramlarında.”

“Sonbahar geliyor,” dedi anlamlı bir şekilde. “Tam sarıllık havalar.”

“Önemli değil.” Buzdolabını kapatmadan önce Frosty’dan bir lokma aldım. “Duygularımın patronu *benim*.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Şükran Günü’nden önce âşık olursan bana o şeyi borçlu olacaksın.”

Ürperdim. O şeyi ona borçlu olmak istemiyordum. “Kesinlikle Şükran Günü’ne kadar dayanabilirim. Hatta şunu Noel yapalım.”

“Noel!” Kahkahalara boğuldu. “İşte şimdi çılgınca konuşmaya başladım. Yedinci sınıftayken bile Noel’de bekâr olmayı sevmiyordun.”

“Bu konuşan tamamen yeni bir Winifred. Ayrıca ben âşık *olmamayı* kusursuz bir şekilde becerebilirim, seksi itfaiyeci komşuma bile.” Görünüşe göre kendi işimle ilgilenmeyi bile beceremiyordum, bu yüzden gidip postamın gelip gelmediğini kontrol etmeye karar verdim.

Ön kapımı açtım, yarım saniye posta kutuma göz atıp oto-

* Amerika’nın Bağımsızlık Günü. –ç.n.

** Dini veya milli olmayan Sevgililer Günü, Anneler Günü, Öğretmenler Günü, Mezuniyet Günü gibi özel günleri ifade eder. Özellikle Amerikan Hallmark Firması’nın tebrik kartları ile bağdaştırıldığından bu isim verilmiştir. –ç.n.

parka doğru baktım. Kamyonun yanında durmuş telefonuna bakıyordu.

O zaman iki küçük kız çocuğunun bir minivandan atlayıp ona doğru koştuklarını gördüm. “Babacığım!”

Zafer kazanmışçasına gülümsedim. “Tahmin et ne oldu?” diye fısıldadım. “Bekâr değil, o yüzden bir önemi yok. Karısı, iki çocuğuyla birlikte şimdi geldi, aslında dört çocukla.” Koyu saçlı bir kadının arabadan inişini ve yeni yürüme yaşlarında bir çocukla araba koltuğundaki bebeğini almasını izledim.

“Dört çocuk mu?”

“Evet. İki kız, bir oğlan ve bir bebek.” Rahatlamış bir şekilde postamı alıp içeri döndüm. “Kriz önlendi.”

Ellie içini çekti. “Kahretsin. O şeyi bana borçlanmanı gerçekten istiyordum.”

“Asla olmayacak.” En azından şimdi kendimi tanıtabilir ve yeni komşularla arkadaş olabilirdim. Her ne kadar kolayca âşık olsam da evli bir erkeğin peşinden *gitmezdim*. Kendimi teselli etmek için bir kaşık daha Frosty alıp buzdolabına geri koydum. “Bu gece hâlâ benimle gelecek misin?”

“Evet. Aslında bu yüzden aramıştım. Kıyafet kuralları nedir?” Ellie kuzenim Chip’in nişan partisi için bana eşlik edecekti.

“Günlük kokteyl derdim.” Üst kata doğru çıktım. “Eminim kot pantolonlu insanlar da olacaktır ama aynı zamanda fazla süslenmiş olanlar da vardır.

“Sen ne giyiyorsun?”

Yatak odama ulaşım dolabımın kapısını açtım. “Koyu kloş kot pantolon, boyundan bağlı üst ve topuklu ayakkabılar diye düşünüyordum.”

“Hangi üst? Çizgili olan mı?” Ellie ve ben birbirimizin en sevdiği kıyafetleri bilirdik.

“Evet.”

“Tamam. Ben de o tarz giderim. Seni saat kaçta almalıyım?”

“Parti yedide başlıyor,” dedim. “Yani, belki çeyrek kala gibi, olur mu?”

“Tamam. Günün geri kalanında ne yapacaksın?”

“Pek bir şey yok. Yapmam gereken bazı işler var ama onun dışında, tırnaklarıma oje sürüp yan dairedaki iyi insanları takip edeceğim.” Kendime engel olamayarak, yatak odamın penceresine gittim ve tekrar dışarı baktım. Gördüğüm iki küçük kız kamyon rampasından aşağı yukarı koşturuyorlardı. “Belki de şehir merkezindeyken Plum & Honey’den* bir şeyler alıp götürürüm. Bahse girerim o çocuklar annemin kapkeklerinden hoşlanırlar.”

“İyi fikir.”

“Peki ya sen?”

“Bu sabah hasada başladık ancak içeride temizlik yapmak zorunda kaldım. Mia öğleden sonra muhtemel bir düğün çiftiyle yapılacak toplantının altından kalkıp kalkamayacağımı sordu ki bunu gerçekten yapmak istemedim çünkü benim işim değil.”

Gülümsedim. Ellie her zaman annesine ilk ismiyle hitap ederdi ve bu onu çıldırtırdı. “Birinin isteklerini gerçekleştirmek çok eğlenceli. Hayallerini gerçeğe dönüştürmek.”

“Bu *benim* eğlence anlayışım değil. Gelinler delidir. En normal kadınlar bile o yüzük parmaklarına takılınca akıllarını kaybediyorlar. Ben asla evlenmeyeceğim.”

“Sen sadece annenle didişmekten hoşlanıyorsun.”

“Elimde değil. Bana hayatımla ilgili *planımın* ne olduğunu sorup duruyor.”

İç geçirdim. “Annen her zaman plan sever biriydi.”

* İngilizce: Erik & Bal. -ç.n.

“Ona sürekli, planımın Abelard’da on beş yıldır çalıştırdıkları mükemmel baş şarap üreticisini kovmaları ve beni terfi ettirmeleri olduğunu söylüyorum. Çünkü yirmi iki yaşındayım, her şeyi biliyorum.”

“Sağlam strateji.”

“Aslında, sanırım konuk odalarını ne zaman boşaltıp taşınacağımı merak ediyor. Kiraya çıkmamı istiyorlarsa bana daha fazla ödeme yapmaları gerektiğini söyleyip duruyorum.”

Ellie neredeyse son sınıfımızın tümünü Fransa’nın güneyinde geçirdikten sonra kısa bir süre önce geri evine taşınmıştı. Babasının ailesine ait bağda staj yapmaya başlamıştı. Akıcı bir Fransızca konuşuyordu çünkü babası Fransa’da doğmuş, büyürken çocuklarıyla Fransızcadan başka bir dil konuşmamıştı. Şimdi, buradan yirmi dakika uzaklıktaki ebeveynlerinin Old Mission Yarımadası’ndaki şaraphanesi, Abelard Bağları’nda hem yaşıyor hem de çalışıyordu.

“Ell, buralardaki bir daireye kesinlikle paran yeter. Sadece Abelard’daki konuk odaları kadar havalı değiller.”

“Dinle, Mia ve Lucas’a da söylediğim gibi alıştığım yaşam tarzında yaşayabilmem gerekiyor. Beni buna alıştırmaları onların suçu, değil mi?”

Güldüm. “İşlerin böyle yürüdüğünden pek emin değilim.” Aşağı katta birinin kapımı çaldığını duydum. “Hey, kapatmam lazım. Kapıda biri var.”

“Tamam. Bu akşam görüşürüz.”

3. BÖLÜM

Winnie

Aramayı sonlandırıp aceleyle aşağıya indim. Acaba yeni komşularımızdan biri miydi? Ön kapının yanındaki duvarda asılı aynama baktım.

Henüz taramadığım küllü sarı saçlarım geriye doğru gelişigüzel bir atkuyruğu ile toplanmıştı. Makyaj yapmamıştım, pijamalarımı değiştirmiş olsam da giydiğim kıyafet –yırtık kot şortla kısa beyaz üst– iyi bir ilk izlenim bırakmak için seçeceğim şeyler değildi. Şortun altları parçalanmış, tişörtün önünde de kahve lekesi vardı. Ayrıca yalın ayaktım.

Her kimdiyse tekrar çaldı.

Ah, her neyse. Atkuyruğumu sıkılaştırıp kapıyı açtım. Ardından gülümsedim çünkü az önce gördüğüm iki küçük kızın yan yana verandamda durduğunu görmüştüm.

“Merhaba.” Sinekliği açtım.

“Merhaba,” dedi uzun boylu olan. İki örgüye ayrılmış koyu saçları –biri diğerinden oldukça yüksekteydi– ve çok güzel kahverengi gözleri vardı. Küçük kız kardeşinin elini tutması çok

sevimliydi. “Artık yan dairede yaşıyoruz ve acaba Hello Kitty yara bandın var mı diye merak ettik?”

“Benim çileğim var.” Genç olanı –kıvrırcık sarı saçları yuvarlak Kewpie* bebeği suratını çevrelemişti– bir dizini kaldırdı. “Gördün mü?”

Eğilip kırmızı izi inceledim. “Ah, olamaz! Bu nasıl oldu?”

“Otoparkta koşuyordum.” Utanıyormuş gibi görünüyordu. “Sonra babam bana bir yara bandı verdi ama kaybettim.”

“Hello Kitty’li olanlardan değildi.” Koyu saçlı kız kardeşi konuyu açıklığa kavuşturdu. “Düz kahverengiydi.”

“Hello Kitty bandım olduğunu sanmıyorum ama eminim bir şeyler bulabilirim.” Arkalarına baktım ama hiç yetişkin göremedim. Kamyon da arazinin uzak tarafına park edilmişti. “İçeri girmenizde bir sakınca var mı?”

Kızlar birbirlerine baktılar. Büyük olan dikkatlice atılarak, “Sanırım yok,” dedi.

“Ebeveynleriniz nerede?”

“Burada değiller,” dedi küçük sarışın olan.

“Ah.” Ebeveynlerinin, kızları yeni bir yerde kendi başlarına bırakmalarının garip olduğunu düşünerek –büyük olanı henüz on yaşında bile değildi– onları içeri aldım. “Peki, tamam, neden onları beklerken içeri gelmiyorsunuz? Benim adım Winnie.”

“Winnie the Pooh** gibi mi?” diye sordu küçük olan. Çocukken bu benzetmeden nefret etmeme rağmen, yetişkin olarak benimsemeyi öğrenmiştim. Genellikle bir gülümseme oluşmasını sağlardı ve bu güzel bir şeydi.

* Bir oyuncak bebek markası –ç.n.

** İngiliz yazar A. A. Milne ve İngiliz illüstratör E. H. Shepard’ın yarattığı kurgusal ayı karakteri. –ç.n.

“Kesinlikle.” İçeri girdiklerinde sırtıyordum. “Piglet* adında bir kedim bile var.”

Gülümsemeleri genişledi. “Ben Hallie, bu da Luna,” dedi kız kardeşlerden büyük olanı.

“Kedini sevebilir miyiz?” diye sordu Luna.

“Tabii ki.” Onlara koridor boyunca yolu gösterdim. “Yeni insanların yanında utangaçlaşıyor ama nerede saklanmayı sevdiğini biliyorum.”

Kızlar beni hevesle oturma odasına açılan mutfığa kadar takip ettiler. Sürgülü kapıdan arka verandaya çıkılıyordu. “Burası aynı bizimki gibi,” Hallie etrafı inceliyordu. “Ama tam tersi.”

“Sanırım bu binadaki tüm daireler aynı.” Korkmuş Piglet’i, kilerde saklandığı yerden çıkması için tatlılıkla ikna etmeye çalışıyordum. Anında Hallie ve Luna da dizlerinin üstüne çökerek mırıldanmaya başladılar. Sonunda Piglet onu okşamaları için yeterince yaklaşmaya cesaret etti.

“Vay canına, sizden gerçekten hoşlanmış olmalı.” Omuz çantamı karıştırdım. İçinde bir yerde derme çatma bir ilk yardım kiti olacaktı. İçine yaz kampında çalıştığım haftalardan kalma prensesli bir yara bandı sokmuş olabileceğimi düşünüyordum.

“Ebeveynlerin var mı?” Luna etrafa bakınıyordu.

Kiti çantamdan çıkarıp içini karıştırırken gülümsedim. “Evet ama burada yaşamıyorlar.”

“Evli misin?”

“Hayır. Yalnız yaşıyorum.”

“Evlenmek *istiyor* musun?” diye sordu Hallie.

“Bir gün.”

“Bu, sonsuza kadar mutluluğa inandığın anlamına mı geliyor?”

Güldüm. “Herkes inanmaz mı?”

* Winnie the Pooh’nun pembe, küçük domuzcuk arkadaşı olan kurgusal karakter. –ç.n.

“Babam inanmıyor,” diye cevap verdi Hallie. “Ama ben inanıyorum.”

“Ben de,” diye ekledi Luna.

“Hey, bakın ne buldum?” Pembe bir yara bandı tuttum. “Hello Kitty değil ama sade olmasından iyidir, değil mi?”

Luna Piglet’ten başını kaldırarak gülümsedi. “Çok daha iyi. Alabilir miyim?”

Hallie kız kardeşini dirseğiyle dürttü.

“Lütfen?” Luna poposunun üzerinde kaya kaya bana doğru geliyordu.

“Tabii ki.” Dizlerimin üstüne çöktüm ve dikkatlice yara bandını dizindeki yaranın üzerine yapıştırdım. “Kaç yaşındasınız, kızlar?”

“Beş.” Luna dizini bükerek gülümsedi.

“Sekiz,” dedi Hallie. “Bu sene üçüncü sınıfa gideceğim.”

“Ben de anaokuluna gideceğim.”

“Bu çok heyecan verici.” Ayağa kalkıp bandajın paketini çöpe attım. “Küçük bir erkek kardeşiniz daha var, değil mi? Bir de yeni doğmuş bebek?”

Hallie ve Luna’nın kafaları karışmış görünüyordu. “Hayır ama bir bebek isteriz ya da bir hamster.”

“Annenizi dışarda küçük bir oğlan ve bir bebek araba koltuğuyla gördüğümü sanmıştım.”

“Annemiz burada mıydı?” diye sorguladı Hallie suratı büzülerek. Sonunda zihnindeki taşlar yerine oturdu. “Ah! O bizim annemiz değil. O bizim Bree halamız. Oğlan da kuzenimiz Peter. Bebek de öyle. Adı Prescott. Daha iki aylık.”

“Şu an babamın iki günü,” dedi Luna.

“Bizi haftada iki gün alıyor,” diye açıkladı Hallie. “Boşanmadan dolayı.”

“Ah.” Onlara sempati duyarak anlayışla başımı salladım. Ben Luna’dan bile küçükken annem kaçmıştı. Boşanmış ebeveynlerin çocuğu olmak ne demek, biliyordum. “O zaman sadece babanız taşınıyor buraya.”

“Evet.” Hallie içini çekti. “Babamızı çok seviyoruz ama şu an gerçekten çok huysuz. Kanepenin bacaklarından biri kırıldı ve yenisini almaya gücü yetmiyor. Aletlerini bulup kendi tamir etmesi gerekiyor. Bu yüzden ondan başka bir yara bandı istemedik.”

“Çok huysuzlaşıyor,” diye ekledi Luna. “Ayrıca horluyor.”
Güldüm. “Çoğu baba horlar.”

“Aynı zamanda gerçekten çok kıllı ve çok küfreder,” dedi Hallie.

Kız kardeşi başını sallayarak onayladı. “Sebebinin donanma komandosu olmasından dolayı olduğunu söylüyor.”

“Deniz Dünyası’ndaki türden değil,” diye çabucak belirtti Hallie. “Üniforma giyen türden ama iyi yüzücüdür de.”

“Bilin bakalım ne var?” Onlara gülümsedim. “Benim babam da bekâr bir babaydı, aynı zamanda da çok küfredirdi.”

“O da mı donanma komandosuydu?” diye sordu Luna.

“Hayır ama deniz piyadesiydi. Bize her zaman, bir kere denizciysen hep denizcisindir derdi. Bu yüzden küfürlerine katlanmak zorunda kalırdık.”

“Annemi kızdırır mıydı?” diye sordu Hallie merakla. “Annemiz buna çok kızıyor.”

“Bildiğini sanmıyorum ama benim de kız kardeşlerim vardı. Ne yapardık, biliyor musunuz?”

“Ne?” İkisi de aynı anda sordu.

“Küfür kavanozumuz vardı. Ne zaman kötü bir söz söylese kavanoza para koymak zorunda kalıyordu.”

“Ne kadar para?” Hallie’nin koyu gözleri büyülmüştü.

Omuz silktim. “Küfre bağlı. Çoğu kelime elli sentti.”

“Babamız s harfli küfrü çok söyler.” Luna konuşurken Piglet’e bakarak fısıldamıştı, sanki kulaklarının incinebileceğinden korkuyordu.

“S harfli küfür tam bir dolardı,” dedim onlara.

Kız kardeşler keyifle bakiştılar.

“Sonra her ay sırayla kız kardeşlerimle ben, parayı nereye bağışlayacağımızı seçerdik. Sıra bana geldiğinde hayvan yardım kuruluşunu seçerdim.”

“Babamız burada bir havuz olduğunu söylüyor.” Hallie sekiz yaşındaki birinin hızı ve heyecanıyla konuyu değıştirdi. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet.”

“Bize gösterir misin?”

Duraksadım. “Evet ama önce babanızı bekleyerek izin almamız gerektiğini düşünüyorum.”

Sinekliğimin alüminyum çerçevesine kuvvetle vurulması hepimizi zıplattı, Piglet’in de hızla kilere kaçmasma sebep oldu.

“Bahse girerim bu babam,” dedi Hallie. “Buraya geleceğimizi söylemedik. Kızmış olabilir.”

Telaşla mutfaktan kapıya gittim. Heybetli erkeksi silüetini sineklikten görebiliyordum. Geniş omuzlar, kalın kollar, düzgün gövde...

Kapıyı açarken düşündüğüm kadar yakışıklı olduğunu fark ettim.

Ayrıca kızgındı.

Koyu gözleri endişeyle bulanmış, kaşlarını çatıp çenesini sıkırmıştı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama acaba kızlarımı-”

“Babacığım!” Luna, arkasmda Hallie’yle birlikte koridordan koşarak geldi.

Kızlarını görünce adam omuzlarını ve duruşunu biraz rahatlatmıştı. “Siz ikiniz öylece kaçamazsınız. Nerede olduğunuzu bilmiyordum.”

“Özür dilerim,” dedi Luna pişmanlıkla. “Yeni bir yara bandına ihtiyacım vardı.”

“Kanepe yüzünden huysuzlaştığın için sana sormak istemedik,” diye ekledi Hallie.

“Hey, kafiyeli oldu. Kanepe ve huysuz.” Luna ablasına hayranlıkla gülümsedi. “Babam *kanepe* yüzünden *huysuzdu*.”

Gülümsedim ama yüz ifadesine bakılırsa babaları eğlenmemişti.

“Lütfen içeri gel.” Ona yer açmak için geriye çekildim. Elimini uzatarak, “Ben Winnie,” diye kendimi tanıttım.

“Tıpkı Pooh gibi,” dedi Luna.

Şakaya alışmış olmama rağmen yanaklarımın ısındığını hissettim.

“Ben Dex.” Tam olarak gülümsemedi ama en azından çenesi gevşetip başını sallamıştı. Tahmin ettiğimden azıcık daha yaşlı görünüyordu, şakaklarında biraz gri saçla alnında birkaç soluk çizgi vardı. Kaşlarını çatmadığında dağınık sakalları, alt dudak üst dudakından biraz daha dolgun güzel bir ağız çevreliyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Elimini sıkarken nabzım hızlandı.

Kızları gösterdi. “Bu iki serseri benim kızlarım, Hallie ve Luna.”

“Bizi zaten tanıyor, baba,” dedi Hallie sabırsızlıkla.

“Bana yara bandını veren oydu.” Luna dizini gösterdi. “Seninkinden çok daha iyi.”

Dex gözlerini devirip tekrar bana baktı. “Davetsiz geldiğimiz için özür dilerim.”

* Yazar, *grouch* (huysuz) ve *couch* (kanepe) kelimeleriyle kelime oyunu yapmaktadır. -ç.n.

“Hiç sorun değil. Kanepe için üzgünüm, umarım taşınmanın devamı sorunsuz geçer. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Teşekkür ederim.” Çocuklarına baktı. “Gidelim, kızlar.”

“Şimdi yüzmeye gidebilir miyiz, baba?” Hallie babasının tişörtünü çekiştirirken sormuştu.

“Hayır. Yapmamız gereken çok iş var. Ben yataklarınızı birleştirirken siz de bavullarınızı boşaltabilirsiniz.” Sinekliği itip açtı.

“Kamyonla gezmeye ne dersin?” Luna elini tuttu. “Söz vermiştin.”

“Bakarız.” Çocukları verandadan çoban gibi güderek uzaklaştırdı. Gülümsemeden dönüp bana baktı. “Tekrar teşekkür ederim.”

“Her zaman.” Ön kapıyı kapadım ve gözlerimi yumup sırtımı kapıya yasladım.

Kahretsin, yakışıklıydı. Kalbim hâlâ çırpıyordu.

“Sorun değil,” dedim kendi kendime. “Yeni komşumun kaslarıyla göz kamaştıran, karanlık ve huysuz gözlere sahip bekâr bir baba ve yakışıklı bir itfaiyeci olması sorun değil. Çünkü duygularımın patronu *benim*.”

Yavaşça merdivenlerden çıkarken elimi korkuluk boyunca kaydurdum. Çenesi gibi kasları da yontulmuş heykel gibi mi, diye merak etmeye başladım. Sonra sanki sıcakmış gibi elimi ahşaptan çektim.

“Aynı zamanda *ellerimin* de patronu benim.” Basamakları tekrar çıkmaya başladım. Sakallarının yanağıma sürtünmesinin nasıl hissettireceğini, alt dudaklarını ısırdığımı hayal ediyordum.

“Dişlerim,” dedim meydan okurcasına. “Kesinlikle dişlerimin de patronu benim. Yeni, iyi komşumu ısırmayacağım.”

Tepeye ulaştığımda duraksadım. “Benden istemediği sürece.”

4. BÖLÜM

Dex

“Habersizce çekip gidemezsiniz.” Evimize dönerken kızları azarlıyordum. En fazla yirmi dakikalığına gitmiştim. Kamyonu yoldan çekip park etmiş, ardından ayağı kırılan kanepenin yüzünden metal bir köşebendi almak için hırdavatçıya koşmuştum. Geri döndüğümde kızları hiçbir yerde bulamamıştım. “Evden ayrılmak için izin almanız gerektiğini biliyorsunuz.”

“Seni bulamadık.” Araba yolumuzu geçerken Hallie savunmaya geçmişti. “Justin amca da otoparka girmediğimiz sürece –ki girmedik– evden çıkmamızın sorun olmayacağını söyledi.”

“Bree halanız nerede?”

“Oğlanları uyutmak için eve gitmesi gerekti.”

“Onunla gitmeniz gerekiyordu.”

“Canımız istemedi.”

“Bir dahaki sefere beni bekleyin.” Onlar için ön kapıyı açtığımda eve girdiler. “Anlaşıldı mı?”

“Evet, babacığım.” Aynı anda konuştular ama Hallie’nin gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. Uyarı olarak örgülerinden birini çekiştirdim. “Bunlar yamuk biliyorsun, değil mi?”

“Hey, *sen* yaptın onları!” Kıkırdayarak aceleyle benden kaçıp merdivenlerden çıktı.

“Bu şekilde hoşuma gidiyorlar.” Arkasından takip edip, diğer örgüsünü de çekiştirerek sataştım. “Arkadan tanınmanı kolaylaştırıyor.”

Üst kattaki çocuk odasında kızlar kıyafetlerini şifonyere koyarken biz de Justin’le kızların ikiz yataklarını birleştiriyorduk.

“Babacığım, bir kavanozumuz var mı?” Hallie kıyafetlerini düzgün yığınlar hâlinde kendisi için belirlediği çekmecelere taşıyordu.

“Kavanoz mu?” Luna’nın yatağındaki başlığı çerçevesine monte ederken bir cıvatayı sıkıştırıyordum. “Ne için?”

“Her küfrettiğinde para koymak için.”

Justin kahkaha attı. “Küfür kavanozu mu?”

“Evet.” Hallie cevap verdi. “Buna öyle diyordu.”

“*Kim* buna öyle diyordu?” diye sordum sinirlenerek.

“Winnie.”

Justin merakla, “Winnie de kim?” dedi.

“Yan dairede yaşayan yeni arkadaşımız.” Hallie çekmeceye yerleştirmeden önce birkaç kıyafeti tekrar katlıyordu.

“Bana yara bandı verdi.” Luna açıkça hiçbir şeyin katlı olup olmadığını umursamadan gelişigüzel çekmecelere tıktırıyor-du. “Gördün mü?”

Justin itaatkâr bir şekilde gösterdiği dizini inceledi. “Çok güzel.”

“Onun da babasının her zaman kötü kelimeler konuştuğunu söyledi, bu yüzden o ve kardeşleri bir kavanoz yapmışlar.”

“Siktir et,” dedim.

“S harfli kelime bir dolar babacığım. Tekrar söylemek istemeyebilirsin.” Hallie dolaba ayakkabılarını *tam olarak* istediği gibi dizerken tonlaması resmîydi.

Eniştem yine güldü. “Yan dairede beraber oyun oynayabileceğiniz çocukların olması ne güzel. Winnie kaç yaşında?”

Luna kıkırdadı. “O çocuk değil.”

“Öyleymiş gibi duruyor,” diye geveledim.

“Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum.” Hallie düşünceliydi. “Belki bir ergendir.”

Justin yatak başlığının çerçevesinin sağlamlığına bakıyordu. “Bu iyi olabilir. Yan dairede bir bebek bakıcınız olur.”

“Sanırım ergenlikten daha büyük ama fazla da değil.” Ayağa kalkarken dizlerim çatırdadı. “Tamam, şilteyi koyalım üstüne.”

“Bence çok güzel,” dedi Luna.

“Ah, öyle mi?” İkiz şiltelerden birini Hallie’nin yatağına taşıyıp üstüne atarken Justin bana muzip bir bakış attı. “Bu doğru mu?”

Omzumu silkip diğer şilteyi almak için döndüm. “Onu sadece bir dakikalığına gördüm.” O süre boyunca da şortunun ne kadar kısa olduğunu ve göbeği açık tişörtünün altından görünen çıplak tenini fark etmemeye çalışıyordum.

“Evet, doğru,” dedi Hallie kendinden emin bir tavırla. “O çok güzel.”

Luna şiltesini koymamızı izliyordu. “Ayrıca hayvanları seviyor. Buraya bir evcil hayvan alabilir miyiz, baba?”

“Hayır.” Yatak çarşaflarının olduğu çöp torbasını aramak için etrafa baktım. Acaba hâlâ aşağıdalar mıydı?

“Ama neden?” Hallie yatak odasından çıkıp alt kata doğru beni takip etti. “Eski apartmanda evcil hayvanlara izin vermediklerini söylemiştin ama burası izin veriyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü Winnie’nin kedisi var. Adı da Piglet. Ayrıca kediler çok temizdir. Kediler hakkında okumuştum.”

“Sana söyledim, Halsy dostum. Evcil hayvanımız olamaz çünkü yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışıyorum. Onu burada besleyecek kimsesi olmaz.” Merdivenin dibindeki iki torbayı görünce birini alıp ona uzattım. “Bunu al, yukarıya odana götür.”

“Belki sen yokken Winnie onu besleyebilir,” dedi torbayı yukarı doğru çekerken.

“Hayır.”

“Neden?”

“Çünkü evimizde yabancı birini istemiyorum.”

“O yabancı değil. O bir arkadaş.”

“Onu tanımıyoruz bile, Hallie.” Kaşlarımı çatarak onu yatak odasına kadar takip ettim ve poşetin içindekileri halının üzerine attım. “Bir deli olabilir. Belki bir seri katil.”

“Prenses yara bandı var. Ayrıca sonsuza kadar mutlu olmaya inanıyor,” dedi Luna bağırarak.

“O zaman kesinlikle deli.”

“Daha iyi tanıdıktan sonra ona sorabilir misin?” diye rica etti Hallie.

“Bir kedi almıyorum. Soracak bir şey yok.”

“Baba, buradaki duvarları pembeye boyayabilir miyiz?” Luna şiltesinin üstünde hoplayıp zıplamaya başladı.

“Pembe değil, mor.” Hallie de kendi yatağında zıplamaya başladı.

Luna’nın çarşafına bakıp inceledim. “Bunları önce yıkasamıydım?”

Çarşafı kokladım, akçaağaç şurubu gibi kokuyordu. “Sanırım yıkamalıyım. Hadi kızlar. Size çamaşır yıkamayı öğreteceğim. Çamaşır deterjanını ilk kim bulursa kamyonla bir tur gezdireceğim.”

Heyecanla cıyaklayarak yataklarından atlayıp koşmaya başladılar ve merdivenlerden inerken öne geçmek için birbirlerine dirsek atıp durdular.

Birkaç saat sonra çamaşırlar yıkanmış, temiz çarşaflar yataklara geçirilmiş ve kamyon da iade edilmişti. Justin benim SUV'mle arkadan takip ederken, kızlar kamyonda benimle gelmişler ve yol boyu saksığan gibi cıvılamışlardı. Kafam *sikiliyordu*.

Eniştemi bıraktıktan sonra, yeni evimize geri döndüğümüzde ön verandamızda yan dairededeki komşu kızı gördük.

Luna arka koltuktan heyecanla bağırdı. "Winnie kapımızı çalıyor. Acele et, baba!"

Garaja girer girmez kızlar emniyet kemerlerini çözüp ön verandaya doğru fırladılar. Sanki ünlü birini görmüş gibiydiler.

Arabadan yavaşça çıktım, mutfığa açılan kapıya göz atıp içimden keşke kimseyle konuşmadan içeri sızılabilsaydım, diye düşündüm. Ön kapıya yürüdüm.

Kız hâlâ o minik şortu giyiyordu, gözlerim anında bacaklarına çekildi. Kızlarla konuşurken arkası bana dönük olduğundan, kendimi ayaklarıma bakmaya zorlamadan önce kazara kotunun göz alıcı bir şekilde kışını sardığını görmüştüm.

Kes şunu, ihtiyar. Sırf bir yıldan fazla süredir seks yapmamış olman sana bön bön bakma izni vermez. Senin için fazla genç.

"Winnie bize kapkek getirmiş." Onlara doğru yaklaşırken Luna, Winnie'nin elindeki kutuyu göstererek seslendi. "Ayrıca içinde fındık olmadığını söylüyor!"

"Bunlar annemin pastanesi, Plum & Honey'den." Basamakları çıkarken Winnie bana ıslıl ıslıl gülümsedi ve bir an göğsümde küçük bir şey hissettim. "Kız kardeşlerimden birinin de fındık alerjisi olduğundan o da çok dikkat eder."

“Kutunun içinde hepimiz için birer tane olduğunu söyledi.” Hallie heyecanla ellerini cıırttı.

“Hangi çeşitleri seversiniz bilemediğim için benim en sevdiğilerimden birkaç tane getirdim. Şeker kurabiyesi, çikolata parçalı pankekle akçaagaç, pastırma ve tarçın.”

“Pastırma!” Hallie ve Luna birbirlerine bakıp, sürekli rezil etmeme rağmen yemelerini istediğim yemekler için özellikle ayırdıkları *bu çok iğrenç* suratlarını yaptılar.

“Kapkekin içinde pastırma mı?” diye sordu Hallie kuşkuyla. “Kulağa hiç güzel bir şeymiş gibi gelmiyor.”

Winnie güldü. “Muhtemelen çocuklar için olmadığını biliyorum ama ben seviyorum.”

“Onu sen alabilirsin, baba,” dedi Luna yardımseverlikle.

Aslında kulağa lanet olası muhteşem geliyordu, her şeyin üzerinde pastırma yiyebilirdim. Üçlünün etrafından dolanıp ön kapının kilidini açmaya giderken hiçbir şey söylemedim.

Luna arkamdan Winnie’ye, “Kedimizi besler misin?” diye sordu.

“Ah, bir kediniz mi var?”

“Hayır.” Omzumun üstünden Luna’ya tehdit edici bir bakış attım. “Kedimiz yok.”

“Belki gelecekte bir tane alabiliriz,” dedi Hallie.

Luna tekrar denedi. “Gelecekteki kedimizi besler misin?”

Sorusu Hallie’yi güldürdü. “Gelecekteki Kedi kulağa çizgi film ya da süper kahraman gibi geliyor. Hey, belki bizim kedimizin de süper güçleri olabilir.”

“Ona küçük bir pelerin de alırız,” dedi Luna.

“Süper güçleri olan veya olmayan hiçbir kedi olmayacak,” diye duyurdum.

“Hâlâ kanepa yüzünden huysuz.” Hallie, Winnie’yle konu-

şurken gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Ayrıca bugün bir partiye gitmesi gerekiyor ve oradaki insanları sevmiyor.”

“Hadi içeri girin, kızlar,” diye emrettim sırtımla sinekliği açarken. “Yakın zamanda hazırlanmaya başlamamız gerekiyor. Yediden önce çıkmak istiyorum.”

Luna ılık saçarak Winnie’ye baktı. “Biz de partiye gidebiliyoruz.”

“Ne kadar heyecanlı! O zaman sizi bekletmeyeyim, sadece bunları bırakmak istedim.” Gözlerime bakarak kutuyu bana uzattı. “Mahalleye hoş geldiniz.”

Nefesimde yine aynı düğüm oluşmuştu, sanki iplik takılmış gibiydi. Kızlar haklıydı, gerçekten *çok* güzeldi. Gözleri derin bir maviydi ve kalın siyah kirpiklerle çevrelenmişti, altın şeritli koyu sarı saçları vardı. Saçı kalp şeklindeki suratından geriye toplanmıştı. Ondan kutuyu alırken parmaklarım elinin tersine sürtündü. Dokunuşun kolumdan yukarı ısının yayılmasına sebep olması hoşuma gitmemişti. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Bir gülücük daha gönderdi ve yanımızdan ayrılıp enerjiyle hoplaya zıplaya ön kapılarımızı ayıran araç yolundan geçti. Tanrım, çocuk gibi *hareket* bile ediyordu.

Yine de gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım. Dönüp baktığımda beni, onu seyrederken yakaladı.

Utanç içinde, çabucak dönüp evin içine girdim.

Hallie elini mutfak lavabosunda yıkarken, “Baba, bir tane kapkek yiyebilir miyiz?” diye sordu.

“Sanırım yiyebilirsiniz.”

Kutuyu tezgâhın üzerine koydum ve açılmasını diye yapıştırmış etiketi kesmek için bir bıçak aradım. Kızlar kutuyu açtiklarında Noel sabahıymış gibi cıyıkladılar. İkisi de birer devasa kapkek alıp hızlıca midelerine indirmeye başladı.

“Mmm.” Neredeyse ısıldıyormuş gibi duran pembe krema-
dan kocaman bir ısırık aldı Hallie. “Aynı pamuk şeker gibi bir
tadı var.”

Luna’nın burnunun ucunda koyu kahverengi krema vardı.
“Benimki çikolatalı.”

“Sen de bir tane alacak mısın, baba?”

Ellerimi yıkadıktan sonra gelip kutunun içine baktım. Hepsi
birbirinden farklı dört tane kapkek kalmıştı. Bir tanesinin kara-
mel renkli kremasının üstünde pastırma parçaları vardı. “Belki
de alırım.”

Üstüne sarılı kâğıdı çıkarıp ağzımı yarısını ısırarak geniş-
likte açarken kızlar gülüyordu. “Mmm,” diye inledim, üstelik
numara yapmıyordum. Lanet olsun, çok lezzetliydi. Tezgâhın
başında dikilirken kapkekin tümünü bitirdim. Kızlar kendileri-
ninkini bitirememiş, odalarına gidip parti için giyecekleri kıya-
fetleri seçerken ortalığı toplamam için bana bırakmışlardı.

“Duşu açmak için bir dakikaya yukarı geliyorum,” diye ses-
lenirken, etrafta kâğıt havlu rulosunu arıyordum. Chip’in parti-
sinin gerçekten bu akşam olmamasını isterdim, daha eşyaları-
mın yarısını bile açmamıştım. Bir tarak ve deodorant bulursam
şanslıydım.

Eski dostumu görmek istiyordum, ayrıca bana mesaj atarak
kızları getirmemde bir sorun olmadığını yazmıştı. Nişanlısı
Mariah’yla birlikte onlarla tanışmak için sabırsızlandığını söy-
lemişti. Nişanlısıyla tanışmamıştım ama Chip’in evlenme tek-
lifi etmek için ne kadar hızlı davrandığına bakılırsa oldukça iyi
biri olmalı diye düşünüyordum. Chip acele karar verecek türde
bir adam değildi.

Kapkek kutusunu buzdolabına sokarken arka cebimde tele-
fonum titreşti. Çekip çıkardım.

“Acele kararlardan bahsetmişken...” diye söylendim.

Naomi’yle mezuniyetten sonra ayrılana kadar lise âşıkla-
rıydık. Ayrıldıktan birkaç sene sonra, ben turlar arası eve geri
döndüğümde tekrar bir araya gelmiştik. Evlenmek, nostalji ve
birayla gaza gelinmiş içgüdüsel bir hareketti.

Telesekretere düşmesi için bırakıp bırakmamayı düşündüm
ama kızlar bende olduğundan telefonu cevapladım. Onda kal-
dıklarında, iyi geceler dilemek için her aradığımda anlayışla
karşıliyordu.

“Alo.”

“Selam. Taşınma nasıl geçti?” diye sordu soğuk bir sesle.

“İyi.”

“Tamamen yerleştin mi?”

“Evet.”

“Çünkü bu akşam yatacak yerleri yoksa, her zaman onları
geri getirebilirsin. Eminim yapacak çok işin vardır.”

“Yatakları tamamen kuruldu, Naomi. Temiz çarşaf bile ört-
tüm üstlerine.”

“Bak sen.” Güldü. “Akşam yemeği için ne yapıyorsun?
Mutfağı düzenleyebildin mi?”

“Aslında, bu akşam Chip’in nişan partisi var.”

“Onları bir partiye mi götürüyorsun?” Ses tonu sanki onları
bir striptiz kulübüne götürüyorum demişim gibi dramatik bir
biçimde yükselmeye başlamıştı. “Bunu yapmak istemezsin. Ne-
den kızları buraya getirmiyorsun?”

“Çünkü onlarla vakit geçirme sırası bende, Naomi. Ayrıca
kızlar da gitmek istiyorlar.”

“Orada akşam yemeği olacak mı?”

Başımın ağrısı intikam alırcasına geri döndü. Mutfaktaki ku-

tuların içlerinde ibuprofen* aramaya başladım. “Orada yemek olacağından kesinlikle eminim. Bu bir parti.”

“Luna’nın fındık içeren bir şey yemediğinden emin ol.”

“Yemez. Zaten bir süre acıkmazlar, daha yeni kapkek yediler.”

“Akşam yemeğinden önce mi?”

“İstediğin bir şey var mı, Naomi?” diye sordum sıkılı dişlerimin arasından. “Eğer yoksa, yukarı çıkıp kızları duşa sokmam gerekiyor. Geç kalmak istemiyorum.”

“İyi misin? Sesin stresli geliyor.”

“Lanet olası başım ağrıyor ve ibuprofeni bulamıyorum. Ne istiyorsun?”

“Onlarla konuşmak isteyecektim ama boş ver,” dedi. “Bunalmış olduğunu anlayabiliyorum ve işlerin üstesinden gelemediğinde ne hâle geldiğini biliyorum.”

“Bunalmış değilim, başım ağrıyor,” diye kükredim. “Ayrıca senin kızlarla geçireceğim vaktime burnunu sokman haricinde, şu an lanet olası her şeyin üstesinden gelebilirim. Onları sana yarın geri getiririm. O zamandan önce beni arama Tanrı’nın cezası!” Aramayı bitirip merdivene doğru hışım ile çıkarken telefonu arka cebime soktum.

“Şey, pardon?”

İrkilerek soluma baktığımda sineklikten Winnie’nin veranda da durduğunu gördüm.

Siktir. Muhtemelen benim Naomi’ye bağırdığımı duymuştu. Nefes vererek kapıya doğru gidip açtım.

“Yardımcı olabilir miyim?” Niyet ettiğimden daha kısa ve küt bir şekilde sormuştum.

Küçük pembe bir yara bandı kutusu uzatırken biraz gergin görünüyordu, suçladığımdan değildi. “Bunlar ortalıkta duru-

* Ağrı kesici olarak kullanılan ilaçların etken maddesi. –e.n.

yordu ve Luna'nın dizi için isteyebileceğini düşündüm. Yara bantları bazen dušta çıkar da... şey..."

Elimi uzatıp bu sefer parmaklarımızın değmemesine dikkat ettiğini fark ederek kutuyu elinden aldım. "Teşekkür ederim."

"O kadar, sadece, tamam, iyi geceler." Gitmek için döndü. Sanırım gitmesine izin vermeliydim.

"Bir saniye bekle."

Tekrar bana döndü, ifadesi hâlâ temkinliydi.

"Bunun için özür dilerim," diye pembe kutuyla omzumun üstünden arkamı işaret ettim. "Eski karım, yani kızların annesi, beni nasıl çileden çıkartacağını çok iyi biliyor."

"Ah, sorun değil. Beni ilgilendirmez, ayrıca gerçekten pek bir şey duymadım." Her şeyi duyduğu açıkça belliydi.

Yavaşça başımı salladım. "Peki, yara bandı için teşekkür ederim. Luna minnettar olacaktır."

Gülümsemesiyle birlikte göğsümdeki tekleme de geri gelmişti. "Güzel. Gecenin tadını çıkarın."

"Sen de."

Geri dönüp basamakları indi. Kestirmeden çimenlik alanı kullanarak kendi evine geçerken adımlarında aynı genç canlılık vardı. Kutuya bakarken kafamı salladım, *tabii ki* bir koca kutu dolusu pembe prensesli yara bandı vardı. Kapıyı kapatıp çocukları yıkamak için ağır adımlarla merdivenleri çıktım.

Hallie, dušta çoraplarını giymesine izin vermem için kısa bir süre çabaladıktan sonra, banyoya önce o gitti. Her zaman yaptığım gibi bir kez daha, tüm evin biz taşınmadan önce derinlemesine temizlendiğini, benim de temizliği kontrol etmek için dün buraya geldiğimi anlatmayı reddettim.

O hazırlanırken, ben de Luna'nın saçım yıkayıp sabun kullanmasını sağladım. Duşun ardından da kurulanmasına yardım

ettim. Havlularını astıktan sonra, uygun kıyafetleri seçtiklerinden emin olmak için tekrar kontrol ettim. Tam ben de duşa girecekken bir dizi tiz bip sesi duydum.

“O da ne?” Hallie yüzünü buruşturdu.

Anında teyakkuza geçerek ellerimi havaya kaldırdım. “Şişt.”

Tekrar duydum ve duman dedektörünün çaldığını fark ettim ama bizim evin içinde değildi, ses duvarın arkasından geliyordu. “Burada kalın.”

Odalarından dışarı fırladım, merdivenleri üçer üçer atlayarak inerken son beş basamağı birden atlayıp yere indim. Hızla ön kapıdan çıktığım gibi Winnie’nin evine doğru koştum ve kapıyı çaldım. Alarm şüphesiz onun evinden geliyordu. Kapıya cevap vermeyince, anlık bir dürtüyle içeri dalmaya karar verdim.

Neyse ki kapı kilitli değildi.

Omuzlayıp kapıyı açtığımda hemen duman görmeyip kokusunu da alamayınca rahatlamıştım. Winnie’nin dairesinin planı da benimkiyle birebir aynıydı. Çalan alarmın üst katta olduğunu fark ettim. Hızla merdivenleri üçer üçer çıktım. Yatak odasına vardığımda Winnie bavulun üstüne tırmanmış, alarmı kapatmak için tek eliyle tavana doğru uzanıyordu.

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Bütünüyle çıplak ve sıırıslıklamdı.

Bir eliyle küçük bir havluyu göğsünün önünde tutuyordu ama siktiğimin *hiçbir şeyini* örtmüyordu. Arkasındaki banyonun duşundan buram buram buhar çıkıyordu ki sanırım alarmın çalmasına sebep olan da buydu, bazı dedektörler o kadar hassastı. Arkamdaki merdivenlerde bir yaygara koptuğunu duydum, bir saniye sonra Hallie’yle Luna odaya daldılar.

Winnie irkilerek baktı ve bizi gördü. Gözleri kocaman açılırken çığlık attı. Dengesini kaybedip bavulun üzerinden geriye

devrildi. Kollarıyla bacakları savrularak kışının üstüne sert bir iniş yapmıştı.

Tahminimce daha büyük bir havlu aramak için emekleyerek banyoya doğru sürünürken, ben de bakışlarımı kaçırarak üzerinden geçip alarmı devre dışı bıraktım.

Sonra kapıyı çarptı... ve dışarı çıkmadı.

Elli sekiz desibellik alarm durmuştu ama başımın içinde sirenler çalmaya devam ediyordu.

Kızlara baktım. Luna elleriyle ağzını örtüyordu.

Hallie'nin gözleri kocaman açılmış, banyo kapısını işaret ediyordu. "Winnie çıplaktı," diye fısıldadı. "Poposunu gördük."

"Sessizlik." Sinirle azarladım. "Bizim evde kalmanız gerekiyordu. Emirlerime uymadınız."

"Ama baba, çok korktuk," dedi Luna. Saçı hâlâ ıslak ve dar-madağınaktı. "Seni bulmak için geldik."

"Bunu daha sonra konuşacağız ama size yerinizden kıpırdamamanız gerektiğini söylediğimde yerinizden kıpırdamayacaksınız, özellikle acil durumlarda. Anlaşıldı mı?"

Başlarıyla onayladılar.

"Şimdi eve geri dönün, ikiniz de."

"Peki ya Winnie? O iyi mi?"

Onu çıplak hayal etmemeye çalışarak banyoya doğru gidip kapıyı çaldım. Duş artık akmıyordu. "Winnie? İyi misin?"

"İyiym!"

"Yaralandın mı?"

"İyiym!" Aynı yapmacık neşeli sesle tekrarlamıştı.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. "Emin misin?"

"Hı hı!"

"Duman dedektörünün alarmının ötme sebebi buhar olmalı."

"Evet, banyodaki pencereleri açmayı unuttuğum zaman bazen oluyor."

“Hassas olması iyi ama şimdi pencereleri aç, tamam mı? Alarmı tekrar devreye sokarım.”

“Açarım.”

Tereddüt ettim, sonra tekrar konuştum. “Böyle dalıp girdiğim için özür dilerim. Bir itfaiyeci ve bir babayım, bu yüzden duman dedektörlerini ciddiye alırım. Bunlar benim olayım.”

“Ha ha, sorun değil!” Hâlâ cesur ve neşeli görünmeye çalışıyordu ama sesi çatladı, bu da beni gülümsetti.

Görünen o ki onu çıplak gördükten sonra gözlerimin içine bakma riskini göze alamayacaktı, bunun için onu gerçekten suçlayamazdım. Banyodaki iki pencerenin de açıldığından emin olduktan sonra, dedektörün pilini tekrar bağladım. Ardından gidip bir kez daha kapının arkasından konuştum. “Tekrar bağladım. Çıkarken kapıyı kilitlerim.”

“Teşekkür ederim.”

“Tamam, kızlar. Hadi gidelim.” Kızları toplayıp odadan çıkarmadan önce hızlıca etrafa göz gezdirdim. Duvarlar açık griye boyanmıştı. Beyaz yorgan serilmiş düzenli bir yatak, pembenin her tonunda on bin tane yastık, ahşap döşemenin üstünde tüylü beyaz bir halı vardı. Yere düştüğünde bu halının üzerine inmiş olsaydı daha iyi olurdu ama biraz ötesine düşmüştü.

Merdivenlerden inerken, elleriyle dizleri üzerinde çılgınca banyoya gidişini hatırlayınca kıkırdamamı engelleyemedim. Hiç kimsenin o kadar hızlı emeklediğini görmemiştim, yangın tatbikatları için istasyona gelen anaokulu öğrencilerinin evden kaçma ve çıkış alıştırmasında bile. Onun için üzül müştüm, o kalçanın üstünde felaket bir morluk olacaktı.

Çıplak kıçının hatırasını zihnimin gerilerine iterken, kapının arkamdan kilitlendiğinden emin olarak hızla çıktım.

“O ses onun alarmından mıymış?” Luna geri eve doğru yürürken sordu.

“Evet.”

“Nasıl oldu da yangın çıkmadan alarm çaldı?” diye sordu Hallie. “Bu bir tatbikat mıydı?”

“Hayır, duştan çıkan buhar yüzündendi. Alarmin çalması iyi oldu çünkü bu çalıştığı anlamına geliyor. Aklıma gelmişken, yarın ilk iş acil durum planımızı yapıyoruz ve bir toplanma noktası belirliyoruz, tamam mı?”

“Tamam.”

Evimizin sinekliğini açtım –ana kapıyı kapatmaya bile zahmet etmemişlerdi– ve onları içeri kışkıkladım. “Ayrıca dediğimi yapmamanın sonuçları hakkında konuşacağız.”

Merdivenlerden çıkarken ciddiyetle kafalarını salladılar.

“Hâlâ poposunu gördüğümüze inanamıyorum,” dedi Hallie, Luna’ya fısıldayarak.

“Bu kadarı yeter.” Odalarına doğru yol gösterirken arkasına hafifçe vurdum. “Hazırlanmam gerekiyor, bu yüzden saçınızı tarayın, ayakkabılarınızı bulun ve on dakika içinde çıkmaya hazır olun.”

“Yardıma ihtiyacım var, babacığım,” dedi Luna. “Saçım dolmuş, tek başıma açamıyorum.”

“Bebek.” Hallie fırçasını alarak yumuşak, nemli saçından kolaylıkla geçirirken kıs kıs güldü.

“Kapa çeneni! Seninki düz olduğu için daha kolay!”

“Kesin,” diye emrettim Hallie’nin yatağının ucuna çökerken.

“Bana tarağı getir, Loony Toon*. Ben yaparım. Birbirine girmiş saçları açmakta harikayım.”

“Ama sakızı değil,” dedi Hallie.

Bir tane peluş oyuncak alıp –Rupert adını verdiği bir pengu-

* Warner Bros. Prodüksiyon firmasının yarattığı Looney Tunes kısa çizgi film serilerindeki Bugs Bunny, Daffy Duck gibi karakterler için kullanılır. Aynı zamanda çizgi film karakteri demek. –ç.n.

en– ona fırlattım. Yere düştüğünde madeni bir paranın şifonyerin altına yuvarlandığını gördüm.

“Şanslı param!” Hallie hemen şifonyerin altına dalarak yuvarlandığı yere uzandı. “Bunu dün akşam Rupert’ın göbeğindeki deliğe soktuğumu unutmuşum!”

“Bulduğum için bir puanımı geri alıyorum.” Luna’nın elinden tarağı alıp saçın birbirine giren yerlerini altlardan açmaya başladım.

“Bunun onu *bulmak* olarak sayılıp sayılmadığını bilmiyorum,” dedi Hallie. “Peki, tamam.”

“O zaman bugün için on üstünden on mu?”

“*Sanırım.*” Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyordu.

Yumruğumu salladım. “Siktir, evet.”

“Bu bir tane daha bir dolar eder, baba,” dedi Luna. “Küfür kavanozunu unutma.”

“Bu evde küfür kavanozu bulundurmamın imkânı yok, kızlar. İflas ederim.”

“Ya da belki küfretmeyi bırakırsın,” dedi Hallie.

Onu bir bakışla hizaya getirdim. “Siktiğimin. Mümkünatı. Yok.”

Daha sonra anahtarlarımı almaya mutfığa gittiğimde, kızlardan biri –ya da ikisi– ben duştayken kapkek kutusunu buzdolabından çıkarmış ve üzerine BABAMIN KÜFÜR KUTUSU (GELÇEKTEKİ KEDİ İÇİN PARA) yazmışlardı.

Gizlice içine baktım ve en azından kapkekleri buzdolabında bıraktıklarını gördüm. Kafamı sallayarak tekrar kapattım.

Kızlar için söyleyebileceğim tek şey, akıllarına bir fikir geldiğinde peşini *hiç* bırakmıyor olmalarıydı.

5. BÖLÜM

Winnie

Ellie'ye mesaj atıp geciktiğimi ve beni yediyi çeyrek *geçeden* önce almamasını söyledim.

Bu bir yalandı ama Dex'le kızların o saate kadar çıkmış olacaklarını biliyordum, onlarla dışarıda karşılaşma riskini göze alamazdım.

Az önce yaşananlar yüzünden çok *utanmıştım*.

Utanmış hâlde ve ağrılıydım, kıcımda Teksas büyüklüğünde bir morluğum vardı..

Yanaştığını gördüğümde, arabasına görünmeden gidebilmek için son bir kez daha dua ettim. Kafamdaki hasır plaj şapkamı iyice aşağıya indirip, en koyu güneş gözlüklerimi takmış vaziyette ön kapıyı açtım. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca kapıyı arkamdan kapatıp çenemi göğsümden kaldırmadan Ellie'nin beyaz *Honda*'sına fırladım.

Kendimi yolcu koltuğuna atar atmaz kapıyı kapatıp aşağı eğildim. “Yirmi dört Maple Yolu! Bas gaza!”

“Sakin ol, o kadar da geç kalmadık ki. Ayrıca neden o şapkayı takıyorsun?”

“Bir dakika içinde anlatacağım.” Kemerimi takmak için koltukta pozisyonumu değiştirirken irkildim. “Ah.”

“Senin neyin var?”

“Yaralandım.”

“Nasıl?”

Koltukta iyice aşağı kaymıştığım. “Sadece sür, tamam mı? Otoparktan çıkar çıkmaz sana anlatacağım.”

İstediğimi yaptı. “Tamam, otoparktan çıktık. Az önce ne oldu böyle?”

Yolcu penceresinden bakmaya yetecek kadar başımı kaldırdım. Kaçışımı başarıyla gerçekleştirmenin memnuniyetiyle dik oturdum. “Bavulun üstünden düştüm.”

“Neden bavulun üstündeydin ki?”

“Yatak odamda çok hassas bir duman dedektörü var ve bazen ben duştayken buhar yüzünden devreye giriyor, onu devre dışı bırakmaya çalışıyordum.”

“Portatif bir merdivenin yok mu?”

“Aşağı kattaydı, çıplaktım ve sırlsıklamdım.”

Güldü. “Ah, çoktan duşa *girmiştin*.”

“Evet.” şapkayı çıkarıp arka koltuğa attıktan sonra saçımı kabarttım. “Daha en kötü kısmına gelmedim bile.”

“Bavulun üstünden düşmekten daha kötüsü mü var?”

“Çok daha kötü.” Ürperdim. “Dex olanı gördü.”

“Dex kim?”

“Yeni komşum.”

“Seksi itfaiyeci olan mı?” Sesi şaşkınlıkla yükseldi.

“Evet.” Çenesi neredeyse göğsünde, koyu gözleri çıplak vücudumda gezinirken yatak odamın kapısında duruşunu hayal ettim.

“*Neden* senin odandaydı ki?”

“Anlaşılan o ki duvarın arkasından çalan alarmın sesini duymuş, iyi olup olmadığımı görmek için gelmiş.”

“Ah, Yüce Tanrım. Neden bir havlu kapmadın?”

“Kaptım! Daha çok bir el havlusu gibiydi.”

Ellie kahkaha attı. “O zaman her yerini-”

“Görebiliyordu.” Tekrar koltuğumda kayarak onayladım. “Her şeyi gördü. Hepsi gördü.”

“Hepsi kim?”

“Küçük kızları da oradaydı.”

“Pekâlâ, ne olmuş yani?” Ellie omzunu silkti. “O adam ilk yardım uzmanı. Neredeyse bir doktor gibi olduğunu düşün, Win. Böyle adamlar bu tip olaylara alışıklar. Ayrıca kızları daha çocuk.”

“Dahası var.”

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda yüzüme baktı.

“Dahası mı?”

“El havlum havaya uçtu, her şeyim ortada kıcımın üstüne düştükten sonra, o kadar çaresizlikle güvenli bir yere gitmem gerekiyordu ki banyoya *emekleyerek* gittim.”

Ellie avuç içini direksiyona vura vura, haykırarak kahkaha attı. “Aynı dur, yat, yuvarlan gibi! Eminim etkilenmiştir!”

“Benimle dalga geçmeyi bırak, bu çok ciddi! Hayatım boyunca böyle büyük bir travma geçirmemiştin. Şimdi *taşınmam* gerekiyor.”

“Ah, Tanrı aşkına, taşınmak zorunda değilsin, Winnie.” Işık tekrar yeşile dönünce yine hareket ettik. “Adam da büyük ihtimalle senin kadar utanmıştır.”

“Belki. Tam bir salak olduğumu düşünüyor olmalı. Kendimi banyoya kapattıktan sonra alarmı tekrar kurup, iyi olup olmadığımı sormak için bir dakika daha bekledi.” Büzülüp kafamı

salladım. “Yer yarılıp içine girmeyi dilerken çılgın bir papağan gibi sürekli, ‘İyiyim!’ deyip durdum.”

“Bu kadar dramatik olmayı kes. Adam seni çıplak görmüşse ne olmuş yani, kimin umurunda?”

“Çıplak ve yerde emeklerken,” diye hatırlattım ona.

“Peki. Çıplak ve yerde emeklerken. Şu an sarsılmış olabilirsin ama bu muhteşem bir hikâye. Bir gün hatırladığınızda gülüp geçebilirsiniz.”

“Sanki sen, on altı yaşındayken ebeveynlerinin yatağının altında seks oyuncakları bulmana gülüp geçebiliyorsun da.”

“HAYIR. O travmanın başka bir boyutu,” Ellie ürperdi. “Bundan bahsettiğine inanamıyorum.”

“Ah, hadi ama. Komikti.”

“Winnie, o kutunun içinde kamçı vardı! Ayrıca bir göz bandı!”

“Biliyorum.” Bir an dikkatimin dağılmasıyla kafamı salladım. “Hâlâ inanamıyorum, ebeveynlerinin-”

“Lütfen konuşmayı kes.”

Güldüm. “Özür dilerim.”

“Eve gidip karısına yeni komşu kadını çıplak gördüğünü söyleyip söylemediğini merak ediyorum.”

“Ah! Görünüşe göre karısı yok.”

Bana bir bakış attı. “Karısını gördüğünü sanıyordum.”

“Kız kardeşiymiş. Bekâr bir baba, çocuklardan sadece ikisi onun. Hallie ve Luna.” Yine büzüldüm. “Beni çıplak görenler.”

“Ateşli, bekâr bir baba, öyle mi?” Ellie’nin açıkça ilgisini çekmişti. “Ayrıca hemen yan dairede. Bir hayal etsene.”

“Aslında, bekâr olup olmadığını bilmiyorum. Sadece evli olmadığını biliyorum. Belki bir kız arkadaşı vardır.”

“Belki de yoktur.”

“Herhangi bir fikre kapılma.” Daha taşınalı altı saat olması-

na rağmen, yan dairedeki seksi bekâr baba hakkında zaten bir sürü fikrim vardı.

“Fikirleri severim.” Ellie arabayı April teyzemle Tyler eniştemin evlerine yanaştırdı.

“Sen sadece bahsi kazanmak istiyorsun,” dedim. “Sana söyledim, kendi duygularımın patronu benim ve Şükran Günü’ne kadar romantizmden uzağım.”

“Noel.” Konuşurken sırtıyordu. “Onu Noel olarak değiştirdin, hatırladın mı?”

“Doğru. Noel.”

“Burası kimin evi hatırlatsana,” dedi araba yoluna dönerken. “Senin bütün teyze ve amcalarını karıştırıyorum.”

“April ve Tyler Shaw, Chip’in biyolojik ebeveynleri. Çok genç yaşta çocuk sahibi olmuşlar. Evlatlık vermişler ama çocukları aşağı yukarı on sekiz yaşına geldiğinde tekrar bir araya gelmişler. Ona kuzenim diyerek büyüdüm.”

“April annenin kız kardeşlerinden biri, değil mi?” Veranda-nın basamaklarından çıkıp kapıyı çaldık.

“Doğru.” Birinin kapıya bakmasını beklerken yeni komşumu düşünüyordum. “Bu arada bütün o ‘ıslak ve çıplak’ fiyaskosundan önce, bir şey bırakmak için Dex’in evine gittiğimde eski karısına bağırdığını duyduğumdan bahsetmeyi unuttum.”

“Orada mıydı?” Ellie’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Hayır, telefondaydı. Kızlarla olan vaktine burnunu sokması haricinde her şeyin üstesinden gelebileceğiyle ilgili bir şeylerden bahsediyordu. Çocukken babamın Carla’yla telefonda konuştuğunu duyduğum zamanları anımsadım.” Carla benim biyolojik annemdi ama ben daha bebek bezi kullanmayı bırakmadan Georgia’ya taşınmıştı. Büyürken senede sadece bir gün görüşüyorduk.

“Hmm. Boşanmalarının üzerinden ne kadar zaman geçti, merak ediyorum.”

“Ölmeyi dilemeden onunla ne zaman yüz yüze gelebileceğimi merak ediyorum. Sence beni çıplak gördüğünü unutması ne kadar sürer?”

Güldü. “Şekerim, yirmi iki yaşındasın, on numara vücudun var. Seni çıplak gördüğünü asla unutmayacak.”

Ne yazık ki on dört yaşındaki kuzenim Frankie kapıyı açmak için o anı seçmişti ve Ellie’nin son cümlesini yakaladı. Kahverengi gözleri kocaman açıldı. “Kim seni çıplak gördü?”

“Kimse.” Frankie’ye sarılırken Ellie’ye de çenesini kapatması için bir bakış attım.

“Hadi ama. Kim?” Kuzenimin bakışları hevesle Ellie ile benim aramda gidip geldi. Ellie ağzına fermuar çekip kilidini atarmış gibi hareket yaptı.

İç çektim. “Yan daireme taşınan seksi bir adam,” dedim içeri girerken. “Yanlışlıkla evimdeki duman dedektörü çalmaya başladı ve-”

Sonra düşüncelerim uçtu gitti çünkü tam orada, oturma odasının ortasında Dex duruyordu. Biraz daha az terli ama bu öğleden sonra olduğu kadar muhteşem görünüyordu. Hallie ve Luna sanki hayır dediği bir şey için yalvarıyorlarmış gibi maymun misali üstüne asılmışlardı.

Dex’le göz göze geldik, konuşamıyordum. Tüm vücudum alev alev yandı, yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

“Winnie!” Kızlar beni görünce yarış hâlinde yanıma koştular. “Burada ne işin var?”

“Şey, davetliydim.” Bakışlarımı Dex’ten kopararak kızlara gülümsemeye çalıştım ama kalbim hızla atmaya devam ediyordu. “Burası benim teyzemle eniştemin evi, parti de kuzenim Chip için. Asıl siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Chip babamın liseden arkadaşı,” dedi Hallie. “Beraber beyzbol oynamışlar.”

“Gerçekten mi?” Kafalarının üstünden Dex’le tekrar göz göze geldiğimizde bana hafifçe gülümsedi. “Dünya küçük.”

Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi başıyla onayladı.

Chip odaya girerek Dex’e bir bira verdi. “Al bakalım. Taşınmanın yorgunluğunu alır.”

Dex birayı alır almaz kafasma dikip birkaç uzun yudum içti. Chip orada durduğumu yeni fark etti.

“Winnie, selam!” Yaklaşıp bana sarıldı. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Uzun boylu, yakışıklı kuzenime sarılmak için parmak uçlarımda yükselmişken aklımı başıma toplamaya çalışıyordum. “Seni görmek çok güzel, Chip. Ayrıca nişanın için tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim. Seni Mariah’yla tanıştırmalıyım. April onu bir dakikalığına rehin aldı, tekrar kaçırmam gerekiyor.”

Chip’i bırakarak bir yetişkin gibi davranmaya çalıştım. “Arkadaşım Ellie’yi hatırladın mı?”

“Sanırım.” Chip sıcacık bir gülümsemeyle Ellie’yle tokalaştı. “Gelebilmene memnun oldum.”

“Benim için bir zevk,” dedi Ellie. “Tebrik ederim.”

“Bu arkadaşım Dexter Matthews.” Chip kızları işaret etmeden önce elini Dex’in geniş omzuna koydu. “Bunlar da onun kızları, Hallie’yle Luna. Millet, bu da kuzenim Winnie ve arkadaşı Ellie.”

“Ah, Winnie’yi zaten tanıyoruz,” diye bilgilendirdi Hallie.

“Tanıyor musunuz?” Chip ona şaşkınlıkla sırıttı.

“Evet, yan dairemizde oturuyor.” Luna heyecanla aşağı yukarı zıplıyordu. “Bugün onun poposunu gördük!”

Sanki bir yerde bir plak çizilmişti.

Korkunç bir sessizlik oldu.

Chip şaşırmış görünüyordu. “Onun neyini gördünüz?”

“Poposunu.” Nefesimi tutmuş kendimi görünmez kılmaya çalışırken Luna da kendi poposuna vuruyordu. “Bugün onun yatak odasındaiken gördük.”

“Luna!” Hallie dirseğiyle kardeşini dürttü. “Babam arabada bu akşam bu hikâyeyi anlatmamamızı istemişti. Başımızı belaya sokacaksın, sonra yarın yüzmeye gidemeyeceğiz.”

“Unuttum.” Luna omzunu okşadı sonra Dex’e baktı. “Özür dilerim, babacığım.”

Dex kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi, “Lanet olsun, Luna,” dedi.

“Dostum, bir kadeh şarap alabilirim.” Ellie elini kolumdan geçirip ışıldayarak konuştu. “Ya sen, Winnie?”

“Evet, lütfen,” diye cıyakladım.

Chip odadan çıkıp muhabbetten uzaklaşacağı için rahatlamış görünüyordu. “Benimle gelin. Mutfakta bir bar kuruldu. April ve Mariah da oradalar, sizi tanıştırırım.”

Her ne kadar bir tarafım kapıya doğru hızla kaçmak istese de Ellie’nin Chip’i takip ederek beni yönlendirmesine izin vermiştim. Kendimi durduramadan omzumun üstünden Dex’e bir bakış attım, hâlâ orada dikiliyordu.

Dikilmiş, kıcıma bakıyordu.

Yakalandığının farkına varır varmaz arkasını dönüp ters tarafa doğru yürümeye başladı.

Geniş, dikdörtgen mutfak tezgâhının üzeri tabak çanak, servis tepsileri, sıcak-soğuk ordövrler ve çok aşamalı servis stant-

larıyla doluydu ama benim gözlerim direkt ada tezgâh üzerine sıralanmış şarap şişelerine gitti.

Selfservisti. Chip, Mariah'yı April'den çekip almaya gittiği sırada Ellie bize pembe şarap seçip iki kadeh doldurarak bir tanesini bana uzattı. "Al. Yardımcı olur."

Minnetle birkaç yudum aldım. "Teşekkür ederim. Sanırım bu içkiden sonra gitmem gerekecek. Arabanın arkasından benim kı-lık değiştirmek için kullandığım eşyalarımı getirir misin?"

Kahkaha attı. "Keser misin şunu? Sorun yok. Aslında çok komikti. Kim daha çok utandı bilemiyorum, sen mi Dex mi?"

"Ben." Bir yudum daha aldım.

"Bu arada, haklıydın. Adam enfes. Ayrıca yapılı." Şarabın-dan bir yudum aldı. "Gülmüyor ya da çok konuşmuyor ama o çeneyle omuzlar varken gerçekten de önemli mi?"

"Dur."

"Belki de sadece durumu eşitlemek için sen de ona poposu-nu görüp göremeyeceğini sorabilirsin."

"Hayır!"

"Neden olmasın? İddiaya varım gayet güzel bir popodur."

"Yardımcı olmuyorsun, Ellie."

Neyse ki Chip yanında çok güzel, genç bir kadınla geldi, anında nişanlısı olduğunu anlamıştım. Sadece elini tutmakla kalmıyor, aynı zamanda ona gördüğüm en büyük köpek yavru-su gözleriyle bakıyordu. "Mariah, bu benim kuzenim Winifred ve arkadaşı Ellie," dedi.

"Merhaba," diyerek elimi uzattım. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Aileye hoş geldin."

"Teşekkür ederim." Gülerek elimi sıktı sonra dudağını ısır-dı. "Sen... Frannie'nin kızısın, değil mi? Mack'in kızlarından biri?"

Etkilenmiş hâlde gülümsedim. “Çok iyi.”

Biraz kızarak gülümsedi. “Deniyorum. Chip, havaalanından buraya gelirken yolda bütün ailenin isimlerinin üstünden geçiyordu-”

“Not tuttu,” dedi Chip onun omuzlarını sıkarak. “Notlarına sanki sonrasında sınav olacakmış gibi çalıştı.”

“Çalıştım,” diye kabul etti Mariah. “İsimlere birer yüz eşleştirmek çok güzel. Sayınız o kadar çok ki!”

Ellie elini uzattı. “Merak etme, ben aile üyesi değilim. Bu yüzden beni ezberlemene gerek yok. Nişanınız için tebrik ederim.”

“Çok teşekkür ederim.” Mariah Ellie’ye gülümsedi. “Burarlarda mı yaşıyorsun?”

“Ellie’nin ailesi, Old Mission Peninsula’daki Abelard Bağları’nın sahibi,” dedim. “Gerçekten çok güzel bir yer, vaktin varsa ziyaret etmelisin.”

“Yeni restoranımızın henüz tam açılmaması çok kötü,” dedi Ellie. “Akşam yemeğine gelebilirsin.”

Ellie’yle benden yaşça çok büyük görünmeyen Mariah, Chip’e baktı. “Keşke burada kalacak daha çok vaktimiz olsaydı. Sadece bir gecemiz var.”

“Tekrar geliriz, bebeğim.” Alnını öptü. “Söz,” dedikten sonra bize dönerek, “Mariah’nın ailesi de Michigan’dan, buranın biraz daha güneyinden,” dedi.

“Bellamy Creek’de büyüdüm,” dedi Mariah.

“Ah, o bölgeyi biliyorum!” Ellie coşkuyla başını salladı. “Çok tatlı bir kasaba. Buradan hemen hemen iki saat ötede, değil mi?”

Mariah başını sallayarak gülümsedi. “Evet.”

“Ailen bu akşam burada mı?” diye sordum.

“Hayır, ailemi birkaç hafta önce ziyaret etmiştik. Herkesin

yakın zamanda bir araya gelmesini istesek de Chip'in geniş ailesi bayağı büyük, tonlarca tanıtım yapmadan önce herkesle tanışma şansım olsun istedim." Mariah bana gülümsedi. "Annen ve babanla yeni tanıştım. Çok iyiler, herkes öyle." Gülümseyerek, "Sadece tüm isimleri açıklığa kavuşturmak istiyorum," diye ekledi.

"İyi gidiyorsun. Sana bir kadeh şarap daha getireyim mi?" diye sordu Chip nişanlısına.

"Evet. Kadehimi dışarıda bir yerde bırakmıştım, sanırım Mack ve Frannie'nin masasında," dedi Mariah.

"Ben bulurum. Hemen geliyorum."

Mariah gidişini o kadar sevgi dolu izliyordu ki Ellie'yle ben birbirimize alaycı, tiksiniş bir bakış atmıştık.

"Ne zaman evleniyorsunuz?" diye sordum. "Karar verdiniz mi, yoksa sormak için daha erken mi?"

Güldü. "Chip'e kalırsa şimdiye kadar evlenmiştik, büyük şaşalı bir düğün *hiç* umurunda değil."

"Çoğu erkek muhtemelen umursamaz." Ellie gülümsedi. "Abelard'da bir sürü düğün yapıyoruz, bugün de bir çiftle buluşmam gerekiyordu. Düğünle ilgili hiçbir şey adamın daha az umurunda olamazdı. Bu sırada gelin de 'Bu, masa örtüleri için fildişi'nin *tam olarak* istediğim tonu değil. Daha ekruya yakın bir şeyiniz var mı? Belki biraz krem brüle tonuna yakın?' modundaydı."

Mariah kahkaha attı. "Bu kesinlikle ben değilim. Tüm olayı zihnimde canlandırmış falan değilim, ayrıca devasa olmak zorunda da değil. Daha samimi bir şey isterim, sadece aile ve yakın arkadaşlar. Ne zaman yapabileceğimiz konusunda beyzbol takvimi yüzünden sınırlıyız, bu yüzden şubat ayı gibi düşünüyoruz."

"Bu şubat mı?" Şaşırmıştım.

Başını salladı. "Biliyorum, sadece altı ay sonrası, gelinlerin

çoğu bir yıl öncesinden planlamaya başlar ama üstesinden geleceğimizi umuyorum.”

“Yapabileceğinize eminim,” dedi Ellie güven vererek. “Ayrıca bahse girerim, kışın daha kolay mekân bulursunuz.”

“April, Cloverleigh Çiftlikleri için Millie’yle konuşmam gerektiğini söyledi.” Mariah bir tutam saç kulağının arkasına kıvırdı.

“Konuşmalısın,” diye hak verdim. “Sokakta arabasını gördüm, buralarda bir yerlerde olmalı. Ayrıca Cloverleigh o zaman aralığında doluyorsa Abelard’a bir bak. Buradan çok uzakta değil ve muhteşem. Cloverleigh daha Amerikan, rustik şık ama Abelard eski Güney Fransa tarzında.” Parmak uçlarımı öptüm. “*Très belle*.”

“Kulağa çok güzel geliyor. Demek sen düğün organizatörüsün?” diye sordu Mariah Ellie’ye.

“Hayır, şaraphane için çalışıyorum. Senin istediğin annem, adı Mia Fournier. Abelard’da yönetici ve bütün düğünleri o koordine ediyor.”

“Teşekkür ederim,” dedi Mariah. “Buraya bir sonraki gelişimizde kesinlikle uğrayacağım.”

Chip elinde dolu bir kadeh beyaz şarapla gelerek kadehi Mariah’ya uzattı. “Nasıl gidiyor?”

“Süper,” dedi. “Düğün hakkında konuşuyorduk.”

Bize baktı. “Ben oyumu Elvis taklitçisinin kıyacağı bir Vegas düğününe vermiştim ama sanırım istediğimi alamayacağım.”

Göğsünü şakacı bir şekilde dürttü. “Yapamazsın.”

Sırıttı. “Bir bira daha alıp Dex’e bakayım, burada tanıdığı başka kimse yok.”

“Winnie’yi tanıyor,” dedi Ellie. “Son zamanlarda kendisini epey bir gördü.”

* Fransızca: Çok güzel. -ç.n.

Ona öldürücü bir bakış attım.

“Senin yan dairene taşınmış olması ne kadar da çılgınca.” Chip tereddüt etti. “Bu arada sormayacaktım ama onların bugün... senin yatak odanda olması konusu da neyin nesiydi?”

İç çekerek şarabımdan büyük bir yudum aldım, ardından onlara tüm hikâyeyi anlattım. Luna’nın popomu gördükleriyle ilgili oturma odasında anons yaptığı anı anlatma kısmına geldiğimde Mariah göz yaşlarını silmeye başlamıştı bile. “Özür dilerim, gülmemeliydim. O düşüş bayağı acıtmış olmalı.”

“En büyük yarayı onurum aldı,” dedim. “İyi olacağım. Şarap yardımcı oluyor.”

“Sana bir kadeh daha getireyim.” Chip boş kadehimi alıp ada tezgâha yöneldi. Bir an sonra kadehimle geri döndü ve Dex’i aramaya gitti.

Ellie’yle ben, White Sox’daki işini sorarak Mariah’yla birkaç dakika daha sohbet ettik. “Medya ilişkileri bölümündeyim,” dedi. “Esas olarak takımla basın arasındaki irtibatı sağlıyorum.”

“İşini seviyor musun?” diye sordu Ellie.

“Evet, seviyorum. Sporu her zaman sevmişimdir, bir noktada radyo televizyon gazeteciliğini de düşünmüştüm ama görünüşe göre kamera arkasında olmayı daha çok seviyorum.” Omuz silkti. “İleride her zaman yayın yapmayı deneyebilirim ama bu Chip’le nereye gideceğimize bağlı.”

“Bir süre daha oynamayı mı düşünüyor?” Merak etmiştim.

“Emin değilim,” dedi Mariah. “Atıcı olarak oynamak vücudada gerçekten ağır geliyor. Pek çok atıcı otuz yaşına gelmeden emekliye ayrılır. Chip otuz dört yaşında, yani dede sayılır.” Gülmüştü.

“Sen onu genç tutarsın,” dedim gülümseyerek.

“Ben de hep bunu söylüyorum!”

“Kaç yaşındasın?” Ellie sordu.

“Yirmi dört yaşındayım.” Mariah Chip’e doğru bakış atıp sırtıttı. “İnsanlar onunla hep sübyancı diye dalga geçiyorlar.”

“On yaş fark çok da çılgınca değil,” dedi Ellie. “Babanla üvey annen gibi değil mi, Win?”

Başımı salladım. “Evet. On sekiz yıldır beraberler.”

Mariah gülümsedi. “Öğrendiğim iyi oldu.”

“Belki emekli olur, siz de buraya taşınırsınız,” dedi Ellie.

“Aslında bunu konuştuk.” Sesini alçalttı. “Gerçi kimseye bir şey söylememi istemiyor çünkü daha kararını vermedi. Evlendikten kısa bir süre sonra çocuk yapmak istiyoruz, olunca da eve yakın olmak istiyorum. Aile benim için önemli.”

Her ne kadar Mariah ve Chip adına mutlu olsam da bir anlığına kıskanır gibi oldum. Birlikte bir gelecek planlamak, kendi ailelerini kurmayı düşünmek ne kadar heyecan vericiydi. Benim yaşımdaki insanların çoğunun tüm bunları otuz yaşına doğru, hatta daha sonrasına kadar ertelediklerini biliyordum ama ben kendimi hep genç bir eş ve anne olarak hayal etmişim. Verecek çok fazla sevgim ve enerjim varsa, vermek de beni mutlu ediyorsa o zaman neden kendime saklayacaktım ki? Sadece hayallerimi paylaşabileceğim doğru insanı bulmam gerekiyordu.

Noel’den sonra tabii ki.

Chip elinde bir birayla yaklaştı, Dex yanında yoktu.

“Arkadaşını mı kaybettin?” diye sordu Mariah.

“Kaybettim. Şimdi mesaj attı.” Chip somurtuyordu. “Anlaşılan kızlardan birinin fındık alerjisi varmış, onu alerjik reaksiyona sokacak bir şey yemiş.”

Nefes nefese kaldım. “Eyvah, bu Luna! İyi miymiş?”

“İyi olduğunu söyledi ama eve götürüp ilaç vermesi gerekiyormuş.”

“Zavallı şey,” dedi Ellie.

“Geri dönecekler mi?” diye sordum.

“Dönebiliriz dedi,” diye cevap verdi Chip. “Sadece yarım saat içinde nasıl olduğunu görmesi gerekiyormuş. Umarım gelirler.”

Luna için endişe ederek başımı salladım. “Ben de.”

Babam, Frannie, kardeşim Millie, bir sürü akraba ve aile dostuna selam verdiğimiz terasa çıktık. Çılgınca herkesin isimlerini hatırlamaya çalıştığım bildiğim için Chip’le tur atan Mariah’ya üzölmüşüm.

Arada bir Dex ve kızları görmek için kalabalığı taradım ama geri dönmediler. Kendimi Luna’yı düşünmekten alamıyordum, iyi olup olmadığını merak ediyordum.

Ellie, beni o gece on buçuk gibi eve bıraktığında kapılarını çalıp, kontrol etmek için geç olup olmadığını merak ettim.

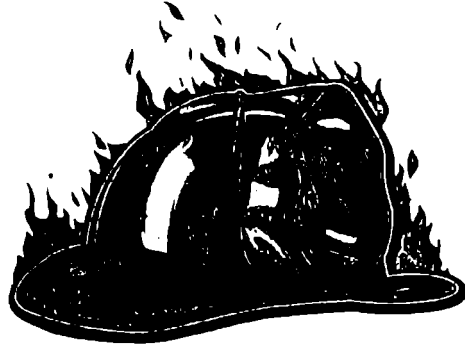
Sonuç olarak, ön pencerelerinde ışık görmediğim için kapıyı çalmaktan vazgeçtim. Onun yerine Ellie’nin arkasından el salladım, içeri girip yüksek dolgu topuk sandaletlerimden kurtularak kapının yanına bıraktım.

Piglet, ilgi çekmeye çalışarak mutfaktaki saklanma yerinden çıkıp yanıma geldi, ben de eğilip biraz ilgi gösterdim. “Ne düşünüyorsun, yatma saati geldi mi?” Kulaklarının arkasını kaşıırken sordum.

Henüz yorgun değildim, bu yüzden bir kaşıkla Frosty’nin kalanım alıp verandaya çıktım. Verandamda küçük bir masam, iki sandalyemle son birkaç gündür sulamadığımı fark ettiğim birkaç tane saksı bitkim vardı.

Bardağı masaya bırakıp sinekleri uzak tutması için limon otlu mumu yaktım ve musluktan plastik sürahiye su doldurmak için içeri döndüm. Tekrar verandaya çıkıp saksılara su dökmeye başlamıştım. “Özür dilerim, çocuklar.” Bitkilerimle konuşuyordum. “Sizi beslemeyi unuttum, değil mi?

“Benim de hep başıma gelir,” dedi solumdan, derin bir ses.

6. BÖLÜM

Dex

“Ah!” Winnie irkilerek saksının etrafına su sıçratmış, bir eliyle göğsüne dokunmuştu. “Orada olduğunu görmedim.”

“Özür dilerim,” dedim betondan kalkarken. Son yarım saat-tir tuğlaya sırtımı yaslayarak orada oturmuş yavaşça bira içiyor, sessizliğin tadını çıkarıyordum. “Seni korkutmak istememiş-tim. Burada henüz hiç mobilyam yok. Mumlarım da.”

“O zaman seni diri diri yiyorlardır,” dedi. “Akşamları buradaki sivrisinekler felakettir.”

Omuz silktim. “Tüm ışıkları kapattım, bu yüzden beni pek rahatsız etmediler.”

“Luna nasıl?”

“İyi. Hafif bir reaksiyondur, bir tane antihistamine ihtiyacı vardı.”

“Ah, güzel.” Sesi rahatlamış geliyordu. “Geri dönmediğinizde endişelenmişim.”

“Antihistamin uykusunu getiriyor, bu yüzden bir pizza ısı-marlayıp film izledik. İkisi de dişlerini fırçalamadan koltukta uyuyakaldılar –annelerine söyleme– ve onları yatağa taşımak zorunda kaldım.”

Dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaptı.

“Partiyi kaçırdıkları için üzölmüşlerdi. Yarın kiliseden sonra yüzmeye gideceğimize söz vermek zorunda kaldım.”

“Kulağa eğlenceli geliyor. Burada oturmak ister misin?” Verandasındaki sandalyeleri göstererek sordu.

İlk içgüdüm hayır demekti, ne kadar inkâr etmek istesem de ondan etkilenmişim ve karanlıkta birlikte vakit geçirmek kötü bir fikir gibiydi.

Sonra tekrar düşündüm, belki onu daha iyi tanıdıkça aramızdaki gerilimi azaltabilir, kıvılcımı söndürebilirdim. Ağzından çıkacak her kelime bana ne kadar genç olduğunu hatırlatacaktı, değil mi? Tanrı aşkına, burada oturmuş çikolatalı *milkshake** içiyordu. Ayrıca benim pislik olduğumu düşünmesini istemiyordum, özellikle telefonda Naomi’ye bağırdığımı duyduktan sonra. Bir süre yan yana dairelerde yaşamak zorundaydık. Dostça davranmak en iyisiydi.

Arkama baktım, kızlar beni çağırırsa sineklikten duyabilirdim. Yatak odalarının penceresi de hemen üstümüzdeydi. “Elbette. Bir bira daha alacağım. Sana da bir tane getireyim mi?”

Tereddüt etmişti, bir an panikledim.

“Bekle, içki içebilecek yaştasın, değil mi?”

Güldü. “Evet.”

“*Milkshake*’i görünce emin olamadım.”

“Hayır, o sadece dünden kalan çikolatalı Frosty’m. Bu şeyler benim kesinlikle favorim ama bunun tarihi geçmiş. Bira teklifini kabul ediyorum, teşekkür ederim. Ayrıca merak etme, yirmi iki yaşımdayım.”

Siktir. Yirmi iki.

“Hemen geliyorum.” Reşit olmayan birine suç işlemesinde

* Sütle karıştırılarak yapılan soğuk bir içecek. –ç.n.

yardım ediyormuşum gibi hissederek sürgülü kapıdan evime girdim. Boş şişemi tezgâha bırakıp buzdolabından iki soğuk bira kaptım. Kız kardeşim öncesinde Justin’le bana altılı paket almıştı ama dokunmamıştık.

Dışarı çıkmadan önce şişeleri bırakarak, sessizce üst kata çıkıp kızların yatak odalarına baktım, ikisi de mışıl mışıl uyuyorlardı. İkisinin de nefes alışlarını hızlıca kontrol ettikten sonra yine olabildiğince sessizce sıvışarak merdivenlerden indim.

Verandaya tekrar çıkmadan önce alt kattaki banyoya daldım, ışığı yakıp yansımamı kontrol ettim. Anında yapmamış olmayı diledim çünkü saçım hatırladığımdan daha gri ve alnım da çok daha kırışık duruyordu. Yüz kaslarımı gevşetmeye, saçımı düzeltmeye çalıştım. Düz, beyaz tişörtümü pantolonuma sokuşturdum.

Ardından aynaya somurtarak baktım. Ne halt ediyordum ben?

Sürekli gidip gelip görmek zorunda olduğum kadınlarla oynayan bir adam olsam bile –ki değildim– kendime tekrar onun *benim için fazlasıyla genç olduğunu* hatırlattım. Ayrıca buraya yeni bir başlangıç yapmak için taşınmış olduğumdan, ihtiyacım olan son şey işleri garip bir duruma sokmaktı. Bu da ellerime hâkim olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Uzun zamandır görmüş olduğum en güzel kadın olsa bile.

Gözümü her kapadığımda çıplak teninin hatırası bana işken-ce etse bile.

Duşta onu düşünürken çılgınca mastürbasyon yapmış olsam bile... ki bu bir daha *olmayacaktı*.

Tişörtümü tekrar dışarı çıkarıp ışığı söndürdüm, iki birayı aldığım gibi dışarı çıktım. Verandasındaki *milkshake* gitmişti ve küçük masaya üstünde akçaağaçlı, pastırmalı kapkek olan bir tabak koyuyordu.

“Bu çeşitten sadece bir tane kalmış ama istersen senindir.”
Sandalyelerden birine oturmuştu.

“Daha önce bir tane yedim.” Ben de diğer sandalyeye oturup
şişelerin kapaklarını açtım.

“Karar ver, lütfen. Pastırmanın kapkeke uygun olmadığı ko-
nusunda kızlarınla aynı fikirde misin?”

“Hayır. Lanet olsun, çok lezzetliydi.” Ona bir bira uzattım.
“Al bakalım. Bir çikolatalı Frosty değil ama en azından içecek
soğuk bir şey.”

Güldü. “Teşekkür ederim.” Şişesini benimkiyle tokuşturdu.
“İki yeni komşuya.”

Şişenin üstündeki dudaklarına dik dik bakmamaya çalışarak
o içkisinden yudumladıkça ben de içtim.

Birasını masanın üstüne bırakarak bacaklarını esnetti, çıplak
ayaklarını uzatıp büküyordu. “Yüksek topuklu ayakkabılar,”
dedi içini çekerek. “Güzel duruyorlar ama lanet olası şeyler çok
ağrıtıyor.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum ama o topuklu-
ların içinde kot pantolonu ve minicik tişörtüyle çok güzel gö-
rünüyordu. Partiye geldiğini gördüğüm andan itibaren düzgün
düşünemiyordum, üstelik bu sadece aklımı okuyup duşta onu
düşünerek boşaldığımı anlamasından korktuğum için değildi.

Boğazımı temizledim. “Ben, şey, daha önce yaşananlar için
özür dilerim.”

Elini boş ver der gibi salladı. “Sorun değil. Bir gün bunun ne
kadar korkunç biçimde utanç verici olduğunu unuturum.”

“Utanacak hiçbir şeyin yok,” dedim hızlıca.

“Yeni komşumun popomu gördüğü gerçeğinin dışında,”
diye dalga geçerek birasına uzandı.

Somurttum. “Kızların lanet olası filtreleri yok.”

Bana yandan gülümsedi. “Senin hakkında da bir şeyler söylediler.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Bugün buraya geldiklerinde senin hakkında türlü türlü enteresan şeyden bahsettiler.”

İnleyerek biramın kaldırıp çevirdim. “Ne gibi?”

“Ah, ne kadar huysuz olduğun, ne kadar çok horladığın...”

“Pislikler,” diye söylendim.

“Ayrıca ne kadar kıllı olduğundan ve çok küfrettiğinden de bahsettiler.”

“*Bu lanet olası bir yalan.*”

Sevimli, kızlara özgü bir kıkırdamayla güldü. “Onlara kız kardeşlerimle, babamın her küfrettiğinde içine para atması için hazırladığımız küfür kavanozundan bahsettim.”

“Duydum,” diye homurdandım. “Çok teşekkür ederim.”

“Bu akşam babamla tanışmış olabilirsin, adı Declan MacAllister ama herkes ona Mack der.”

“Sanmıyorum.” Bu akşam babasının gözünün içine bakmak zorunda kalmadığım için memnun olmuştum. “Peki Chip’le tam olarak nereden akrabasın?”

“Aslına bakarsan kan bağımız yok ama onu kuzenim olarak kabul ediyorum. Onun biyolojik annesi April Sawyer ve dört yaşından beri babamla evli olan Frannie Sawyer kız kardeşler.

“Ah.” Bir an Chip’le tanıştığım dönemdeki olayları hatırlayarak gecenin karanlığına daldım. Lisenin son sınıfından hemen önce Traverse Şehri’ne taşındığında hemen kaynaşmıştık. İkimiz de beyzbol takımındaydık ki o sene çok heyecanlıydı. Sadece puanlarımız iyi olduğu için değildi, aynı zamanda yeni emekli olmuş MLB’nin* atıcısı ve okulun en meşhur eski me-

* Major League Baseball. Amerika Ulusal Beyzbol Ligi. -ç.n.

zunlarından Tyler Shaw, evine geri dönmüş antrenörlerimize de yardımcı oluyordu.

“Antrenörümüzün Chip’in biyolojik babası olduğunu keşfetmek aşırı çılgıncaydı,” dedim. “*Tyler Shaw* olduğundan bahsetmiyorum bile.”

Winnie başını salladı, “Evet. O zaman neler döndüğünü anlamak için çok küçüktüm ama hikâyeyi duydum,” dedi.

Kendimi hazırladım. “Biz mezun olduğumuzda sen okula başlamış mıydın ki?”

“Hemen hemen,” diye kıkırdadı. “Anaokulundaydım.” *Tanrım.*

Biramdan bir yudum daha aldım. “Luna’nın yaşındaymıydın. Bu yıl anaokuluna başlıyor.”

“Heyecanlı mı?”

“Sanırım heyecanlı. Hallie’nin bazı şeyler için sürekli kaygılanıyor olmasına rağmen orada olması yardımcı oluyor.”

“Nasıl yani?”

“Biraz temizlik hastasıdır, kafeteryada yemeyi sevmez, ayrıca masasının üstündekilerin *düzenli* olmasını ister. Çocuklardan biri bir kalemini ödünç alıp tam olarak yerine geri koymazsa kıyameti kopartıyor.”

Winnie başını salladı. “Onun için zor olmalı.”

“Zor oluyor çünkü hareketleri diğer çocuklara garip geliyor. Yalın ayak olmaktan nefret ettiğinden sürekli ayağına bir şey giyer. Havuzda bile yüzme patiği giyiyor.”

“Peki ya evde duştayken?”

“Naomi –kızların annesi– bazen kavga çıkmasın diye izin veriyor ama ben vermiyorum. Bu da galiba beni huysuz ebeveyn yapıyor ama ben tutarlı olmaya inanıyorum. Doktor da takıntılı hareketlerine izin *vermememizin* onun için daha iyi olacağını söyledi.”

“Doktor büyüdükçe bunlardan vazgeçeceğini düşünüyor mu?”

“Şu an söylemesi zor ama muhtemel.” Tereddüt ederek devam ettim. “Naomi, Hallie’nin anksiyetesinin yokluğunda benim için kaygılanmasından dolayı olduğunu düşünüyor.”

“Duyduğuma göre donanma komandosuymuşsun ama Deniz Dünyası’ndaki türden değil.”

“Deniz Dünyası’ndaki türden değil. Bu kızların daha çok hoşuna giderdi.” Başparmağımla oynayarak bira şişesinin üstündeki etiketin ucunu inceledim. “Onlar daha minikken uzun süre ortalıkta yoktum. Arka arkaya görevlere gitmiştim.”

“Başka seçeneğin yoktu ki.”

“Hayır ama bu gerçekleri değiştirmiyor, ikisi de doğduğunda yanlarında değildim, sonrasında da hayatlarındaki en önemli anları kaçırdım. İkisinin de attıkları ilk adımları videodan izlemek zorunda kaldım.” Duraksadım. “Kararlarımdan pişman değilim fakat kaçırdığım şeyler için üzülüyorum.”

“Eski karın da Hallie’nin anksiyetesinin suçunu senin yokluğuna atıyor.”

“Tam olarak bu şekilde dile getirmiyor ama sorunun bu olduğunu düşündüğü çok açık.” Duraksayıp devam ettim. “Sanırım birçok şeyin suçunu benim yokluğuma atıyor.”

Bunun üstüne sessizleşmişti. Ben de utanmıştım.

Ne bok yemeye bunları Winnie’ye anlatıyordum ki? Kimseyle bu şeyleri konuşmazdım, kaldı ki bir yabancıyla konuşayım. Tam konuyu nasıl değiştireceğimi düşünüyordum ki Winnie zarif bir şekilde konuyu başka bir yöne çekti.

“Popomdan bahsetmedikleri zamanlarda, çok tatlı, kibar, sevimli kızlar gibi görünüyorlar.” Bacaklarını sandalyenin ucuna çekti ve kollarını etraflarına dolayıp bir çocuğun yapacağı şekil-

de çenesini üstüne dayadı. “Umarım küfür kavanozu yüzünden başına çok dert çıkarmazlar.”

Boğazımı temizledim. “Bunun için çok geç. Bir tane yaptılar bile, gerçi daha çok küfür *kutusu* gibi.”

Güldü. “Ah, öyle mi?”

“Evet. Kapkek kutusunu kullanmışlar. Üstünde de ‘Babamın küfür kutusu, gelecekteki kedi için para’ yazıyor.”

Kafasını geriye atarak kahkaha patlattı, ağzımı boğazının üstüne koymayı düşündüm. Parfüm sıkmış mıydı? Acaba teni nasıl kokuyordu? Aceleyle başka tarafa bakıp biramı tekrar kafama diktim.

“Öyleyse bir kedi almak istiyorlar.”

“Evet. Sürekli evcil hayvan sahiplenmek için başımın etini yiyorlar. Hallie de kedi fikrini seviyor çünkü sözüm ona temiz hayvanlarmış. İtfaiye istasyonunda yirmi dört saatlik vardiyalarda çalışıyorum, evcil hayvanımın olması pek işime gelmez.”

“Yardımcı olabilirim,” diye önerdi. “Bana hangi günler çalıştığını söylersen gelip onu besleyebilirim. Ayrıca, sana nereden sahiplenebileceğini söyleyebilirim.”

“Yardımcı olmuyorsun.” En iyi huysuz baba sesimle konuştum. “Lanet bir kedi istemiyorum.”

“Dinle,” Ayaklarını yere indirip kapkeki aldı. “Küçük kızlar babalarını parmaklarına doladığında ne olduğunu çok iyi biliyorum. İstediklerini alırlar.”

“Ah, öyle mi?” Gözlerimi parmaklarına dikip kapkekin üstündeki kâğıdı soymasını izledim. İnce ve narinlerdi; tırnakları, ayak tırnaklarıyla uyumlu, parlak, ateşli tonda bir kırmızıydı. O elin, aletimin üstüne sarılmış hâlinin düşüncesi davetsizce aklıma düştü.

“Evet. Kız kardeşlerimle ben her zaman babamın dilinden

anlardık.” Kapkekin yarısını kopararak başparmağının üzerindeki kremayı emince aletimin sertleşmeye başlamasına sebep oldu.

“Belki de ben baban kadar iyi değilimdir?” Sesimin tehditkâr çıkması için çabaladım ama o kadar tahrik olmuşum ki zorlanmıştım. “Belki de hayır demekle daha iyiyimdir.”

Benden daha iyi biliyormuş gibi güldü. “Belki ama donanma komandolarının da zayıf noktaları vardır.”

Parmaklarını yalayışını izleyip, dilinin aletimin ucunu yaladığını hayal ederken *oral seks*, diye düşündüm.

“Alsana.” Üstünde kapkek olan tabağı bana doğru itti. “Paylaşabiliriz.”

Aç değildim ancak dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı, bu yüzden böldüğü kapkekin diğer yarısını alıp ısırdım.

O da kalanını aldı, bir dakikalığına sessizce yedik. Düşüncelerimi temiz tutmaya çalışmakta zorlandığımdan dolayı bir pislik gibi hissettiğimden, gözlerimi ağzımdan uzak tutmak için elimden geleni yapıyordum. Bitirdiğimde ellerimi pantolonuma sildim.

“Ah, özür dilerim,” dedi son lokmasını da ağzına atıp. “Bize peçete getirmeliydim. Hemen getireyim.”

“Sorun değil. Gitmeliyim.” Aynı anda kalkınca göğüs göğse geldik.

Bana doğru bakıp yutkundu. Dudaklarını araladı.

Sakin yapma, sik kafa, dedim kendi kendime.

Haklıydı, zayıf noktalarım vardı ve şu anda ağzı listemin en başındaydı.

Başka bir şey düşünmeden omuzlarından tutup dudaklarımı onunkine bastırdım. Şaşkınlığım belli eden yumuşak bir ses çıkarırken vücudunun bana yaslandığım hissettim. Parmak uç-

larında yükselip tadına bakmam için dudaklarını araladı, tuzlu ve tatlının kışkırtıcı bir kombinasyonuydu. Kollarını boynuma sardığında, ben de ellerimi sırtından aşağı hareket ettirdim. Dili benimkini sıyırdı.

Kafamın içinden bir ses, *hemen kes şunu lanet olası*, dedi.

O sesi duymazdan geldiğim yetmiyormuş gibi kalçasından tutup aniden kaldırdım, bacaklarını belime dolarken dudaklarım doğru iç çekti. Kıçını kavrayarak vücudumun alt tarafına doğru sıkıca tuttum ve aletimin üstünde aşağı yukarı hareket ettirdim.

Masanın üstündeki mum çatırdayıp kıvılcım saçınca ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Onu sertçe yere indirip aramıza mesafe koyarak sandalyeme doğru geriledim. “Siktir.” Sanki görebileceği bir yerde tutmamı söylemiş gibi ellerimi havaya kaldırdım. “Özür dilerim.”

“Hayır, özür dilemene gerek yok.” Başını salladı. “Bu sadece... oldu işte.”

Göğsünün hızla yükselip alçalmasını izlerken nefes alamıyormuş gibi hissederek bir saniye daha durdum. Buradan bir an evvel gitmezsem, dilimin soluğu yine ağzının içinde alacağını biliyordum.

Ya da başka yerlerinde.

“İyi geceler,” diyerek hızlıca evime geri döndüm.

Sürgülü kapıyı arkamdan örttükten sonra mutfığa gidip iki yumruğumu tezgâha koyarak yaslandım. Gözlerimi kapatıp başımı öne eğdim.

Siktir! Beni ele geçirip bunu yapmama sebep olan neydi? Bu kadar zayıf mıydım? Kız daha yirmi iki yaşındaydı! Yirmi *siktiğimin* ikisi, bense iki küçük kıızı olan otuz dört yaşında bir adamdım. Ona el sürmeye hakkım yoktu. Tanrı aşkına, Hal-lie’nin yaşına neredeyse benimkinden daha yakındı.

Öfkeyle buzdolabına gidip kendime bir bira daha aldım ve sinirle kapağını açtım. Bu bana, iki boş şişeyi masasında unuttuğumu hatırlattı. Şimdi de yüksek ihtimalle tıpkı babam gibi benim de arkasını toplamayıp, bunu bir kadının yapmasını bekleyen pisliğin teki olduğumu düşünecekti.

Tezgâha sırtımı yaslariken, biramdan büyük bir yudum alıp ona bir daha elimi sürmeyeceğime yemin ettim. Bu aramıza mesafe koymam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun. Onu gördüğümde kafamı aşağıda tutacaktım. Selam verip yürümeye devam edecektim.

Kolay olmazdı ama zor şeyleri başarmak konusunda iyiydim. Her şeyden önce donanma komandosu olmamın nedeni bu değil miydi? Yapmak istediğimin bu olduğunu söylediğimde babamın gülüşünü hâlâ duyabiliyordum. Ayyaş, kumarbaz bir serseriydi. Ben doğmadan önce donanmada kısa bir süre görev almış ve hiçbir işte uzun süre tutunamamıştı. Aldatmalarından bıkan annem, ben on yaşındayken onu kapı dışarı etmişti. Ondan sonra da tutarsız zamanlarda hayatımıza girip çıkmaya devam etmişti. Sık sık aylarca ortadan kaybolurdu. Annem sevgi dolu ve kibar bir kadındı, bizi geçindirmek için her zaman iki işte birden çalışırdı.

Ona karşı her zaman sertleşemeyen yumuşak bir yanı vardı. Canı ne zaman isteyip dönse eve alırdı, hatta bazen yatağına bile. Bunu düşünmek beni hasta ederdi, bu yüzden düşünmeye çalışırdım. Okuldan veya idmandan eve gelip kamyonunu araba yolunda gördüğüm günlerden nefret ederdim. Annem için üzülmürdüm çünkü onu hâlâ sevmekten vazgeçemediğini söylerdi. Aynı zamanda bu kadar zayıf ve kolay yönlendirilebilen biri olduğu için ona sinirlenirdim. Bree ve ben ergenlik çağına geldiğimizde, evi terk ettiğinde yine incineceğini görebiliyor-

duk çünkü her zaman terk ederdi. O yalancı pislik ne kadar söz verirse versin, sonunda hep giderdi.

Lise son sınıftayken donanmaya asker alan bir subay okulumuzu ziyaret etmişti, şans eseri babam da eve dönmüştü. Anneme hayatımın kalanında ne yapmak istediğimle ilgili aldığım kararı söylemek için heyecanla eve gelmiştim. Daha önce ne yapmak istediğimi bilmiyordum ve annem bir plan yapmam için sürekli üstüme düşüyordu.

Eve girer girmez, onun da evde olduğunu gördüm. Mutfak masasında oturmuş bira içerken, annemin yemek yapışını izliyordu. “Oğlum,” demişti beni görür görmez. Kelimeyi bir silah gibi kullanmıştı.

Ona baba demeyi reddediyordum. Onu tanımayı bile reddediyordum.

Onun yerine anneme dönüp subayla yaptığım konuşmayı ve bana donanma komandosu olmak için ne kadar uygun olabileceğimi söylediğini anlatmaya başlamıştım. Babam masanın öbür tarafından kahkahayı basmıştı. “Sen asla bir donanma komandosu olamazsın,” demişti alaycı bir şekilde. “Bunun ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Bu zorlukla baş edemeyen, senden çok daha güçlü adamlar tanıdım.”

Ellerimi yumruk yaparak dik dik bakmıştım. “İzle beni.”

Sonra on yıla yakın onu bir daha görmemiştim. Annemin cezasine gelecek cüreti bulmuş, üzgün olduğunu iddia etmişti. Neredeyse aklımı kaybederek yirmi yıldır atmaya beklediğim yumruğu suratına atmak üzereydim. Kız kardeşimle Naomi’nin beni sakinleştirmeleri gerekmişti.

Bree bir süre babamla görüşmeye devam etmişti, ondan bana hiçbir şey anlatmamasını istemiştim. Adını bir daha duymasam umurumda olmazdı.

Sanırım, bana nasıl bir baba *olunmayacağı* konusunda birkaç değerli ders vermişti. Başkasının seni zayıf hissettirmesine izin vermemenin ne kadar önemli olduğu konusunda. Senden şüphe ettiklerinde, karşı tarafı haksız çıkarmanın ne kadar iyi hissettirdiği konusunda.

Arkamı dönüp biranın kalanını lavaboya döktüm. Son istediğim şey sabah uyandığımda akşamdan kalmış hissetmekti. Benim kızlarım daha iyisini hak ediyordu.

Işıkları söndürdükten sonra yukarı çıktım, kızları son bir kez kontrol edip yatak odama girdim.

Beş dakika sonra soyunmuş, ellerim başımın arkasında uzanmış, örtünün altında tamamen uyanıktım ve düşünmeden duramıyordum.

Geçmiş hakkında. Annemle babam. Naomi'yle ben. Evliliğimiz, aileminkinden tamamen farklı nedenlerden dolayı yürümemiştir. Sadakatsiz değildim ve bildiğim kadarıyla Naomi de değildi ama anlaşılan kayıp zamanı, farklılıklarımızı, başarısız olmuş beklentilerimizi, söyleyip de geri alamadığımız kırıncı sözleri telafi etmeye yetecek kadar birbirimizi sevmiyorduk.

Chip ve Mariah'yı düşündüm, onlar için daha iyi olmasını diledim. Bazı insanlar şüphesiz bir yolunu bulmayı başarabiliyor gibi görünüyorlardı. Belki de çekimin şansıydı. Belki de Chip'in sahip olduğu gibi iyi bir evliliğe sahip anne ve babanın evinde büyümek yardımcı oluyordu. Görünüşe göre Winnie de öyle büyümüştü.

Aslında yetişkinliğe geçeli çok da uzun zaman olmamıştı.

İnlememi bastırarak, yüzüstü yatıp başımı yastığımın altına soktum. Mükemmel yuvarlak kıcını, çıplak ıslak göğsünü, sıcacık, yumuşak teninden damlayan suyu düşünmemeye çalıştım. Sıcak pembe meme uçlarının sertleşmiş tepelerinden damlaları

YANGIN

yaladığımı hayal ettim. Onu kendime çekip, sertleşmiş aletimi ona dayamanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bedenini kendiminkiyle örtmek nasıl bir his olurdu: İçinde hareket etmek, altımda inlemesine neden olmak?

Şu an muhtemelen yataktaydı; birkaç metre ötemde, bu duvarın diğer tarafında.

Çok yakındı.

7. BÖLÜM

Dex

“Horlarken burun delikleri nasıl titriyor baksana.” Hallie’nin sesi huzursuz bir uyku sisinin içinden geliyordu.

“Evet.” Luna kıkırdadı. “Bu burnundaki kıl mı?”

“İyy. Sanırım öyle. Bunu daha önce fark etmemiştim.”

“Belki kesiyordur,” dedi Luna. “Bir keresinde çalı gibi kaşlarını keserken görmüştüm.”

Biraz daha kıkırdadılar. “İyi ki benim kaşlarım böyle görünmüyor.”

“Biraz benziyorlar gibi.”

“Hayır, benzemiyorlar!” diye itiraz etti Hallie kızgınlıkla.

“Sadece onunkiler gibi koyu demek istiyordum ama merak etme, seninkiler o kadar kabarık değil. Babaminkiler sanki gözünün üstünde yürüyen tırtıllar gibi.”

Hallie kıs kıs güldü. “Kesinlikle.”

On saniyeliğine keyifli bir sessizlik oldu. Sonra...

“Babamın göbek deliği çıkık. Benim göbeğim içeri göçük.”

“Benimki de.”

“Çıkık delikler komik duruyor.”

“Biliyorum.”

Bir baktım ki ikisinden biri parmağını göbek deliğime sokmuş. Gözlerimi açtım. “Gerçekten mi?”

Parmağı hâlâ göbek deliğimdeki Luna sırtıttı. “Bu seni uyandırdı mı?”

“Saçma sapan konuşmalarınıza uyandım.”

“Yüzmeye gitmek istiyoruz,” dedi Hallie.

“Önce kiliseye gideceğiz. Pazar okulunuz var.”

“Bu seferkine gitmesek olmaz mı?”

“Hayır. Anneniz beni öldürür. Telefonumu getirin, lütfen.”

“Nerede?”

Nerede şarja taktığımı hatırlamaya çalıştım. “Mutfağı deneyin.”

Hallie odadan çıkıp aşağı inerken Luna yatağımın üstüne atladı ama örtünün altına girmektense üstünde zıplamaya başladı. “Bugün bir kedi alacak mıyız?”

“Hayır.” Aile yadigârlarımı ezmesin diye vücudumun alt kısmını yolundan çektim. “Önce kiliseye gideceğiz, sonra yüzmeye gideriz. Ardından markete gitmem gerekiyor. Hâlâ açmamız gereken paketler var. Ayrıca, dün dediklerime uymadığınız için size yeterince bağışmadım. Bir de acil durum planımızı tatbikat yapmamız gerekiyor.”

Hallie telefonumla belirdi. “Saat yediyi on iki geçiyor,” dedi telefonu bana uzatırken. Sonra Luna’ya katılarak yatakta zıplamaya başladı.

“Bunu görüyorum.” Aynı zamanda mesajlarım ve cevapsız aramalarım olduğunu da görmüştüm. Chip mesaj atmış, Naomi’ye birkaç cevapsız aramayla birlikte, mesaj göndermişti. “Kahvaltı için ne yapalım?”

Hallie umutla, “Yine donut olur mu?” diye sordu.

“Bagel’a ne dersiniz?” Naomi’dan on altı dakika önce gelen mesaja kaşlarımı çatarak baktım.

Luna’nın dün akşam partide alerjik reaksiyon yaşadığını duydum. Bana söylemediğine inanamıyorum. Acil servise götürdün mü? ARA BENİ.

Derin bir nefes aldıktan sonra, Chip’in gece yarısı sularında attığı mesaja baktım.

Selam, umarım her şey yolundadır.

Alerjik reaksiyon için çok üzgünüm.

Uçağımız saat ikide kalkıyor, erken uyanırsan ve kahve için vaktin varsa bana haber ver.

Kızlara, “Zıplamayı kesin, bir şey yazmam gerekiyor,” dedim. “Neden gidip giyinmiyorsunuz? Güzel kıyafetler seçin, lütfen. Birbiriyle uyumlu olsunlar.”

Ben Chip’e kısa mesaj atarken başarılı bir inişle yataktan inip odalarına kadar yarıştılar.

Burada her şey yolunda.

Az sonra kiliseye gideceğiz ama belki havaalanına buraya uğrayıp gidebilirsin? On buçuk gibi eve dönmüş oluruz.

Kan dolaşıma biraz kafein girmeden Naomi’yle uğraşmak istemesem de kendimi onu geri aramak için zorladım.

“Beni neden aramadın?” diye feryat ederek açtı telefonu.

“Günaydın,” dedim çoğunlukla onu sinir etmek için.

“Dexter.”

“Efendim.”

“Sana bir soru sordum! Luna reaksiyon gösterdikten sonra neden beni aramadın?”

“Çünkü büyüttülecek bir olay değildi. İhtiyacı olan bir tane antihistamindi. Hallettim.”

* Mayalı hamurdan yapılmış simit şeklinde bir ekmek çeşidi. –ç.n.

“Yine de böyle bir olayın yaşandığını bilmeye hakkım vardı! Beni anında bilgilendirmen gerekiyordu. Bunun yerine, olayı bugün pastanedeki birinden öğrenmek zorunda kaldım.”

“Özür dilerim,” dedim. “Gerekli olduğunu düşünmemiştim.”

“Ama gerekliydi. Senin yanında olsalar bile ben hâlâ annele-riyim. Tıbbi acil durumlardan haberdar olmam gerekiyor.”

“Lanet olası acil bir durum değildi,” diye çıkıştım.

“Dediklerine dikkat et, kızlar yanında mı?”

“Hayır. Kilise için hazırlanıyorlar.”

“Luna’yla konuşmak istiyorum.”

“Onu kilisede görürsün.”

“Şimdi, lütfen.”

Kavga etmeye değmeyeceğini düşünerek, telefonu kızların odasına götürüp Luna’ya verdim. “Annen seninle konuşmak istiyor.”

Luna telefonu kulağına koydu. “Merhaba, anneciğim. Ben iyiyim. Evet.” Bana baktı. “Evet. Tamam. Konuşurum. Görüşürüz.” Telefonu Hallie’ye verdi. “Seninle konuşmak istiyor.”

Hallie de konuşmaya başladığında kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Alo? Evet. Eğlenceliydi ama uzun süre kalmadık.” Yatak odasında etrafa bakındı. “Evet. Güzel. Hı hı. Komşu kadın da gerçekten çok iyi. Adı Winnie, Pooh’daki gibi ve Piglet adında bir kedisi var.”

“Tamam telefonu bana ver.” Hallie’nin ağzından çıkacak sonraki kelimelerin, *onun poposunu gördük* olmasından korkuyordum. “Bütün bunları annene başka zaman anlatırsın.”

Telefonu kulağıma götürerek odama geri döndüm. “Memnun musun?”

“Sanırım. Lütfen, bir sonraki sefer beni ara, tamam mı?” Sesi yumuşamıştı. “Tek istediğim bu. Böyle zamanlarda onlar-

dan uzak olmak yeterince zor ve ben... Sadece iyi olduklarını bilmem gerekiyor. Sen benimle konuşmadığında onlardan ayrı kalmak daha da zorlaşıyor.”

Muhteşem. Şimdi de ağlıyordu. Hıçkırıklarının sesinin beni etkilemesini istemiyordum ama işin doğrusu etkiliyordu. Ses tonumu yumuşattım. “Peki. Başka bir alerjik reaksiyon olursa seni ararım.”

“Ya da herhangi bir tıbbi olay.”

Çenem kasıldı. “Ya da herhangi bir tıbbi olay.”

“Teşekkür ederim, Dex. Minnettarım. Kızlarla geçirdiğin zamana burnumu sokmak istememiştim.”

“Gitmem gerekiyor,” dedim. “Beni bekliyorlar.”

“Tamam. Kilisede görüşürüz.”

“Peki.” Görüşmeyi sonlandırarak, telefonumu yatağa fırlatıp iki elimle yüzümü ovdum.

Evlilik kahrolası bir iş yüküydü ve bu konuda iyi değildim ama siktir, boşanmak çok daha boktan bir şeydi.

İkisini de bir daha asla yapmayı planlamıyordum.

On beş dakika sonra çıkmaya hazırдық. Garajdan çıkarken Winnie’nin evine bakamamıştım bile.

Hallie konuşmaya başladı. “Hey, Winnie’ye bizimle kiliseye gelmek isteyip istemediğini sormalıyız.”

“Bunu yapmayacağız,” dedim.

“Sence uyanık mıdır?” diye sordu Luna.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Merak ediyorum da arabası garajda mıdır?” dedi Hallie.

“Araba sürecektir yaşıta, değil mi babacığım?”

“Yirmi iki yaşında,” dedim. “Evet, bu araba kullanabilecek yaşta demek.” Aynı zamanda oy verecek ve içki içecek yaşta, diye düşündüm ama *neredeyse*.

O öpücüğün düşüncesini aklımdan çıkararak dikkatimi yola vermeye devam ettim.

“Acaba ne iş yapıyor?” diye sordu Luna.

Onunla dışarıda neredeyse yirmi dakika oturmuştum ama ne iş yaptığı konusunda hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. “Bilmiyorum.”

“Annesinin bir pastanesi var,” diye hatırlattı Hallie. “Belki orada çalışıyordur.”

“Olabilir.” Bir saniyeliğine, Naomi’ye dün geceki alerjik reaksiyondan bahseden *pastanedeki kişinin* Winnie olup olmadığını merak ettim. Naomi’nin kim olduğunu nereden bilebilirdi ki?

“Çok eğlenceli bir iş olurdu,” dedi. “Tüm gün kapkek pişirmek.”

“Hey, kapkeklerimizin geldiği yer işte orası!” Hallie pencereden dışarıyı işaret ederek çığlık attı. “Plum & Honey. Kutunun üstündeki çıkartmayla aynı. Ayrıca tabelada da açık yazıyor.”

“Oraya gidebilir miyiz, baba?” diye yalvardı Luna. “Belki Winnie de çalışıyordur.”

“*Bagel* istediğinizi sanıyordum.” Dün akşam kasığını kendiminkine sürttükten sonra bu sabah Winnie’yle yüz yüze gelme düşüncesiyle biraz paniklemişim.

“Hayır, pastaneye gidelim,” dedi Hallie.

Etrafa baktım ama başka kahvaltılık mekân seçeneği göremedim. Tabii ki tam Plum & Honey’nin önünde uygun bir park yeri vardı. Evrene söverek arabayı park ettiğimde kızlar sevinç çığlığı attılar.

Emniyet kemerlerini çıkarırlarken, vizör aynasını açarak saçımı kontrol edip, yatarken yastığa gelen tarafta havaya dikilen saçlarımı indirerek düzeltmeye çalıştım. Sonra gömleğimin yakasını kokladım. Dün gece partide giydiğim gömleğin aynısıydı ama eve gelir gelmez hemen çıkarıp asmıştım. Bu sabah yeni bir tane ütölemek istemediğim için aynısını giymiştim. Parfüm kokuyordu ki bunun sorun olmadığını düşündüm.

Peki ya nefesim? Dişimi fırçalamış mıydım? Naomi'yle yaptığım telefon görüşmesine o kadar sinir olmuşum ki fırçalamayı unutmuşum. Elime nefes verip kokladım. Hiçbir koku alamamıştım, belki de iyiydim. En azından burun kıllarımı kesmiştim.

Tam o an kafası karışmış bir Hallie'yle göz göze geldim. “Ne yapıyorsun sen?” diye sordu gözlerini kırpıştırarak.

“Hiçbir şey.” Vizörü kapatarak kapıyı açtım. “Haydi gidelim, yoksa geç kalacağız.”

“İyi ama neden elini o şekilde kokluyordun?” Arka koltuktan inerlerken ısrarla sormaya devam etti.

“Hiçbir sebebi yok.”

Pastanenin kapısını açıp kızlar içeri girerken takip ettim. Tezgâhın arkasında Winnie'yi göremediğimde rahatlardım. Benim aksime, kızlar hayal kırıklığına uğramışlardı. Kasanın yanında duran kadına doğru koştular. Winnie'nin üvey annesi olabilirdi, yaşı tutuyor gibiydi. Bir yerden tanıdık geldiğini düşündüm. Belki de dün akşam partide görmüştüm.

“Merhaba,” diye selamladı, gülümsemesi sıcak ve samimiydi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Winnie burada mı?” diye sordu Hallie.

Kadın şaşırmış görünse de gülümsedi. “Bugün değil. Winnie'yi tanıyor musunuz?”

“Evet, yan komşumuz.”

“Onunla dün tanıştık,” dedi Luna heyecanla. “Burada mı çalışıyor?”

“Hayır ama buraya sık sık gelir. O benim kızım.” Sesini alçaltarak, onlara bir sır veriyormuş gibi elinin arkasından konuştu. “Buraya benim için geldiğini söylüyor ama sanırım sadece bedava kapkekleri seviyor.”

Ben tezgâha yaklaşırken kızlar gülüyordu. Burası çok lezzetli kokuyordu. Sanki fırında tereyağlı tarçınlı rulolar vardı. Ayrıca bu kokuda bana Winnie’yi hatırlatan bir şey vardı, belki de dün akşam paylaştığımız kapkek yüzündendi.

“O zaman sen, Hallie olmalısın,” dedi Hallie’yi göstererek. “Sen de Luna.”

“Evet,” dedi Luna. “Nasıl bildin?”

“Winnie dün akşam partide sizden bahsetmişti.” Güldüğünde kenarları hafif kırışan, gri-yeşil gözlerle bana baktı. “Merhaba. Ben Frannie MacAllister.”

“Dexter Matthews. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de. Küçük Luna’nın alerjik reaksiyon geçirmesine üzüldüm. On altı yaşında ikizlerimden birinin de ciddi gıda alerjileri var.” Tereddüt ederek özür diler bir ifadeyle, “Naomi’nin güzellik merkezinden müşterisiyim. Onunla bu konularda yaşadığımız zorluklardan biraz konuşmuştuk. Bu sabah buradaydı. Ben de Luna’nın nasıl olduğunu sordum fakat tepkisine bakınca, haberi olmadığını fark ettim. Herhangi bir anlaşmazlığa sebep olduysam özür dilerim,” dedi.

Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. “Sorun değil,” dedim rahatça. “Biz boşandık ama onunla bu sabah konuştum.”

Başını sallayıp dikkatini tekrar kızlara verdi. “Peki. Size ne getireyim? Ayrıca merak etmeyin, hiçbir şeyde fındık yok!”

Kızlar ona camın arkasındaki her bir keki, ruloyu ve hamur işini sorarken, Chip'in bana dönüp dönmediğine bakmak için telefonumu tekrar kontrol ettim. Birkaç dakika önce dönmüştü. Yeni uyandıklarını, annesi, kız kardeşi ve üvey babasıyla saat dokuz gibi kahvaltı yapmayı planladıklarını ama saat on bir gibi bize uğrayabileceklerini yazmıştı. Tek yapmam gereken adresi vermekti.

Ona adresi gönderip, havuzda olabileceğimizi, bu yüzden vardığında bana mesaj atmasını istediğimi söyledim. Anında *sorun değil, yakında görüşürüz*, diye yazdı.

"Peki ya sen, Dexter?" Frannie MacAllister, kızlar kendi kahvaltılarını seçtikten sonra bana sordu. "Sen bir şeyler ister misin?"

Tezgâha bakıp bir dilim kiş sipariş ettim.

"İyi seçim," dedi. "Jambonlu ve gouda peynirli olan Winnie'nin de en sevdiklerindendir. Hatta bu tarifi kendi yaratmış bile olabilir, çok iyi bir aşçıdır."

"Babam berbat bir aşçı," diye duyurdu Hallie. "Bir şeyler pişirmeyi denese de her şeyi yakıyor."

Frannie güldü. "Winnie'nin babası da iyi bir aşçı değil ama çok iyi olduğu başka şeyler var, eminim babanız da öyledir."

"Yangın söndürmekte iyidir," dedi Luna gururla. "O bir itfaiyeci."

"*Bu çok önemli bir iş.*" Frannie tepsiden bir dilim kiş alırken gülümsedi. "Peki, burada mı yiyeceksiniz, yoksa paket yapayım mı?"

"Paket olsun." Hâlâ Winnie'ye denk gelirim diye tetikledim. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra kilisenin otoparkına park etmiş, oturuyorduk. Kızlar arka koltukta keklerini yerken, ben de önde beyaz gömleğime dökmeden bir dilim kişi silip süpürmeye ça-

lışıyordum. “Kızlar, tanıştığınız herkese benim hakkımda utanç verici şeyler söylemeyi kesebilir misiniz, lütfen?”

“Ne tür şeyler söyleyelim?” diye sordu Luna.

“Söyleyecek iyi bir şeyiniz yoksa, hiçbir şey söylememeye ne dersiniz? Bambi* de böyle dememiş miydi?”

“Bunu söyleyen Thumper’dı,** baba,” diye düzeltti beni Hallie.

“Her neyse. Sadece artık insanlara horladığımı, küfrettiğimi ya da burnumda kıl olduğunu söylemek yok.”

“Ama kılın var,” dedi Luna gülerek.

“Göğsümdeki kıllardan bahsedebilirsiniz. O kıllarımı seviyorum.” Kişin son lokmasını da bitirip peçete var mı diye torbaya baktım. “Kaslarım da olur. İnsanlara ne kadar büyük kaslarım olduğunu söyleyemez misiniz?”

“Söyleyebiliriz,” diye onayladı Hallie. “Ama kaslar, kıllar kadar komik değil. Ayrıca artık küfretmenin umurumuzda olmadığına karar verdik.”

“Umurunuzda değil mi?” Torbada peçete yoktu. Torpido gözüne açtım.

“Hayır çünkü Gelecekteki Kedi için kutudaki paraya ihtiyacımız var. Bu yüzden istediğin kadar küfredebilirsin.”

Hiçbir yerde peçete bulamadığım için, “Siktir,” diye homurdandım.

“Bu, bir buçuk dolar.” Arka koltuğa doğru dönüp baktım. “Daha dün s harfiyle başlayan kelimenin bir dolar olduğunu söylemiştiniz.”

Hallie şirin bir şekilde gülümsedi. “Fiyatlar pazar günü artıyor.”

* Avusturyalı yazar Felix Salten’in 1923’te basılan *Bambi, A Life In The Woods* kitabından uyarlanan ve 1942’de Disney’nin Bambi isimli çizgi filmindeki yavru geyik karakter. –ç.n.

** Bambi filmindeki tavşan karakter. –ç.n.

“İsa yüzünden,” diye ekledi Luna.

Geri dönerek direksiyonu sıkıca tuttum ve oturduğum yerde çöktüm.

Kiliseden sonra bir ihmal izi arıyormuş gibi Naomi kızların her yerini incelerken, ben de on dakikadır merdivenlerde siktiğimin Bryce’ın yanında bekliyordum. “İyi olduğuna emin misin?” diye sorup duruyordu Luna’ya.

“İyiyim, anneciğim.”

Bryce bu süre zarfında telefonuyla oyalanıp, kim bilir belki de borsadaki hisselerinin değerini kontrol etmeye devam etmişti. Varlıklı bir aileden geliyordu. İnsanlara Harvard diplomasından, yatırımlarından ya da yelkenli teknesinden bahsetmekten bıkmazdı. Naomi’yle evlendiklerinde kızlarımın onun evinde yaşayacaklarını düşünmek beni çileden çıkarıyordu. Ona ait değillerdi.

“Hals, at kuyruklarını düzeltmemi ister misin? Eşit seviyede değiller.” Naomi taktığım lastik tokalardan birine uzandı.

Hallie, annesinin elini uzağa iterek, “Hayır, sorun değil. Şimdi yüzmeye gidiyoruz,” dedi.

“Gitmemiz gerekiyor,” dedim sabırsızca. “Kızları beşe kadar geri getiririm.”

Naomi iç çekerek ikisini de öptü. “Tamam. Lütfen havuzda dikkatli olun. Ayrıca güneş kremi de unutmayın!”

Kızları ellerinden tutarak arabaya doğru götürdüm. Eve dönüş yolunda müziği seçmelerine izin verdim. Sanırım bir şeyin beni rahatsız ettiğini anlamışlardı çünkü arabayı garaja çektikten ve motoru söndürdükten sonra, Hallie emniyet kemerini çıkarıp bana arkamdan sarıldı. “Bu sabah on puan aldın, babacığım.”

Sıska kolunu okşadım. “Öyle mi?”

“Evet.”

Omzumun üzerinden Luna’ya baktım. “Peki, sen de onaylıyor musun?”

“Evet,” dedi bana sırtarak. “İşbirliği.”

“Oybirliği demek istedi,” diye açıkladı Hallie.

“Teşekkür ederim.” Biraz daha iyi hissederek arabanın kapısını açtım. “Kim yüzmeye gitmeye hazır?”

Chip ve Mariah geldiğinde kızlar mayolarını yeni giyinmişlerdi. Çocuklar suya girmek için sabırsızlandıklarından, havuza gidip kenardaki sandalyelerde oturduk. Hallie ve Luna’yı tepeden tırnağa güneş kremiyle spreyleyip, kuruması için birkaç dakika beklerken havuzun üst basamağında durup saniyeleri saydılar, ardından suya atladılar.

Onlar havuzun sığ tarafında oynarken, Chip’le Mariah partide neler kaçırdığımdan, geri gelip düğün için yer bakmak konusunda nasıl sabırsızlandıklarından bahsettiler.

“Duyduğuma göre Cloverleigh Çiftlikleri çok güzelmiş,” dedi Mariah. “Chip’in kuzeni Winnie, Abelard Bağları’nın da çok güzel olduğunu söyledi.”

Winnie’nin adı geçince kanım ısındı ama görünür bir tepki vermemeye dikkat ettim. “Oraya hiç gitmedim ama duyduğuma göre güzelmiş.”

“Chicago’yu da düşündük fakat herkesin gelemeyeceğinden endişeleniyoruz, özellikle de kışın yaparsak,” dedi Chip. “Mariah’nın ailesinin yaşadıkları yer buraya çok yakın, bu yüzden burası daha mantıklı geliyor.”

“Bu kış mı düşünüyorsunuz? Bahar antrenmanından önce gibi mi?”

“Evet,” dedi Chip. Tereddüt ederek devam etti. “Aslına barksan bu sezondan sonra emekliye ayrılmayı düşünüyordum.”

Bakışlarımı ilk defa çocuklardan aldım. “Gerçekten mi?”

Omzunu silkti. “Kolumun hâli kalmadı, yoruldu ve yapmak istediğimi yapmışım gibi hissediyorum. Hayatımın bir sonraki aşaması için hazır sayılırım. Bir ailemiz olsun istiyoruz.”

Tekrar kızlarıma odaklandım. “Bırakmak zor olacak mı?”

“Eğer bunu bana geçen sene sormuş olsaydın, evet derdim ama bugün dürüstçe hayır diyebilirim.” Bir kolunu Mariah’ya dolayıp başından öptü. “Hayatta beyzboldan daha fazlası var.”

Güldüm. “Bu, Chip Carswell’den asla duymayı beklemediğim bir cümle.”

O da kıkırdadı. “Zaman değişti, değil mi? Bir süre sonra neyin önemli olduğunu anlamaya başlıyorsun ve bu ne para ne şöhret ne de *fastball*” atışının ne kadar hızlı oluşuyla alakalı.”

“Bilemiyorum, bütün bunlar benim kulağıma güzel geliyor.”

“Öyleler,” dedi. “Ama ne var ki sana ve kızlarına baktığımda, lanet olası mükemmellikte bir şeye sahip olduğunu düşünüyorum. Bunun için kolaylıkla emekli olabilirim.”

“Sözlerimize dikkat edebilir miyiz, beyler?” Havuzun etrafındaki ailelere bakarak fısıldadı Mariah.

“Kızların babası olmayı seviyorum,” dedim. “Yine de boşanmanın, ömür boyu kafalarını karıştıracağından korkuyorum ya da hak ettikleri her şeyi veremeyeceğimden, onlarla yeterince vakit geçiremediğimden.”

Mariah öne eğilip omzuma dokundu. “Babam beni dokuz yaşına kadar tek başına büyütti. Kolay olmadığını biliyorum. O bir polisti, uzun saatler çalışırdı ve seninle aynı şeyleri dert ederdi. Ama benimle *geçirdiği* zamanın kıymetini bilirdi. Sen de öyle yapıyorsun, bunu söyleyebilirim.”

* Beyzbolda atıcının en yüksek hızda topu attığı atış çeşidi. –ç.n.

“Daha geleneksel saatli bir iş bulamaz mısınız?” diye sordu Chip. “Bu yardımcı olur mu?”

“Belki olur ama siktiğimin masasının başında oturamam. Ayrıca yaptığım işi, birlikte çalıştığım insanları seviyorum. Hem düzgün imkânlarla da sahibim. Üst üste üç gün iznim olmasını seviyorum.” Omuz silktilim. “Bazen bir yandan ekstra bir şeyler yapmayı düşünüyorum, sadece ne olduğundan emin değilim.”

“Tyler’la konuşmalısın,” dedi Chip. “Spor kompleksi var ve seni de antrenör olarak alabilir. Bunu iyi yaparsın. Lanet olası bir donanma komandosu tarafından eğitim almak isteyecek kaç adam var, biliyor musun?”

“Asıl sorun çalışma programım. Her hafta aynı değil.”

“Birlikte ayarlarsınız.” Chip kendinden emindi. “Bağlantıya geçmelisin.”

“İkiniz birlikte bir şeyler yapmalısınız,” diye öneride bulundu Mariah.

“Geri mi taşınyorsunuz?” diye sordum şaşırarak.

“Düşünüyoruz.” Nişanlısına baktı. “Onun ailesi de benimki de burada. Chicago’da kalmamız için bir nedenimiz yok.”

“Bu muhteşem olur,” dedim. “Fitz’le Jimmy’i toplayıp takımı tekrar bir araya getirebiliriz.”

Chip güldü. “Bunu yapmamız bayağı olay olurdu.”

“Aman Tanrım, kesinlikle yapmalısınız!” diye haykırdı Mariah. “Ben büyürken babam ve arkadaşları kıdemli erkekler liginde oynuyorlardı. Hatta hâlâ oynuyorlar, oyunları izlemeye gitmek çok eğlenceliydi.”

“Ah, kıdemli erkekler liginde emekli bir MLB atıcımız olursa bazıları şikâyet edebilir,” dedim.

“*Fastball* atışımın hızını düşürebilirim,” diye dalga geçti Chip. “Gözlerimi kapalı tutarım. Formamın üstüne de sahte bir isim yazarız.”

“Sen yine de vurucu köşesindeki tüm ahmaklara fark atarsın. Vuruş sırası bitmeden diskalifiye oluruz.”

Yine on sekiz yaşındaymış gibi görünerek sııttı. “Felaket bir vuruş sırası olur. Sonrasında da bira içmeye gideriz.”

“Siktir, evet,” dedim. “Beni de say.”

8. BÖLÜM

Winnie

Pazar sabahı, saat dokuz civarında uyandım ve bu her zamankinden daha geçti. Büyük ihtimalle, gecenin yarısını uzanmış o öpücüğü düşünerek geçirdiğim içindi.

O öpücük.

Yan tarafıma dönerek, yakınımıdaki vücut yastığına kollarımla bacaklarımı dolayıp sarıldım. Gözlerimi kapatsam ve nefesimi tutsam, sanki ilahi bir müdahaleyle koreografisi yapılmış gibi ikimizin de aynı anda ayağa kalktığımız o heyecan verici ana kendimi götürebilirdim.

Sonra, *sonra*, omuzlarımdan tutup tüm gün boyunca düşündüğüm o ağzıyla benimkileri ezmişti. Genelde çenesi sıkıca kasılmış olurdu ama birden dudakları açılmış, dili benimkinin üstünde, sakalları tenime sürtünmüştü.

O öpücüğü tepeden tırnağa hissetmiştim.

Sonra aniden bitmiş ve o gitmişti.

İnleyerek sırtüstü dönüp tekrar çarşafın altına girdim. Açıkçası beni öpmek onun için dürtüsel bir hareketti, akabinde özür dilemesine bakılırsa kötü hissetmişti.

Pişman olması için hiçbir neden yoktu. Benim kızgın olduğumu düşünmediğini umdum. O öpücüğün her saniyesinden zevk almıştım.

O öpücük.

Ancak belki de hiç yaşanmasaydı daha iyiydi. Sadece yan yana yaşadığımızdan dolayı garip bir duruma yol açacağından değildi, aynı zamanda kendimi tanıyordum. Kalbimin çarpmasına sebep oluş şeklini, karnımda kelebekler uçuşmasına neden olmasını, sanki hak etmiyormuş ama yine de ihtiyacı varmışçasına o öpücüğü benden çalmasını kolayca arzulamaya başlayabilirdim.

Parmaklarımı dudaklarıma getirdiğimde o kendinden geçme hissi tekrar üzerime çöktü, bu heyecanın tüm vücuduma yayılmasına izin verdim. Onu hayal ettiğim an merkezimde ısı birikmeye başladı. O gözler. O ağız. O omuzlar. O göğüs. O kollar. Kıçımı kavrayıp, beni sanki sahibimmiş gibi hareket ettiren o eller.

Hayal gücümün aşağı doğru, vücudunda daha önce görmediğim yerlerine hareket etmesine izin verdim... dalgalanan karın kasları. Derin, V şeklindeki seksi çizgisi. Büyük, sert aleti. Bacaklarımın arasındaki ağırlığı.

Elim göğsümden aşağıya doğru hareket etti, iç çamaşırlarımın içine kayarken uyluklarımın arasındaki parmaklarım gevşedi.

Ardından dik oturup, ayaklarımı yataktan aşağı sallandırarak yere bastım. “Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmiyorum. Bir öpücüktü, oldu, bitti. Bunu saplantı hâline getirmeyeceğim. Duygularımın patronu benim.”

Yatakta oturmuş dururken tam olarak bir patron gibi hissetmiyordum. Bu yüzden kalkıp banyodaki işleri hallettim ve üstüme eşofmanımı geçirdim. Dolabımdan yoga matımı alarak aşağı kata inip oturma odasında yere serdim. Normalde bir fincan

kahve içmeden hiçbir şey yapmazdım ama bu acil durummuş gibi görünüyordu. Aklımı ve vücudumu daha fiziksel bir şeyle oyalamam gerekiyordu. Bu bastırılmış enerjiyi, mastürbasyon yapmaktan daha verimli bir şeye yönlendirmeliydim.

Yirmi dakika sonra daha odaklanmış, sakinleşmiş ve kontrol altında hissediyordum. Telefonuma baktığımda Ellie'den mesaj geldiğini gördüm.

Bu sabah kahve içip tempolu yürüyüşe yapamaya ne dersin?

Neden olmasın, diye cevap verdim. *P & H'de buluşalım mı?* Annemin pastanesindeki kahve en iyisiydi.

Bana yirmi dakika ver, diye cevapladı.

Ona bir başparmakla tamam işareti gönderdim. Saçımı daha düzgün hâle getirmek ve çoraplarımla ayakkabılarımı giymek için yukarı çıktım. Basamakların tepesinde durup kulaklarımı duvara dayadım, diğer tarafta Dex'in dairesindeki küçük oda vardı.

Acaba kızların odası mıydı? Kilise için mi hazırlanıyorlardı? Banyolu yatak odasını kızlara verip kendisi de küçük odayı aldıysa... Duvarın diğer tarafında hazırlanıyor muydu?

Somurtarak duvardan uzaklaştım. Bugün, her düşünceme sızmasını engellemek için biraz çaba sarf etmem gerekecekti.

İhtiyatlı olmak zorundaydım, bu da takip etmek ve ajanlık yapmak yok anlamına geliyordu. Gladys Kravitz rutinimi bırakmalı, enerjimi başka bir şeye yönlendirmeliydim. Ellie'yle birlikte bir yolculuk falan planlayabilirdim. Cloverleigh Çiftlikleri'ndeki konuklara yeni bir hizmet tesisi için beyin fırtınası yapabilirdim ya da sonbahar temalı şarap tadım organizasyonu için Cloverleigh ve Abelard ortaklığı ayarlayabilirdim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

“Merhaba, anne,” dedim anneme, kapıyı dışarı çıkan yaşlı bir çift için açık tutup Plum & Honey’e girdim. Teknik olarak üvey annem olsa da babamla evlendiklerinden beri ona anne diyordum.

“Selam, canım.” Tezgâhın arkasından bana gülümsedi. “Bugün neler yapıyorsun?”

“Ellie’yle kahve içmek için burada buluşup sonrasında tempolu yürüyüşe çıkacağız.”

“Güzel. Kahveyi paket mi istiyorsunuz, yoksa burada mı içeceksiniz?”

Etrafıma bakındım. Plum & Honey’nin yalnızca birkaç küçük masası vardı ama bir tanesi boştu. “Burada içeceğiz.”

“Tamamdır.” Mermer tezgâhın üstüne iki fincan ve bardak altlıklarını koyup demlikten kahve doldurdu. “Dün akşam eğlendin mi?”

Partiden bahsettiğini bilsem de anında aklıma öpücük gelmişti. “Evet.”

“Mariah tatlı birine benziyor.” Kahve demliğini tekrar masaya koydu.

“Öyle.”

“Ayrıca genç.”

“Chip’ten sadece on yaş küçük, anne. Aynı seninle babam gibi.”

“Biliyorum.” Başını sallarken kabın içinden iki tane yuvarlak çörek alıp tabaklara servis etti. “Galiba bana, ömür boyu süreceksin bir bağlılık için yirmi dört biraz küçük bir yaş gibi geliyor. Daha kendini bile tam olarak tanımıyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Sen babamla evlendiğinde kaç yaşındaydın, yirmi yedi mi?”

“Yirmi sekiz.”

“Tamam, yirmi sekiz. Sadece birkaç yaş fark ediyor.”

“Biliyorum, biliyorum.” Kendi kendine güldü. “Belki de sadece senin yirmi iki yaşında evleneceğini düşündüğüm zamanlar hissettiğim paniği hatırlıyorumdur.”

Gülümsemem soldu. “O farklıydı. Merrick ömür boyu sürececek bir bağlılık için açıkça doğru bir *seçim* değildi ama bu benim evliliğe hazır olmadığım anlamına gelmiyor.”

“Biliyorum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Ayrıca genç olmanın ve hata olsun olmasın kendi kararlarını vermek istemenin ne demek olduğunu da çok iyi hatırlıyorum. Düşe kalka ilerleyebilmek için özgür olman gerekiyor. Bu yüzden, başmdan beri senin için doğru kişi olmadığını bilmeme rağmen, Merrick hakkında negatif bir şey söylememiştim.”

“Bir sonraki sefere en azından bir ipucu verebilirsin,” dedim alaycı bir tavırla iki fincan tabağını alırken.

“Anlaştık.” Üstünde çöreklerin olduğu tabakları alarak, tezgâhın arkasından dolanıp boş masaya doğru arkamdan geldi.

“Bu arada, yeni arkadaşların sabah buraya geldiler.”

Oturdum, şaşkınlıkla ona baktım. “Yeni arkadaşlarım mı?”

“Dexter Matthews ve kızları.”

Kelebekler geri dönmüştü. “Ah.”

“Kiliseden önce kahvaltı için bir şeyler almaya gelmişlerdi.” Tabakları bırakırken güldü. “Kızlar seni sordular. Burada çalışıyor olabileceğini düşünmüşler.”

Gülümsedim. “Çok komikler.”

“Öyleler. Dexter da iyi birine benziyor.”

“Evet.”

“Ayrıca çok da yakışıklı. Onunla daha önce tanışmamıştım.” Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak omuz silktim. “Galiba.”

“Eski karısı Naomi kuaförüm.”

“Ah, gerçekten mi? Bilmiyordum.”

Parmaklarını birbirine geçirerek iç çekti. “Olayları onun tarafından dinledim, işte şahsi hayatından bahsetmekten kesinlikle çekinmiyor. Ama olaylar sadece onun tarafından ibaret değil.”

“Dex hakkında ne diyor?”

“Herhangi bir eski eşin söyleyebileceği olağan şeyleri. Evliliğini yürütmek için yeterince uğraşmadığını düşünüyor. Evliliklerinin ilk zamanlarında çok göreve gittiğini, bunun zor bir durum olduğunu söyledi.” Annem omzunu silkti. “Ona bazı lakaplar takmış.”

“O iyi bir baba,” dedim savunma ihtiyacı hissederek. “Gerçekten çok iyi bir baba. Kızlar ona tapıyor.”

“Buraya geldiklerinde anlamıştım. Ayrıca hiçbir zaman kötü bir baba olduğunu söylemedi, sadece boktan bir koca olduğundan yakındı.” Omzunu silkti. “Dediğim gibi her ilişki hikâyesinde iki taraf vardır.”

Gerçek annemi ve terk ettikten sonra babam için işlerin ne kadar sarpa sardığını düşündüğünü biliyordum. Ayrıca Carla’nın ablalarımın bana, babam hakkında söylediği şeyleri ve bunun beni ne kadar üzdüğünü de çok iyi hatırlıyordum. Bunun üstüne felaket mide ağrıları olurdu. “Umarım Naomi onları kızların önünde söylemiyordur.”

“Söylediğini sanmıyorum,” dedi annem. “Daha önce çocukların önünde diğer ebeveynle ilgili kötü sözler söylemenin doğru olmadığına inandığından bahsetmişti. Bence güzellik merkezi onun içini dökeceği bir alan gibi.” Bir an düşündükten sonra devam etti. “Sık sık atıp tutar sonra da özür dileyip, ‘Onu kendimi bildim bileli tanırım, iyi bir insandır ama benim

için yanlış biriymiş,' gibisinden bir şey söyler. Sanırım lisede sevgililermiş."

Birdenbire karnıma bıçak gibi bir kıskançlık saplandı. "Ne zaman ayrılmışlar?"

"Sanırım bir buçuk yıl önce gibi? İki yıl belki... Bittiğinden eminim ama. Naomi tekrar nişanlanmış çünkü."

"Onun adına sevindim," diye mırıldanarak kahvemden bir yudum aldım.

"Her neyse, bugün onlarla tanışmak güzeldi. Ayrıca Luna'nın alerjik reaksiyonunun korkutucu olmamasına sevindim."

Pastaneye birkaç müşteri geldi, Ellie de tam onların arkasındaydı. "İşe dönsem iyi olur." Annem omzumu sıvazladı. "Gel-diğin için teşekkür ederim, canım."

Ellie anneme selam verip masada yanıma geldi. Oturur oturmaz bileğinden bir lastik toka çıkarıp kızılımsı kahverengi saçını at kuyruğu yaptı. "Selam, geç kaldığım için özür dilerim. Çıkarken Mia, bugün ilgilenmem gereken tadımları hatırladığımdan emin olmak için beni kıştırdı. Neden beynim olmadığını düşündüğünü anlayamıyorum. Dün programın üstünden geçmiştik. Çok mükemmeliyetçi bir tip, babam nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

"Takma kafanı." Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Sorun ne?" Açık kahverengi gözleri yüzümü dikkatle inceledi.

"Yok bir şey."

"İyi deneme." At kuyruğunu sıkılaştırıp kahvesini aldı. "Ağzındaki baklayı çıkarmazsan annem hakkında dert yanmaya devam edeceğim. İstedğin bu mu?"

Biraz gülümsedim. "Az önce annemle Dex hakkında konuşuyorduk."

"Seni çıplak gördüğünü biliyor mu?" Fincanının üstünden gözleri acımasızca parladı.

“Hayır. Anlaşılan o ve kızlar bu sabah buraya gelmişler, beni sormuşlar.”

“Ah?” Başını eğdi. “Bu ilginç.”

“Ayrıca bana Naomi’nin –eski karısmın– annemin kuaförü olduğunu söyledi. Yani her altı haftada bir Dex’in ne kadar boktan bir koca olduğuyla ilgili bir ton laf duyuyormuş.”

“Bu hiç hoş değil.”

“Hayır ama muhtemelen doğru da olabilir. Onu tam anlamıyla tanımıyorum.”

“Bence de.”

“Ama... iyi birine benziyor.” Kahve fincanımın kulpuyla oynadım. “Dün akşam geldi, bir süre arka verandada oturduk.”

Ellie’nin ağzı komple açıldı. “Ve?”

“Ve konuştuk.”

“Ve?”

“Ve onu biraz daha iyi tanıma fırsatım oldu.” Bütün gerçeği baştan ortaya dökmekte tereddüt ettim. “Aslında huysuz dış görünüşünün altında komik ve tatlı sayılır.”

Kaşlarından biri kalktı.

“Ayrıca kızlarını çok seviyor. Bebeklerken o kadar uzakta olduğu için kendini ne kadar kötü hissettiğinden bahsetti. Birçok önemli anı kaçırmış.” Kahvemden bir yudum daha aldım. “Sanırım bunu telafi etmek istiyor.”

“Anlattığın kadarıyla iyi bir adama benziyor,” dedi. “Ne kadar kaldı?”

“Belki yarım saat? Bir bira içip kapkek paylaşacak kadar.”

“Siz ikiniz bir kapkek mi paylaştınız?” Gözleri yine parladı. “Ne kadar romantik.”

“Öyle değildi, yani demek istediğim, biz... birbirimize yedirmiş falan değiliz. Biz sadece... bir kapkeki bölüştük. Sonra iyi geceler deyip eve gitti.”

“O kadar mı?”

“Evet. Çoğunlukla.” Kahvemi elime alıp pencereden dışarı baktım.

“Winifred.” Ellie fincanını bıraktı ve dirseklerini masaya dayayıp eğildi. “Kapkeki paylaşmayla iyi geceler demenin arasında ne oldu?”

“Abartılacak bir olay değildi,” dedim hızlıca.

“Ne değildi?”

“Hemen arkasından özür diledi.”

“Ne için özür diledi?”

Bir an nefesimi tuttum, sonra teslim oldum. “Öpücük için.”

Ellie’nin çenesi düştü. “Öpücük mü vardı?”

“*Öpücük* vardı.”

“Ve?” diye sabırsızca ısrar etti. “Nasıldı?”

“Çok ateşliydi.” Ellerimle yüzümü yelpazeledim. “Yani, *gerçekten* ateşliydi.”

Sandalyesine yaslanırken yavaşça sırtmaya başladı.

“O gülüş ne?”

“Zafer gülüşü çünkü bahsi kazanacağım,” dedi kendini beğenmiş bir tonda. “Seksi bir herifle öpüşmüşsün ve gözlerinde o bakış var.”

“Ne bakışı?”

“Çok kalamayacağım, gidip porselen yemek takımı seçmem gerekiyor, diyen bakış.”

“Öyle bir bakışım yok.” Yüzümü daha sıradan bir ifadeye sokmaya çalışarak ona karşı çıktım. “*Evlenme teklifi* etmedi. Sadece beni öptü. Bir erkeği onunla evlenmek istemeden öpebilirim.”

“Ne zamandan beri?”

Ona ters ters baktım. “Her neyse, bir daha olmayacak.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü hemen arkasından özür dileyip gitti. Belli ki isteyerek yapmamış.”

Gözlerini devirdi. “Birini yanlışlıkla öpemezsin, Win. Kazara ayağına basmak gibi bir şey değil bu.”

“Her neyse.” Elimini sihirli bir değnek gibi havada salladım, sanki puf diye aklımdan çıkacaktı. “Zaten yürümezdi. Benim için çok yaşlı, yeni boşanmış, ayrıca bu kadar derdi olan biriyle çıkmak ilgimi çekmiyor. Sadece arkadaş kalacağız.”

“Öyle diyorsan.” Ellie tekrar fincanını aldı.

“Diyorum,” dedim vurgulayarak. “Konu kapanmıştır.”

Kahvemizle çöreklerimizi bitirdikten sonra Ellie’yle yürüyüşe çıktık. Tüm yaz boyunca her pazar sabahı yaptığımız beş kilometrelik alanda hızlı tempoda yürüyorduk. Sıcak güneşin altında oflaya puflaya yürürken, birlikte çalışabileceğimiz projelerle ilgili beyin fırtınası yaptık.

“Ortak şarap tadımı fikri hoşuma gitti,” dedi Ellie. “Abelard ve Cloverleigh birbirinden yeterince farklı şaraplar imal ediyor, gerçekten enteresan olabilir.”

“Sence devamlılığı olan bir etkinlik mi, yoksa tek seferlik mi yapsak daha iyi olur?”

Bir süre düşündü. “Takvime göre ayarlayabilirsek, neden sonbahara tek seferlik bir etkinlik denemiyoruz? İyi giderse sonraki yaz sezonun en hareketli döneminde, sürekli hâle getiririz.

“İyi fikir.” Ara yolun iki tarafını kontrol edip karşıya geçtik. “İlkini nerede yapsak? Abelard’da mı, yoksa Cloverleigh Çiftlikleri’nde mi?”

Omuz silkti. “İkisi de olur. Yeni restoranımızın birkaç ay içinde açılmayacak olması kötü oldu. Orası mükemmel olurdu: samimi, sıcak ve muhteşem bir bağ manzarası.”

“Gecikmesinin sebebi ne ki?”

“Aklına gelebilecek her şey. Malzemeler, işçilik, müteahhit gecikmeleri. Babam bile bu yüzden birkaç kere çileden çıktı. Onun genelde ne kadar sakin bir adam olduğunu bilirsin. Normalde ekimde açılması gerekiyordu. Şimdi de bayramdan önce yetişmez diyorlar. Babamm istediği aşçı da o kadar süre bekle-yemedi. Başka bir yerde yeni bir işe başladı.”

“Bak bu kötü olmuş.”

“Aşçılarla tekrar mülakat yapıyorlar ama iyi birini bulamıyorlar.”

“Kız kardeşim Felicity’e ilgilenip ilgilenmediğini sorabilirim,” dedim. Chicago’da yaşayan Felicity, gastronomi okuluna gitmişti ve şu an gıda mühendisiydi.

“Evet, sor. Ebeveynlerim sürekli Gianni Lupo’dan bahsedip duruyorlar. Onunla çalışmaktansa bok yerim daha iyi.”

Kahkaha attım. Burada büyürken, Lupo kardeşler bir efsaneydi. Üç kişiydiler; gürültücü, pervasız ve kabaydılar. Kurallara karşı gelmekten veya kavga etmekten –çoğunlukla birbirleriyle– okulda sürekli başları belaya girerdi. Karşı koyamadıkları bir iddia ya da kendilerini göstermek için yaptıkları salak bir hareket yüzünden, genelde içlerinden birinin bir yeri ya alçılı ya da askıya alınmış olurdu. Kaba değillerdi, sadece birbirlerine ve kendilerine benzeyen diğer erkek çocuklarına karşı öyleydiler. Ancak birbirlerini parçalayıp okulda eşek şakaları yapmadıkları zamanlarda, kızlara sataşmaya bayılırlardı.

Ellie, Lupo kardeşlerle büyümüştü çünkü anneleri yakın arkadaşlardı ama kardeşlerle ilgili özellikle bizimle aynı yaştaki Gianni için söyleyebileceği tek bir iyi şey yoktu. Ellie’yi suçladığımdan değildi, Gianni ona bıkmadan usanmadan işkence etmişti. Uzun zayıf bacaklar ve kabuklanmış dirsekleriyle paspal, sıska oğlanlardan adil olmayan kemik yapısı, gür dağınık

saçlarıyla karşı konulamaz gülüşlü, göz alıcı, kaslı gençlere dönüşmeleri bile durumu değiştirmemişti.

Bir de on yedi yaşımızdayken batırma tankı, yüze fırlatılan birçok turta ve yüksek şaibeli Cennette Yedi Dakika oyununun da yer aldığı, meşhur, iğrenç Cherry Festivali gecesi vardı.

“Bana yaptıkları için onu hâlâ affedemedim,” dedi Ellie. “Çok küçük düşürücüydü.”

“Hadi ama. Bu beş yıl önceydi. Lisedeydik. Belki de şimdiye kadar olgunlaşmıştır.”

Bana öyle bir bakış attı ki gözlerinden ateş fışkırıyordu. “Gianni Lupo gibi erkekler olgunlaşmaz, Winnie. İhtiyaç duymazlar çünkü büyüseler de onlardan daha iyisini bulabileceklerini bilmeyen genç kızlarla çıkmaya devam ederler.”

“California’da olduğunu sanıyordum. Babasının realite yemek programının yeni nesil versiyonunu yapmıyor muydu?”

“Evet. *Tabağımı yala.*” Ellie gözlerimi devirirken küçümseyerek güldü. “Ailemin o palyaçoğu işe almayı düşündüklerine bile inanamıyorum.”

“Felicity ilgileniyor mu diye sorup yardım isteyeceğim.”

“Teşekkür ederim. Bu beni testosteron yüzünden ölmekten kurtarır ya da cinayet yüzünden hapse girmekten.”

Kahkaha attım. “Arkadaşlar ne içindir?”

O öğleden sonra bulaşık makinasını boşaltırken, sürgülü kapının ardından minik bir ses duydum. “Merhaba, Winnie.”

Göz ucuyla baktığımda Luna’yla Hallie’nin büyük havlulara sarılmış, saçları ıslak ve üstlerinden sular damlar vaziyette verandamda durduklarını gördüm. “Merhaba.” Hallie’nin yüzme patiği giydiğini fark etmiştim. “Sonunda yüzmeye gidebilmişsiniz. Havuzu sevdiniz mi?”

“Evet,” dedi Hallie. “Gelip bizimle yüzer misin?”

“Ben mi?”

Luna, “Babam sana sorabileceğimizi söyledi,” dedikten sonra duraksadı. “Aslında ilk başta hayır dedi, seni rahatsız etmemize izin vermedi ama evet diyene kadar başının etini yedik.”

Güldüm. “Bu taktik bazen işe yarar.”

“Öyleyse gelir misin?”

Telefonuma bakıp saatin henüz üçü yeni geçtiğini gördüm. Kızlarla havuzda biraz takıldıktan sonra yıkanıp, saat altıdaki pazar yemeği için ailemin evine yetişecek kadar vaktim vardı. “Tamam,” dedim. “Sadece mayomu giymek için birkaç dakikaya ihtiyacım var. İçeri gelmek ister misiniz?”

“Gelemeyiz.” Hallie havuz alanına doğru omzunun üstünden bakıp duruyordu. “Babam görebileceği bir yerde olmamızı istedi. Hâlâ dün kendi başımıza evden çıktığımız için cezah sayılız.”

“Artık acil durum planımız var.” Luna ciddiyetle eklemişti. “Eğer bir yangın çıkarsa havuzun girişinde buluşacağız.”

Başımı salladım. “Bu iyi bir plan. Tamam, birazdan aşağı inerim.”

Hızlıca üst kata çıkıp şifonyerin çekmecesini açtım. Minicik bikiniyle daha aile ortamına uygun mayo arasında gidip geldim. Durumu değerlendirerek mavi beyaz çizgili mayoda karar kıldım. Fırfırlı, derin V yakası vardı ama çok da açık değildi. Dex’in ilgisini çekmeye veya seksi olmaya çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyordum.

Mayomun üstüne bir plaj elbisesi atıp parmak arası terliklerimi giyerek havlumu aldım. Kızlar, aşağı katın verandasında sabırla beni bekliyorlardı. Plaj çantamı omzuma asıp güneş gözlüklerimi taktım, ardından sürgülü kapıyı arkamdan kapattım. “Tamam,” dedim. “Hadi gidelim.”

Onlar çimlerin üstünde yavru köpekler gibi koştururken hızla yürüyerek onlara yetişmeye çalışıyordum. Siyah çitin önünde Dex'in şezlongda uzandığını görmüştüm. Şezlongun arkasındaki veranda kapısını görebileceği şekilde dikleştirilmişti. Ayakları bileklerinden çaprazlanmış, kolları göğsünün üstünde bağlı duruyordu. Biz yaklaştıkça fark ettim ki pek de heyecanlı görünmüyordu. Evde olmadığımı umup ummadığını merak ettim.

"Gördün mü? Sana kıllı olduğunu söylemiştim," dedi Hallie.

Luna önden hızla koştu. "Onu bulduk!" diye bağırdı, havuzu ayıran kapıyı açmaya çalışıyor ama başaramıyordu. "Havuzza gelebileceğini söyledi!"

Dex şezlongdan kalkıp kapıyı açmaya geldi. "Görebiliyorum."

"Merhaba." Onu lacivert şort mayosu içinde görünce kuvvetle çarpan kalbimi görmezden gelmeye çalıştım. Göğsü hayal ettiğim kadar mükemmeldi, ayrıca kızlarının düşündüğünün aksine o kadar da kıllı değildi. Altılı karın kasları altın rengi teninin altında gerilmişti. Gözlerim hızla göbek deliğinin altında yol alan kıllarından başlayarak şortunun bel kısmının üstünden görünen V şeklindeki çizgide dolanmaya başladı.

Arkamdaki kapı kapandığında beni izlerken yakalamış gibi şortunu yukarı çekti.

Hemen yukarı bakıp ona gülümsemeye çalıştım. "Kilise nasıldı?"

"İyi idi." Koyu saçları ıslak ve dağınıktı. Pilot gözlüklerinin arkasındaki gözlerini okumak imkânsızdı.

"Demek kızlar seni çoktan suya sokmuş."

"Evet." Çocuksu bir hareketle saçlarını karıştırdı. "Onları sürekli havuzdan çıkarmaya çalışıyorum ama imkânsız."

"Güzel bir gün." Hallie'yle Luna'nın, şezlongun önüne havlularını attıkları yere doğru yürüdüm. "Okul ne zaman açılıyor, bir hafta falan mı kaldı? Fırsatın varken tadını çıkarmalısın."

Havuz kalabalıktı ve müsait başka şezlong yoktu, bu yüzden Dex kendi havlusunu alıp yere serdi. “İşte. Buraya oturabilirsin.”

“Teşekkür ederim ama sanırım kızlar beni güneşlenmem için çağırmadılar,” dedim gülerek. Hallie ve Luna havuzun sığ tarafına atlamış, bana eşlik etmem için seslenmeye başlamışlardı bile.

“İstemiyorsan yüzmek zorunda değilsin,” dedi. “Seni rahatsız etmemelerini söylemiştim.”

“Sorun değil.” Sandaletlerimle gözlüklerimi çıkardım. Plaj elbisemi şezlongun üstüne attım. Bakmıyormuş gibi görünmeye çalışarak vücudumu izlediğini fark etmiştim. “Biraz güneş kremi süreceğim.”

Eğilip, çantamdan SPF 50 korumalı krem kutusu çıkararak yüzüme, omuzlarıma ve göğsüme hızlıca sürdüm. “Biraz ister misin?” diye teklif ettim.

“Hayır, teşekkür ederim.” Betonun üstündeki havlusuna çöküp, ön kollarını dizinin üstünden sarkıtarak oturdu.

Kutuyu çantama geri attım. Bakışlarının üstümde olduğunun bilinciyle merdivenlerden havuza indim.

“Sen de geliyor musun, babacığım?” diye seslendi Hallie. “Şimdi dört kişiyle oyun oynayabiliriz.”

“Hayır, bana ihtiyacınız yok.”

Kızlarla suyun içinde oynarken –çay partisi, amuda kalkma, suyun altında tek nefeste üç kere arka arkaya takla atabilme; ki bunu yapabildiğimi kanıtlamıştım,– bizi izlediğinin farkındaydım. Kendime onun sadece ilgili bir baba olduğunu, cankurtaranı olmayan bir havuzda çocuklarına göz kulak olmak istediğini söyledim.

Havuzdan çıkıp kurulanırken odaklanmakta zorlandığını hissetmiştim, bakışları sürekli göğsümde dolaşıyordu.

“Babacığım, bir tane daha buzlu dondurma alabilir miyiz?” diye sordu Luna, havlusunu rahibe başlığı gibi kafasından geçirerek.

Dex telefonunu kontrol etti. “İçeri girme vakti.”

“Hayır!” Kızların ikisi de aynı anda komuştu.

“Tamam, bir tane daha buzlu dondurma alabilirsiniz ama akşam yemeğinden önceki son atıştırmanız. Ayrıca, yakın zamanda yıkanıp hazırlanmamız gerekiyor. Sizi saat beş gibi geri götürmem gerek, yoksa azarı ben işitiyorum.”

Sırtarak havlularını atıp arka kapılara doğru koşturdular.

Ona gülümsedim. “Yufka yürekli.”

Hırlamayla homurdanma arası bir ses çıkardı.

Boş şezlonga baktım. “Burada oturmamın sakıncası olmadığına emin misin?”

“Tabii, otur.”

Havlumu üzerine serip uzandım. Bakışlarını doğruca havuzda tuttuğunda hayal kırıklığına uğradım. Gerçi, bir eliyle diğer el bileğini sıkıca kavradığını fark etmiştim, sanki elleri serbest kalsa nerelerde dolaşacağından korkuyormuş gibi...

Dizlerim? Baldırlarım? Kalçam?

Bunun sonu bir yere gitmese bile, beni bu şekilde istiyor olabileceği hoşuma gitmişti. Özellikle de bir New York’lu modelin çıkma olasılığı uğruna terk edildikten sonra.

Adam seksiydi, dikkatini çekebiliyor olmak iyi hissettiriyordu. Gerçekten iyi.

Düzenleme

Ny,ozlem

9. BÖLÜM

Dex

O kadar yakınımıdaydı ki kokusunu alabiliyordum, Coppertone* ve klor hiç bu kadar seksi kokmamıştı. Oturduğu şezlongdan biraz uzaklaşmayı düşündüm.

Bakışlarımı doğruca ileride tutsam da bunu yapmak büyük çaba gerektiriyordu. Muhteşem bir vücudu vardı, her ne kadar mayosu çok açık değildi ancak altında ne olduğunu görebiliyordum. O öpücüğü unutmayı ne kadar çok istesem de düşünmeden duramıyordum.

Aramızdaki sessizlikten rahatsız olmuşa benzemiyordu ama ben suçluluk içinde kıvranıyordum.

Ayrıca hissetmek istemediğim başka duygularla da...

“Dün akşam için tekrar özür dilerim,” dedim sessizce.

“Sorun değil. Özür dilemene gerek yok.”

Bu susup işime bakmam için gereken işaret olmalıydı ama ondan bu kadar etkilenmem canımı kahrolası derecede sıkıyordu. Ellerimi vücudunda dolaştırmayı o kadar çok istiyordum ki. Gecenin yarısını uzanmış vaziyette, ona yapmak istediğim şeyleri düşünerek geçirmiştım.

* Bir güneş kremi markası. -ç.n.

Onun da beni, benim onu istediğim şekilde istemediğinden emin olmam gerekiyordu, yoksa hapı yutmuştum. “Sadece sana yanlış bir fikir vermek istememiştim.”

Elleriyle gözlerini ışığa karşı örterek, başını döndürüp bana baktı. “Neyle ilgili yanlış fikir?”

Ona bakmayı reddettim. “Benim hakkımda. Ben, anladın işte, seninle o şekilde ilgilenmiyordum.”

“İlgilendiğini hiç düşünmemiştim.”

“İyi. Çünkü sadece saçma bir hataydı.”

Bir on saniye daha bana baktı sonra kollarını indirip tekrar yüzünü güneşe çevirdi. Dışarısı otuz beş derece olmalıydı ama onun tarafından buz gibi rüzgâr estiğine yemin edebilirdim.

Bir dakika sonra ayağa kalktı, eşyalarını toplayıp hiçbir şey demeden çekip gitti.

O kapıdan çıkıp giderken kendime, *durdur onu, seni pislik, dedim.*

Ancak yapmadım.

Evine doğru giderken arımdan izledim, arkasına bir kere bile bakmadan dairesine girip gözden kayboldu.

Rahatlamayla iç çektim.

“Anneciğim!” Hallie kemerini çıkararak arabadan atladı.

“Merhaba, Halsy dostum!” Naomi, Hallie’yi kucaklayarak ona sıkıca sarıldı. “Seni özledim.”

“Beni daha bu sabah görmüştün.”

“Fark etmez.” Naomi burnunu onunkine sürttü. “Benimle olmadığın her zaman seni özlediyorum. Ayrıca, aman Tanrım şu güneş yanığına bak.”

Luna’nın arka koltuktan inmesine yardım ettikten sonra arkadan eşyalarını almak için bagajı açtım.

“Sen de pespembe olmuşsun!” Araba yoluna eşyalarını indirirken Naomi bana sitemkâr bir bakış attı. “Dex, onlara güneş kremi sürmeyi unuttun mu?”

“Tabii ki sürdüm ama onları havuzdan çıkartıp sürekli tekrar sürmek çok zordu.”

“Winnie de gelip bizimle yüzdü!” dedi Luna heyecanla.

Adını duyunca irkildim.

“Winnie de kim?” diye sordu Naomi.

“Kedisi olan komşumuz,” diye cevapladı Hallie. “Hatırladın mı? Sana ondan bahsetmiştim.”

“Ah, doğru. Ne güzel.” Naomi’nin kızların yüzlerini incelerken dikkati dağılmıştı. “Çeneniz ve burnunuzun üstüne biraz aloe vera sürmemiz gerekiyor. Eminim omuzlarınız da yanmıştır, değil mi?”

Dilimi ısırđım.

“Babanıza hoşça kal deyip eve girin. Bir dakikaya geleceğim.”

Kızlar sırayla gelip küçük kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarıldılar. Onları kucaklayıp dudaklarımı nemli, klor kokulu saçlarına bastırdım.

“Seni seviyorum, babacığım,” dedi ikisi de.

“Ben de sizi seviyorum,” dedim. “Hafta içinde sizi ararım. Cumartesi görüşürüz, tamam mı?”

“Tamam.” Kızlar eve girince Naomi elleri kalçalarında bana döndü.

“Duş almadıkları için üzgünüm,” dedim. “Havuzda o kadar uzun süre kalmak istediler ki vaktimiz yetmedi.”

Bu sefer bu konuda dırdır etmekle ilgilenmiyordu. “Peki dün akşamki parti nasıldı?”

“İyi.”

“Chip’in nişanlısı nasıl biriydi?”

“İyi birine benziyor.”

“Çok çabuk nişanlandılar, değil mi?”

“Galiba.”

“Duyduğuma göre gençmiş.”

Gitmek için sabırsızlanarak bir elimi saçımdan geçirdim. Naomi her zaman dedikodu yapmayı severdi ve ben nefret ederdim.

“Ondan yaklaşık on yaş küçük,” diye konuyu dürtüp durdu. Omuz silktim. “Belki.”

“Tanışmadınız mı?”

“Tanıştık ama kimliğine bakmış değilim.”

“Boş ver. Neden sana sormaya zahmet ettim, bilmiyorum.”

“Ayrıca yaşı neyi değiştiriyor ki?” Birden kavga etme havasına bürünüp üstüne gitmeye başladım. “Seninle aynı yaştayız. Evlenmeden önce kendimizi bildik bileli birbirimizi tanıyorduk, yine de ilişkimiz yürümedi.”

Gözleri kısıldı. “Bizim ilişkimiz yürümedi çünkü onu yaşayan tek kişi bendim.”

“Ben burada olmadığım için.”

“Burada olduğunda bile ilişkiyi yaşamıyordun, Dex.” Ellerini havada tutarak geriledi. “Biliyor musun? Bu tartışmayı tekrar yaşamak istemiyorum. Boşanmanın güzelliği de bu. Yapmak zorunda değilim.”

Beni araç yolunda burnumdan solur hâlde bırakarak eve girip kapıyı kapattı.

Burada ne halt ediyordum? Ben de tartışma yaşamak istemiyordum. Arabama atlayıp vitesi geriye aldım, yola o kadar hızlı çıktım ki lastiklerim gıcırdadı.

İşin gerçeği, kızgın olduğum kişi Naomi değildi, kendime kızgındım. Hak etmeyen birini üzmüştüm. Tüm sebep de kendime lanet olası pantolonumun fermuarını kapalı tutacak kadar güvenmememdi.

Ertesi gün çalışıyor olmasaydım ucuz bir bara gidip iyice kafayı bulup, bir ihtimal eve ateşli bir garsonla döner, bu bastırılmış agresifliği üstümden atardım. Ne yazık ki saat sabah yedide istasyonda olmam gerektiğinden, yol üstündeki arabaya servis yapan bir yerden yemek alıp eve döndüm.

Ertesi sabah saat altı kırk beşte iş yerine varmışım. Bir önceki vardiyada benim yerime bakan arkadaşla görev değişimi yaptım. Uykumu iyi alamadığım için hem yorgun hem de her sabah rutinimizdeki işleri yaptığım zamankinden daha huysuzdum. Yanmaz kıyafetlerimizi çıkardım, telsizlerle hava tüplerimizi kontrol ettim, yangın söndürme araçlarını dışarı çıkardım, pompalarla acil durum ışıklarının çalışıp çalışmadıklarını kontrol ettim, her kompartımanın takım ve ekipman envanterlerini yaptım.

Sıra istasyonun temizliğindeydi. Banyoları silip çöpleri boşalttım, halıları elektrik süpürgesiyle süpürdüm, yerleri paspasla sildikten sonra araç alanını ve bahçeyi temizledim. Bu işlerin hiçbirini asla dert etmemiştim, özellikle temizlemeyi yemek yapmaya tercih ederdim. Ayrıca, akşam yemeğini pişirecek en kötü kişinin ben olduğum konusunda diğerleri de hemfikir olduğu için sık sık mutfak görevimi diğer işlerle değiştirme iznim vardı.

Öğlen yemeğinden sonra çavuşla toplantı yapmıştık ama sonunda kendimi antrenman için spor salonuna atabilmişim. Büyük, şatafatlı bir yer değildi ancak temiz ve işlevseldi. Üstelik kendimi yeteri kadar cezalandırabileceğim ya da en azından yan dairedeki muhteşem kızdan aklımı uzaklaştıracak kadar teçhizat vardı.

Her ne kadar konuşacak ruh hâlinde olmasam da Justin bana eşlik ediyordu ki bu iyiydi. Eniştem beni işaretleri anlayacak kadar iyi tanıyordu, yine de koşu bandındaki hızlı tempolu koşum bitince çalıştığı makineden inip yanıma geldi.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Bantta sakinleşmek için yavaşça yürürken omuz silktim. “İyiyim.”

“Tüm gün ağzından tek kelime çıkmadı.”

“Sanırım biraz yorgunum.”

“Kızlarla hafta sonun nasıl geçti?”

“İyi.” Onları düşününce keyfim biraz yerine geldi. “Taşınmama yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim. Minnettarım.”

“Sorun değil. Tamamen yerleştiniz mi?”

Suratımı ekşittim. “Siktir, tabii ki hayır. Dün tüm günüm havuzda kıcımlı yırtarak ve onlara beş yüz kere kedi alamayacağımızı söyleyerek geçti.”

Justin kahkaha attı. “Eninde sonunda onlara kedi alacağını biliyorsun. Pes et.”

“Ben çalışırken onu kim besleyecek?” Bandı tamamen durdurup üstünden indim.

“Komşun. Neydi adı?”

“Winnie.”

“Evet. Pooh’daki gibi.”

Canlı, mutlu gülümsemesiyle kız çocuğu gibi kahkahası aklıma geldiğinde kendimi yine bok gibi hissettim. “Winnie’nin bana iyilik yapmak için o kadar heyecanlı olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden olmasın?”

Yüzümü bir havluyla silerken nefes verdim. “Dün ona çok boktan bir şey söyledim.”

“Neden?”

“Çünkü pisliğin tekiyim.” Havluyu çamaşır sepetine atıp sepeti kucaklayarak kaldırdım.

“Doğru.” Justin beni çamaşır odasına doğru takip etti. “Ne demiştin ki?”

Kirli havluları çamaşır makinesine atıp deterjan ekledim. “Onunla ilgilenmediğimi belirttim.”

“Hangi akla hizmet böyle bir şey söyledin ki?”

Eski makinenin kadranını çevirip düğmesini çektim. “Çünkü onunla ilgileniyorum. O şekilde.”

“O şekilde mi?”

Somurttum. “Ona bazı şeyler yapmakla ilgileniyorum ama yapmamalıyım çünkü lanet olası çok genç ki ilgim yasa dışı olmalı.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi iki.”

“Ah.” Rahatlamış duruyordu. “*O kadar* da genç değil.”

Arkamı dönüp, terden sırılsıklam olmuş göğsümde kollarımı kavuşturarak makineye yaslandım. “Son zamanlarda hiç yirmi iki yaşında biriyle konuştun mu?”

Otuz yedi yaşındaki Justin kafasını salladı. “Konuştuğumu söyleyemem.”

“Gençler, dostum. Ben liseden mezun olduğumda siktiğimin anaokulundaydı.”

Kahkaha attı. “Hey, ben de Bree’den beş yaş büyüğüm.”

“O fark bu kadar kötü değil. Ayrıca siz tanıştığınızda Bree otuz yaşındaydı. Bu kız cumartesi akşamı yanına gittiğimde kahrolası bir Frosty içiyordu.”

“Cumartesi akşamı yanına mı gittin?”

“Sadece verandasına. Verandasına çıktığında kendi verandamda oturmuş bira içiyordum. Chip’in partisindeki olay yüzünden özür dilemek istemiştin.”

“Chip’in partisinde ne işi vardı ki onun?”

Boynumun arkasını ovdum. “Görünüşe göre kuzeniymiş.”

Kahkaha attı. “Küçük kasaba, adamım. Peki, partide özür dilemeni gerektiren ne oldu?”

Ona yatak odasındaki hadiseden bahsettiğimde o kadar çok güldü ki sonunda hırlamaya başladı. “Bu inanılmaz. Tanrım, nasıl soğukkanlı kalabildin?”

“Bilmiyorum,” dedim ciddiyetle. “İtfaiyeci havasındaydım. Ayrıca kızlar da oradaydı. Sonra partide Chip bizi tanıştıtırırken Luna birden, ‘Biz onu tanıyoruz! Onun poposunu gördük!’ diye haykırdı, tüm salon ölüm sessizliğine büründü.”

Justin’in gözleri büyüdü. “Winnie ne yaptı?”

“Gayet iyi idare etti ama ben çok kötü hissettim. Sonrasında Luna yediği bir şeye alerjik reaksiyon gösterince erkenden ayrılmak zorunda kaldık, onunla konuşma fırsatım olmadı. Akşam onu verandasına çıkarken görünce, yanına özür dilemeye gittim. Nasıl olduysa kendimizi birlikte bira içip bir süre sohbet ederken bulduk.” Nefesimi vererek omzumu düşürdüm. “Sonra da sıçıp batırdım.”

Justin temizlik malzemesi dolu bir dolaba yaslanıp kaşını kaldırdı. “Ne yaptın, dışarıda kalabilme süresini mi geçirttin?”

Başımı salladım. “Lanet olsun, onu öptüm.”

“Şimdi de genç olduğu için suçluluk mu hissediyorsun?”

“Evet. Yani, demek istediğim, daha ileri gitmeden durdum ama kolaylıkla gidebilirdi. Üstüne bir de dün onu havuzda gördüğümde –kızlar onlarla beraber yüzün diye evinden sürükleyerek getirdiler– çok güzel görünüyordu, kendimi ona bakmaktan ya da onu çıplak düşünmekten alıkoyamıyordum, bu da beni sinirlendirmeye başlamıştı. Sonuçta hiç yoktan onunla ilgilenmediğimi ifade etmiş oldum. Onu öpmemin saçma bir hata olduğunu söyledim.”

“Mükemmel.”

“Siktir git.”

Sırıttı. “Peki, o ne dedi?”

“Hiçbir şey. Eşyalarını alıp gitti.” Elimi saçımdan geçirdim. “Bu olayın ardından kızları eve götürdüğümde Naomi’yle yoktan yere kavga çıkardım.”

“Kadınlarla şanslı günündesin, öyle değil mi?”

“Naomi saçmalıklarına alışık, ayrıca bir nevi hak etmişti,” dedim savunmaya geçerek. “Bu kız, Winnie, hak etmemiştii.”

“O zaman ona üzgün olduğunu söyle.”

“Özür dilemeyi düşündüm ama... yapmalı mıyım? Gerçek *buydu*, onunla çıkmakla ilgilenmiyordum. Demek istediğim sadece *buydu*.”

“Tamam ama bunu dile getirmek zorunda değildin.”

“Ona iyilik yaptığımı düşünüyordum,” diye karşı çıktım. “O gece yaşananlardan sonra yanlış bir fikre kapılmasını istemiştim.”

“Ki bu tamamen *senin* yaptığın bir şeydi. Sen onu öptün, değil mi? Tam tersi olmadı.”

Cevap vermedim.

“Sanki sana tadına bak diye sunulmadığı tatlısından bir ısı- rık almış, sonrasında hiç beğenmediğini söylemiş gibisin.” Justin başını salladı. “Boktan hamle.”

“Hoşuma gitmişti,” diye mırıldandım. “Sadece, lanet olsun, bunun için çok yaşıyım.”

“Senin kafanın içinde neler döndüğünü bilmiyor. Güven bana, dostum. Dört kız kardeşim, bir de karım var, kadınların nasıl düşündüğünü bilirim. Ona hakaret ettin, bu yüzden özür dilemelisin.”

Haklı olmasmdan korkarak nefes verdim. “Onunla yüzleşmek bile istemiyorum.”

“Yan dairelerde oturuyorsunuz. Onu sonsuza kadar görmezden gelemezsin.”

“Neden gelemeyeyim? Naomi’yle yıllarca *aynı evde* yaşadım. Yine de onu görmezden gelmekte mükemmel olduğumu iddia ediyor.”

“Yarın sadece git, kapısını çal ve bu işi bitir.”

“Bir not bıraksam olmaz mı?”

“Galiba olur ama bu biraz da korkak tavuklara yakışan bir hareket gibi olur.”

“Ben korkak tavuk değilim,” dedim göğsümü kabartarak.

“O zaman adam ol ve kapısını çal, pislik.” Çamaşır odasından çıkarken omzumu yumrukladı. “Yumuşatıcıyı unutma.”

Salı gününün tamamım paketleri açarak, eşyaları düzenleyerek ve eski evimle yenisi arasında son koşturmacaları yaparak geçirdim. Apartmandaki dairem tamamen boşaldığında, yönetim ofisine anahtarlarımı teslim edip son kez Lüks Liman Kompleksi’nden ayrıldım.

Son kutuyu da boşalttıktan sonra market alışverişimi yapıp ev tadilat dükkânına uğrayarak veranda için birkaç tane ucuz plastik mobilyayla küçük bir kömür ızgarası aldım. Ardından biraz kestirdim. Duş aldıktan sonra donmuş yemek ısıtıp yedim. İzinli olmama rağmen yanımda olmadıklarından iyi geceler dilemek için kızları aradım.

İkisi de Winnie’yi görüp görmediğimi sordu. Hayır, deyip hızlıca başka konulara geçtim ama telefonu kapadığımda hâlâ onu düşünüyordum.

İki gündür özür dileme düşüncesiyle savaşıyordum. Tekrar iyi

YANGIN

bir gece uykusu çekmek istiyorsam muhtemelen üzgün olduğumu söylemek zorunda kalacağımı fark etmiştim.

Kararımı verdiğimde Justin'den mesaj geldi.

Yaptın mı?

Cevap vermediğimde tavuk ve bok emoji göndermişti.

“Sik kafalı,” diye homurdandım.

Sonra anahtarımı alıp aceleyle kapıdan çıktım.

10. BÖLÜM

Winnie

Salı akşamı saat dokuz gibi pijamalarımı giymiş, kanepede Piglet’le kıvrılmış, *When Harry Met Sally** filmini bir milyonnuncu kez izliyordum. Aşk hikâyeleri muhteşem sonbahar renklerinde sona yaklaşırken tüylerini okşayıp derin bir iç çektim.

“Şu an bu ben olmalıydım, Piglet,” dedim kederle. “Başımda tatlı bir şapka, yanımda bana tapan biriyle New York caddeğinde yürüyor olmalıydım. Ayaklarımız yeni dökülmüş yaprakları ezerken kalplerimiz sonsuza kadar bir atmaya yazılmış...”

Piglet esnedi.

“Dinle, kendimi kötü hissediyorum, tamam mı? Son birkaç gün çok zor geçti, bu yüzden izin ver de bu gece derdimde boğulup gideyim.” Sehpanın üstündeki kutudan bir mendil aldım. “Yarın bunalımdan çıkarım.”

Son sahneyi ağlayarak izlerken kapının zili çalınca Piglet kilerdeki yerine kaçtı. İşten çıktıktan sonra ortak şarap tadım etkinliğini planlamak için uğrayacağını söylediğinden Ellie olduğunu düşünerek, mendilimi buruşturup sehpayı attım ve filmi durdurdum.

* Meg Ryan ve Billy Crystal’ın oynadığı 1989 yapımı romantik film. –ç.n.

Fakat kapıyı açtığımda verandada duran Ellie değildi.

Dex'ti ve elinde çikolatalı Frosty vardı.

“Ah,” dedim saçına dokunarak. “Senmişsin.”

Frosty'i uzattı. “Sana bir şey getirdim.”

“Neden?”

Rahatsız duruyordu. “Bilmiyorum. Sanırım geçen akşam bunları sevdiğini söylediğin için.”

Yalın ayak ve pijamalarımın olmamayı dileyerek biraz daha dik durdum. “Bunu yapmak zorunda değildin.”

“İstemiyor musun?”

Tabii ki istiyordum. Onu da istiyordum. Kapımda kot pantolonla tişört giyinmiş, yeni taranmış saçları ve tıraşlı ensesiyle çok seksi görünüyordu.

Bunu bilmesini istemiyordum.

Bu yüzden omuz silktim. “Aç değilim. Kızlara verebilirsin.”

Kolunu indirdi. “Bu hafta benimle değiller. Onları cumartesiye kadar göremeyeceğim.”

Sesindeki hüznü duymak beni biraz yumuşattı. “Seninle olmadıklarında onları özlüyorsun.”

“Evet,” diye itiraf etti. “Beraber olduğumuzda elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Haftada iki gün, olabileceğim en iyi baba olmaya çalışıyorum. Gerçi hâlâ hatalar yapıyorum.” Tereddüt ederek devam etti. “Bir tane de geçen gün seninle yaptım.”

“Evet. Bunu bana zaten söylemiştin,” diye hatırlattım ona. “Beni öpmek saçma bir hataydı. Seni olabildiğince açık ve net işittim.”

Başını salladı. “Demek istediğim, sana *söylediğim* şey bir hataydı. Kendime kızmıştım, hırsımı senden çıkardım. Özür dilerim.”

Karanlıkta yüzünü okumak zordu ama sesi gerçekten pişman geliyordu. İç çekerek kapıyı biraz daha araladım. “İçeri gelmek ister misin?”

Frosty’e baktı. “Bir bardak çikolatalı Frosty sayesinde özrümü kabul ediyor musun?”

“Galiba.” Elinden aldım ve sırtımla kapıyı açık tuttum. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Kapı arkasından kapandığında koridor boyunca beni takip etti.

“Verandada oturalım mı?” diye sordum.

“Olur.”

Mutfaktan geçip çekmecedен iki kaşık aldım. Dex oturma odasına geçmişti. Harry’nin bir konuşmanın ortasında donduğu sahneyi gösteren televizyonun önünde durdu. “Kız kardeşim bu filmi çok sever.”

“Kim sevmez ki?”

“Ben gerilim filmlerini tercih ederim.” Sehpamdaki buruşmuş ıslak peçeteleri işaret etti. “Bu filmde ağlıyor musun?”

“Evet.”

“Ama bu bir komedi.”

“Biliyorum ama sonda yürürken kızı düşündüğü sahne var ya... Ardından partiye gitmek için sokaklarda koşmaya başlıyor çünkü nihayet tüm acayıplıklarına rağmen kızı *sevdiğini* fark ediyor, ona nasıl hissettiğini söylemeden bir dakika daha durmak istemiyor...” Sesim tıkanınca durup nefes almak zorundaydım.

Dex bana kaçıkmişim gibi bakıyordu.

Küstah bir tavırla çenemi kaldırdım. “Büyük, romantik bir jesti severim o kadar. Kapıyı açar mısın, lütfen?”

Sürgülü kapıyı çekip açınca dışarı çıktık.

Pek esintili olmayan sıcak, nemli bir geceydi ve hava ağır, basık hissettiriyordu. O kendi sandalyesine otururken ben de Frosty'yle kaşıkları masaya koyup limon otlu mumu yaktım.

“Paylaşabiliriz,” dedim, yanına oturup kaşığı ona doğru iterek.

“Sorun değil, senin için getirdim.”

“Geçirdiğim haftadan sonra tümüne ihtiyacım olabilir. Bira veya başka bir şey ister misin?”

Başını salladı. “Hayır, teşekkür ederim. Kötü bir hafta mı geçirdin?”

“Yani, çok *kötü* değildi.” Bir kaşık alıp yedim. “Sadece işte uzun birkaç gün geçirdim.”

“Nerede çalışıyorsun?”

“Cloverleigh Çiftlikleri'nde, konuk ağırlama hizmetlerinde.”

“O ne demek?”

“Bu, *belirli* bir işim olmadığı anlamına geliyor. Etrafta dolaşarak nerede ihtiyaç varsa yardım ediyorum. Bu hafta resepsiyondaki boşluğu dolduruyorum. Konuklar her şeyle ilgili ekstra huysuzlaşabiliyorlar.”

Gözleri her lokmada Frosty'yle ağzım arasında gidip gelen kaşığı takip ediyordu. “Ne gibi?”

“Ah, istedikleri yemek rezervasyonunu yapamadığıma, yan odalarındaki insanların gürültü yaptıklarına sinirleniyorlar. Ya da konaklamalarını bir üst düzeye çıkarmak istiyorlar ki bu sunduğumuz seçenekler arasında bile değil. Sonra bir tane çifte rezervasyon sorunu yaşadık, bunu ben yapmamıştım ama tabii ki benim ilgilenmem gerekti. Boşta odamız yoktu ve yıl dönümlerini kutlayan evlileri yerleştirecek bir yer bulmam gerekiyordu.”

“Siktir. Ne yaptın?”

“Şansıma, arkadaşım Ellie'nin ailesine ait, Abelard Bağla-

n'nda son dakika iptali olmuş. Oradaki odanın ücretini ödedik. Çifte, restoranımızda ücretsiz yemek teklif ettik ve bol bol özür diledik ama hâlâ sinirliydim. Onları anlıyorum da.” Omuz silk-tim, kaşığı ağzımda çevirip yalayarak temizledim. “Sıçıp batır-dık yani.”

“Düzeltmeye çalışmışsın. Bu da bir şey, değil mi?” Bir an ağzımdaki kaşık yüzünden dikkati dağılmıştı. “Şey, bir daha dü-şündüm de belki bir bira alabilirim ama benim evden bir tane alırım.”

“Nasıl istersen.”

O yokken, içeri girip üstümü değiştirme fikri aklımı çeliyor-du, üstümde belden bağlamalı turkuaz ipek şortum ve onunla takım askılı üstüm vardı, altında sutyen yoktu. Çok derli toplu değildim ama her yerim de ortada değildi, yine de tam olarak misafir ağırlamak için uygun bir kıyafet sayılmazdı.

Ayrıca pazar günü açıkça beni o kadar da çekici bulmadığını söyledikten sonra salı akşamı saat dokuzda *benim evime* kendisi gelmişti.

O yüzden siktir ettim, burada minicik pijamalarımıyla oturup kaşıkla ömrünü yiyecektim.

Bir dakika sonra geri gelerek oturup birasından büyük bir yudum aldı. “İşini seviyor musun?”

“Evet,” dedim. “Cloverleigh Çiftlikleri’ni seviyorum. Orada büyüdüm sayılır. Babam, tüm hayatım boyunca orada çalıştı, ayrıca annemin de ailesinin yeri.”

“Geçen gün pastanede annenle tanıştım.”

Gülümsedim. “Duydum.”

Bir yudum daha aldı. “Sana kızların küfür kutusu için pazar günleri fiyatları arttırdığını söylemiş miydin?”

Bu beni güldürdü. “Öyle mi yapmışlar?”

“Evet. İsa yüzündenmiş. Şimdi s harfli kelimeyi pazar günleri söylersem bir buçuk dolar borçluyum.”

“Akıllı kızlar.” Kaşığı yine yaladım, bu sefer gerekenden biraz daha baştan çıkarıcı şekilde.

“Dinle, Winnie. Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Gerginmiş gibi dizi aşağı yukarı zıplayıp duruyordu.

“Tamam.”

“Senin tatlının tadını beğenmediğimden değil.”

Başımı yana eğdim. “Ne dedin?”

“Demek istediğim, geçen gece yaşananlar hoşuma gitmediğinden değil,” dedi telaşla. “Aramızda geçenler.”

“Ah.”

“Sadece ben biriyle ilişki yaşayamam. Seni de yanlış yönlendirmek istemedim. Daha çok gençsin, kendimi kötü hissettim-”

“Sırf beni öptüğün için erkek arkadaşım olmadığını anlayamayacak kadar genç olduğumu mu düşündün?”

Utanarak güldü. “Biraz öyle.”

“Rahatlayabilirsin.” Bir kez daha kaşığı temizledikten sonra Frosty’nin içine sokup bıraktım. “Aslında şu an bir erkek arkadaş aramıyorum. Hatta tam tersini yapıyorum. Yıl sonuna kadar bilerek bekâr kalmaya çalışıyorum.”

“Ah, öyle mi?” Biraz daha rahatlamış, dizleri zıplamayı kesmişti. İçeceğiinden bir yudum daha aldı. “Nedenmiş o?”

“Bir tür aşk müptelasıyım. Kendimi rehabilite ediyorum.”

“Bir ne?”

Güldüm. “Aşk müptelası, âşık olmaya bağımlı biri. Sorun şu ki; yeni bir ilişkinin heyecanına kapılıp tüm tehlike işaretlerini görmezden geliyorum. Genellikle de hoşlandığım tipteki adamlar bolca işaretle geliyor.”

“Ne tip adamlar bunlar?”

“Yakışıklı, akıllı, beyaz atlı prens tipinde. Küstahlık derecesinde öz güvenli. Her kızın istediği ve her erkeğin olmak istediği adamlar.”

“O zaman bir sürü bencil pislikle çıkmışsın.”

“Kesinlikle, narsisizmlerini karşı konulmaz buluyorum.”

Kafasını sallayarak güldü. “Bu nasıl mümkün olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Sanırım dikkatlerini çekmeyi seviyorum. Kendi kendime düşünüyorum, ‘Bu adam istediği *herhangi birini* elde edebilir ama beni istiyor.’ Bununla ilgili bir şey iyi hissettiriyor. Ama...” Sol elime, açılmış parmaklarıma baktım. “...uzun sürmüyor. Sonunda hayal kırıklığına uğruyorum.”

“Evli falan mıydın?” Elime doğru işaret etti.

“Nişanlı. Çok yakın bir zamana kadar.”

“Kiminle?”

“Merrick adında çok yakışıklı ve karizmatik bir pislikle. Şimdi Manhattan’da yaşıyor, tahminimce güle oynaya bir dizi ateşli mankenle işi pişiriyordur. Benimle olmaktansa yapmak istediği şeyin bu olduğunu söylemişti.”

“Anladım.” Bir yudum daha aldı. “Peki, bu bekâr kalma süresi, senin o tip erkeklere duyduğun ilgini tedavi mi edecek?”

“Umarım.” Omuz silktim. “Etmezse de en azından kendime âşık olmadan da mutlu yaşamının mümkün olduğunu kanıtlamış olacağım.”

Kendine has homurdanmalarından birini yaptı. “Kesinlikle mümkün.”

“Ah, doğru ya,” dedim eğlenerek. “Mutlu sonlara inanmıyorsun.”

“Bunu sana kim söyledi? Bekle, boş ver.” Başını salladı. “O ikisi ağızlarını kapalı tutamıyor.”

“O zaman, doğru mu?”

“Evet.”

“Boşanman o kadar kötü müydü?”

“*Evliliğim* o kadar kötüydü.”

“Ah.” Sıcak bir esinti saçımı dağıttığında kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Hiçbir şeyi değiştirmedim. Bunun sonucunda Hallie ve Luna’ya sahip oldum. Hayatımı onlar olmadan düşünemiyorum bile. Bu yüzden olayların her türlü böyle olması gerektiği sonucuna vardım.”

Başımı eğdim. “Kaderinde mutsuz bir evliliğin olması gerektiğini mi düşünüyorsun?”

Bir yudum daha aldı. “Bence kaderimde baba olmak vardı ama bir koca olmak yoktu.”

“Anladım.” Gökyüzüne baktım. Bu gece yıldızları göremeyecek kadar bulutluydu. “Bence benim kaderimde bir eş ve anne olmak var.”

“Sen daha gençsin. Bolca vaktin var.”

Alt dudakımı çiğneyerek, “Sana biraz özel bir soru sorabilir miyim?” dedim.

Bana yandan temkinli bir bakış attı. “Tabii ki.”

“Evliliğini sen mi bitirdin? Yoksa o mu?”

“Benden gitmemi isteyen oydu.”

“Ah.” Zihnim geçmiş ve şimdiki zamanda gidip gelirken bir dakika sessizlikle geçti. “Annem bizi, ben iki yaşındayken terk etti.”

O da bir anlığına susmuştu. “Zor olmuştur.”

“Bence ablalarım için daha zordu. Ben daha çok küçüktüm, aynı evde yaşadığımızı bile hatırlamıyorum. Onu pek tanımadan büyüdüm.”

“Onu ziyaret etmediniz mi?”

“Başta ziyaret ettik. Gittikten sonra Georgia’ya taşındı. Kız kardeşlerimle birlikte yazları birkaç haftalığına ziyaretine giderdik ama bunu hiçbir zaman sevmedik.”

Yine birasından bir yudum aldı. “Eskiden, yani tayin edildiğimde, çok uzun süre, üst üste aylarca çocuklarımı ziyaret etmeden geçirirdim. Zorunda olduğum için bununla baş edebilmişim ama şimdi hayal bile edemiyorum. Lanet olsun, beş gün görmediğim zaman bile onları özlüyorum.”

“Bizi görmeye geleceğine dair sözler verirdi ama sözünü nadiren tutardı. Bir süre sonra ona inanmayı bıraktık.” Duraksadım. “Sonunda, artık söz bile vermiyordu.”

Dex bana baktı, sonra uzanıp bileğimi tuttu. “Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Şaşırarak eline baktım, bu da kendine gelmesine sebep olmuştu ki hemen elini çekti. “Her neyse,” dedim sesimi hafifletmeye çalışarak. “Umarım bu bağımsızlık bildirgem, geçmiş ilişkilerimde yaptığım hataları yapmamı engeller ya da en azından insan sarrafı olmayı öğrenirim.”

“O zaman kapıda herhangi bir bencil görünümlü dingil görürsem, onlara siktirip gitmelerini söylemeli miyim? İyi bir insan sarrafı olduğumu düşünüyorum.”

“Ah, öyle mi?” Kapısının önünde pusuya yatmış bir sonraki Merrick’e tehdit edici bir şekilde hırladığını hayal ederek gülümsedim.

Başıyla onayladı. “Narsistik bir pisliği bir mil öteden ayırt edebilirim. Öyle biri tarafından yetiştirildim.”

“Ah.” Gülümsemem solmuştu.

“Önemli değil. İster inan ister inanma, onun boktan bir örnek teşkil etmesi, bana nasıl bir adam ve baba olmak istediğine dair birçok önemli ders verdi.”

“Sanırım, bu iyi bir şey. Her işte bir hayır vardır falan.”

“Aynen.” Birasını bitirdiği an gökyüzünde şimşek çaktı. Ayağa kalktı. “Gitsem iyi olur.”

“Tamam.” Gitmemesini diliyordum ama ben de ayağa kalkmışım. “Geldiğin için teşekkür ederim, Forsty için de.”

“Bir şey değil. Ayrıca söylediğim şey için tekrar özür dilerim.”

Omuz silktim. “Alınmaca gücenmece yok.”

Bir kez daha neredeyse göğüs göğse durmuştuk, aynı geçen gece olduğu gibi yanımızdaki mum karanlıkta titriyordu. Uzakta hafifçe gök gürlemişti.

Dex soluna baktı. “Fırtına geliyor.”

“Evet.”

Tekrar gözlerimle buluştu, sonra bakışlarını dudağıma indirdi. Nefesimi tutmuş, yine saçma bir hata yapıp beni öpmesini bekliyordum. Öyle yapmasımı umuyordum.

Onun yerine bira şişesini kaldırıp, dikkatle izleyerek, yavaşça şişenin ucunu alt dudağım boyunca gezdirdi. Ağzımı belli belirsiz araladığımda şişeyi biraz daha derine itti. Dilimin ucunu şişenin ağzında gezdirdim. İpek bluzumun altında göğüs uçlarım sertleşti.

Nefes vererek şişeyi indirdi.

“Dex,” diye fısıldadım.

Arkasını döndü ve beni karanlıkta yalnız bırakarak uzaklaştı.

Tekrar şimşek çakınca bir elimi midemin üstüne koydum. Bacaklarım titriyordu. Gök gürültüsü gökyüzünde yankılandığı an kemiklerimde hissettim. Sanki hava elektrik akımıyla şarj edilmiş gibi tüylerim diken diken olmuştu.

Zar zor nefes alabiliyordum.

11. BÖLÜM

Winnie

Ertesi akşam, Ellie'yle ekim ayının ortasında, Cloverleigh Çiftlikleri'nde gerçekleştireceğimiz şarap tadım yemeğimizi görüşmek için arabayla Abelard Bağları'na gittim. Cloverleigh Çiftliklerini'nin baş şarap üreticisi Henry DeSantis, Ellie'nin babasının yakın bir arkadaşıydı ve fikrimize bayılmıştı. Bu sabah sosyal medyada organizasyonun duyurusunu paylaşmıştım. Şimdiden biletlerle ilgili bilgi almak için birçok kişi aramıştı bile.

Ellie arka kapıyı somurtarak açtı.

“Sorun ne?” Onu geniş, Fransız köy dekorundan esinlenilmiş mutfığa doğru takip ederken sordum.

“O burada,” dedi acı bir sesle, açık rafta duran balon kadehlerden iki tanesini indirerek.

“Kim burada?” Üstü mermer kaplı ada tezgâha oturup, yanımdaki tabureye bilgisayar çantamı koydum.

“O alçak herif. O çapkın. Çocukluğumun baş belası.” Bir tirbuşonla şarap şişesine saldırdı. Mantar tıpayı tirbuşonla delirken, bileğinin her şiddetli hareketiyle tüm sinirini tıpadan çıkarıyordu.

“Gianni Lupo mu?”

“Şşşt.” Omzundan geriye doğru, evin ana bölümüne çıkaran koridora baktı. “Burada olduğumu bilmesini istemiyorum.”

“Baş aşçı pozisyonu için mülakata mı geldi?”

“Evet.” Tirbuşonu bırakarak ikimize de birer kadeh Abe-lard’dan yakut kırmızısı Gamay şarabı doldurdu. “Bana, kız kardeşine bu pozisyondan bahsettiğini söyle.”

Suçlu bir ifadeyle başparmağımın ucunu ısırdım. “Kahretsin. Unuttum.”

Şarabı doldurmayı bırakıp kızgın bakışlarıyla beni yerime mıhladı. “Eğer bu işi o alırsa benim için öldün demektir.”

“Özür dilerim,” dedim. “Çok çılgın bir hafta geçiriyorum. Dikkatim dağılmıştı.”

“Neyle?” Kadehini kaldırıp burnunu bardağa sokarak koklamadan önce şarabı döndürdü.

“Bilmiyorum.” Kadehimi kendime doğru çektim. “İş. Aile.”

“Ateşli, huysuz komşu.”

“Ateşli, huysuz komşu,” diye kabul ettim. Görünüşe göre ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. “Dün akşam yine geldi.”

“Ah, öyle mi? Bu sefer ne oldu?” Kahverengi gözleri dans ediyordu. “Yanlışlıkla pantolonunu mu çıkardı?”

“Hayır,” dedim gücenmiş gibi. “Bana Frosty getirmiş.”

Kaşları havaya kalktı. “Sevdiğini nereden biliyormuş?”

“Sanırım önceki akşam bahsetmiştim.”

“Sana hediye getirmesi ne kadar da düşünceli bir hareket,” dedi vıcık vıcık bir tatlılıkla, sonra şarabından bir yudum aldı.

“Özür dilemek içindi, hediye değildi,” diye açıkladım. “Önceki gün havuzda söylediği şey yüzünden kötü hissetmiş.”

“Hissetmeliydi de. Söylediği çok boktan bir şeydi.” Ellie tekrar şarabını döndürdü. “Bu kadar karşı çıkıp inkâr ediyorsa

tam tersi olabileceğini düşünüyorum. Bence seninle *ilgileniyor* ve soğukkanlılığını korumaya çalışıyor.”

“Kendine kızgın olduğunu ve bunu benden çıkardığını söyledi.”

“Kendine neden kızgınmış?”

“Bana asıldığı için, galiba. Benim çok genç olduğumu düşünüyor. Ayrıca ilişki yaşamıyormuş.”

“Bütün bunları mı açıkladı?”

Omuz silktim. “Sayılır.”

Kurnazca kafasını salladı. “Fazlasıyla itiraz ediyor. Bu herif senden hoşlanıyor. Dün akşam seni yine öptü mü?”

“Hayır,” dedim hızla, bakışlarımı mermer tezgâha indirerek. “Öpmedi.”

“Ama bir şey yapmış.”

“Bir nevi. Belki.”

“Ne?”

Ona kısa bir bakış attım. “O, o bir şekilde, şey, kendi bira şişesiyle ağzımın içine girdi.”

Ellie neredeyse şarabıyla boğuluyordu. “Ne?”

“Kendi bira şişesini ağzımın içine soktu,” dedim daha açıkça telaffuz ederek.

Ne yazık ki tam o anda, koridora bakan kapı açılarak Gianni Lupo mekânın sahibiymiş gibi içeri girdi. “Ağzına *neyini* soktu?”

“Burada ne arıyorsun?” Ellie kendini kaybetmiş gibiydi. “Burası evin özel bölümü. Sadece aile için.”

“Ebeveynlerinin ailenin bir üyesi olduğumu söylemeleri iyi olmuş o zaman. Bu yüzden iş tekliflerini kabul etmemi umuyorlar.” Ellie’ye ukala gülüşünü sergileyip dikkatini bana çevirdi. “Nasılsın, Winifred? Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Onu mezuniyetten beri görmemiştım ama pek de değişmemişti. Aynı anda hem dağınık hem de tarz görünen aynı dalgalı,

gevşek saçlar, kızların içini çekmelerine sebep olan aynı mavi gözler, aynı keskin hatlı çene, sadece şimdi bir de kirli sakalı vardı. Burnu hafif eğriydi, doğru hatırlıyorsam kardeşlerinden biriyle kavga ederken kırılmıştı. Bu durum, görünüşünden ya da öz güveninden bir şey götürmemişti.

Ona gülümsedim. “İyiyim, Gianni. Sen nasılsın?”

“İdare eder.”

“Gider misin?” diye sordu Ellie.

“Bir dakikaya,” dedi Ellie’nin kadehini kaldırıp şarabın tadına bakarak. “Ama önce bira şişesiyle ilgili hikâyeyi duymak istiyorum.”

Ellie tepesi atarak, kadehini geri alıp ulaşamayacağı bir yere çekti. “Hayır. Bu özel bir görüşme, pislik.”

Gianni bana baktı. “Bu çalışma koşullarından pek emin değilim. Bunu taciz olarak belgelemem gerekebilir.”

“Yani işi kabul ediyor musun?” diye sordum.

“Düşünüyorum. Konsepti sevdim, ortam da mükemmel. Mutfağı bitirmek için katkım olabilir ki bu arada çok beğendim. Ayrıca personel alımından da memnunum, bu çok önemli çünkü işlerin belli bir düzende yapılmasını isterim.” Ellie’ye bakarak yine sırtıttı. “Ayrıca menü için buradaki şarap üreticileriyle çalışma fikri hoşuma gitti. Çok arkadaş canlısılar.”

Ellie ona ters ters baktı.

“Belki de bu hariç.” Başparmağıyla Ellie’yi işaret etti. “Neden her zaman bu kadar kaba davranıyor?”

Gülümsedim. “Sanırım içindeki cevheri ortaya çıkarıyorsun.”

“Davranışına bakınca suratına yedi tane turta yiyenin o olduğunu düşünürsün.”

“Sekiz,” dedi Ellie. “Suratına sekiz tane turta atmıştım. Çünkü beni o salak tanka elli kere falan batırmıştın.”

“Biliyorum.” Kıkırdadı. “Dayanamamıştım. O küçük tacın ve üstündeki Cherry Prensesi mayonla tepede otururken çok kuru ve rahat duruyordun. Sahip olduğum tüm parayı senin standına harcadım, ardından biraz borç para aldım. Aylarca borca batmıştım. Gururunun okşanması gerekirdi.”

“Sayende, sırlıslık ve berbat hâldeki fotoğrafımı gazetesinin ön sayfasına koymuşlardı.”

“Lise son sınıfımız için ne kadar para toplamış olduğunu düşünsene,” dedi. “Ben olmasaydım muhtemelen balodaki çikolata çeşmesi olmazdı. Her neyse, beni kalıp hikâyenin kalanını dinlemeye davet ettiğiniz için teşekkür ederim ama gitmem gerekiyor. Başka zamana.”

“Hoşça kal, Gianni,” dedim.

Suratsız Ellie’nin yanından geçerken, eğilmesine fırsat bırakmadan yanağına bir öpücük kondurdu.

“İy, yapma!” Dudaklarının izini silmeye çalışıyormuş gibi yanağını ovdu.

Ellie’nin dikkati dağılmışken şarabından bir yudum daha çaldı.

“Biliyor musun? Bu gerçekten çok iyi. Bu iş için heyecanlıyım.”

Ellie kapıyı işaret etti. “Dışarı çık ve orada kal!”

Tekrar baş başa kaldığımızda şarabından büyük bir yudum alıp biraz daha doldurdu. “Ebeveynlerimi öldüreceğim.”

“Hadi ama. O kadar da kötü biri değil.”

“Kötü biri. Hiçbir fikrin yok.”

“Hem o dolapta ne haltlar döndü? Bana söylemeyi hiç düşünmüyor musun?”

“Hiçbir şey,” dedi hızlıca. “Hiçbir şey olmadı.”

“İkiniz yedi dakika boyunca orada beraberiniz ve bana *hiçbir şey* olmadığını mı söylüyorsun?”

“Hayır. Beni öpmeydi.” Şarabından biraz daha içti. “O yedi dakikanın çoğunu kavga ederek geçirdik. Şimdi şu bira şişesi olayından bahsedelim.”

“Büyük ihtimalle, gereksiz yere olayı abarttım ama...” Parmaklarımı dudaklarıma götürerek ağzımın üstündeki gözlerini ve karnımda yarattığı hissi hatırladım. “Kendimi müstehcen bir şey yapıyormuşum gibi hissettim, iyi yönde tabii.”

Gözleri ışıldadı. “Peki, şimdi ne olacak?”

“Şimdi, hiçbir şey. Benimle ilgileniyor olsa da bir harekette bulunmayacaktır.”

“O zaman belki de *senin* bir hareket yapman gerekiyordur.”

Başımı salladım. “Mümkün değil.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü erkeklerden uzak duruyorum, unuttun mu?”

“Sen *ilişkilerden* uzak duruyorsun. Âşık olmaktan uzak duruyorsun. Eğlenceli şeylerden uzak durmana gerek yok ki.”

“Geçen gün öyle demiyordun,” diye hatırlattım. “Birine âşık olmadan eğlenceli şeyleri başaramadığımı söylemiştin.”

“Pekâlâ, fikrimi değiştirdim. Bence bu sana iyi gelecek. Bir tür test gibi düşün. Kendine ve bana, birine âşık olmadan onunla takılabilmenin tamamen mümkün olduğunu kanıtlayabilirsin. Bir tür ayrıcalıklı komşuluk anlaşması gibi.”

“Bu, bahsi kaybettiğim anlamına gelmez mi?”

“Hayır. İşleri gayriciddi tuttuğunuz sürece, kaybetmiş değilsin.” Tereddüt etti. “Duygularını işin içine karıştırmadan duramayacaksan bunu yapma.”

“Sanırım yapabilirim,” dedim. “Demek istediğim, niyetini yanlış anlama tehlikesi içinde değilim. Nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum. Aşk bu olaya asla dahil olamaz. Sadece eğlenmek için olacak. İyi vakit geçirmek için.”

“İşte böyle.”

“Hâlâ bağımsız olacağım.”

“Kesinlikle, işin içine sadece bir alet ve biraz orgazm ekeleyeceksin.”

Kahkaha atarak sandalyemde huzursuzca kıpırdanmaya başladım. “Böyle bir şeye istekli olduğumu nasıl belli ederim? Şimdiye kadar hiç ilk adımı atan olmadım.”

“Çok kolay.” Parmaklarını şaklattı. “Soyun ve duman alarmını çaldır.”

Kadehimi bırakıp dizüstü bilgisayarımı çıkardım. “Çok komik.”

“Akşam eve gittiğinde sadece verandana çık,” dedi omuz silkerek. “Eğer o da oradaysa, kesin seninle ilgileniyor demektir. Sen de cesur davranıp adım atarsın. Kucağına otur.”

“Düşüneceğim. Hadi, şimdi biraz iş bitirelim. Henry’le konuştum. Yapmak istediğimiz her şeyi tamamen hoş karşılıyor. Aynı zamanda bugün baş aşçımızla da kısaca konuştum, onun da çok güzel fikirleri var. Ağır ateşte viskiyle marine edilmiş domuz karnı için ne düşünüyorsun?”

Her tabak için tüm fikirlerimizin üstünden geçtik. Ellie yemeklerle birlikte hangi bağdan elde edilmiş hangi şarabın iyi gideceğini düşündüğünü not etti. Bir noktada annesiyle babası gelip selam vererek birkaç öneride bulundu. Bu organizasyon için ne kadar mutlu olduklarından bahsettiler.

Ortamı samimi tutmak için ne kadar bilet satmamız gerektiğini, o gece görevlerimizin ne olacağını konuştuk. İkimiz de etkinliği küçük ve özel tutmak istediğimiz konusunda hemfikir olduk. İçimize sinenden biraz daha tuzlu ama fahiş derecede de pahalı değildi. Ellie şaraplar hakkında, ben de yemek hakkında konuşacaktım ve ikimiz de servisleri gözlemleyecektik.

“Acaba ekimin ortasında dışarıda yapabilir miyiz diye merak ediyorum,” dedi Ellie. “Sizin çadırınız var mıydı? Birkaç tane ısıtıcı.”

“Bağı gören taş teras için bir çadırımız var. Yağmur yüzünden bu yaz birkaç kere kullanmak zorunda kalmıştık ama ısıtıcılar konusunda bilgim yok,” dedim not alarak. “Öğrenirim.”

“Neden yarın Cloverleigh’teki olası yerleri birlikte keşfetmiyoruz?”

“İyi fikir,” dedim takvimimi açarak. “Saat onda Millie’yle toplantım var, öğle yemeğinden sonra da resepsiyondayım.”

Ellie telefonunu kontrol etti. “Yarın saat ikiye kadar hiçbir tadımım yok. On bir gibi gelirim.”

“Mükemmel.”

Eve dönüş yolunda Dex aklımdan çıkmayı reddediyordu. Onu gerçekten baştan çıkarabilir miydim? Ya beni geri çevirirse? Ya bana gülerse? Ya birbirimizin gözlerine bakamaz hâle gelecek kadar aramızdaki işleri garipleştirirsem? Riske değer miydi?

Dex gibi bir erkeğin peşinden gidecek kadar kendime güvenim var mıydı?

Deneyimli bir erkeğin. Bana bakıp masum, genç bir kız gören bir erkeğin. Bir bakış ve bir cam şişeyle göğüs uçlarımı sertleştirebilen bir erkeğin.

Araba yoluma dönerken kalp atışım hızlandı. Evinin karanlık pencerelerine baktım. Saat dokuzu geçiyordu. Şimdiden yatağa mı girmişti?

“Sadece bir dakikalığına verandaya çıkarım,” dedim garaja girerken. “Orada değilse, buraya kadar. Oradaysa, bu Ellie’nin haklı olduğunu ve daha cesur olmam gerektiğini gösteren evren tarafından gönderilmiş bir işaret olur.”

Eve girip, dikkatle verandaya çıkan cam kapıya bakarak Piglet'e ilgi gösterdim. Biraz yemek verdikten sonra üzerimi değiştirmek için üst kata çıktım.

Şirin bir elbisenin içinde cesur olmak daha kolay olurdu.
Ve seksi iç çamaşırlarla.

12. BÖLÜM

Dex

Bugün, o bira şişesini Winnie'nin dudaklarında gezdirdiğimi defalarca düşünmüş olmam çok iğrençti.

Siktir, bunu *yapmış* olmam iğrençti.

Yatağa girdikten sonra şişenin yerinde aletim olduğunu hayal ederek mastürbasyon yapmam daha da iğrençti.

Tüm gün kendime kızmıştım. Öküzlük ettiğim için ondan lanet olası özür dilemeye gitmiştim ve nasıl olduysa kendimi tekrar öküzlük ederken bulmuştum. Hem de ona elimi sürmeden veya tek bir lanet söz söylemeden.

Ayrıca, yine burada, verandada ne halt ediyordum?

Ne, diye kafamın içinde bir ses bana karşı çıktı. Yani bir erkek kendi verandasında suçluluk hissetmeden bira içemeyecek mi?

Somurttum. Tabii ki içebilirdi. Neden sürekli onu düşünüp duruyordum? Onun dairesine bakıp duruyordum... İşten eve gelmiş mi diye dinliyordum...

Geç olmuştu, nerede kalmıştı? Bir içki veya yemek için ben-cil bir dallamayla mı buluşmuştu? Onu buraya getirip benden üç metre ötede kapkek mi paylaşacaktı?

Ona aldırma, diye söylediğini hayal ettim, Rolex'i ve bir sürü ekose şortu olan, yirmi beş yaşında, küçük aletli bir man-kafaya. O yalnızca yan daire oturan huysuz yaşlı bir adam. Zararsızdır.

Kıskançlığımı gidermek için büyük bir yudum daha içtim. *Bu birayı bitireceğim, dedim kendime ve eğer gelmezse içeri girip onu sonsuza dek unutacağım.*

Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen içeri girdiğimde yine onu düşünerek kendimi boşaltacağımı biliyordum ama her neyse.

Bir süre sonra dairesinin ışıkları yandı, sürgülü kapısı açılıp elinde plastik bir sürahiyle dışarı çıktı. Arkasından kapıyı kapatıp bitkilerini sulamaya başladı. Bu akşam kısa, çiçekli, omuzlarını gösteren ip askılı bir elbise giyiyordu, saçları da topluydu. Ayakları çıplaktı, bir randevunun ardından topuklu ayakkabılarını çıkarıp attı mı diye merak ettim.

“Selam,” dedim sandalyemden kalkarak.

“Ah, selam,” dedi gerginlikle kıkırdayarak. “Seni görmemiştim.”

“Bu şekilde karşılaşmaktan vazgeçmeliyiz,” diye şakalaştım.

“Hayır, her zaman hoş bir sürpriz oluyor.” Göğsümün sıkışmasına sebep olan bir gülücük gönderdi. “Günün nasıl geçti?”

“İyi. Seninki nasıldı? Herhangi bir çifte rezervasyon falan var mıydı?”

“Hayır, şükürler olsun. Resepsiyonda mükemmel sıkıcı bir gündü.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Tuğla duvara yaslandım. “Her zaman bu kadar geç saate kadar çalışır mısın?”

“Hayır, işten gelmedim. Arkadaşım Ellie'yle Abelard'da planladığımız bir organizasyonla ilgili toplantıdaydım. Bunun için çok heyecanlıyım.”

“Anlatsana.” Başka bir adamla buluşmadığı için mutlu olmuşum.

Sûrahiyi boşaltırken gergince gülümsedi. “Dinlemek istemezsin.”

“Sordum, değil mi?”

Doğrulup bana döndü. “Tamam. Oturmak ister misin?”

Hayır, deyip siktirip gitmem gerektiğini bilsem de kendimi, “Tabii ki. Neden bu sefer gelip benim verandamda oturmuyorsun? Mobilyalarım seninki kadar güzel değil ama ev sahipliği sırası bende,” derken buldum.

Gülerek elindeki sûrahiyi masaya bıraktı. “Tamam.”

“Sana da bira getireyim mi?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Küçük verandamın kenarında durarak şaşırıp kaldı. “Dekore etmişsin!”

“Hemen hemen.” Böcek kovucu muma baktım. “Dün geceki yağmurdan sonra hava çok bunaltıcı, sivrisineklerin kötü olacağını biliyordum.”

“Gidip ışığımı kapatayım ki onları cezbetmesin.” Hızla kendi evine giderek ışıkları kapatıp geri geldi. Oturma odamdaki ışıklar zaten kapalıydı. Bu yüzden ortam, masanın üstünde titreyen küçük, sarı alev dışında tamamen karanlıktı. Biramdan bir yudum alırken bacaklarını bana doğru bacak bacak üstüne attı.

“Pekâlâ, sen ve arkadaşın ne planlıyorsunuz?”

“Şarap tadım yemeği,” diyerek yemek hakkında her şeyi anlatmaya devam etti.

Dinliyordum ama dediği hiçbir şeyi tekrar edemezdim çünkü vücudunun ve bana ne kadar yakın olduğunun farkındaydım. Mum ışığının saçındaki altın rengini ortaya çıkarış şekli... Ellerimdeki hissi veya göğsümün üstünde yayılmış hâli... Biramı bitirip şişenin ağzına bakarak dilimi bacaklarının arasına gömdüğümde çıkaracağı sesleri merak ettim.

“Dex?”

Bana bir şey sorduğunu fark ederek hızla ona baktım. “Özür dilerim, ne demiştin?”

“Tanrım, çok konuştum. Muhtemelen seni sıktım.”

“Hiç de bile,” dedim. “Sadece bir anlığına dikkatim dağıldı.”

Elimdeki şişeye baktı. “Ne hakkında düşünüyordun?”

Kelimeler ben durduramadan ağzımdan çıktı. “Yapmak istediğim ama yapamadığım bir şey.”

“Yapamadığın?”

“Yapmamam gereken.”

Sessizlik içinde bir süre geçince çok ileri gittiğimi düşündüm. Ayağa kalktı. Yapacağını düşündüğümün aksine, kendi evine gitmek yerine mumu üfleyerek söndürdü ve tam önümde dikildi. Ardından şişeye uzanıp ayağımın dibine bıraktı.

Ona baktım. Hiçbir şey demeden dizleri kalçalarımın iki yanında olacak şekilde kucağıma tırmandı. Nefes alamadan sandalyenin kollarını tuttum.

Avuçlarını göğsüme koydu. Gözlerini benimkilere kilitledi. “Bunun gibi bir şey mi?”

Sesim çıkmıyordu.

Eğilip dudaklarını boynumun yanına bastırdı. “Ya da bunun gibi mi?”

Aletim bedeninin altında canlandı.

Bir elini kasığıma indirip kotumun altındaki şişkinliği ovarken ağzı kulağıma doğru çıktı. “Ya da belki böyle,” diye fısıldadı.

Parmaklarım plastik sandalyenin kollarının kenarlarını sıktı. “Durmalsın.”

“Neden?”

“Ateşle oynamak tehlikelidir. İtfaiyecilerle oynamak da öyle.”

Hafifçe gülerek ağzını diğer kulağıma getirdi, dişleriyle kulak mememi ısırıldı. “Ama eğlenceli olabilir.”

Elinin altında aletim şişmeye devam ederken inledim, gücüm her okşamada tükeniyordu.

Elmacık kemiğimi, şakağımı, çenemi öptü. “Durmamı istiyor musun?” diye sordu, tenime değen nefesi yumuşacıktı.

“Söz konusu olan benim ne istediğim değil.”

“O zaman *benim* ne istediğime odaklanalım.” Kotumun düğmesine uzandığında bileğini tuttum.

“Yapma.”

“Neden?”

“Çünkü lanet olası, karşı koyamayacağım kadar güzel ve dokunamayacağım kadar gençsin.”

“Dex.” Elimi tutup göğsüne koydu. “Bana dokunmanı istiyorum.”

Elbisesinin ince kumaşının altında meme uçları baştan çıkarak kadar sertti. Başparmağımla meme ucunu okşadığımda nefesini içine çekti.

Diğer elimle boynunun arkasını kavrayıp ağzını kendimin kine çektim. Parmaklarımı saçlarına kaydırıp yumruğuma sarıldığımda soluğu kesildi.

Göğsünü bırakıp demir bir zincir gibi kolumu sıkıca beline doladım. “Benimle olmak böyle bir şey,” diye uyardım, dudaklarına değen nefesim sıcaktı. “Nazik değilim.”

“Umurumda değil,” dedi nefes nefese kalarak. “Bunu istiyorum.”

Tek bir kelime daha söylemeden, kollarımla bedenini sarıp onu da kucaklayarak ayağa kalktım. Bacaklarını belime dolaştırırken hızla kapıya doğru hareket ettim.

İçeri girdiğimizde onu üst kattaki yatak odama götürecekti

sabırım kalmamıştı, bu yüzden kanepeye yığıldım. Tekrar bacaklarımın üstüne ata biner gibi oturdu. Bu sefer ellerimi elbisesinin altına sokup, kalçalarından yukarı kaydırarak kıcını avuçladım.

Ellerini saçıma, dilini ağzıma sokup kalçalarını sallayarak bana sürtünüyordu. Bir dakika geçmeden gömleğimi başımın üzerinden çıkarmaya çalıştı, çekip bir tarafa fırlatmasına yetecek kadar ellerimi üstünden aldım.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandı, ellerini çıplak göğsümün üstünde gezdirerek. “Tam tahmin ettiğim gibi hissettiriyorsun.”

“Kıllı mı?” Elbisesini kalçasının üstünden sırtına doğru sıyırdım.

Gülerek ellerini bacaklarımın arasına uzattı. “Sert.”

Bu defa pantolonumu açarken onu durdurmam. Elini içeri sokup aletimi çıkardığında onu durdurmam. Parmaklarını etrafına dolayıp kökünden ucuna kadar okşadığında onu durdurmam.

O da elimi iç çamaşırının kenarından içeri sokarken beni durdurmadı. Ya da parmak ucumla klitorisini yavaşça ovarken. Bir parmağımı elimden geldiği kadar derinine sokarken. Sıcak ve ıslaktı, elimin üstünde hareket etmeye başladığında sabrım tamamen tükenmişti. İçine girmeliydim.

Elimi iç çamaşırından çekerek, onu belinden tutup kanepede yanıma yatırdım. “Kıpırdama.”

Merdivenlerden yukarı fırlayıp yatak odama koşarken bir yerde hâlâ prezervatifimin olması ve onu bulmamın bütün gece sürmemesi için Tanrı’ya dua ettim. Çılgınca komodin çekmesinin altım üstüne getirip bir şey bulamayınca paniklemeye başlamıştım ama neyse ki ikinci baktığım yerde, banyo malzemelerimin olduğu seyahat çantamda bir tane buldum. Hızla kapı basamakları üçer üçer atlayarak merdivenlerden indim.

Karanlıkta, onu tam olarak bıraktığım yerde oturuyordu. Birdenbire onu *görmek*, altımda kontrolünü kaybettiğini izlemek için şiddetli bir özlem duymama sebep oldu. Sürgülü cam kapının üstündeki dikey panjurları kapattım, ardından lambalardan birini yaktım.

Çoktan kızarmış yanakları daha da pembeleşmişti. Bana bakıp tereddüt ederek gülümsediğinde, o kadar genç ve güzel görünüyordu ki neredeyse gerçekten bu işi yapamayacaktım.

Neredeyse.

Ayaklarının dibinde dizlerimin üstüne çöktüm, elbisesinin altına uzanıp iç çamaşırını çıkardım. Ellerimi bacaklarının altına kaydırarak onu kendime yaklaştırıp dizlerini ayırdım. Güçlkle soluyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Az önce sorduğunda düşündüğüm şeyi. Seni dilimle becermeyi düşünüyordum.”

Saşkınlıktan çenesi düştü. Başımı kalçalarının arasına indirdim.

Dilimle kadınlığını, ellerinin kanepenin kollarını tırmalamasına sebep olacak kadar uzun, yavaş vuruşlarla okşarken inliyordu. Tadı saf bir tatlılıktı, birinin ben bitirmeden tabağımı götürmesinden korkuyormuşum gibi yalayıp yutuyordum.

“Aman Tanrım,” diye inledi klitorisini emerken. “Bu çok iyi hissettiriyor. Oda dönüyor.”

Sesi gittikçe daha muhtaç hâle gelirken elleri saçıma dolandı. İki parmağımı içine kaydardım. Vücudu gerilip gittikçe daha da ıslanırken, aletim kıskançlıkla sızlıyordu. Parmaklarını kıvrıp yumruğunu sıktı. Titreyerek doruğa ulaştığı sırada kendinden geçti ve haykırdı.

Saçımdaki ellerini gevşettiği an ayağa kalkıp pantolonumu bacaklarımdan indirdim, prezervatifi düşürdüğüm yerden alıp paketini dişlerimle yırtıp açtım. Sert ve hızlı nefes alırken, prezervatifi yuvarlayarak geçirmemi izledi.

Tekrar dizlerimin üstüne çöktüm ve kolumu beline dolayıp onu yere indirdim. Üzerine uzanarak aletimin ucunu uyluklarının arasındaki sıcak, ıslak yere yerleştirip kolaylıkla içine girdim. Nefesini tutarken omuzlarımı kavradı.

Kollarını başının üstüne atıp bileklerinden tutarak halının üstünde sabitledim. “Sana nazik olmadığımı söylemiştim,” diye hırladım. Şok, acı ya da her ikisi yüzünden inlemesine neden olan yavaş ama derin, sert hamlelerle kalçalarımı içinde hareket ettirdim.

Kollarını serbest bırakmam için karşı koydu ama ben daha büyük ve güçlüydüm, ayrıca üzerinde baskı uygulamaktan zevk alıyordum. Onu soymaya zaman ayırmamıştım bile ama bir şekilde çiçekli elbisesi kanımın daha hızlı akmasına ve içgüdülerimin daha da edepsizleşmesine neden oluyordu. Bu elbiseyi, ona karşı koyamayacağımı bilerek mi giymişti? Bir saniye için, bir daha asla ona ne yaptığımı hatırlamadan giyemesin diye elbisenin her yerine boşaldığımı hayal ettim.

Bu tamamen onun suçuydu.

“Ne yaptığını biliyordun.” Kaba, aralıksız bir ritimle üstünde hareket etmeye başladım.

“Ne?” Sesi nefes nefese, kafası karışmış gibi geliyordu.

“Nasıl yapacağını biliyordun.” Açımı değiştirerek daha da derine daldım. “Seni bu şekilde istememi sağlayabileceğini, beni nasıl bu kadar sertleştireceğini biliyordun.”

“Ah, Tanrım, Dex.” Konuşmakta zorluk çekiyordu. “Çok büyüksün, acıtıyor.”

“Güzel.” Teslim olmama sebep olduğu ve gücümü elimden aldığı için onu cezalandırmak istiyordum. “Belki de bir dahaki sefere buraya bu şirin, küçük elbiseyi giyerek gelip elini aletimin üstüne koymadan önce iki kere düşünürsün.”

Onunla böyle konuşarak risk aldığımı biliyordum –lanet olası, çok gençti ve büyük ihtimalle cinsel açıdan o kadar da tecrübeli değildi– ama kendime engel olamıyordum. Eğer bittiğinde suratıma tokadı basıp beni bir daha asla görmek istemediğini söylerse, tamamdı. Bunu hak ederdim.

Aslına bakılırsa, hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Boyutuma alıştıkça vücudu gevşedi, bacaklarını etrafıma dolayıp kalçalarını sallamaya başladı, kendi terbiyesiz kelimelerini fısıldıyordu.

Evet. Becer beni. Tam orası. Çok derin.

Bir de en sevdiğim, *pişman değilim.*

Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Başkasını bu kadar çok istediğim veya rahatlamaya bu kadar ihtiyaç duyduğum bir anı hatırlamıyordum bile.

Tenim alev almıştı. Kaslarım gerildi. Vücudum onun içinde hareket ederek kendinden geçiyordu, ısı omurgamın kökünde birikti. Kalçaları altımda sarsıldı ve sesi kırılarak adımı haykırdı. Fırtına kopmuş, dünyamı gümüşe çeviren dalgalar hâlinde üzerime çökmüştü. Kafamın içinde gök gürültüsü yankılandı ve aletim, içindeki tüm bastırılmış gerilimi serbest bıraktığında kabarıp zonkladı.

Görüşüm tekrar netleştğinde zar zor nefes alarak ona baktım. İfadesi neşeli ve şok olmuş arasında bir şeydi. Bileklerini bırakıp, ellerimle omuzlarından destek alarak durdum. “Siktir. İyi misin?”

“Samrım.” Hafifçe güldü. “Kollarımı hissetmiyorum. Hâlâ vücuduma bağlılar mı?”

“Kendimi kaptırdığım için özür dilerim.”

“Nazik olmayacağına dair uyarmıştın.” Gülümsedi. “Haklıydın, kısmen.”

“Kısmen mi?”

Gözleri haince ışıldadı. “Dilinle çok naziktin.”

Kalçaları açık hâlde, önümde durduğu anın hatırasıyla kalbim duracakmış gibi oldu. Anında, onu tekrar ne zaman tadabileceğimi merak ettim.

Vücudundan uzaklaşarak ayağa kalktım. Kotumu çekip, elimi kalkmasına yardım etmek için ona uzattım. Elimi tutup ayağa kalkarken elbisesini indirdi. Saçları gevşemişti. “Banyonu kullanabilir miyim?”

“Tabii ki.”

Yerden iç çamaşırını kapıp, bileklerinden birini ovarak mutfığın karşısındaki küçük tuvalette kayboldu. Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp, yarın morluklar içinde kalkmamasını umarak nefesimi verdim. Biri morluklarla ilgili soru sorsa ne derdi? Gömleğimi, odanın karşısına fırlattığım yerden alarak üzerime geçirip yukarı çıktım.

Ebeveyn banyosunda prezervatifi yok ettim, ellerimi yıka-yıp kendime çeki düzen verdim. Tekrar aşağı indiğimde, saçları yumuşak dalgalar hâlinde omzuna düşmüş, kanepede oturuyordu. Bir kolu havaya kalkmış elbisesinin yan tarafındaki bir şeyi inceliyordu.

“Siktir,” dedim deliği fark ederek. “Elbiseni mi yırttım?”

“Evet, galiba öyle yaptın.”

İnledim. “Tanrım, tam bir pisliğim, özür dilerim.”

“Sorun değil, birleşim yerinde, kolayca dikilebilir.”

“Bırak ben yapayım.”

Bana şaşkınlıkla baktı. “Ne?”

“Hemen şimdi yaparım.” Tekrar merdivenlere yöneldim. “Bana bir dakika ver, iğne iplik bulayım.”

“Sen, *dikiş dikebiliyor musun?*”

“Evet, *dikiş dikebiliyorum,*” dedim merdivenlerden çıkarken. “Ayrıca sesinin tonuna gücendim.”

Kahkahalara boğuldu. “Özür dilerim! Beni gafil avladın, o kadar.”

Annemin bana verdiği, içinde küçük bir dikiş takımı bulunan kutuyu nereye koyduğumu hatırlamam birkaç dakikamı alsa da sonunda dolabımdaki rafın üstünde buldum. Kutuyu kolumun altına alarak şifonyerden TCFD tişörtlerimden birini kaptım. Temiz olduğundan emin olmak için koklayıp tekrar aşağı indim.

“İşte,” dedim tişörtü vererek. “Elbiseyi bana ver ve üstüne bunu giy.”

Bana sırtımı dönüp saçını boynundan çekti. “Fermuarımı açar mısın?”

Tişörtümü kanepeye fırlatıp istediğini yaptım. Bu samimi görev kasıklarına bir ısı dalgası göndermişti. “Muhtemelen bunu bir saat kadar önce yapmalıydım.”

“Yani, seni yırttığı dikme zahmetinden kurtarabilirdi ama öte yandan gizli yeteneğinle beni etkileyemezdin.” Bir omuzunun üstünden sırtıttı. “Gerçi beni etkileyebilecek birçok özelliğe sahip olduğunu öğreniyor olsam da.”

Bir ısı dalgası daha.

“Tamam, fermuarını açtım.”

Arkasını dönmeden elbisesini ayaklarına indirdi, içinden çıkıp bana teslim etti. Birkaç saniye şaşkına dönmüş vaziyette öylece dikildim, öncelikle kalçasındaki solmaya yüz tutmuş koca morluk ve sonrasında üstündeki neredeyse var olmayacak kadar küçük, ipli iç çamaşırları yüzünden dikkatim dağılmıştı.

“Tanrım,” dedim okullu bir çocuk gibi. “Kıyafetlerinin altında hep bunun gibi şeyler mi olur?”

“Bunu sana söylemeyeceğim,” dedi alay ederek, tişörtümü başmdan geçirirken. “Beni her gördüğünde bunu merak etmek zorunda kalacaksın.”

Aç bir ayı gibi homurdandım. “Adil. Değil.”

“Morluğu görmediğini farz et, tamam mı?”

“Bu bavuldan düştüğün zaman mı oldu?”

“Evet.”

Dikkatle kalçasını dokundum. “Özür dilerim. Kendimi sorumlu hissediyorum.”

“Hissetmelisin de.” Tişörtümün göğsünün üstüne gelen kısmını düzeltti. “Hey, eve taşındığınız zaman bu tişörtü giyyordun.”

“Öyle mi?”

“Bana güvenebilirsin.” Kendini kanepeye atıp bacaklarını altına aldı. “Pencereden kaslarına bakarak saçmalık derecesinde uzun zaman geçirdim. Haydi, şimdi seni dikiş dikerken görmek istiyorum.”

Yanına oturarak kutuyu açtım. Elbisenin kumaşı siyah, desenliydi. Bu yüzden siyah iplik aradım. İğnenin deliğinden geçirebilmek için birkaç kere denemem gerekmiş, Winnie de kıkırdamıştı.

“Hey, dinle.” Homurdanarak annemin bana öğrettiği şekilde düğüm atmaya çalıştım. “Bu, büyük elleri olan biri için o kadar da kolay değil, tamam mı?”

“Gerçekten büyük ellerin var,” dedi bacağımı ovalayarak. “Ama onlardan hoşlanıyorum. Ayrıca güldüğüm için özür dilerim. O kadar çok konsantre oluyorsun ki bu çok tatlı.”

Elbisenin içini dışına çevirmeden önce ona çok pis bir bakış attım. “Ben tatlı değilim. Ben erkeksi ve sertim. Dikiş dikerken bile.”

“Öylesin. Ayrıca, bu şimdiye kadar bir erkeğin benim için yaptığı yüzde yüz en seksi şey.”

“Ah, öyle mi?” diyerek sııttım. Yırtık yeri sıkı ve eşit dikişlerle dikkatlice onarmaya başladım.

“Kesinlikle. Buna yaklaşılabilecek tek bir şey bile olmadı.”
Dikişı bitirerek, düğüm atıp ipi kesmemi izledi.

Gerginlikle, elbiseyi tekrar dışına çevirip yaptığım yeri kontrol ettim. Muhtemelen annemin yapacağı kadar güzel olmamıştı ama delik kapanmıştı ve çarpık dikişlerin izi görünmüyordu.

Elbiseyi geri teslim ettim. “Buyur bakalım. Yırttığım için üzgünüm.”

Elbiseyi elimden alıp sırttı. “Yalancı.”

“Haklısın, üzgün değilim.” Ayrıca, tişörtümün içinde çok tatlı görünüyordu. Kendime engel olamadan onu kucağıma çektim, böylece tekrar kalçalarımın üstüne oturdu. “Hatta, üstüne giy ve ben de onu tekrar yırtayım. Bu sefer paramparça ederim. Dişlerimle.”

Güldü. “Sakin ol, katil.”

“Sanırım bu, o bahsettiğin tehlike işaretlerinden biri, değil mi?” Ellerimi tişörtün içine, göğüs kafesinin yanlarına doğru soktum.

“Bilmiyorum,” dedi ellerini göğsüme koyarak. “Şimdiye kadar kimse kıyafetlerimi yırtmamıştı. Veya beni yere o şekilde sabitlememişti. Ya da o tarz sözler söylememişti.”

“Sanırım, bencil pislikler bile benden daha terbiyeliler.”

Gülümsedi. “Galiba öyle. Sorun değil çünkü bu sefer bir erkek arkadaş aramıyorum, unuttun mu?”

“Doğru.” Dün akşam söylediklerini hatırlamıştım. “Aşk bağımlılığın için rehabilitasyondaydın.”

“Kesinlikle. Bu yüzden, direkt kıyafetlerimi parçalayarak beni yere yapıştırıp bütün o pis şeyleri söyleyebilirsin.”

Yanlarını tutarak yine homurdandım. “Beni kışkırtma, küçük kız.”

“Ciddiyim.” Avucunu boynumun arkasına doğru kaydırды.

“Bütün bunları ve daha fazlasını yapabilirsin ama bana bebek deme, ömür boyu mutluluğa inanmaya başlama ve *kesinlikle* bana bir daha asla Frosty getirme.”

“Asla mı? Doğum gününde bile mi?”

Başını salladı. “Özellikle doğum günümde. Çünkü bu sefer seninle yaşlanmak zorunda kalırım ve ikimiz de bunu istemiyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Kesinlikle, bu saçmalığı istemiyoruz.”

“O zaman anlaştık. Hepsi eğlencesine.” Güldü ve eğilerek dudaklarımı öptü. “Gitmeliyim.”

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını teklif etmek de istemiyordum. Dediği gibi bunun hepsi eğlence içindi. Omzuma atarak üst kata çıkarıp yatakta ona istediğimi yapma fikri ne kadar eğlenceli gelse de geceyi beraber geçirmek, ilişki yaşayan insanların yapacağı bir şeydi. Bu öyle bir şey değildi.

Tanrı’ya şükür aynı fikirdeydik.

Ayağa kalkıp üstünü değiştirerek elbisesini giydi, fermuarını çekmem için arkasını döndü. Yine saçını yana almıştı. Elbisenin fermuarını çektikten sonra dudaklarımı boynunun arkasına bastırma fikri baştan çıkarıcıydı. Kollarımı beline dolamak, yüzümü altın sarısı saçlarına gömüp kokusunu içime çekmek...

Ancak bu öyle bir şey değildi.

Bu... asla öyle olmayacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi bana bakarak.

“Sorun değil. Seni geçireyim.”

Güldü. “Dex, dört metre ötede yaşıyorum.”

Yine de dışarı çıkarken onu takip ettim. “Sana daha önce söylemiştim, ben bir itfaiyeciyim, ayrıca bir babayım. İnsanları güvende tutmak benim olayım.”

Verandaya çıktığımızda hızlıca bana sarıldı. “İyi uykular.”

“Görüşürüz,” dedim, onu daha sıkı tutmamak için dikkat ederek.

Kendi evine yürüdü, sürgülü kapıyı açıp bana el salladı. “İyi geceler.”

“İyi geceler.” İçeri girmesini izlerken tekrar seslendim. “Hey.”

Dışarı doğru eğilip bana baktı, “Efendim?” diye sordu.

“Bu gece eğlendim.”

“Ben de.”

“Ama seni sevmiyorum.”

Kahkahalara boğuldu. “Ben de seni sevmiyorum.”

“İyi. Şimdi verandamdan uzak dur, yoksa karışmam.”

Bana bir öpücük atıp içeride kayboldu.

Bir anlığına olduğum yerde dikilerek, kalbimin olması gerekenden biraz daha yüksek sesle çarpmasını dinledim.

Yerde duran boş bira şişesini üstüme tırmanıp, benden nasıl aldığını hatırlayarak kaldırdım.

Kuşkusuz ki o tam bir baş belasıydı.

Yine de üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

13. BÖLÜM

Winnie

“Bugün keyfin yerinde.” Kız kardeşim Millie’nin sesi keyifli ama biraz da şüpheciydi.

Masasının karşısında oturmuş, yeni aldığımız düğün rezervasyonu ile ilgili notlarımdan kafamı kaldırıp ona baktım. “Bunu söylemene ne sebep oldu?”

“Sürekli mırıldanıyorsun.”

“Öyle mi yapıyorum?”

“Evet. En azından ben mırıldanma olduğunu düşünüyorum, söz konusu sen olunca söylemesi zor oluyor.”

“Çok komik.” Berbat şarkı söyleme yeteneğim, ailedeki herkesin dalga konusuydu. Müzik kulağım kesinlikle yoktu ve sesim kapı gıcirtısı gibi çıkardı.

Millie kahvesinden bir yudum alırken merakla gözünü bana dikmiş bakıyordu. “Öyleyse, n’aber?”

“Yok bir şey,” dedim, hızla gözlerimi satıcıları derlediğim listeye indirdim. “Hey, video montajı için Cece Carswell’i önermeye ne dersin? Gelin, çok doğrusal değil de daha sinematik bir hava istediğini söyledi.”

“Bence mükemmel bir seçim olur.”

“Süper. Geline iletişim bilgilerini gönderirim.” Gitmek için ayağa kalktım ama Millie parmağını kaldırdı.

“O kadar çabuk değil. Sende bir işler dönüyor, ne olduğunu bilmek istiyorum. Sen mırıldanan biri değilsin.”

“Ben *mırıldanırım*,” dedim. “Detone ve felaket olsa bile mırıldanırım. Herkes mırıldanır.”

“Seni tanıyorum, Winifred MacAllister. Dökül bakalım.”

İç çekerek kendimi tekrar sandalyeye attım. “Tamam ama hemen çıldırma. Abartılacak bir şey değil.”

“Ne abartılacak bir şey değil?”

“Dün gece yaptığım şey.” Biri ofis kapısım çaldığı sırada gözleri kocaman açılmıştı.

“Kimse var mı?” dedi Ellie içeri girerken. “İşte buradasın. Az önce babanı ana ofiste gördüm, burada olduğunu söyledi.”

“Biz de tam toparlıyorduk,” dedi Millie. “İçeri gel, otur. Willie de tam bize dün gece ne yaptığını anlatacaktı.”

Ellie koşarak Millie’nin masasının karşısındaki diğer sandalyeye atlayıp oturdu. “Ah, bunun için *buradayım*. Yaşlı adamı baştan çıkardın mı?”

“Hangi yaşlı adam?” diye cıyıkladı Millie.

“Geçen hafta yan dairesine taşınan, ateşli bekâr baba,” diye nefes nefese açıkladı Ellie. “Romantik ilişkilere ara vermişken onun ayrıcalıklı komşusu olacak.”

Millie küt diye kupasını masaya bıraktı. “Bekle, bahse ne oldu? Bu kaybettiği anlamına gelmiyor mu?”

Ellie omuz silkti. “Bu adam için ona açık çek verdim gibi.”

“Ne kadar da düşüncelisin.”

“Merrick’le yaşadıklarından sonra bunu hak etti. Ayrıca, sadece seksten ibaret olduğunu kavradı. Duygulara yer yok.”

“Hikâyeyi sen mi anlatacaksın, yoksa ben anlatayım mı?” diye sordum sabırsızca.

“Sen.” Bacak bacak üstüne atıp dirseklerini dizine, çenesini de ellerine dayadı. “Bize her şeyi anlat.”

“Dün gece senin evinden döndüğümde verandaya bitkileri sulamaya çıkmıştım, o da kendi verandasında bira içiyordu.”

Ellie’nin gözleri ışıldadı. “Bitki bahanesi, iyi hamle.”

“Teşekkür ederim, ben de öyle düşünmüştüm.” Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Verandasına mobilya almış, bu yüzden gelip yeni sandalyelerini denemem için davet etti...” diyerek duraksadım. “Uzun lafın kısası, onun yerine kucağına oturdum, aynı önerdiğin gibi.”

Ellie alkışladı. “Ve sonra?”

“Sonra içeri girdik ve olan oldu.”

“Yatak odasında mı?”

“Şey, hayır.” Başımı sallayarak güldüm. “Kapıdan sadece bir metre içeri gidebilmeyi başardık.”

“Vay canına,” dedi Ellie takdir ederek. “Peki, nasıldı?”

“Ateşli.”

“Ne kadar ateşli?”

“Beni yere atıp elbisemi yırttı.”

“Aman Tanrım!” Ellie’nin çenesi düşmüştü. “Senin bu yaşlı, huysuz flörtün bir canavarmış.”

“*Bütünüyle* bir canavar değil, sonrasında yırtık yeri dikti.”

Bütün bu zaman zarfında suspus oturan Millie, iki eliyle T harfi yaptı. “Bir dakika, bir dakika. Mola. *Kim* bu adam?”

“Benim yeni komşum,” dedim. “Geçen hafta cumartesi günü taşındı.”

“Neden huysuz?”

“Her zaman huysuz değil. O sadece... fazla ciddi görünüyor. Huysuz bir yüz ifadesi var.”

“Peki yaşı mı?”

“Otuz dört yaşında,” dedim. “Chip’le beraber mezun olmuşlar, lisede iyi arkadaşlarmış.”

Yüzünde kim olduğunu anladığına dair bir ifade belirdi. “Bu Chip’le Mariah’nın nişan partisindeki adam değil mi? İki kızı olan?”

“Evet,” dedim. “Boşanmış.”

“Aynı zamanda eski donanma komandosu,” diye ekledi Ellie.

“Onunla partide ayak üstü tanışmıştık.” Millie gülümsedi. “İyi bir adama benziyor. Ayrıca kızları çok tatlı. Bana, babaları çok küfrettiği için yaptıkları küfür kutusundan ve kedi için para biriktirdiklerinden bahsettiler.”

“Onların yanında çok küfrediyor,” dedim. “Ama çok iyi bir baba.”

“Aferin sana. Bence bu-” Birden kız kardeşim konuşmayı bırakıp kahkaha atmaya başladı.

“Bu kadar komik olan ne?” diye sordum.

“Aman Tanrım, görmüyor musun?” Gözlerinden yaşlar akararak başını sallıyordu. “Sen *babama* abayı yakmışsın, Winnie!”

Aniden sırtım dümdüz oldu. “Kesinlikle yakmadım!”

“Evet, yaktın: eski asker, kızları olan boşanmış bekâr bir baba, çok küfrediyor.” Sandalyesine yaslanıp ayaklarını uzattı. “Bu kesinlikle babam. Aranızdaki devasa yaş farkıyla sen de Frannie’sin! Dikkat et de kızları sizi, bizim babamları bastığımız gibi dolabın içinde öpüşürken yakalamasın.”

“Bu kesinlikle öyle bir durum değil,” diye itiraz ettim. “Babam ve Frannie birbirlerine âşıktı. Onların saklamaya çalıştıklarını gerçek bir ilişkileri vardı. Dex’le ben sadece arkadaşız.”

Millie kahvesini alırken kaşlarından biri havaya kalktı. “Ku-

lağa kesinlikle öyle geliyor. Benim arkadaşlarım da her zaman beni yere atıp kıyafetlerimi parçalar. Sonra da dikmeyi teklif ederler.”

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. “Unut gitsin. Size abartılacak bir olay olmadığını söylemiştim. Tekrar olup olmayacağını bile bilmiyorum.”

“Neden olmasın?” diye sordu Ellie.

Omuz silktim. “Belki de sistemimizden atmamız gereken şeylerden biridir, anlarsınız ya?”

“Hı hı.” Millie bilmiş bilmiş güldü. “Peki, bu sabah öyle hissettin mi? Sisteminden attın mı?”

Tabii ki de atmamıştım.

Dün gece evinden ayrıldığımdan beri başka bir şey düşünmiyordum, hatta gece de zar zor uyuyabilmişim.

Yüzüm ısınmaya başladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kız kardeşim kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyordu. “Aranızdaki şeyi sıradan tutmaya çalışmakta bol şans.”

“Şansa ihtiyacım yok,” dedim not defterimi kucaklayıp göğsüme bastırarak. “Çünkü duygularımın patronu benim.”

“Tabii ki öylesin.” Az önce mırıldandığım şarkıyı söylemeye başladı, tek fark onun söyleyebiliyor olmasıydı.

“*L is for the way you look at me...*”

“Hadi, Ell,” dedim. “Terasa bakmaya gidelim.”

“Tamam. Görüşürüz, Millie.” Ellie kalkıp beni kapıya doğru takip etti.

Kız kardeşimin mırıldanmasını koridorun sonuna kadar duyduk.

* Nat King Cole’un L-O-V-E şarkısından bir dize. Anlamı “L bana bakış şeklin için...” -ç.n.

O öğleden sonra resepsiyonda bir durgunluk vardı. Ben de e-postamı kontrol etmek için kendime bir dakika ayırmıştım. Çoğu ıvır zıvırdı ama aynı zamanda geçen baharda Manhattan'daki bir otelde, uygun pozisyonlardan biri için benimle mülakat yapan Sandra Elson adında bir kadından da mesaj vardı. O işi almamıştım ki bunun da iyi bir şey olduğu ortaya çıkmıştı ama sonrasında bana çok güçlü bir aday olmama rağmen, pozisyonun içeriden biri tarafından doldurulduğunu söyleyen güzel bir not göndermişti.

E-posta adresi, şimdi yeni bir otel için çalıştığını gösteriyordu ve konu başlığı, *Güncelleme, Yeni Bir Fırsat*, diyordu.

Merak ederek açtım.

Sevgili Winifred,

Merhaba! Umarım iyisindir Newport, Rhode Island'da eski bir yazlık evden dönüştürülmüş butik bir otel olan The Alexander'daki iş imkânı için sana ulaşmak istedim. Kısa süre önce burada yönetici olarak işe başladım. Şirket organizasyonları, düğünler gibi büyük toplantıları, aynı zamanda da konuklarımız için daha küçük etkinlikleri koordine edecek bir etkinlik planlayıcısı arıyorum.

Sadece yirmi iki odalı, on dokuzuncu yüzyıldan kalma konak, varlıklı bir mirasçıyla edebî roman yazarı kocası tarafından inşa edilmiş. The Alexander, çok zarif bir otel. Yirmili ve otuzlu yıllarda burada çok meşhur partiler vermişler –bir tanesinde de Harry Houdini gösteri yapmış!– ve ev birkaç tane Hollywood filminde yer almış. Arazisi muhteşem bir gül bahçesiyle göz alıcı okyanus manzarasına sahip.*

* 1874-1926 yıllarında yaşamış sihirbaz, tehlikeli sahne sanatları performansçısı. -Ç.N.

Lüks, Yıldızlı Çağ Balo Salonu, bahçelere bakan terasları ve içeride daha samimi etkinlikler için odalarla birlikte düğünler, organizasyonlar için ideal birkaç alanımız var. Bütün bu imkânları ilk gördüğümde anında aklıma sen geldin. Bildiğin gibi portföyün ve mülakatın benim üstümde epeyce bir etki bırakmıştı.

Bu işle ilgili görüşmek istersen, lütfen beni ara. Ortamın ve özgür yaratıcılığın tadını çıkaracağını düşünüyorum, ayrıca emeğine değmesini de sağlayacağım.

Saygılarımla,

Sandra Elson

Posta adresinin altında bir telefon numarasıyla The Alexander'ın web sitesi yer alıyordu. Tarif ettiklerini görme hevesiyle hemen linke tıkladım.

Sayfa yüklendiğinde nefesim kesilmişti. Sandra'nın kelimeleri otelin hakkını tam olarak verememişti. Hollywood filmlerinde çıktığına şaşırمامıştım çünkü film setine benziyordu. *Rhett Butler*'ı, *Scarlett O'Hara*'yı geniş taş basamaklardan yukarı taşıırken veya *Grace Kelly*'i eldivenli elinde martinisiyle zarif salonun zemininde süzülürken ya da kocaman balo salonunun bir ucunda orkestrayla *Fred Astaire* ve *Ginger Rogers*'ı birlikte çılgınca dönerken hayal edebiliyordum*.

Gül bahçeleri nefes kesiciydi, dekor göz alıcı ve abartılı derecede hoştu. Mermer şömineleri, kadife ikili koltukları, fresklerle frizler işlenmiş tavanı vardı. Her yer geçmiş dönemin cazibesiyle romantizmini yansıtıyordu. Web sitesini incelerken düğün törenleri, büyük resepsiyonlar ve sıcak, samimi şarap yemekleri için fikirlerle dolup taşmıştım. Bunun gibi bir yer için etkinlik tasarlamak hayalimdeki işti.

* Eski Amerikan Hollywood oyuncularını. -ç.n.

Anında bir cevap yazmaya başlayarak, beni düşündüğü için ona teşekkür ettiğimi, sunduğu fırsatla ilgili daha fazla sohbet etmek istediğimi ifade ettim ama kendimi göndere basmaya ikna edemedim.

Orada durup dakikalar geçip giderken ekrana baktım. Parmaklarım o mavi butona bir türlü basamıyordu.

Üstüne atlamam gereken inanılmaz bir teklifti.

Beni geri tutan neydi?

Resepsiyondaki vardiyam bittiğinde başımı babamın ofisinin kapısından içeri uzattım. “Selam.”

Başını kaldırıp gülümsediğinde mavi gözlerinin kenarları kırıştı. “Selam, tatlım. Geç saate kadar çalışıyor musun?”

“İşim bitti.” İçeri girip kendimi masasının önündeki sandalyeye attım. “Bir dakikan var mı?”

“Tabii ki.” Dizüstü bilgisayarını kapadı. “Ne oldu?”

Sandra Elson’dan aldığım e-postadan bahsettim.

“Bu muhteşem, Win. Mülakatta onu büyülemiş olmalısın. Cevap verdin mi?”

“Evet. Ona ilgilendiğimi söyledim.” Başımı salladım. “Ama göndermedim.”

Sandalyesine yaslandı. “Peki neden?”

“Tam olarak bilmiyorum. Belki de çok uzak olduğundandır.”

“New York’a taşınmayı düşünmüştün, değil mi?”

“Doğru ama o farklıydı. Tanıdığım biriyle taşınacaktım. Rhode Island’da kimseyi tanımıyor olacağım.”

“Anında arkadaş edineceğinden hiç şüphem yok. Bu konuda her zaman yetenekliydin.”

Gözlerimi devirdim. “Hadi ama.”

“Ciddiyim, Win. Öğretmenlerin hep ne kadar dost canlısı olduğundan bahsederlerdi. Yeni gelen çocukları her zaman senin yanına oturturlardı çünkü onları kibar ve samimi bir şekilde karşılayacağını biliyorlardı. Ayrıca, ilkokuldaki Arkadaş Bankını* hatırlıyor musun? Birinin o şeyin üstünde bir dakika bile oturmasına izin vermeden yanına gidip oyuna katılmalarını isterdin.”

“Evet.” Hatırlayınca gülümsemiştim. “Çocuklar oraya gidip oturduklarında kalbim kırılırdı.”

“Çünkü sen insancılsın. İnsanları mutlu etmeyi seviyorsun. Bu da onları sana çekiyor. Seni sektörde böylesine doğal yapan şey de bu.”

“O zaman ona ilgilendiğimi söylemem gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Kararlarını kendin vermeni ve korkmaman gerektiğini düşünüyorum.” Ellerini havaya kaldırdı. “Seni özleyecek olsam da bence ne yapman gerekiyorsa onu yap, cesaretlendirdiğim için büyük ihtimalle annen boğazıma sarılacak olsa bile. Bu seni evden uzaklara götürüyorsa, öyle olsun.”

“Ona şimdilik bir şey söyleme, tamam mı? Bir soluklanıp, düşünmek istiyorum.” Gözlerim kitapların ve tatillerden hatıra kalan eşyaların arasındaki tanıdık, eski fotoğraflarla yıllar içinde kız kardeşlerimle verdiğimiz küçük şeylerin olduğu rafları taradı. Neredeyse yirmi yıl önce, ablamlar ve babamla birlikte çekilmiş çerçeveli bir fotoğraf gözüme takıldı. Ben omzunda oturmuştum, Millie’yle Felicity de birer pazısından sarkmıştı. Bana Hallie ile Luna’nın Dex’e yapacağı türden bir şey gibi gelmişti. Bu beni biraz güldürmüştü. “Tanrım, o fotoğraf çok eski.”

* *Buddy Bench*. Okullardaki yalnızlık ve kabadayılığı önlemek için yapılmış olan, oyun alanlarında çocukların yalnız hissettiğini, oynayacak veya konuşacak bir arkadaş istediğini ifade etmeleri için oturabilecekleri bir bank. -ç.n.

Babam, neyden bahsettiğimi anlamak için arkasına baktı. “Ben çok yaşlıyım. O zamanlar gri saçım bile yoktu. Ayrıca formdaydım.”

“Hâlâ formdasın, baba.” Bu doğrudu, ellili yaşlarının ortasındayken bile babam her gün antrenman yapardı. “Bahse girerim beni hâlâ omuzlarına alabilirsin.”

“Ama çok uzağa gidemem.”

Güldüm. “Bu fotoğraf, Cloverleigh Çiftlikleri personel pikniğinde mi çekilmişti?”

“Herhâlde. Eminim bunu, biz evlenmeden önce annen çekmişti.”

“Sımsice dolanıp, dolaplarda saklandığınız zaman mı?”

“Muhtemelen.”

Başımı salladım. “İkiniz çok barizdiniz. Millie’yle ben, bugün erken saatlerde bundan bahsettik.”

Kıkırdadı. “Evet.”

“Bir ara bitirmeyi denemiştin, hatırladın mı? Ağzının payını vermek için aile toplantısı yapmamız gerekmişti.”

“Hatırlıyorum.” Bir süre daha fotoğrafı inceleyip sonra tekrar bana baktı. “Bana aptallık ettiğimi söylemek için üçünüzün olması çok iyi oldu.”

Güldüm. “Bunu öyle dile getirmemiştik.”

“Ah evet, yaptınız. Millie’nin tam olarak bu sözleri söylediğini net bir şekilde hatırlıyorum.”

“Şey, bu doğrudu. Ayrıca, senin büyük bir hata yapmanı istemiyorduk. Şöyle düşün, ağzının payını vermemiş olsaydık belki evlenmezdin, Emmeline ve Audrey de olmazdı.”

“Ben kesinlikle dünyanın en şanslı erkeğiyim,” dedi. “Mutlu olmam için gereken her şey tam olarak önümdeydi.”

“Bu şanstı,” dedim hafifçe.

“O noktaya gelene kadar, kolay olmayan bazı seçimler yapmak zorunda kaldım.” Dikkatle bana baktı. “Korkunç görünen şeyleri yapmaktan korkma. Hata olsa bile yap. Böyle büyüyüp öğrenirsin.”

Gülümsedim. “Gerçek bir baba gibi konuştun.”

“Hey! Özümüzde olduğumuz kişiyiz.”

Sandalyeden kalkarak, yanına gidip yanağından öptüm. “Eğer gidersem, sen çalışmaya çabalarken buraya gelip seni rahatsız etmeyi özleyeceğim.”

“Bunu ben de özleyeceğim.”

Kapıya giderken ona elimi salladım. “Hoşça kal, baba. Yarın görüşürüz.”

“Hoşça kal, Win.”

İşten sonra pilates kursuna gidip ardından eve geçtim. Cevabımı Sandra’ya göndermememi haklı çıkaracak bir neden bulmak için beynimi yakıp durmuş ve hiçbir şey bulamamıştım. Avantajları çok açıktı. Olası herhangi bir dezavantajın da temelinde korku yatıyordu. Korktuğu için hayallerinin peşinden gitmeyen insanlardan olmak istemiyordum.

Çok geçmeden düşüncelerim Dex’e kaydı. Duşta, su vücudumdan aşağı akarken onu düşünüyordum. Çıplak neye benzediğini merak ediyordum. Şu an burada olsa, elleri tenimin üstünde nasıl hissettirirdi? Bana neler yapardı ya da söylerdi?

Su sıcak olmasına rağmen titriyordum.

O şekilde onun kucağına oturacak, flört edecek, onu öpüp kışkırtacak cesareti nereden bulduğuma hâlâ inanamıyordum. Kendimi çok güçlü, cesur ve seksi hissetmişim. Ayrıca hayır, nazik değildi. Yine de elbisemi diktiğini her düşündüğümde kal-

bim eriyordu. Bana iyi geceler deme şekline, beni sevmediğini söylediğinden emin olmak istemesine bütün gün gülümsemiştim.

Beni güldürmekte iyiydi. Onunla beraber olmak çok kolaydı.

Duştan çıktım, beş dakika boyunca saç kurutma makinesini başıma doğru tuttum, üstüme göbeği açık bir kapüşonluyla şort geçirdim.

Aşağı kata inip mutfakta akşam yemeği için fikir ararken biri kapımı çaldı.

Anında kalbim hızlandı.

Soğukkanlı davranmam gerekmesine rağmen, neredeyse kapıya doğru *koşuyordum*. Elim kapı kulpunda, kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak sıradan bir ifade takındım. Sonra kapıyı çekip açtım.

“Merhaba,” dedi inanılmaz derecede seksi görünerek. Sanki duştan yeni çıkmış da taramaya zahmet etmemiş gibi saçı nemli ve dağınıktı. Gözleri anında çıplak karnıma indi.

“Selam.”

“Merak etme, sana Frosty getirmedim.”

Gülerek ona parmağımı salladım. “İyi.”

“Tütsülenmiş paprika var mı diye merak etmiştim.”

“Tütsülenmiş paprika mı? Emin değilim ama içeri gel, bir bakayım.”

Beni mutfağa doğru takip ederken, Piglet de hayatını kurtarmak istermiş gibi kaçmıştı. “Hamburger yaparak yeni ızgaramı denemeye karar verdim. Paprika lezzet vermesi için.”

“Kulağa güzel geliyor.” Bir tane dolabın kapağını açıp kuru otları ve baharatları karıştırdım. Arka tarafta bir tane tütsülenmiş paprika gözüme çarptı, alıp tezgâha koydum. “Buyur bakalım, komşu.”

“Teşekkür ederim. Yemek yedin mi?”

“Hayır, ben de şimdi yemek yapmak üzereydim.”

“Gelmek ister misin? Bende bolca var. Yarım kilo et aldım.”

“Hadi ama. Yarım kilo eti tek başına yersin zaten, sorun değil.” Kaya gibi sert karnını şakacı bir şekilde dürttüm.

Elimi iterek uzaklaştırdı ve iki kolumu tutup arkama doğru kıvırdı. “Ne *yapabileceğim* ve ne *yapmam gerektiği* bazen iki farklı şeydir.”

Küçük sıcak bir kıvılcım omurgama saplandı. “Ah, bu oyunu mu oynuyoruz?”

“Bu oyun gibi mi geliyor?” Kalçasıyla beni ada tezgâha sabitledi.

“Buraya tütsülenmiş paprikadan başka bir şey almak için gelmişsin gibi geliyor.”

“Belki de öyledir.”

“Aynı zamanda tutuklanıyormuşum gibi geliyor.”

“Ben polis değilim.” Bir elini çaprazlanmış bileklerimin etrafına sıkıca sardı, diğeriyle de kapüşonlumu göbeğimden yukarı kaydırды. Sutyen takmıyordum, avucu bir mememi kaplamıştı. “Şu an, iyi adamlardan biri olduğumdan emin bile değilim.”

Parmaklarıyla oynadıkça meme ucum sızlıyordu. Nefesimi kesecek kadar sertçe sıkıldığında merkezimde ısı birikmeye başladı.

“Seni, lanet olası günün tamamında düşündüm,” diye homurdanırken elini şortumdan aşağı, iç çamaşırimdan içeri hareket ettirdi. “Tadını. Hareket ediş şeklini. Dilimi tam buraya koyduğum zaman çıkardığın sesleri.” Parmak uçlarını hafifçe klitorisim üstünden geçirdiğinde yumuşak bir sesle inledim. “Evet,” diye fısıldadı. “Tıpkı bunun gibi.”

“Başka?” diye sordum nefes nefese. “Başka ne düşündün?”

Parmaklarını yavaşça içime soktu. “Dün gece ne kadar ıslak olduğunu düşündüm. Aletimin içinde oluşunu. Seni becerdiğimi.”

Parmakları vücudumun içine girip çıktıkça, klitorisim üstünde yavaş, baştan çıkarıcı dairelerle okşarken bacaklarım titriyordu. Kıçımı ona doğru ittim, alçak ve pürüzlü bir sesle güldü.

“Yine aletimi mi istiyorsun?” Parmaklarını tekrar içime soktu. “Tam burada mı?”

“Evet,” dedim nefesim kesilerek.

“Bunu söylemek zorundasın.”

Bir saniyeliğine dudağımı ısırdım. Söyleyebilir miydim?

“Söyle,” diye emretti, eli hareket etmeyi kesmişti. “Yoksa sana istediğini vermem.”

“Yine aletini istiyorum.”

“Lütfen de.” Tekrar okşamaya başladı.

“Lütfen,” diye hızlı hızlı soludum.

“Uslu kız.” Tam doğru noktayı biraz daha sert ve hızlı okşamaya başladı. “İlk olarak, bu pozisyonda geleceksin.” Kollarımı bıraktığında ileri doğru, avuçlarım açık bir şekilde tezgâhın üstüne kapaklandım. Boştaki eliyle saçlarımı yumruğunun içine toparlayıp parmaklarını sıkarak başımı sabit tuttu. Kafatasımdaki sızı karıncalanmaya başlayınca ürkmüştüm, bacaklarımın arasında biriken zevkle lezzetli bir tezat oluşturuyordu. Alt bedenimdeki kaslar kımıldanmaya başladı, merkezimdeki kaslar gittikçe daha sıkı kasılıyordu, gerilim heyecan verici ve lezzetliydi. Orgazmın darbeleri içimden geçerken dizlerim büküldü.

Bir an sonra şortumla iç çamaşırımı aşağı çekti. Beni doğrultup çevirerek kotunun düğmelerini açmaya başladı.

Sonra birden gözlerini kapayıp kaşlarını çatmıştı. “Siktir.”

“Ne?” Hâlâ nefes nefeseydim, gözlerimi kırparak ona baktım.

Nefes aldı. “Prezervatifim yok.”

“Ah.”

“Muhtemelen sende...”

Başımı salladım.

Derin bir nefes daha aldı ve pantolonunu toparlamaya başladı. “Tamam. Oyun bitti.”

“Şey, bir dakika bekle. Bitmek zorunda değil.” Önünde dizlerimin üstüne çökerek tekrar kotunun düğmelerini açmaya başladım.

“Hey.” Parmaklarını çenemin altına koydu.

Gözlerim sahte bir masumiyetle büyümüş ona bakarken kotunun fermuarını açtım. “Ne?”

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Yapmamı istemiyor musun?” Kalçalarını tezgâha doğru itip kotuyla iç çamaşırını dizlerine kadar çekiştirdim. Uzun, kalm ve sert aleti fırlayarak serbest kaldı.

Avucuyla granitin kenarından destek aldı. “Böyle bir şey söylemedim.”

“Ben de öyle düşünmemiştim.” Etkileyici ereksiyonunu iki elimin arasına alarak dudaklarımı yaladım, sonra dilimi ucunda gezdirdim. Sıcak ve pürüzsüzdü. Başmın etrafını yalayarak, dudaklarımın arasma sadece küçük bir kısmını alıp yavaşça emerken elimi uzunluğu boyunca aşağı yukarı kaydırırken, nefesinin hızlanması hoşuma gidiyordu.

“Siktir, bu çok iyi hissettiriyor.” Sesi uyarılmanın etkisiyle boğuktu, aletinin avucumun içinde şişip zonkladığını hissetmiştim. Tepesindeki tuzlu bir damlayı yalarken inledim. Bilerek ağzımın içine daha fazlasını almadan, yavaşça kökünden ucuna doğru yalamaya devam ederken inlemeye, homurdanmaya ve küfredip durmaya devam ediyordu. Ona sataşır, oynamaya devam ettikçe vücudundaki baskıyı hissedebiliyordum. Başımı sabit tutarak aletini boğazımın gerisine itmemek için kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. Kalçasını ne zaman esnetse, hafifçe gülerek geri çekiliyordum.

Sonunda, elini başımın üstüne koyup, parmaklarını saçıma geçirerek gözlerine bakmam için beni zorladı. “Benimle lanet olası dalga mı geçiyorsun?”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim ona zevkle bakarak.

Şehvet ve öfke arasında parçalanarak çenesini sıkı. “Winnie.”

“Ne?”

“Ne istediğimi biliyorsun.”

“Biliyor olabilirim,” dedim çekingence, aleti elimde bir kere daha nabız gibi atarken. “Ama söylemek zorundasın.”

Gözleri ne yaptığımı anlayarak parladı. “Benden öcünü alıyorsun.”

“Sadece senin başlattığın oyunu devam ettiriyorum.” Baştan çıkarıcı bir tavırla sııttım. “Öyleyse, devam et. Bana ne istediğini söyle.”

Bir saniye için bunu yapmayacağını düşünmüştüm. Bana kaba davranma konusundaki isteksizliğini yüzünde görebiliyordum, tek düşünebildiği şey ne kadar genç olduğumdu. Ancak bunu ne kadar çok istediğini de biliyordum. Bu da bana geri adım atmamam için güven veriyordu.

Ya da dizlerimin üstünde kalmam için, her neyse.

“Ben büyük bir kızım, Dex.” Onu tekrar yaladım. “Başa çıkabilirim.”

Saçımdaki eli sıkılaştı. “Aletimi ağzında istiyorum.”

Onu dudaklarımın arasına aldım, hassas teni dilimin üstünde kayıyordu. Ellerimi kaslı uyluklarına koydum.

“Seni, ağzının derinliklerine kadar alırken izlemek istiyorum. Daha fazlasını istiyormuşsun gibi emerken görmek istiyorum. Gelene kadar ağzını becermek istiyorum.” Başta içeri itip dışarı çekerek yavaş gidiyordu. Sonunda ucu boğazımın

gerisine değene kadar her defasında biraz daha fazlasını almam için zorlamaya başladı. Nefes alamıyorum diye paniklemiştim, bacaklarını biraz ittim.

Birkaç santim geri çekti ama tamamen değil. “Sorun ne, büyük kız? Kaldıramadın mı?”

Fantezisine layık ve arzularını yerine getirmeye kararlı olduğumu kanıtlar hâlde, soluklanıp ellerimi kalçalarına doğru hareket ettirerek sertçe kavradım. Yüksek, açgözlü seslerle onu emdim. Ağzımın, daha da sertleşip kalınlaşan aletinde aşağı yukarı hareket edişini bir dakikalığına inleyerek kıpırdamadan izledi. Ne kadar yaklaştığını hissedebiliyordum.

Sonra devraldı, küfredip hırlayarak ağzımı istediği gibi sert ve hızlı bir şekilde becerirken elleriyle başımı sabit tuttu. Hayatım pahasına, boğulmamak ya da öğürmemek için kendimi tutarken çaresizce ondan daha uzun süre dayanabilmeyi umuyordum.

“Siktir, geleceğim,” diye hırlayarak beni uyardı.

Bu şekilde bitirmesini istiyordum, bu yüzden olduğum yerde kalarak bir elimi uyluklarının arasına alıp, parmaklarımı kıvrımlarında gezdirerek taşaklarının etrafına sardım. Vücudu hareket etmeyi bıraktığında gerildi, saniyeler içinde orgazmının hızlı atışıyla sıcak akışını hissettim. Ani nefes alışını, ardından zevkin özlemle beklenen inlemesini duydum.

Nabız gibi atışı hafiflediğinde, topuklarımın üzerine indim ve ağzımı kapüşonlunun koluna silerken nefes almaya çalıştım.

“Aman Tanrım!” Dex sersemlemiş duruyordu, belki de biraz korkmuş. “Bu çok çılgıncaydı.”

“Ama iyi yönde, değil mi?”

Bana baktı. “Evet. Oyunu sen kazandın.”

Ayağa kalkarken zafer kazanmışçasına güldüm. “Ne dersin, berabere diyelim mi?”

YANGIN

“Bana uyar.” Kotunun fermuarını çekti, ben de buzdolabından bir şişe su almaya gidiyordum ki kolumdan yakaladı.

“Hey.”

“Evet.”

“Böyle günlerin birinde, tüm kıyafetlerini gerçekten çıkaracağım.”

Gülümsedim. “Göreceğiz.”

14. BÖLÜM

Dex

Mutfağımdaki ada tezgâha yaslanmış Winnie'yi, kâsedeki karışımdan üç hamburgerlik köfteye şekil verirken izliyordum. “Yemin ediyorum, seni bu akşam buraya yemeği yapman için davet etmedim.”

“Ha.”

“Gizli nedenlerim olduğunu mu düşünüyorsun?”

Güldü. “Sanırım, kapımı çalmaya geldiğinde nedenlerinin ne olduğu konusunda çoktan hemfikir olmuştuk.”

Arkasından giderek bir kolumu boynuna doladım. “Hey. Biraz paprika ödünç almak için gelmişim. İşlerin daha seksi bir hâl alması senin kabahatindi.”

“Benim kabahatim mi?” Son hamburgeri de tabağa koydu. “O nasıl oluyormuş?”

“Kapıyı bu küçük kıyafetle açtın.” Diğer elimi göbeğinin üstüne koydum. “Nasıl karşı koymamı bekliyordun?”

Dalga geçercesine dirseğiyle karnımı dürttü. “Bırak beni, seni hayvan. Ben açım. Ayrıca bir kadının kıyafetlerinin, erkeklerin davranışlarından dolayı neden suçlanmaması gerektiği konusunda sana ders verecek havamda değilim.”

“Tamam.” Onu bırakıp ellerimi havaya kaldırdım. “Suçu üstleniyorum.”

Bana tabağı ve ahşap kulplu metal spatulayı verdi. “Keyif almam iyi oldu.”

“O zaman bu başarıyı da üstleniyorum.”

Beni omuzlarımdan çevirip verandaya doğru itekledi. “Git, bunları üç dakikalığına ızgaraya koy, sonra da çevir.”

“Bu kadar mı?”

“Evet. Bir saniyeye peynirle birlikte geliyorum.” Fırının zamanlayıcısına baktı. “Kızarmış patatesler bir dakikaya hazır olur, onları çıkarır çıkarmaz biraz ısınmaları için ekmekleri de fırına atarım. Cheeseburgerinin içinde marul ve domates sever misin?”

“Evet. Evde var mı?”

Gülerek buzdolabını açtı. “Hayır ama bende var. Sen o hamburgerleri ateşe koyarken ben bir koşu gidip evden alırım.”

Verandaya çıkıp dediğini yaptım, telefonumu üç dakikaya ayarlayıp dikkatlice çevirdim. Winnie bir dakika sonra sürgülü kapıdan çıkıp, üstlerine birer tane canlı turuncu renkli Amerikan peyniri koydu.

“Daha şık bir şeylerim olmadığı için üzgünüm,” dedim. “Herhâlde sen hamburgerleri Brie peyniriyle* falan yiyorsundur. Ayrıca donmuş gıda reyonundan alınmış bir paket yerine, gerçek patateslerden kızartma yapıyorsundur.”

“Dinle, en sevdiği tatlı Frosty olan bir kızla konuşuyorsun.”

Gülümsedim. “Doğru.”

Sıcaklamış gibi saçını boynundan kaldırdı. Gün batımının saçlarına bakırımsı ışıltılar verdiğini fark ettim. Aletim, mükemmel pembe dudakları arasında kayarken ellerimin nasıl

* Özel bir üretim koşulu olan ve koruma altına alınan, Fransa'ya özgü bir peynir türüdür. -e.n.

saçlarına dolanmış olduğunu hatırlayınca karın kaslarım gerildi. Onu bu akşam yine istiyordum ve bu iyi bir fikir değildi.

Hızla havuza doğru baktım.

Kollarını indirerek yüzünü yelpazelemeye başladı. “Vay canına, Burası çok sıcak, değil mi? İçecek soğuk bir şey ister misin?”

Bir bira iyi giderdi ve hissettiğim bazı duygularımı uyuşturdu ama sabah çalışmam gerekiyordu. “Sanırım sadece su.”

“Tamam.” İçeri girmeden önce bir elini omzuma koydu. Onu kolundan tutup, kendime çekerek öpmek için istediğimden daha fazla güç sarf etmem gerekti.

Siktiğimin ergeni gibi hissediyordum.

Ada tezgâhta yan yana yemek yedik.

“Kızlar bu hafta sonu burada olacak, değil mi?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Onları cumartesi sabahı, vardiyam biter bitmez alacağım.”

“Bu eğlenceli olacaktır. Okul başlamadan önceki son hafta sonu, değil mi?”

“Evet. Pazartesi günü onları annelerine geri götüreceğim, salı günü de okula başlıyorlar.”

“Hafta sonu için planın nedir?”

“Plan mı?” Su bardağımı alıp bir yudum içtim.

“Dex! Yazın son hafta sonu için eğlenceli bir şeyler yapman gerekiyor!”

“Eğleniriz,” diyerek omuz silktilim. “Onları yüzmeye götürürüm. Dondurma yemeye gideriz.”

“İyi fikir olsa da bundan fazlasına ihtiyacın var.” Patates kızartmasını tıkınırken bir saniyeliğine düşündü. “Buldum. On-

ları Cloverleigh Çiftlikleri'ne at binmeye getir. Babam bizi çocukken götürürdü ve muhteşemdi."

Ona bir bakış attım. "Kimin atı?"

"Çiftlikte ailemize ait birkaç at var. Kuzenim Whitney'in bir atı, diğer kuzenlerim Sawyer'la Elsa'nın bir tane ve çiftliğe ait iki tane var. Sonbaharda saman vagonuyla, kışın da kızakla yolculuklar yaparız." Konuştukça daha da hareketleniyordu. "Atları severler mi?"

"Tüm hayvanları seviyorlar." Cheeseburgerimden bir ısırık aldım ki bu kesinlikle şimdiye kadar yaptıklarımın en iyisiydi. Kızların yemek için burada olmamaları yazık olmuştu. "Hâlâ bir kedi için yakamdalar."

Winnie kahkaha attı. "Al artık şu kediye. Sana söyledim, işte olduğun günler ben beslerim. Büyütülecek bir olay değil."

"Bunu düşüneceğim."

"Bence çocukların evcil hayvanının olması güzel bir şey," diye devam etti. "Onlara sorumluluk almayı ve yaşayan canlılara saygı göstermeyi öğretiyor."

"Hallie gibi konuşuyorsun. Sadece daha yaşlı, neredeyse," diye dalga geçtim.

Beni bacağıyla dürttü. "Hepsi doğru. Kızın çok akıllı. Büyük ihtimalle araştırmasını bile yapmıştır."

"Araştırma yapmayı çok seviyor," dedim. "Soru sormak onun en sevdiği aktivite."

Winnie su bardağını kaldırdı. "Edindiği bu kadar bilgiyle ne yapıyor?"

"Hikâyeler yazıyor. Doldurduğu o defterleri görmelisin."

"Bunu sevdim. Öğrenmeyi seven, meraklı, yaratıcı bir ruh."

"Neredeyse çorapları sevdiği kadar."

Winnie güldü. "Küçük su çoraplarıyla yüzdüğünü gördüm. Yalın ayak olmaktan gerçekten nefret ediyor, değil mi?"

“Kesinlikle nefret ediyor. Bu onu, keyfini çıkaramayacak kadar endişelendiriyor.”

“Hmm. Acaba yazın son hafta sonu için ayak tırnaklarına oje sürmeyi teklif etsem ne yapar, merak ediyorum.”

Omuz silktim. “Pek emin değilim. Daha önce ona hiç böyle bir şey teklif etmedim.”

“O zaman deneyelim. Cumartesi akşamı çalışmam gerekiyor –Millie’ye bir düğün için yardım ediyorum– ama gün içinde erken bir saatte burada olurum. Ayrıca içinden seçebileceği tonlarca rengim var. Belki de ojelerini göstermek için heyecanlanırsa, yalın ayak olmak konusunda daha az endişelenir?”

“Belki ama bir işe yaramazsa canını sıkma.”

“Kesinlikle sıkmam, söz veriyorum. Bunu deneyelim.”

Teklifi beni duygulandırmıştı. “Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin.”

“Küçük kız kardeşlerim onlara her zaman pedikür yapmama izin verirlerdi. Luna’ya da yaparım.” Sonrasında güldü. “Sen de ister misin?”

“Hayır,” dedim kesin bir sesle. “Benim büyük, çirkin erkek ayaklarım var ve büyük, çirkin erkek ayağı olarak kalmaya devam edecekler.”

Kahkaha attı. “Peki, öyle olsun. Ayrıca çok işin varsa, sorun değil.”

“Eminim onlara bundan bahsetsem cumartesi sabahı saat sekizde kapını çalıyor olurlar.”

“Mükemmel,” dedi. “Erken kalkmayı seviyorum. Ayrıca bu hafta sonu onları ahıra getirmek istersen bunu da yapabiliriz.” Son patates kızartmasını da yedi. “Belki pazar günü bunun için uygun olur. Kuzenime sorarım.”

Her ne kadar Winnie bulaşıkları yıkamak için yardım teklif

etmiş olsa da birlikte hazırladığımız akşam yemeğinin çoğunu o yaptığı için reddettim.

“Ben hallederim,” dedim ikimizin tabaklarını lavaboya yerleştirirken.

“Emin misin?” Suyunu bitirip bardağını bıraktı. “Benim için fark etmez.”

“Eminim. Buna alışığım, istasyonda beni yemeğin yanına bile yaklaştırmıyorlar çünkü çok kötü bir aşçıyım, bu yüzden temizlik görevi hep bende.”

Kalçasını lavabonun yanındaki tezgâha yaslariken gülüyordu. “Bence temizlik yapan bir erkek, yemek yapan kadar seksi-dir. Hatta belki daha da seksi.”

“Bunun, istasyondaki adamların sikinde olduğunu düşünmüyorum,” dedim alaycı bir ifadeyle musluğu açarken. “Onlar pişirdiğim hiçbir şeyin yanına yaklaşmazlar.”

“Önemli değil. Senin de başka yeteneklerin var.”

Ona doğru baktığımda suratındaki, pantolonumun kasıklarına dar gelmesini sağlayan cinsten şeytani sırtmasını yakaladım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Koluma dokundu. “Şey, gitsem iyi olur. Yemek için teşekkür... Ah! Sana aldığım iş teklifinden bahsetmeyi unuttum.”

“İş teklifi mi?” Tabaklarımızı sudan geçirip bulaşık makinesine koydum.

“Evet. Newport, Rhode Island’daki butik bir otel için etkinlik planlayıcısı pozisyonu. Bugün oradaki yeni yöneticiden bir e-posta aldım, geçtiğimiz bahar New York’ta bir mülakat yapmıştık, beni unutmamış.”

“İyiymiş.” Su bardağındaki buzları atıp makinenin üst rafına koydum. “İşi alacak mısın?”

“Ben... henüz pek emin değilim. Ama kesinlikle ilgilemiyorum. Sadece e-postasına cevap vererek bunu ona söylemem gerekiyor.”

Rhode Island’a taşınacağını düşününce karnım gerginlikle burkulmuştu, başımı salladım. Bu benim için ne fark edecekti ki? “Süper. Tebrik ederim.”

“Tebrik etmek için daha çok erken ama sanki heyecanlı gibiyim.” Kendi kendine güldü. “Belki biraz da gerginim.”

“Neden?”

“Bunu tüm gün boyunca kendime sordum. Sanırım evden çok uzakta olmasından dolayı olduğunu düşünüyorum.”

Elimi bir mutfak havlusuyla kurularken ona doğru döndüm. Yüzündeki endişeli ifadeyle çok genç görünüyordu. “Evden ayrılmak yaptığım en iyi şeydi.”

“Öyle miydi?”

“Evet. Huzursuzdum. Sıkışıp kalmış gibi hissediyordum. Kendimi zorlamak, ne yapabileceğimi görmek istedim.” Omuz silktim. “Kendimi kanıtlamam gerekiyordu.”

“Evet.” Dudağını ısırıldı. “Aynı sıkışıp kalma hissine sahip olduğumdan emin değilim ama bazen huzursuz hissediyorum.”

“Bence denemelisin. Kendini tutma.”

“Teşekkür ederim.” Gülümseyerek, baş parmağıyla verandayı işaret etti. “Arkadan mı çıkmalıyım?”

“Sana eşlik edeyim,” dedim havluyu bir tarafa atarak.

“Dex, ben çocuk değilim.”

Arka kapıya doğru giderken ona ters ters baktım. “Benimle tartışma. Dışarısı karanlık. Nasıl biri olduğumu biliyorsun.”

İçini çekerek beni dışarı takip etti.

“İyi geceler,” dedi bana hafifçe el sallayarak. “Teşekkür ederim şey... her şey için.”

Kalması için bir sebebim olmasını dileyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ya da en azından ona yine dokunmak için. “Rica ederim, her şey için. İyi geceler.”

Benim verandamla onunkinin arasındaki küçük çimenlik bölgeyi geçti. İçeri girdiğinden emin olduktan sonra temizliğe devam etmek için mutfığa geri döndüm. İşte o zaman tezgâhın üstünde duran tütsülenmiş paprikayı gördüm. Düşünmeden, alıp hızla tekrar dışarı çıktım.

On saniye sonra sürgülü kapısına vuruyordum. Mutfakta telefonuna baktığını görebiliyordum. Açmak için gelmeden önce şaşırmış gibi kafasını kaldırıp baktı.

“Sorun ne?”

“Bunu unuttun.” Baharatı ona uzattım.

“Ah, teşekkür ederim.” Sallayıp güldü. “Şimdi bunu her kullandığımda seni düşüneceğim.”

“Güzel.” Bir süreliğine orada durduk, sonra eğilip ona yumuşak bir öpücük verdim. “İyi geceler.”

“İyi geceler.” Hareketim onu gafil avlamış gibi biraz afallamış bir ifadeyle bana baktı.

Bu beni de gafil avlamıştı ve hızla dönüp kendi evime doğru yürüdüm.

Verandaya gelmeden önce seslendi. “Hey, Dex?”

“Efendim?” Bana içeri gelmek isteyip istemediğimi sormasından korkarak döndüm çünkü evet diyeceğimi biliyordum.

Kapı aralığından eğilmiş yüzünde oyuncu bir sırıtış vardı. “Bugün çok eğlendim.”

“Ben de.” Rahatlamıştım çünkü sonrasında ne geldiğini biliyordum.

“Ama seni sevmiyorum.”

Ben de ona sırtıttım. “Ben de seni sevmiyorum.”

Sonra kayboldu, ben de tekrar nefes alabildim.

“Yani? Özür diledin mi?” Beşinci kilometreye yaklaşmıştım ki Justin yürüme bandının yanındaki egzersiz bisikletine tırmanırken sordu.

“Diledim.”

“Ve?” dedi pedalları çevirmeye başlarken.

“Ve iyiydi.”

“İyi mi?”

Omuz silktim. “Ona bir Frosty götürdüm. Beni affetti.”

“Hikâyenin sonu bu mu?”

Yavaşça hızımı artırırken başka bir şey demedim.

“Çünkü hikâyenin sonuymuş gibi durmuyor.”

“Belki ek bir bölüm daha olmuş olabilir,” diye itiraf ettim.

“Kitabın sonundaki şeylere ne denir?”

“Sonsöz mü?”

“Evet. Bir sonsöz olmuş olabilir.”

Justin kahkaha attı. “Sonsöz sırasında ne oldu?”

Tişırtümün alt kısmıyla yüzümdeki teri sildim. “Hemen hemen her şey.”

“*Her şey* mi?”

“Evet.”

“Çünkü birçok şey hayal ediyorum.”

Başımı salladım. “Muhtemelen hepsi oldu.”

“Pekâlâ siktir.”

“Yaptık.”

Kahkaha attı. “Peki, onunla ilgili fikrini değiştirdin mi?”

Beş kilometrelik sınırı geçince hızımı yavaşlatarak yürüme-ye başladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Çok genç olduğu için onunla ilişki yaşamakla ilgilenmediğini söylemiştin.”

“Hâlâ çok genç ve hayır, fikrimi değiştirmedim. İlişki yaşamakla ilgilenmiyorum.” İlgilenmiyordum, değil mi? Nasıl oluyor da cevap kafamın içinde biraz bulanık geliyordu? Oral seks yüzünden miydi?

“Ah.” Justin bir anlığına sessizleşmişti. “Peki, bunu hoş mu karşılıyor?”

“Tamamen. O da benimle bir ilişki yaşamakla ilgilenmiyor. Hatta benimle sadece fiziksel olarak ilgilendiğini net bir ifadeyle açıkladı.”

“Ciddi misin? O zaman bu devam eden bir şey mi?”

Ona yan yan baktım. “Kendi siktiğimin işine bak.”

“Yapamam. Bu kız seni allak bullak etmiş. Onunla tanışmak istiyorum.”

“Lanet olsun, bu mümkün değil.” Yürüme bandını durdurup üstünden atladım. “Beni dinliyor muydun acaba? Aramızda bir şey yok, Justin. Onu ailemle tanıştırmıyorum. Bu ona yanlış fikir verir ve size de öyle.”

“Sen onun ailesinden birkaç kişiyle tanıştın bile, değil mi? Senin arkadaşım onun kuzeniymiş meğer, değil mi?”

“O kazara oldu. Bir tesadüftü.” Chip’i ve Winnie’yle takılmam hakkında ne hissedebileceğini düşünürken kaşlarımı çattım.

“Yine de pazartesi günü piknik için geliyorsun, değil mi?” diye sordu Justin.

“Evet,” dedim dikkatim dağılmıştı. “Orada oluruz.”

“Yanında bir arkadaş getirmekten çekinme.”

Gözlerimi devirip kapıya doğru yürüdüm. “Siktir git.”

“Ne? Arkadaş dedim, sevgili demedim! Bu kızı görmek istiyorum o kadar.”

“Hayır.” Eğer kız kardeşimle Justin ne kadar genç olduğunu görürlerse, sonsuza kadar konuşup dururlardı. Onu ailemin yanına getirmeme gerek yoktu.

Onu önemli şeylerden uzak tutmam en iyisiydi.

Cumartesi sabahı Naomi'nin araç yoluna girerken, Hallie hızla koşarak yanıma geldi.

“Babacığım!” Arabamdan çıkmaya çalışırken, kollarımı etrafıma dolamış bağıırıyordu. “Buradasın!”

“Buradayım.”

“Biz açız.” Başını geriye atarak bana baktı. “Yine pastaneye gidebilir miyiz? Winnie'nin annesinin çalıştığı yere.”

“Belki. Git eşyalarını al.”

Geri giderken, Luna aceleyle tekerlekli bavulunu sürüklüyordu. “Merhaba, babacığım.”

“Merhaba, Loony Toon. Bunu ben alayım.” Bir elimle bavulun kulpunu kavradım, diğer elimle de onu kucaklayıp kirli sakalımı yanağıma sürttüm. “Nasılsın?”

Kıkırdayıp kollarımın arasında kıpırdandı. “İyi. Bugün yüzmeye gidebilir miyiz?”

“Tabii ki.”

“Winnie'yle beraber mi?”

“Bakarız.”

Naomi iş için hazırlanmış bir şekilde dışarı çıktı. “Hey, bir saniyen var mı?”

Luna'yı yere indirip arka kapıyı açarak arabaya girmesini söyledim. Arkaya bavulunu istifledikten sonra tekrar eski kırım ile yüz yüze geldim. “Ne var?”

“Seninle yirmi üç ekim hakkında konuşmak istedim. Teknik

olarak senin cumartesi oldu ama kızlar o gece bende kalabilir mi diye sormak istedim.”

“Neden?”

“Bryce’la o gün evlenmeye karar verdik.”

“Yani?” dedim sırf zorluk çıkarmak için.

“Dex, hadi ama. Çocukların orada olmasını istiyorum.”

“Gelecek yaz evleneceğini sanıyordum.”

“Beklemek istemediğimize karar verdik.” Bana kaşlarını çatı. “Ayrıca, seni neden ilgilendiriyor ki?”

“İlgilendirmiyor. İstiyorsanız yarın bile evlenebilirsiniz. Ama ben neden kızlarla bir gecemden feragat edeyim?”

“Gerçekten mi, Dexter?” Başım yana yatırdı. “Bana *bir* iyilik bile yapamıyor musun? *Bir* cumartesi akşamlığına!”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Olay bundan ibaret değil. Bu onlarla olan zamanıma saygı göstermekle ilgili ve sen göstermiyorsun.”

İfadesi yumuşayarak başını salladı. “Bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım.”

“Bir daha beni kontrol etmek için aramak yok. Bir daha alerjileri, öğünleri veya işlerin nasıl yapılması gerektiğiyle ilgili azarlamak yok. Benimle oldukları zaman, benimleler.”

Bir nefes alıp kısa bir süre için gözlerini kapattı. “Tamam.”

“Gerçekten mi? Tamam mı?” Ona inandığımdan emin değildim. “Düğün günü için tamam dersem bir daha uzaktan idare etmek yok.”

“Söz veriyorum.” Belli belirsiz bir gülümseme sunarak küçük parmağını uzattı.

İsteksizce parmağımı ona doladım. Bir saniye için Naomi’yle geçirdiğimiz güzel zamanları hatırladım, bu içimdeki kini ve siniri biraz olsun yumuşattı. “Teşekkür ederim. Mükemmel olmadığımı biliyorum ama deniyorum.”

“Denediğini biliyorum.” Ellerini arka ceplerine soktu. “Ayrıca senin için çıldırıyorlar. Dürüst olmak gerekirse bu beni uyuz ediyor. Ben kötü ebeveyn olmak zorundayım, sen de eğlenceli olan. Onları grip aşısı olmaya götürüyorum, okul ayakkabılarını temizletiyorum, dişlerinin fırçalatıyorum. Sense onları donut yemeye, yüzmeye ve itfaiye istasyonunu ziyarete götürüyorsun.”

“O zaman bana sorumluluklar ver, Naomi,” dedim. “Onlarla başa çıkabilirim. Bazen sırf benim hakkımda şikâyet edebilmek için bütün bu saçmalıkları yükleniyorsun gibi hissediyorum.”

Başını salladı. “Tamam. Bütün bu şeyleri yarı yarıya bölüş-türmeye çalışacağım.”

“İyi.” Yarım bir gülümseme vermeyi başarabildim. “Bir de arada bir lanet bir donut yemelerine izin verebilirsin. Bu onları öldürmez.”

Gülerek başını salladı, gözleri üstümde geziyordu. “Bu şekilde yiyerek nasıl formda kalabildiğini anlamıyorum. Hiç adil değil.”

“İyi hafta sonları,” diyerek sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

“Onlarla ne yapacaksın?” diye sordu.

Ona uyarıcı bir bakış attığımda ellerini havaya kaldırdı.

“Sadece meraktan soruyorum! İdare etmiyorum.”

“Emin değilim. Yüzmeye gideriz, belki onları Cloverleigh Çiftlikleri’ne at binmeye götürürüm.”

Şaşırmış göründü. “Orada at biniciliği olduğunu bilmiyordum.”

“Halka açık olduğunu sanmıyorum. Winnie davet etti. Orada çalışıyor.”

“Winnie bizi nereye davet etti?” dedi Hallie, bir elinde çantası diğerinde de Rupert’la dışarı çıkarak.

“At binmeye,” dedim elinden çantasını alarak. “Zıpla içeri.”

Hallie arka koltuğa atladı ve anında Luna'yla birlikte heyecanla cıyıklamaya başladılar.

“Kızlar bu hafta Winnie'den epeyce bahsettiler,” dedi Naomi. Sonra da güldü. “Ondan ilk bahsettiğinde, yaşlı bir kadın olarak hayal etmem ne komik. Ne kadar da demode bir isim.”

“Yaşlı değil.” SUV'min arkasına dolanarak Hallie'nin çantasını da Luna'ninkinin yanına soktum.

“Bunu şimdi biliyorum. Hallie yirmi iki yaşında olduğunu söyledi.”

“Sanırım öyle.”

“Ve çok da güzel.”

Omuz silktim.

“Duyduğuma göre sizinle havuza gelmiş.”

“Hoşça kal, Naomi. Pazartesi görüşürüz.” Arabaya girip kapıyı kapattım. Eski karım, Winnie'den bahsetmek isteyeceğim dünyadaki son kişiydi. Ayrıca, neden ilişki yaşamak istemediğim konusunda muhteşem bir hatırlatıcıydı.

“Hoşça kalın, kızlar!” Naomi, Hallie'yle Luna'ya öpücük üfledi. “Sizi seviyorum! İyi eğlenceler!”

Araba yolundan geri geri çıkıp baba istasyonunu açmıştım ki şans eseri *Bohemian Rhapsody** çalıyordu.

“Ah, bu şarkıyı çok seviyorum!” dedi Hallie.

Dikiz aynasında, ikisini müziğin ritmine kafalarını sallarken buldum ve gülümsedim.

Bir on puanın geldiğini hissediyordum.

* İngiliz rock grubu Queen'e ait bir şarkı. -ç.n.

15. BÖLÜM

Winnie

Cumartesi sabahı, aşağı yukarı sekiz buçukta sürgülü kapının çaldığını duyduğumda ada tezgâhta oturmuş bir fincan kahve içiyordum.

Kapıya baktığımda Hallie'yle Luna'yı verandamda heyecanla sırtırtken gördüm. Ben kapıyı açarken Hallie elini sallıyor, Luna da aşağı yukarı zıplayıp duruyordu. “Günaydın, kırlar!”

“Günaydın!” diye koro hâlinde şakıldılar.

“Ne kadar güzel bir gün, değil mi?” Arkalarından güneşli, bulutsuz gökyüzüne baktım.

“Evet. Babam bu hafta sonu at binmeye gitme ihtimalimiz olduğunu söyledi!” Luna nefes nefese konuşuyordu. “Bu doğru mu?”

“Tabii ki,” dedim. “Yarın, eğer babanıza da uyarsa. Kuzenim sabah bizimle orada buluşabilir. Binebileceğiniz bir atı var.”

“Atın adı ne?” diye sordu Hallie.

Güldüm. “Emin değilim ama öğrenirim. Hey, siz kırlar bu sabah pedikür yapmak ister misiniz?”

“Evet!” diye cıglık attı Luna. “Pedikür ne?”

“Ayak tırnaklarınıza oje süreceğim.” Bir tane çıplak ayağımı uzattım. “Benimki gibi. Gördünüz mü?”

“Benimkini de seninki gibi kırmızıya boyar mısın?” diye sordu Luna.

“Tabii ki.” Hallie’ye göz attım, spor ayakkabılarına bakıyordu. “Sen ne düşünüyorsun, Hal? Kırmızı mı? Mor mu? Mavi mi?”

Gülümsedi. “Gerçekten mavi rengin var mı?”

“Gerçekten var.”

“Tamam.” Bunu yapmak için biraz huzursuz görünüyordu ama başını salladı. “Ben mavi istiyorum.”

“Süper. Sonrasında belki bugün ayak parmaklarımızla havuzda gösteriş yaparız. Neden babanıza gidip burada kuaförcülük oynayacağımızı söylemiyorsunuz? Ben de her şeyi hazır ederim, olur mu?”

“Tamam!”

“Geri geldiğiniz zaman sadece parmak arası terliklerinizi giyin ya da yalın ayak gelin, tamam mı? Çorap veya spor ayakkabı giyemeyeceksiniz.”

Neşe içinde, hoplaya zıplaya kendi evlerine geri döndüler. Ben de tüm malzemelerimi almak için yukarı yönelerek üst kat-taki banyoya gittim.

Merdivenlerden çıkarken, Dex’in de gelip gelmeyeceğini merak etmiştim. Telefon numarası bende olsaydı davet etmek için mesaj atardım. Aşağı kata geri indiğimde, oje şişelerini tezgâhın üstüne dizip evine giderek kapısını çalmaya karar verdim.

Bu sefer ön tarafa gittim, elinde bir bardak kahveyle kapıyı açtı. Gri eşofman ve US Navy* tişörtü giyiyordu. Ağzı gülümsemeye yakın bir ifadeyle kıvrılarak kalbimin daha hızlı çarpmasına sebep oldu. “Günaydın, komşu.”

* Amerika Birleşik Devletler Donanması. -ç.n.

“Günaydın. Buraya telefon numaranı istemek için geldim.”

Kahvesinden bir yudum aldı. Kupanın üstünde itfaiyeci çizmesi vardı ve “Benim Babam, Kahramanım” yazıyordu. “Neden?”

“Sanırım evimin yangın denetimine ihtiyacı var. Seni arayıp bir tane programlarım diye düşünüyordum,” diye sırttım. “Senin güvenlikle ilgili nasıl hassas olduğunu biliyorum.”

“Ah.” Kahverengi gözleri dans ederek bir yudum kahve daha aldı. “O zaman sanırım sana numaramı verebilirim. Güvenlik nedenleri için.”

“Neden kızlarla birlikte gelmiyorsun, biz de bilgi alışverişinde bulunuruz.”

“Sadece bilgi mi?”

Güldüm. “Bu seferlik, evet.”

“Gelebilirim,” dedi sanki bana iyilik yapıyormuş gibi. “Kahvaltı yaptın mı?”

“Daha değil. Sadece kahve içtim.”

“Sana maymun ekmeği keki getiririm.”

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. “Bu sabah Plum & Honey’e mi gittin?”

“Evet. Kızlar ısrar etti.” Duraksadı. “Ayrıca annene en sevdiğin kekin hangisi olduğunu sormuş *olabilirim*.”

“Şu hâline bak, iyi bir adam olmaya çalışıyorsun.”

“Biliyorum.” Huysuz ifadesini geri takınmaya başladı. “Lanet olası kimseye söyleme.”

Dudaklarıma fermuar çektim. “Sırrın bende saklı. Birazdan görüşürüz.” Araç yolundan geçip kendi evime geçerken arkamdan seslendi.

“Hey!”

Arkamı döndüm. “Efendim?”

“Rhode Island’daki işten ses çıktı mı?”

Hatırlamasından memnun bir şekilde gülümsedim. “Evet. Gelecek hafta telefon görüşmesi yapacağız. Gerçekten heyecanlıyım.”

Başını salladı. “Güzel.”

O akşam, Millie’ye büyük bir düğüne yardım etmek için Cloverleigh Çiftlikleri’ne gittim. Genellikle April teyzem büyük organizasyonlara destek olmak için el altında olurdu ama ailesiyle birlikte Chip’in maçlarından birini izlemek için Chicago’ya gitmişti.

Uzun bir geceydi. Düğün ekibi, eğlencenin devamında konaktaki bara geçtiklerinde saat on biri geçiyordu. Millie’yle ben, personelleri salonu toparlamaları için bırakıp ofise çekildik, kendimi koltuğuna atıp ayakkabılarımı fırlattım.

Masasının arkasındaki rafların birinden bir şişe alarak, “Bir kadeh viski alır mısınız?” diye sordu.

“Evet, lütfen.” Bacaklarımı ve ayaklarımı esnettim. Kırmızı ojem, sabah kızlarla yaptığımız pedikürleri hatırlatmıştı. Çok eğlenceliydi. Hallie mavi parmaklarına o kadar heyecanlanmıştı ki patiklerinden vazgeçip yalın ayak havuza gitmişti; en azından parmak arası terliklerini bıraktığı betondan havuzun sığ yerine kadarki on adım için.

Dex buna mesafe kat etmek dedi ve kalbimi patlatmakla tehdit eden gizli bir gülümsemeyle teşekkür etti.

Millie, iki tane modası geçmiş kadehe biraz viski doldurarak kanepeye getirdi. “Üzgünüm, buzum yok.”

“Sorun değil.” Kadehi alıp yanıma oturabilmesi için yana kaydım.

“Şeref.” Viskisini benimkiyle tokuşturdu. “Bu akşamki yardımın için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.” Yakıcı sıvının boğazımı ısıtmasından keyif alarak bir yudum aldım.

“Ee, senin şu babacıkla ne var ne yok?”

Gözlerimi devirdim. “O benim babacığım değil. Sadece komşum.”

“Onunla tekrar oynaşmadın yani?”

Bir yudum daha aldım. “Öyle demedim.”

Kız kardeşim ayakkabılarını fırlatıp bacaklarını altına alarak kahkaha attı. “Bana her şeyi anlat.”

“Anlatacak fazla bir şey yok. Perşembe akşamı takıldık ve... olanlar oldu. Bugün bütün gün takıldık ama hiçbir şey olmadı.”

“Bugün ne yaptınız?”

Ona kızlarla kuaförcülük oynadığımızdan bahsettim. “Ayak tırnaklarına oje sürdüm, onlar da saçımı yaptılar ve bu enteresandı.”

Millie güldü. “Bizim kuaförcülük oynadığımız zamanı hatırladın mı? Felicity kâküllerini o kadar kısa kesmişti ki iki santim kalmışlardı.”

“Evet!” Hatırlayınca kahkahalara boğuldum. “Babam bize çok kızmıştı. Bugün işin içine makaslar dahil olmamıştı ama bir sürü aksesuar vardı. Yanlarında bir torba saç tokası getirmişlerdi. Küçük bir çocuk tarafından hediye paketi yapılmış gibi duruyordum.”

“Bütün bu zaman boyunca babaları neredeydi?”

“O da yanımızdaydı, kahve içip bana gülüyordu. Sonra onun saçını yapmalarını önerdim. Yalvarıp yakardıklarında hayır diyemedi.” O anı hatırlayarak kıkırdadım. “Kafasına pembe kedi kulaklı bir saç bandı taktılar. Beni telefonumla fotoğrafını çekerken yakaladı.”

“Bir bakayım!”

Çantamın içini karıştırıp telefonumu buldum, sonra kaşlarını çatan Dex'in fotoğrafını açtım."

Bir kahkaha patlattı. "Bu öfkeli bir kedi. Ama kahretsin, çok ateşli."

"Silmediğimde çok kızmıştı." Telefonumu tekrar çantama attım. "Sonrasında saçımı ıslatmak istemediğimi söylememe rağmen beni havuza fırlattı."

Kaşları kalktı. "Kulağa eğlenceli bir gün gibi geliyor."

"Öyleydi."

Bir yudum daha aldı. "Babamla Frannie gibi olmadığınızı söylediğini biliyorum ama bütün bu olanlarda bir şeyler tanıdık geliyor."

Bıkkınlıkla içimi çektim. "Yemin ederim bizimki öyle değil. Babam ve Frannie birbirlerine âşıktılar. Dex'le ben değiliz. Hatta bu aramızdaki bir espri. Yaşadığımız bu şeyin gayriciddi kalmasında ikimiz de anlaştık, bu yüzden her iyi geceler dediğimizde ikimizden biri, 'Bu akşam çok eğlendim ama seni sevmiyorum,' gibi bir şey söylüyor."

Kız kardeşim dudaklarını sıktı.

"Bana bu şekilde bakmayı kes," dedim. "Biz sadece birlikte güzel vakit geçiriyoruz. Beni güldürüyor ve güzel bir aleti var, tamam mı? Bırak da keyfini çıkarayım."

"Tamam, tamam." Bacaklarını açıp, uzatarak içini çekti. "Onu bu akşam göreceğiz misin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü çocukları orada." Viskimin son yudumunu kafama dıktım. "Hiçbir şeyden şüphelenmelerini istemiyoruz. Ayrıca onunla sürekli takılmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum, anlıyor musun? Eğer bir şeyi gayriciddi tutacaksan, bunun muhtemelen arada sırada yaşanan bir şey olması gerekiyor."

“Doğru. Özellikle senin için.”

Numarasını aldığıma göre, bu üstü kapalı izinle en azından mesajla seks yaparız diye umuyordum ama Millie dediğimi onaylayınca yapmamam gerektiğini anlamıştım.

“Gitsem iyi olur,” dedim. “Kızlara onları yarın at binmeye getireceğimi söyledim. Whitney bizimle saat dokuzda ahırda buluşacak.”

“Bu eğlenceli olur.” Duraksadı. “Dex de mi geliyor?”

Sorunun bu kadar anlam yüklenmiş hissetmemesi gerekirdi.

“Muhtemelen.” Bakışlarından kaçarak ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarımı geri giydim ve boş bardağımı masasma bıraktım. “İçki için teşekkür ederim.”

“Her zaman. Dikkatli sür.”

Ertesi sabah, Cloverliegh Çiftlikleri’ne birlikte gidip ahıra doğru yürüdük. Dex’le kızları, yıllarını ahırda çalışarak geçen ve her zaman atları seven kuzenim Whitney’yle tanıştırdım.

Kızlar anında nazik, kestane-kahverengi bir binek atı olan Buttercup’a âşık oldular. Whitney onlara nasıl besleyeceklerini, tüylerini nasıl fırçalayacaklarını ve yürüyüşe nasıl hazırlayacaklarını gösterirken sessizce dinlediler.

Yine çok güzel bir gündü, ısıyı tahammül edilebilir kılacak kadar hafif bir esintiyle sıcak ve güneşliydi. Whitney sabırla, kızların her birini sırayla dikkatlice eyere oturtup Buttercup’ı padok etrafında yönlendirmelerine izin verirken, Dex’le ben de tahta çitin yanında duruyorduk. Tekrar ve tekrar yapmak için yalvarıyorlardı.

“Sen ve kuzenin ne kadar da kibarsınız,” dedi Dex. “Gerçekten çok memnun oldum.”

“Tabii ki. Whitney bunu yapmaktan heyecan duyduğunu, saat bire kadar işte olması gerekmediğini söyledi.”

“O Chip’in de kuzeni, değil mi?”

“Evet. Whitney, Sylvia teyzemin en büyük kızı. Aşağı yukarı Millie’nin yaşında, belki otuzlarındadır. Üvey babası, yani Henry amcam için çalışıyor. Buradaki şarap üreticisidir.” Arkamdaki şaraphaneyi gösterdim. “Whitney, Hadley Limanı ve Traverse Şehri’ndeki tadım odalarını yönetiyor, bu yüzden her gün burada değil.”

Dex bir dakikalığına sessiz kaldı. “Çok yakında benim kızlarımın da bir üvey babası olacak.”

Ona baktım. “Annem, Naomi’nin nişanlı olduğuyla ilgili bir şeylerden bahsetmişti. Ne zaman evleniyor?”

“Ekim’de.”

Buttercup’ın sırtından bize el sallayan Luna’ya gülümsedim. “İyi bir adam mı?”

Dex omzunu silktilti. “İyidir.”

“Sen... onun tekrar evlenmesine kızgın mısın?”

“Siktir, hayır.” Onu gücendirmişim gibi dalga geçti.

Ona hızla bir baktım. Çenesi sertleşmişti. Güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyordum ama içimden bir his sert baktıklarını söylüyordu. Bu durumla ilgili bir şeyin onu rahatsız ettiği çok açıktı ama itiraf etmesi için zorlamayacaktım. Konuşmadan tekrar Luna’ya odaklandım.

“Özür dilerim. Sana çıkmak istememiştim.” Ses tonu isteksiz ama daha yumuşaktı. “Naomi’nin tekrar evlenmesiyle ilgili bir sorunum yok. Sadece bir başkasının onların babaları olabileceğini düşünmesi hoşuma gitmiyor.”

Aha. “Bu anlaşılabilir.”

“Onun evinde yaşayacaklar, onun yelkenlisiyle gezecekler,

onunla tatillere çıkacaklar. Parası var. Onlara benim veremediğim şeyleri verebilecek. Bu durum beni çileden çıkarıyor.”

“Ama onların babaları sensin –sahip oldukları tek baba– ve seni dünyalar kadar seviyorlar. Onlara ne aldığı önemli değil, Dex. Her zaman seninle olmak isteyecekler.”

Hiçbir şey söylemedi ama boğaz kasları gerilmişti.

“Kız kardeşlerimle ben, para ve diğer maddi şeylere daha az önem veremezdik,” dedim. “Her şeyden çok sevdiğimiz şey, babamızla birlikte geçirdiğimiz zamandı. Bizi güldürmesi, güvende hissetmemiz, bizi sevdiğini gösterme şekli.” Elimi kolunun üstüne koydum. “Sana söz veriyorum, onların gözünde birisi senin yerini *asla* dolduramaz. Bir gün büyüdüğlerinde, adamın biri gelip deneyecek ve-”

“Siktir et o adamı.” Dex daha da dik durup göğsünü şişirdi. “Kıçına tekneyi basarım.”

Kolunu ovarak güldüm. “Sakin ol. Sorun değil. Daha sekiz ve beş yaşındalar. Erkek arkadaşlar için henüz vaktin var.”

Hâlâ tetikte duruyordu. “Bu konuda iyi olamayacağım.”

“Babam da değildi ama bizi sevdiği için olduğunu biliyorduk, çok korumacıydı.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Evet. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Ona dokunmayı kesmek istemiyordum, teni güneş yüzünden ısınmıştı ve çok güzel kokuyordu. Bir yolunu bulup kolumu onunkine dolayarak yanağımı pazısına yaslamayı diliyordum... ama yapmadım. “Dinlemek için her zaman buradayım. Ayrıca boşanmanın, tekrar evlenmenin ve bekâr bir ebeveyn olmanın ne kadar zor olabileceğini biliyorum.”

“Teşekkür ederim.” Whitney’nin Luna’yı indirip, Hallie’yi eyere oturtmasını izledi. “Genellikle bu konularla ilgili içimi dökmem.”

“Biliyorum. Sen sadece huysuzlanıp kendi işine bakarsın.”

Beni dirseğiyle dürtüp, kollarımızın birbirine değmeye devam edeceği kadar yakında durdu. “Sana güzel bir şey söylemeye çalışıyordum.”

“Öyle mi?” Şaşırmış gibi yaptım. “Kaçırmış olmalıyım.”

“Bunun için çabalıyordum.”

“Çabalamaya devam et.”

Beni tekrar dürttü. “Seninle konuşmak çok kolay. Sen bunu kolaylaştırıyorsun. Bir şekilde.”

Kalbim iltifatına karşılık kabarmıştı. Gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedim.

Bir iki dakika geçti, hafif bir esinti saçlarımızı dağıtmıştı. Birkaç kere Dex’in bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapattığını gördüğümü sanmıştım ama hiç konuşmadı. Tenimin üstündeki sıcaklığın tadını çıkararak, gözlerimi kapatıp başımı güneşe doğru kaldırdım.

Sonra sesini duydum.

“Yarın ne yapıyorsun?”

“Sabah çalışıyorum. Öğleden sonra boşum.”

“İşten sonra planın yoksa, pikniğe gelmek ister misin?”

Pazar akşamı her zamanki gibi yemek için ailemin evine gitmiştim. Yaz tatilinin son pazar akşamı olduğu için iki küçük kız kardeşim, lise üçüncü sınıfa başlamadan önce eğlencenin son damlasına kadar tadını çıkarmaya niyetli bir şekilde, insan gücünün yettiği kadar hızla yemeklerini yiyip dışarı koştular.

Millie’yle ben terastaki masada şarap içerek bir gece önceki düğünden, Ellie’yle birlikte organize ettiğimiz tadım yemeğinden ve Abelard’da açılacak olan yeni restorandan bahsederek babam ve annemle bir süre daha oyalandık.

“Denemek için sabırsızlanıyorum,” dedi annem. “Lupo kardeşlerden birini baş aşçı olarak işe aldıklarını duydum.”

“Gianni,” dedim.

“Seninle birlikte mezun olmuştu, değil mi?” diye sordu babam.

“Evet. Ellie aklını kaçırıyor.” Onlarla birlikte mutfaktaki olayları hatırlayarak güldüm. “Ona katlanamıyor.”

“Yine de oldukça ünlü restoranlarda çalıştı,” dedi Millie. “New York’ta, Roma’da, San Francisco’da. Daha yeni, onunla ilgili bir makale okudum. Gerçekten yetenekli olmalı. Yaşına göre biraz ukala ama yetenekli.”

“Bir Hollywood realite programında çıktığını sanıyordum.” Annem kendine biraz daha şarap doldurdu. “Babasının seneler önce olduğu programla aynı.”

“Öyleydi ama geri döndü.” Kadehimi ona doğru kaydardım, benim için de doldurdu. “Geçen gün onu Abelard’da gördüm.”

“Lupo kardeşler okuldayken hiçbir zaman ele avuca sığmazlardı, değil mi?” Annem güldü. “Küçük şeytanlar ama çok tatlılardı.”

“Bunu Ellie’nin önünde söyleme,” dedim ona.

“Geçen hafta Mia’yla karşılaştım,” dedi annem. “Bana restoranla ilgili gecikmelerin tam bir baş ağrısı olduğunu söyledi. Özellikle de bir süreliğine Fransa’da yaşamayı umdukları için.”

“Taşınıyorlar mı?” Kadehimi dudaklarıma götürürken yanı yolda duraksadım. “Ellie hiç bahsetmedi.”

“Kesin olduğunu sanmıyorum. Her zaman Fransa’da biraz daha vakit geçirmek istediklerini, şimdi en küçük çocukları da üniversiteye gidince bunu düşündüklerini söyledi.”

“Enteresan,” dedi babam. “Abelard’ı yönetmek için yeni birini işe alıp almadıklarını merak ediyorum.”

“Eğer alıyorlarsa başvurmalısın, Winnie,” dedi Millie. “Bu iş için mükemmel olurdun.”

Ona gülümsedim. “Teşekkür ederim ama aslında başka bir yerden teklif aldım.”

“Teklif mi aldın?” Kız kardeşim uzanıp koluma bir tokat attı. “Neden bana bile söylemedin?”

“Çünkü kesinleşmiş bir şey değil.” Sandra Elson’un e-postasından ve The Alexander’daki pozisyondan bahsettim. “Gelecek hafta daha fazla şey öğreneceğim. Salı günü beni arayacak.”

“Bu çok heyecanlı,” dedi kız kardeşimi. “Kabul edecek misin?”

“Edebilirim, eğer teklifleri uygunsa. Hayalimdeki iş gibi duruyor.” Tereddüt ederek şarabımdan bir yudum aldım. “Sadece evden çok uzakta.”

“Ama tutkularının peşinden gitmelisin.” Annem bunu söyleyerek beni şaşırtmıştı. “Bilinmeyenden bu kadar çok korkmamalısın. Korku, hayatım değiştirebilecek bir şey için şansını denemene engel olur.”

“Benim gitme fikrimden nefret edeceğini düşünmüştüm,” dedim kendi kendime gülerek. “Sense burada durmuş gitmemi söylüyorsun.”

“Gitmen fikrinden nefret *ediyorum*.” Annem de güldü ama gözleri buğulanmıştı. “Ve seni özleyeceğim ama baban geçen gün tekliften bahsetti. Bu yüzden tepkimi kontrol edip bencilce hislerimden bahsetmemek için prova yapacak vaktim oldu.”

“Baba!” Omzunu yumrukladım. “Senden şimdilik bir şey söylememeni istemiştin.”

“Ben de sana bunun için söz vermemeye dikkat etmiştim. Ona her şeyi söylerim, elimde değil.” Babam, kolunu annemin omzuna dolayarak başından öptü.

Seninle konuşmak çok kolay. Dex’in gündüz söylediği sözler kafamın içinde yankılandı.

“Her neyse,” dedim. “Gitmekten bahsetmek için çok erken. Sandra’dan detayları duymak istiyorum, sonra karar verebilirim.”

İlerleyen saatlerde Millie'yle beraber çıktık. "Yarın neler yapacaksın?" diye sordu.

"Sabah resepsiyonda çalışmam gerekiyor. Sonra Dex'in ablasının evine, pikniğe gidiyorum."

Millie güldü.

"Ne? Bu sadece bir piknik," dedim savunmaya geçerek.

"Bugün Whitney'yle konuştum. Bütün sabah Cloverleigh'de olduğunuzu söyledi."

"Oradaydık. Kızlarla arası muhteşemdi. Ona borçluyum."

"Çok sevimli olduklarını söyledi."

"Bayıldılar. Yol boyunca bunun hakkında konuşmayı bitiremediler."

"Aynı zamanda sen ve Dex'in de birlikte oldukça samimi görüldüğünüzden bahsetti," dedi anlamlı bir şekilde.

Omuz silktim. "Ona bunu söyletenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bence bu sadece birlikte eski dostlar gibi rahat görüldüğünüz içindi," dedi Millie. "Yakın zamanda tanışmış olmanıza şaşırmıştı."

"Evet. Çabuk anlaştık. Herhâlde kimyamız tuttu." Anahtarlarımıyla oynadım. "Whitney'e, tıpkı sana söylediğim gibi aramızda ciddi bir şey olmadığını söyleyebilirsin."

Gözlerinin içine bakmakta zorlanmamıştım çünkü doğruyu söylüyordum.

Ancak kahretsin.

Duygularımın patronu olmak gün geçtikçe zorlaşıyordu.

16. BÖLÜM

Dex

“Yeni yazdığım hikâyeden bahsetmemi ister misin?” Hallie, kızlara iyi geceler dilemek için odalarına girdiğinde sormuştu.

“Evet.” Yatağının kenarına oturdum.

Çenesini sıkıca sarıldığı penguen Rupert’ın kafasına dayadı.

“Bir prenses hakkında.”

“Ah, öyle mi? Adı ne?”

“Adı Minnie.”

“Prenses Minnie.” Dirseklerimin üstüne uzanarak, ismi değerlendiriyormuş gibi yaptım. “Peki, neye benziyor?”

“Uzun, altın rengi saçlarıyla çok güzel. Ormanın içinde küçük bir kulübede yaşıyor ve bir kedisi var.”

“Kedinin adı ne?” Luna kız kardeşinin yatağına doğru dönerek sordu.

Hallie bir anlığına düşündü. “Tigger*.”

“Enteresan,” dedim.

Luna kıkırdayarak ellerini yanağının altına sıkıştırdı.

“Tigger koşarak çok uzun bir ağaca tırmanıp inemediğinde,

* Winnie The Pooh’daki kaplan karakter. –ç.n.

Prenses Minnie çok üzülüyor,” diye devam etti Hallie. “Yardım isteyeceği kimsesi de yok.”

“Etrafta kasaba halkı yok mu?” diye sordum.

“Yok.” Hallie’nin ses tonu ciddiydi. “Minnie kasabaya gidemiyor çünkü ormanda *saklanıyor*. Ebeveynleri zalim ve kötü bir prensle evlenmesini istiyorlar.”

“Eh, bu berbatmış.”

“Yardım isteyebileceği sadece *bir* kişi var. Ormana yakın bir yerde yaşıyor, onu bazen penceresinden görüyor.” Hallie bir nefes aldı. “Ama ondan çok korkuyor.”

“Neden?”

“Çünkü o bir canavar. Büyük, kıllı bir canavar.”

Bir kaşımı yukarı kaldırarak somurttum. “Peki büyük, kıllı canavarın adı ne?”

“Rex.”

“Deme!”

“Her gece Rex’i çok yüksek sesle horlarken ve başka korkutucu canavar sesleri çıkarırken duyuyor. Yürüdüğü zaman yer titriyor.”

“Dev gibi kasları olduğu için mi?”

“Dev gibi *ayakları* olduğu için.”

İç çektim. “Peki prenses korkularını yenip kapısını çalıyor mu?”

“Henüz bilmiyorum. Buraya kadar gelebildim.”

“Ne?” Bacağını örtülerin arasına soktum. “Luna’yla beni muallakta mı bırakacaksın? Zavallı Tigger ağaçta ve Prenses Minnie bir başına korkmuş hâldeyken.”

Hallie gülümsedi. “Güzel bir hikâye, değil mi?”

“Evet. Bitirmen gerekiyor.” Yataktan kalkıp alnından öptüm. “Söyle bakalım, bu canavar gerçekte kötü büyü altında bir prens mi?”

Başını salladı. “Hayır, o gerçek bir canavar.”

“Belliydi.” Luna’yı da şakağından öpüp ışıkları söndürdüm.
“İyi geceler, kızlar. Sabah görüşürüz.”

“Babacığım,” dedi Hallie esneyerek.

“Efendim.” Kapı eşiğinde durdum.

“Bugün yine bir ondu.”

Reverans yaptım. “Teşekkür ederim, katılıyorum.”

“Yarın yine at binebilir miyiz?”

“Hayır. Yarın Bree halanıza gidiyoruz.”

“Ama Winnie de geliyor, değil mi?”

“Gelebilir. Hadi uyuyun.”

Onlar için koridordaki ışığı açık bırakarak, mutfaktaki dağınıklığı toparlamak için tekrar aşağı indim. Akşam yemeği için kendi pizzalarımızı yapmıştık. Her yerde salça ve rendelenmiş peynir vardı. Sonrasında bir bira açıp, ekranda ne olduğuna dikkat etmeden kanepede açık televizyonun karşısına oturdum.

Sürgülü kapılara bakıp, Winnie’nin verandada olup olmadığını merak etmek bir işkenceydi. Oraya gitmeli miydim? Masasında oturuyorsa buraya davet etmeli miydim? Davetimi kabul ederse ellerime hâkim olabilir miydim?

Somurtarak şişeden büyük bir yudum içtim ve kanepenin yastıklarından birini kucağıma alıp göğsüme bastırdım. Bugün, fena hâlde ona dokunma isteğim beni rahatsız etmişti. Kendimi ne sıklıkla ağzına bakarken yakalamıştım? Onu, kaç kere akşam yemeğine davet etmeyi düşünmüştüm?

Düşünmeden yarın Bree’ye gelmesi için davet etmem yeterince kötüydü. Justin’e söylediklerimden sonra onu pikniğe getirdiğim için benimle uğraşacaktı. Bunu hak ediyordum ancak Winnie’nin yanında olmayı seviyordum. Her zaman neşeliydi, beni güldürüyordu. Saçmalıklarına meydan okuyordu. Kim-

seye söyleyemediğim şeyleri ona söyleyebiliyordum. Yetişme şeklinden dolayı benim durumumu anlayabildiğini hissediyordum. Sinirlendiğim ya da kızdığım da beni yargılamıyordu. Bir çıkarı yoktu, hiçbir şeyi sonrasında bana karşı kullanmayacaktı. Sadece dinliyordu.

Ayrıca ben de onu dinlemeyi seviyordum. Arkadaşıyla planladığı yemekten ya da yeni potansiyel işi için organizasyon fikirlerinden bahsederken çok heyecanlanıyordu. Ailesiyle ilgili hikâyeleri dinlemeyi de seviyordum. Ailesiyle yakın olduğu, küçükken gerçek annesinin terk etmesine rağmen mutlu bir çocukluğu olduğu çok belliydi. Kendimi babasını merak ederken buldum ve onunla tanışmak istedim.

Kızlarıma ne kadar iyi davrandığından, onu uzun zamandır kayıp teyzeleri falan gibi gördüklerinden bahsetmiyordum bile.

Ayrıca, o dudaklara, o dile ve bir erkeğin görebileceği en tatlı kıvrımlara sahipti.

Evet, gençti ama yaşını hatırlatan şeyleri bile seviyordum. O sevimli gülüşü, yürürken zıplaması, kızlarla birlikte argo kelimeler kullanma şekilleri ya da hiç duymadığım ünlüler veya şarkılar hakkında bahsetmeleri gibi.

Bir yudum daha alıp ayağa kalktım. Nereye gideceğimden emin değilmişim gibi yavaşça hareket ederek verandaya çıktım. Karanlıkta bir saniyeliğine dururken biraz daha bira içip sağ tarafıma baktım.

Orada değildi ve ışıkları kapalıydı.

Hayal kırıklığına uğrayarak geri içeri girdim.

Ertesi gün arabayı garajdan çıkarırken Hallie'yle Luna'yı, Winnie'nin kapısını çalmaları için göndermiştim. Bir dakika

sonra, elinde kahverengi kese kâğıdı bir torba taşıyarak dışarı çıktı. Sarı, göbeği açık bir üst, üstünde papatyalar olan bir kot şortla beyaz spor ayakkabı giyyordu. Saçını at kuyruğu yapmıştı. Her zamankinden daha genç, seksi ve tatlı görünüyordu. Kalbim bir motor gibi coşmuştu.

Hepsi arabaya doluşup kemerlerini taktılar. “Merhaba,” dedi, kâseyi ve torbayı ayaklarının ucuna yerleştirdi.

“Hey. Bir şey getirmene gerek yoktu.”

“Sadece biraz *guacamole** ve cips. Çok abartılacak bir şey değil.”

“Ama ben bir şey götürmüyorum. Benim kötü görünmeme sebep oluyorsun.”

Güldü. “Beni sen götürüyorsun. Arkanı kollarım.”

Bree ve Justin’in evine vardığımızda, avlunun etrafından dolanarak arkadaşlarıyla oturup çocuklarının ellerinde su tabancaları ve su balonlarla bahçede koşturmalarını izledikleri verandaya geldik.

Hallie ve Luna anında koşarak diğer çocuklara dahil olurlarken, ben de büyüklere Winnie’yi tanıştırdım. Kız kardeşim ona bir içki getirmek için yerinden fırlarken omzunun üstünde bebeği tutan Justin de bilmiş bilmiş bana güldü.

Ona el hareketi çekme dürtüme direnmeye çalıştım.

Winnie *guacamole*’yle cipsleri masanın üstüne yerleştirirken, bira almak için içeri girdiğimde kız kardeşimi şarap doldururken buldum.

Kapağı bira şişesinden çıkardıktan sonra tezgâhtaki büyük kâsede duran makarna salatısından bir tane çeri domates aşırdım.

“Hey.” Elimin üstüne bir tokat attı. “Ellerini yiyeceklerden uzak tut.”

* Avakado ile yapılan Orta Amerika mezesi. -ç.n.

“Açm.”

“Yakında yiyeceğiz. Saat kaçta kızları geri götürmen gerekiyor?”

“Altı ama eminim Naomi saat dörtten itibaren mesaj atmaya başlar, sonraki gün yılın ilk okul günü olduğu için onları daha erken götürmeliyim.”

“Siz bu aralar anlaşıyor musunuz?”

“Evet.” Omzumu silkip biramı kafama diktim. “Gelecek ay evleniyor.”

“Duydum.” Şarap şişesini tekrar buzdolabına koydu. “Bu seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Bryce yeterince düzgün biri. Kızlara karşı iyi, kızlar da onu seviyor gibi görünüyorlar.”

“Winnie de iyi birine benziyor.” Sırtını tezgâha yasladı. “Justin yeni bir arkadaşın olduğundan bahsetmişti. Bu o mu?”

Bu rahat ses tonuna kanmamıştım. Neler çevirdiğimden haberi olduğu belliydi. “Bu o.”

Bree gülümsemesini saklamaya bile zahmet etmedi. “O aşırı tatlı.”

Somurtarak Bree’ye kocasına göstermediğim el hareketini gösterdim.

“Ne?” Güldü. “Bence muhteşem. Seni genç tutar. Bu devirde çocuklar nelerle ilgileniyorlar ki?”

“O bir çocuk değil, yirmi iki yaşında. Sadece tatlı da değil, çok havalı ve komik. Ayrıca, çocuklarla arası çok iyi.”

“Vay canına.” Gözleri ışıldadı. “Böyle bir insanın yanına taşınmış olman ne şans.”

“Yakında taşınacak,” dedim hızla.

Bree’nin yüzü düştü. “Ah. Neden?”

“Rhode Island’da bir iş teklifi aldı.”

“Tüh, peki.” Bree içini çekti. “Demek ki bu kadarmış.”

“Bu kadar. Hadi, dışarı çıkalım.”

“Tamam ama önce sana bir şey söylemem gerekiyor.” İfadesi beni endişelendirmişti.

“Ne var?”

“Babam aradı.”

Kaşlarımı çattım. “Para için mi?”

“Hayır. Hastaymış.”

“Kötü olmuş.” Bir yudum daha aldım. “Nesi varmış?”

“Akciğer kanseri. Ölümcülmüş.”

Acıma gibi bir şey kalbime saplanıyordu ki anında sonlandırdım.

“Bizi görmek istedi. Aynı zamanda torunlarını da.” Tereddüt ederek nefes aldı. “Olabilir mi diye düşünüyorum.”

“Peki, benim düşünmeme gerek yok. Cevabım, hayır.”

“Dexter,” dedi yumuşak bir şekilde. “O bizim babamız ve ölümcül bir kanseri var. Sence de yanında olmamız gerekmez mi?”

“Bizim ve hastayken annemin yanında olduğu gibi mi?” diye sordum anlamlı bir şekilde.

Dudaklarını sıkıca birleştirdi. “Mükemmel olmadığını biliyorum. O da mükemmel olmadığını biliyor. Hatalar yaptığını anlıyor.”

“Yaptığı şey bu, Bree. Üzgün olduğuna ve değiştiğine seni inandırıyor ama sonunda her zaman olduğu gibi biri, o adam berbat.” Başımı salladım. “Ona veda etmeme gerek yok.”

“Evlendiğini biliyor muydun?” Mavi gözlerinde umutla bana baktı, bunu görmek beni öldürüyordu. Her geri döndüğünde annemizin hâline benziyordu.

“Hayır.”

“Geçen sene. Sanırım onunla Adsız Alkolikler toplantısında tanışmış. Adı Gloria, iyi birine benziyor. Buradan iki saat uzaklıkta oturuyorlar.”

“Onunla da mı konuştun?”

“Bana bir mektup yazdı, babamın aramasında sakınca olup olmadığını sormuş. Dedi ki görüşmeye başladıkları andan itibaren çocuklarıyla ilgili pişmanlıklarından bahsedip durmuş. Bana kanserinden bahsetti ve geç olmadan onunla uzlaşmayı tekrar düşünmemiz için yalvardı.”

Metanetimi korudum. “Sen yapabilirsin. Ben yapmayacağım. Ayrıca çocuklarımın yanına yaklaşmayacak.”

Bir elini koluma koyarak yaklaştı. “Lütfen, sadece bunu bir düşün. Benim için. Bunu sensiz yapabileceğimi sanmıyorum.”

Güçlkle yutkunarak kendimi bariyerlerimi yerinde tutmaya zorladım. O benim küçük kız kardeşimdi, içgüdülerim onu korumak istiyordu ama bu yolu seçtiyse yapamazdım. “Üzgünüm, Bree. Yapamam.”

Günün geri kalanı kız kardeşimle yaptığım konuşma yüzünden mahvolmuştu. Herkesle birlikte dışarıda oturdum ama konuşmadım, kimsenin esprisine gülmedim ve Winnie’yle göz göze gelmekten kaçındım. Bir sorunum olduğunu anlıyordu, birkaç kere bana iyi olup olmadığını sormuştu ama onu başımdan atmıştım. Kızlarımı kimsenin, özellikle de babamın, incitmesine asla izin vermemeye kararlı bir şekilde çoğunlukla çocukların oynadığı bahçeye bakıyordum. Yeterince zarar vermişti. Şimdi üzgün olup olmaması umurumda değildi. Çok geçti, onları hak etmiyordu.

Adam ölüyor, pislik. Bu kadar mı merhametten yoksunsun?

Kesin karar vermem için tek gereken annemin hastane odasında yalnız, vücudu iki yıl boyunca aldığı onu tedavi edemeyen kemoterapi ve radyasyondan zayıf düşmüş, titreyen sesiyle ondan haber alıp almadığımızı sorduğunu düşünmektir. Annemin yanında değildi. Ben de onun yanında olmak zorunda değildim. Bu beni kalpsiz bir piç yapıyorsa yapsındı.

Bir ara tuvaleti kullanmak için eve girdim. Mutfaktan verandaya geri dönerken Winnie de içeri giriyordu. “Hey,” dedi, kaygılı bir ifadeyle bana bakarak. “Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?”

“Öyle olduğunu söyledim zaten,” diye patladım.

“Biliyorum ama pek eğleniyormuşsun gibi görünmüyor.”

“Beni tanımıyorsun.”

İfadesi endişeliden kırılmışa dönmüştü. “Dex, ben sadece-”

“Bak, sırf birbirimizi becermiş olmamız sana her şeyi söylemek zorunda olduğum anlamına gelmez. Beni rahat bırak.” Kendimden nefret ederek omuz atıp tekrar dışarı çıktım.

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığında yüzünden renk çekilmişti. Sanki ağlamış gibi burnu biraz pembeleşmişti. Daha önce olduğu gibi yanıma oturmak yerine kız kardeşimin yanına oturup bebeği kucağına alıp alamayacağını sordu.

Öfkeli ve bunun için sadece kendimi suçlayarak, cezaya çarptırılmış bir çocuk gibi herkesi görmezden gelip sandalyemde iyice yaslandım.

O kadar boktan bir ruh hâlindeydim ki Naomi rahatsız edici bir mesaj atmamasına rağmen, kalabileceğim kadar geç saate kadar bile kalmadım. Saat dört civarında kızları topladım, ayrıldıkları için şikâyet edip durmuş, yol boyu aksileşmişlerdi ki bu beni daha da asabileştirmişti. Onlara lanet olası mızızlanmayı kesmeleri için bağırmıştım, Luna ağlamış, Hallie de bana dikiz aynasından pis pis bakmıştı.

“Artık bir ona sahip değilsin, baba. Bir birin var,” demişti.

Yanımda, Winnie avuç içleri dizleri arasına bastırılmış, tamamen sessiz bir hâlde oturuyordu. Araç yoluna girdiğimde arabanın park etmesini zar zor bekleyerek dışarı çıktı. “Görüşürüz, kızlar,” dedi eve gitmeden onlara hızla el sallayarak.

“Winnie bize kızgın mı?” Luna ağlamaklı bir sesle sordu.

“Hayır. Bana kızgın.”

“Neden?”

“Siz dert etmeyin.” Sesimdeki sertliği hafifletmeden patlamıştım. Burnumun kemiğini sıkarak nefes verdim. “Lütfen, sadece eve girip çantalarınızı toplayın.”

Kızları Naomi’ye bıraktıktan sonra, bana hak etmediğim şekilde sarılıp hoşça kal demişlerdi, onlara yarın okulun ilk gününü güzel geçirmelerini söylemiştim. Eve gidip kendimi kanepeye yüzüstü attım. Yıkamam gereken çamaşırlar, kaldırmam gereken bulaşıklar ve temizlemem gereken banyolar vardı ama içimden hiçbirini yapmak gelmiyordu. Sadece burada oturup öfkem ve bilmişliğimle kavrulmak istiyordum.

Lanet olası derecede haklıydım, değil mi? Bree yanılıyordu, ben haklıydım. Sanki, her hayatımıza girmeye karar verdiğinde neler yaşandığma dair korkunç anılarını silmişti. Geçmişte bununla başa çıkmamız yetmiyormuş gibi aynı saçmalığa neden çocuklarımızı da sokmak istiyordu? Ne için? Ölmesini izlesinler diye bir büyükbabaları olduğunu öğrenmeleri için miydi? Onlara, dedeleriyle ilgili ne tür hikâyeler anlatacaktık?

Yine de... Winnie’yle öyle konuşmamam gerektiğini biliyordum. Hallie haklıydı. Ben bir canavardım.

Sırtüstü dönerek bir kolumu alnımın üstüne kaldırdım. Ona patladığım anda yüzündeki incinmiş ifadeyi ya da dışarı çıktığındaki pembe burnunu, yanımda olmak istememesini her düşündüğümde göğsüm sıkışıyordu ama kolay özür dileyebilen biri değildim. Genelde yanlış olduğumu kabul etmektense, inatla direnmeyi ve mücadele etmeyi tercih eden biriydim.

Gerçekten... *o kadar* da hatalı mıydım? Söylediğimde bu kadar kötü olan neydi? Gerçek buydu! Bir ilişki yaşamıyorduk. Naomi'nin genelde içime kapanıp onu ittiğim için beni suçladığı zamanki suçluluk duygusunu hatırlatmıştı. "Seni sevmeyi ıstıraplı hâle getiriyorsun," derdi bana. "Neden bana açılmıyorsun?"

Eski öfke yaralarının yeniden açılması yüzünden somurttum. Beni sevmesini asla istememiştim. Bu yüzden bir başıma daha iyiydim. Kimseye bir açıklama ya da özür borçlu olmak istemiyordum. Başka birinin duygularından sorumlu olmak istemiyordum. Böyle şeyler konusunda güvenilirmezdim.

Kanepede o kadar uzun süre uzanmıştım ki sonunda uyu-yakalmıştım. Uyandığımda hava kararmıştı, uyku mahmuru ve sersemlemiş hâlde dikleştım. Telefonumu kontrol ederek saatin dokuz olduğunu fark ettim. Aynı zamanda kız kardeşimden bir cevapsız arama ve Justin'den iyi olup olmadığımı soran bir mesaj geldiğini gördüm.

İçimden kimseyle konuşmak gelmiyordu. Nefes alarak telefonumu bir köşeye bırakıp iki elimle yüzümü ovaladım. Kararımda kocaman bir boşluk vardı, başım zonkluyordu.

Tüm ışıkları kapatıp, yatmaya yukarı gittim.

17. BÖLÜM

Dex

Ertesi sabah işte gittiğimde Justin'in beni sorguya çekmesi için kendimi hazırlamıştım ama yapmamıştı. Hatta hiçbir şey söylememişti ki bu daha kötü hissetmeme sebep olmuştu.

Naomi bana kızların okuldaki ilk günlerinden birkaç tane fotoğraf gönderdiğinde neşeli gülücükleri kalbimi eritti. Onlara dün bağırdığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Bunların hiçbirisi onların suçu değildi.

Vardiyamın alışlagelmiş düzenine başlamıştım, olaysız geçiyordu. Bir bakıma bu iyi bir şeydi çünkü acil durum olmamış demekti. Bu bana kafamı dinleyecek bolca boş zamanla alan bırakmıştı; Winnie, babam, kız kardeşim, çocuklarım, davranışlarım. Hiçbiri kendim hakkında iyi hissettirmemişti.

Akşam yemeğinden sonra sonunda pes edip Justin'in yattığı yatakhaneye gittim. Bir masada oturmuş önündeki dosyanın sayfalarını çeviriyordu.

“Selam.” Kapının pervazına yaslandım.

Bana zar zor bir bakış attı. “Selam.”

“Bana dünle ilgili soru sormayacak mısın?”

“Hayır.”

“Peki neden?”

“Beni ilgilendirmez.” Omuz silktilti. “Ayrıca Bree sormamam gerektiğini söyledi.”

Suratımı astım. “Bana kızgın mı?”

“Hayır. Kızgın olduğunu söyleyemem. Bence fikrini değiştirmeni umuyor ama neden böyle hissettiğini anlıyor.” Dosyanın bir sayfasını daha çevirdi. “Seni tanıyor.”

Çerçevedeki bir çentiği kazıyarak kapı aralığında bir dakika daha oyalandım. “Dün Winnie’ye tam bir pislik gibi davrandım.”

“Bir şeylerin ters gitmiş olabileceğini tahmin etmiştim.”

“Öyle oldu.” Ne olduğunu sormadığında devam ettim. “Bir şeye sinirlendiğimi anlamıştı. Konuyu kendi hâline bırakmayınca üstüne gittim.”

Başımı sallayıp bir sayfa daha çevirdi.

“Babama o konuyla ilgili kızmıştım, belki bir de kız kardeşime ona güvendiği için. Acısını da Winnie’den çıkardım.” İrkilmiştim. “Çok sikik, boktan bir şey söyledim ve bunun için üzgümüm.”

Justin sonunda bana baktı. “Belki de bunu ona söylemen lazıma, adamım.”

Nefes verdim. “Evet, biliyorum.”

Çarşamba sabahı istasyondan çıktıktan sonra bazı işlerimi hallettim ve öğleden sonrayı kızlara sürpriz olması için odalarımı boyayarak geçirdim. Luna’nın yatağının arkasındaki duvarı pembe, Hallie’nin yatağının arkasındaki duvarı da lila renge boyamıştım.

En görkemli pastel tonlarıyla, babalarının suçluluk duygusunu yansıtıyordu.

Telefonuma yüz kez bakmıştım ama geçen her saatle birlikte

kızlarla temasa geçmek daha da zorlaşıyordu.

Saat yedi civarında kızları aradım, bana okuldaki ilk günlerini anlattılar. Hallie yeni tanıştığı bir arkadaşı hakkında heyecanlıydı, Luna da şimdilik anaokulunu sevmiştir. İkisi de Winnie ya da geçen günkü huysuz hâlimle ilgili tek kelime etmemişlerdi, sanki hatırlamıyorlardı bile.

Winnie'nin hiçbir şeyi unutmadığından emindim.

Sonunda, saat sekizden hemen sonra yatağımın ayak ucuna oturup ona bir mesaj attım.

Dex: Pazartesi günü için özür dilerim. Tam bir pisliktim.

Bunu gönderdim ve bir bahane sunsam mı diye düşünürken cevap verdi.

Winnie: Öyleydin.

Nefes verip tekrar mesaj attım.

Dex: Açıklayabilir miyim?

Winnie: Deneyebilirsin.

Dex: Bunu mesaj üstünden yapmak istemiyorum. Gelebilir miyim?

Hemen cevap vermemişti.

Winnie: Duştan yeni çıktım.

Winnie: Bana beş dakika ver.

Özür dileyip suçluluğu üstümden atmak için o kadar heyecanlıydım ki ona sadece üç dakika vermiştim. Üstümde gri eşofmanla beyaz bir tişört vardı, ayakkabımı bile giymeden yalın ayak koşmuştum.

Önden bağlanmış kısa bir bornoz, ıslak, taranmamış saçlar

ve elinde bir fırçayla kapıyı açtı. Makyajsız çok genç ve çok güzel görünüyordu, nefesim kesilmişti ama ifadesi arkadaşça olmaktan çok uzaktı.

“İçeri gel,” dedi düz bir tonda.

Oturma odasına doğru onu takip ettim. Kanepenin bir ucuna oturduğunda ben de öteki ucuna oturdum. Dizlerimin üstünde ellerimi ovaladım. Derin bir nefes aldım. “Sana bir özür borçluyum.”

Saçını fırçalamaya başladı. Beni soğuk, mesafeli bakışlarla yerime mıhladı. “Evet. Evet, borçlusun.”

“Sana davranış şeklim için özür dilerim. Bunu hak etmedin.”

“Gerçekten duygularımı incittin.”

“Biliyorum.” Zorla yutkundum. “Anlayabiliyorum.”

“Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışmıştım. Bir arkadaş olarak.”

“İyi değildim ama bu söylediklerim için bir gerekçe olmaz.” Derin bir nefes daha aldım. “Yanlış bir şey yapmadın, Winnie. Başka bir şey için sinirlenmişim, sana patladım. İçtenlikle özür dilerim.”

“Özrün kabul edildi,” dedi başının arkasındaki düğümleri çekiştirirken.

Rahatlamış –anlayışlı ve tatlı olduğu için minnettardım– bir şekilde eğilerek fırçaya uzandım. “Bana bırak.”

“Ne?”

“Gel, buraya otur.” Kanepenin ortasına doğru oturdum, dizlerimi açıp ortadaki mindere hafifçe vurdum.

Biraz kuşkulu görünse de dediğimi yaptı. “Saçımı mı fırçalayacaksın?”

“Evet,” dedim alttan başlayarak. “Sana bir pislik gibi davrandığım için hatamı telafi etmeliyim. Ayrıca, bu konuda çok iyiyim.”

Yavaş, yumuşak hareketlerle saçını tararken sessizce oturdu.

Hindistan cevizi gibi lezzetli kokuyordu.

“Mülakatın nasıldı?” diye sordum.

“İyiydi.”

“Sana işi teklif etti mi?”

“Evet.”

“Kabul ettin mi?”

Tereddüt etmişti. “Evet. Kabul ettim ama henüz kimseye söylemedim. Sen ilksin.”

“Tebrik ederim,” dedim, gideceğini düşününce kalbim ezilmesine rağmen. “Gerçekten heyecanlı olmalısın.”

“Otel bazı tadilatlardan geçiyor, bu yüzden ekimin başına kadar gitmeyeceğim ama evet, heyecanlıyım. Sanırım benim için iyi olacak.” Duraksadı. “Bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.”

“Değişiklik iyi olabilir.” Saçları tamamen taranmıştı ama ben fırçalamaya devam ettim. “Bree bana, babamın bizi görmek istediğini söyledi. Ölümcül bir akciğer kanserine yakalanmış. Pazartesi beni kızdıran şey buydu.”

“Ah.” Bir elini bacağımın üstüne koydu. “Gerçekten üzgünüm, Dex.”

“Onu son görüşüm annemin cenazesindeydi. Yedi yıl önceydi. Cenazeden önce yıllarca ortalarda görünmemişti. Annem meme kanseriydi. Tedavi süresince yalnız başınaydı. Sonra çok umurundaymış gibi üzgün ve karamsar bir ruh hâliyle ortaya çıktı.”

Hiçbir şey söylememişti. Sessizliği davet ediciydi, göz göze gelmeden konuşmak da yardımcı oluyordu.

“Sanırım artık ayıkmiş, tekrar evlenmiş. Bree yeni karısıyla görüşüyormuş. Onunla uzlaşmayı düşünür müyüz, diye sormuş.”

“Bu zor bir karar olmalı.”

Nefes verdim. “Bree onun için üzüyor. Ben öyle hissedip hissetmediğimi bilmiyorum. Bu benim hakkımda ne anlatıyor?”

“Bu, çocukken onun yüzünden çok incinmiş olduğunu ve hislerinin karmakarışık olduğunu anlatıyor.”

“Evet.” Fırçanın kıllarının saçından kaymasını izledim. “Bree her zaman benden daha affedici olmuştur. Annemiz gibiydi.”

“Affetmek kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun.”

Somurttum. “Söz konusu babam olunca öyle. Söylediklerinde ciddi olup olmadığına güvenemezsin. Gerçekten kanser olduğunu bile nereden bilebiliriz ki?”

“Dex,” dedi hafifçe.

Daha derine indim. “Çocuklarıma yanına gelmesine asla izin vermem. Bu hakkından yıllar önce feragat etti.”

“Kızları da mı görmek istiyor?”

“Evet. Bree’nin çocuklarını da. Bunu düşündüğünü söyledi.” Kollarımı indirdim. “Ben yapamam. Bu yüzden de kendimi kötü hissetmem. Onları koruyorum.”

“Bu bir baba olarak senin hakkın.”

Alnımı başının arkasına yaslayarak iç çektim. Tam olarak ne duymam gerektiğini nasıl biliyordu? Taşınacağı için kahretsin ki yine üzülmüştüm. Ayrıca, artık ailemi düşünmek istemiyordum.

Winnie fırçayı elimden alarak bir kenara koydu. Bileklerimi sarıp kollarımı bir battaniye gibi kendine doladığında beni şaşırtmıştı. “Sen iyi bir babasın, Dex.”

“Ama boktan bir arkadaşım.”

“Ah, bilemiyorum. Bu oldukça hoş bir özürdü.”

“Seninle aramızı düzeltmek zorundaydım. Yüzün aklımdan çıkmıyordu.”

Nazikçe güldü. “Güzel.”

Saçları o kadar güzel kokuyordu ki burnumu içine gömüp

derin bir nefes almaya engel olmak çok zordu, ya da bir elimi bornozunun içine kaydırmamak ya da dudaklarımı omzuma bastırmamak. “Peki, yaptım mı?”

“Ne yaptın mı?” Saçlarını yana çekip boynunu öperken fısıldadı.

“Aramızı düzelttim mi?”

“Yani, doğru yoldasın...” Başını yana yatırarak boynunun bir tarafını yalayıp yutmama izin verdi. “Ama biraz daha çaba harcaman gerektirebilir.”

“Öyle mi?” Bornozunun kemerini gevşettim. İki elimi de memelerine doğru hareket ettirdiğimde sırtını bükerek ellerime itti.

“Dex,” diye fısıldadı. “Yukarı gelmek ister misin?”

Tereddüt etmeden ayağa kalkıp onu kollarıma aldım ve merdivenlere doğru yöneldim. “Çaba harcamak için bu nasıl?”

Soluğu kesilerek kollarını boynuma doladı. “Bu çok iyi bir çaba. Sakın durma.”

Onu merdivenlerden yukarı taşıdım. “Buraya son geldiğimde duman alarmın çalıyordu.”

“Bu sefer gerçek bir yangın var,” diye mırıldandı, boynumun yanını öperken.

Yatak odasından içeri girerek onu yatağın üstüne indirdim, ardından bornozunu açıp iç çamaşırlarını çıkardım. Perdeleri açıktı. İçeri giren ay ışığı tenini gümüşü bir renge bürüyordu. “Sonunda. Tanrım, çok güzelsin.”

“Teşekkür ederim.”

Tişörtümü çıkarıp rekor sürede eşofmanımdan kurtuldum. Sonra yatağına tırmanıp üzerine uzandım, kalın ve sert aletim aramızdaydı. “Günlerdir bunu düşünüyordum.”

“Ben de.” Bacaklarını etrafıma dolayıp ellerini saçlarıma ge-

çirdi. "Geceleri uzanıp, duvarın arkasında olduğunu düşünerek burada olmanı diliyordum. Tabii bu, sana kızmadan önceydi."

"Şimdi buradayım," dedim ona. "Tekrar arkadaş olana kadar da gitmeyeceğim, ne pahasına olursa olsun." Sonra hareket etmeyi bıraktım. "Siktir!"

"Ne?" Ben söylemeden fark etmişti bile. "Ah, prezervatifin yok."

"Prezervatifim yok." Geri çekilmeye başladım ama beni durdurdu.

"Bekle," dedi. "Senin için sıkıntı değilse benim için de sorun yok. Hap kullanıyorum."

"Boşandığımdan beri kimseyle olmadım, hatta ondan da bir süre evvel."

"O zaman durma," diye fısıldadı, bacaklarını etrafımda sıkılaştırdıkça çenemi öpüyordu. "Hâlâ tam olarak arkadaş değiliz."

18. BÖLÜM

Winnie

O gece Dex şaşırtıcı derecede şefkatliydi.

Hâlâ telafi etmeye çalıştığı için miydi, yoksa başka bir yönünü mü gösteriyordu karar verememiştim ama her hâlükârda öncekilerden farklıydı.

Önce üstümde ağzını kullandı. Ayak parmaklarımdan bacaklarımdan arkası ve uyluklarımdan içi boyunca beni öptü. Diliyle klitorisimin üstünü nazikçe okşayarak veya küçük daireler çizerek neredeyse hiç baskı kullanmadan, beni yavaş ve yumuşak şekilde yaladı. Parmaklarını da kullandı ama çok derinlere itmedi. Dokunuşunun altındaki sabırsız kıvranımlarımı görmezden gelerek hafif, sık vuruşlarla benimle oynadı. Ellerini memelerime getirdi. Eğilip bükülerek istediğimi vermesi için uğraşırken başparmaklarıyla meme uçlarımı hafifçe okşadı.

“Dex,” diye inledim, parmaklarımı saçlarının içine geçirerek. “Benimle oynama.”

Nazikçe gülse de dilini daha hızlı ve sert hareket ettirmeye başladı. Meme uçlarımı çimdikliyor, ağzıyla klitorisimi emiyordu.

O kadar sert geldim ki yıldızları görebiliyordum. Tekrar nefes bile alamadan, daha önce yaptığı gibi –kontrolsüzce, umutsuzca, vahşice– bu sefer aramızda hiçbir engel olmadan içime girdiğini hissetme ihtiyacıyla çılgına dönmüş vaziyette, onu yukarı çekmek için kollarının altına uzandım.

Acele etmeyi reddetti. Nefis bir yavaşlık ve ölçülü vuruşlarla her defasında bana daha fazlasını vererek rahatça içime girdi. Sonuna kadar gömüldüğünde sanki burası onun cennetiymiş de daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemiş gibi gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldım. Teninin kokusu, beni doldurma şekli ve uyluklarım arasındaki kalçalarının erkeksi ağırlığıyla sarhoş olmuştum. Ellerimi sırtından aşağı indirerek yuvarlak, kash kışının üstünden geçirip onu daha derine çektim. İnleyerek dudaklarını benimkilere bastırdı, hareket etmeye başlamadan önce beni öptü.

Aramızda hiçbir şey yok, diye düşündüm keyifle. İki kişinin olabileceği kadar yakınız.

Kendimi fiziksel olmayan şekilde çözülüp dağılmış hissettim.

Anında alarma geçerek ona şakacı bir şaplak attım. “Bu kadar nazik olmak da nereden çıktı?”

“Bu akşam çok çabalıyorum,” diye yanıtladı, sesi harcadığı efordan kalınlaşmıştı.

“Dex.” Ellerimle kalçalarımı kullanarak daha hızlı hareket etmesi için teşvik ettim. “Kendini tutma. Gelmeni istiyorum.”

“Siktir. Böyle şeyler söyleyerek bana ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Sana aletini istediğimi söylediğimde mi?” dedim nefes nefese. “İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğimde mi?”

Kabalaşarak, öfkeyle hırladı. Daha hızlı. Daha sert. Daha derin. Duygularımı ait oldukları yerde kilitli tutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Bu yakın olmakla ilgili değildi.

Bu ateşle ilgiliydi. Sürtünme. Arzu. Kimya. Ter.

Vücudu tamamen üzerimdeydi. İçimde gidip gelen, bana sürtünen kalın sert aleti gittikçe yükseğe çıkmama, nefesimi keserek ısırma, haykırmama, kaslarına tırnaklarımı geçirmeme sebep oluyordu. Bir süre sonra, vücudum sıkılaşıp etrafında nabız gibi atarken, uzun ve yüksek sesle inleyerek kendini içime akıttı.

“Tamam,” dedim kesik kesik soluyarak. “Tamam, tekrar arkadaşız.”

“Emin misin?” Nefes alışsı pürüzlü ve hızlıydı. “Çünkü yarın yeniden gelip, seni tekrar kazanmak için çalışmaya devam edebilirim.”

Duraksadım. “Doğru. İyi bir noktaya değindin. Lafımı geri alıyorum.”

Kahkaha atarak göğsünü üstümden kaldırıp bana baktı.

“Alıyor musun?”

“Evet, hâlâ bir pisliksin. Eve gidip ne yaptığını düşünmen gerekiyor.”

“Ah, düşüneceğim.” Dudaklarını benimkilere bastırdı. “Bundan kesinlikle emin olabilirsin.”

Bir süre sonra onu kapıya kadar geçirdim. “Kızların okuldaki ilk günleri nasılmış? Geçen gün onları düşündüm.”

“İyiymiş. Pazar günü kilise sonrası kızları alacağım. Eminim kısa bir süre sonra da kapıda biterler.”

Bornozumu sıkıca kapatırken gülmeye başladım. “Bu hoşuma gider.”

“Taşındığını duyduklarında üzülecekler.”

“Ben de üzülüyorum ama teklif reddedemeyeceğim kadar iyi.” İki gündür kendime bunu söyleyip duruyordum.

Başını salladı. “Ne zaman gidiyorsun? Ekimin başında mı?”

“Evet. Birkaç hafta sonrasında da Ellie’yle ortak yaptığımız şarap tadım yemeği için tekrar gelmem gerekiyor ama beni işe alan kadın sorun olmayacağını söyledi.”

Bir süreliğine düşündü. “O zaman gitmene aşağı yukarı bir ay kaldı.”

“Evet.” Ona flört eder gibi sııttım. “Otuz günde kendini tamamen affettirebileceğini düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi büyük bir ciddiyetle, sağ kulağının üstünü kaşıyarak. “Demek istediğim, tatmin etmesi zor birisin.”

“Bu, yeni ben.” Dimdik durdum. “Kendim için daha yüksek standartlar belirliyorum.”

Üst kolumdan tutarak beni kendisine doğru çekip kollarının arasına sardı. “Güzel. Öyle yapmalısın.”

Yanağım göğsüne dayanmış hâlde sıcak, sert vücuduna sokuldum, bir espri daha yapmasını bekledim ama yapmadı. Kucağının korumasıyla sarılmış hâlde kendimi güvende ve rahat hissettim. Çok güvende ve rahat, hızla tedirgin olmuşum.

“Tamam, yatma zamanı.” Nazikçe onu göğsünden itip geri çekildim. “Gördün mü? Bu benim bağımsız hâlim. Eski ben, bu gece kalmanı isterdi.”

“Yeni sen de kıcıma tekmeyi mi basıyor?”

Başımla onayladım. “Doğruca kaldırırma.”

“İyi.” Kapıyı çekip açtı ve omzundan geriye baktı. “Yarın konuşuruz.”

“İyi geceler.”

Sonra arkasından kapıyı sıkıca kapatarak gitti. İki küçük vuruş beni yerimden sıçrattığında hâlâ durmuş kapıya bakıyordum. Kapıyı açtım.

“Seni sevmediğimi söylemeyi unuttum.” Omuz silkti. “Bu

gece ne kadar kibar olduğum düşünülürse endişelenmeni falan istemem.”

Güldüm. “Hatırlatma için teşekkürler. Ben de seni **sevmi-**yorum.”

Yukarı çıkarken taşınmamın çok iyi olacağını düşünmeden edemedim çünkü şimdilik sevmiyor olabilirdim ama onu **her an** sevebilirdim.

Hem de çok kolay sevebilirdim.

Ertesi gün, öğleden sonra Chloe teyzemin ofis kapısını çaldım. Bilgisayarından kafasını kaldırarak bana gülümsedi. “Selam, Win. Senin için ne yapabilirim?”

“Bir dakikan var mı?” diye sordum.

“Tabii ki.” Dizüstü bilgisayarını kapattı. “Otursana.”

Masasının önündeki sandalyelerden birinin köşesine ilişip etrafa baktım. Ofisi babamınkinden büyük olsa da aynı onunki gibi raflar aile fotoğraflarıyla doluydu: Oliver’la onun düğün fotoğrafı, çocukları Sawyer’la Elsa’nın okul fotoğrafları, profesyonel çekilmiş, hâkî pantolonlar ve beyaz düğmeli gömleklerle kombine edilmiş sahildeki aile fotoğrafları.

Bakışlarımı takip ederek güldü. “Ah, Tanrım, o fotoğraf. Oliver’la o aptal uyumlu kıyafetler için çok fena kavga etmiştim, anlaşılan bir nevi Pemberton aile geleneğiymiş.”

“Güzel poz,” dedim. “Ailen çok güzel. Elsa aynı sana benziyor.”

İç çekişi hüzünlüydü. “Şu an lisede olduğuna inanmak zor. Zaman uçup gidiyor.”

Parmaklarımı birbirine dolayarak başımı salladım. “Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyordum.”

“Gönder gelsin.”

“Bana Newport’taki The Alexander adında bir otelden organizasyon sorumlusu olarak iş teklifi geldi.”

Kaşları havaya kalktı. “Tebrik ederim. Kabul ettin mi?”

“Ettim,” dedim. “Ama ekime kadar başlamayacağım, bu yüzden en azından üç hafta daha buradayım. Yerime geçecek birini bulmana yardım edebilirim, istersen.”

Elini havada salladı. “Dert etme. Senin için çok heyecanlıyım. Bana işten bahset.”

Rahatlayarak ona pozisyonundan bahsedince hevesle dizüstü bilgisayarını açıp The Alexander’ın internet sitesini inceledi.

“Ah, Winnie, burası muhteşem, o mimarisi... ortamı...” Dilini şaklattı. “Buraya bayılacaksın. Seni aldıkları için de çok şanslılar.”

“Teşekkür ederim.”

Tekrar bilgisayarını kapattı. “Sizinkilere bahsettin mi?”

“Teklifi biliyorlar ama onlara kabul ettiğimi daha söylemedim.”

Üzgün bir ifadeyle sırttı. “Frannie, aynı Felicity Chicago’ya taşındığındaki gibi hüngür hüngür ağlayacak.”

Güldüm. “Gerçekleşme ihtimali olduğunu biliyordu.”

“Bu muhteşem, Winnie. Senin için çok sevindim. Ayrıca, seni tabii ki özleyeceğiz ama ufkunu geliştirmek istemeni tamamen anlıyorum.”

“Teşekkür ederim.” Duraksadım. “Burayı gerçekten seviyorum. Cloverleigh Çiftlikleri her zaman bana evim gibi gelmişti.”

“Bazen hayallerimizin peşinde koşmak için evi terk etmemiz gerekir.” Etrafa bakarak içini çekti. “Bazense kendimizi başladığımız yerde buluruz ve bu da iyidir.”

Güldüm. “Teşekkür ederim, Chloe teyze.”

“Rica ederim, canım.” Ayağa kalkarken havadan öpücük gönderdi. “Bir şeye ihtiyacın olduğunda her zaman buradayım.”

O akşam kapım çaldığında pilatesten yeni dönmüştüm. Açtığım an karşımda, huysuz görünümlü Dex'in beklediğini gördüm.

“Pekâlâ, nereden kedi sahiplenebilirim?”

Güldüm. “Bir kedi mi sahiplenmek istiyorsun?”

“Siktir, hayır.” Sesli bir şekilde nefes verip katlanmış bir kâğıt uzattı. “Kızlar bu işin peşini bırakmıyor. Şifonyer çekmeceimde bir not buldum, geçen gelişlerinde yazmışlar sanırım.”

Notu alıp açtım. Bir defterden koparılmış çizgili kâğıda yazılmıştı. Yazı yuvarlak, çocuksu ama düzgündü.

Sevgili babacığım,

Burada bir kediye sahip olmamıza izin verilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ona çok iyi bakacağız. Burada olmadığımız zaman ona sarılabilirsin. Bir canavara dönüşmemek için daha çok sarılmaya ihtiyacın var.

Sevgilerle,

Halsy dostun ve Loony Toon

Gülümseyip ona baktım. “Bir canavar mı?”

“Evet. Hallie'nin yazdığı hikâyeden sana bahsetmedim mi?”

“Hayır. İçinde canavar mı var?”

“Evet. Adı da Rex. Aynı zamanda Minnie adında bir prenses de var.”

Bir elimle ağzımı kapadım. “Pek kurnazca değil, değil mi?”

“Hayır. Her neyse, sonuçta sadece bir kedi. Yelkenli değil, şık bir tatil veya bir at da değil ama onların sevdiği bir şey.” Gözlerini kapayarak içini çekti. “Senin dediğin gibi tam bir enayiyim.”

“Bence bu harika. Sana hayvan sahiplendiren birkaç yerin adını veririm. Ayrıca sen isteyken gelip kedileri besleme tek-lifim hâlâ geçerli.” Duraksadım. “En azından taşınana kadar.”

“Teşekkür ederim.”

“Sanırım sitede, arada bir uğrayıp onları beslemeye gönüllü birini bulabilirim. Bir bina ötede yaşayan çok iyi, yaşlı, dul bir kadın var.”

“Kulağa güzel geliyor.” Nota uzandı. “Akşam yemeği yedin mi?”

“Hayır. Eve daha yeni geldim.” Üstüme yapışan tişörtümü vücudumdan çektim. “Egzersiz yaptım, bu yüzden yemeği düşünmeden önce duşa girecektim. Çok terliyim.”

“Ben de dışarıdan yemek söyleyecektim. Gelip benimle yemek ister misin?”

“Tabii ki.”

“Thai yemeği sever misin?”

Karnımı ovaladım. “Bayılırım.”

“Tamam. Farklı şeyler sipariş ederim, böylece paylaşabiliriz.”

“Mükemmel. Yarım saate gelirim.”

“Harika.” Elini kapıya koyup daha da aralayarak eşikten geçerken bana baktı. “Bu bir randevu değil.”

“Tanrıya şükür.”

“Ama seksi, siyah iç çamaşırlarını giymek istersen hayır demem.”

Kahkaha atarak onu çevirip kapıdan dışarı ittim.

“Bu şovu nereden buldun ki?” diye sordu Dex, birkaç saat sonra. Akşam yemeğinin ardından kanepede miskinlik edip televizyon izlemeye karar vermiştik. Onu *Bewithced*’den birkaç bölüm izlemeye ikna etmiştim.

“Hatırlamıyorum. Sanırım büyükannem severdi, bizi ziyarete geldiğinde birlikte izlerdik.” Bacaklarımızı sehpaye uzatmış, yan yana oturuyorduk. Şortum ve büyük beden kapüşonlunun altına beğendiği dantelli iç çamaşırını giymiştim ama bunu bilmiyordu, henüz. “Kimse yaptığını anlamadan burnunu oynatıp büyü yapma fikri hoşuma gidiyordu.”

Alaycı bir sesle genzinden güldü. “Eminim denemiştir.”

“Her zaman ama sadece bir kere işe yaradı.”

Bir koluyla beni sardı. “Büyü neydi?”

“Babamı dadımıza âşık ettim.”

Dex kahkaha attı. “Elbette yapmışsındır.”

“Tek bir kişiye bile bundan bahsetmedim. Burnumu oynattım, sonra da kendi işime baktım ama gerçekleştiğinde hiç şaşırmamıştım.”

“Sihir,” dedi.

“Sihir.”

“Ben de deneyeceğim. Yapabiliyor muyum?”

Ona baktığımda odaklanarak burnunu oynatmaya çalıştığını gördüm. “Sayılır. Şimdi olmasını istediğin şeyi düşün.”

Gözlerini kapadı. On saniye sonra onları tekrar açtı. “İşe yaradı mı?”

“Ne diledin?”

“Oral seks.”

“Dex!” Bacağına bir şaplak attım. “Sihir öyle çalışmıyor.”

“Çok yazık.” Beni çevirip kucığına çekerek bacaklarına oturttu. “Ama sorun değil. Gerçekleştirmek istediğim daha bir sürü şey var.”

Kapüşonlumu üstümden çekip çıkararak siyah, minik sütyenimi ortaya çıkardım. Çenesi düştüğünde tatmin olmuşum. “Bunun gibi mi?”

“Kesinlikle.” Beni yakınına çekip yüzünü göğüslerime sürtü. “Beni inanan biri yaptın.”

Bacaklarım beline sarılmış hâlde beni odasına taşıdı. Sırtüstü yatağa yatırdıktan sonra şortumu çıkararak beni siyah sutyen ve külotla bıraktı. “Bunlar üstünde kalıyor,” diye emretti, başparmaklarımı iç çamaşırımın ipine geçirdiğimde.

Tüm kıyafetlerini çıkarıp gözleri aç ve kararmış bir ifadeyle üzerime tırmandı. Onu şaşırtarak sırtüstü çevirdim. Tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Onu altıma aldığımda zafer kazanmışçasına güldüm.

“Bu ne şimdi?” diye sordu.

Her zaman bana yaptığı gibi kalın bileklerini tutup yatağa ittim. “Üstte olmak istiyorum.”

“Ah, öyle mi?”

Kalçalarımı, şişmiş aleti üstüne sürterek yavaşça hareket ederken başımı salladım. “Sorun var mı?”

Elleri yumruklara dönüşürken hırlayarak dişleri arasından konuştu. “Hayır.”

“İyi. Şimdi beni dinle.” Onunla bu şekilde konuşmak, yatakta onu altımda görmek kalbimin atışını hızlandırıp iç çamaşırplarımın ıslanmasına neden oldu. “Bu akşam kontrol bende. Ben izin vermedikçe bana dokunmayacaksın. Sana gelebileceğini söyleyene kadar boşalmayacaksın. Anlaşıldı mı?”

Bana kızgın ayı gibi kaşlarını çatarak baktı. Sadece yapma izin verdiğinden dolayı üstte olduğumu ifade etmek için bileğini yataktan kaldırdı.

Hareket etmeyi kestim. “Anlaşıldı mı?”

İri ereksiyonu onun yerine cevap vermek istiyormuş gibi altımda zonkladı.

“Bak, gördün mü? Seveceksin.” Tatmin olmuş hâlde gülerek öne eğilip memelerimin kıvrımını göğsüne, çenesine, ağzına sürttüm. Elleri üstümde olma dürtüsüyle seğirdi. Üstte olmasına izin verilmediği için başını kaldırıp dilini kullandı. Meme uçlarıma saten ve dantelin üstünden darbeler indiriyordu.

“Çıkar şunu,” diye emretti.

İştahla gülümsedim. “Hayır. Üstümde kalmasını istemiştin, hatırladın mı?”

Bir dizi küfürden sonra, dişlerini kullanarak ince sutyenimi, sızlayan tepeciğin altına itti ve onu durduramadan çabucak ağzının içine alıp emdi. Doğrusunu söylemek gerekirse o kadar iyi hissettirmişti ki sırtım yay gibi gerilirken zevkle inledim. Kalçalarımı taş gibi karın kaslarının üstünde hareket ettirirken, aynısını diğer göğsüme yapmasına izin verdim.

İçinde büyüyen sabırsızlığı hissedebiliyordum, gerilmiş vücudu altıma hapsedilmişti. Göğsümü kaldırıp ona baktım. “Ellerin tam olarak orada kalacak, yoksa boşalmana izin vermem.”

Cevap vermedi. Zor ve düzensiz nefes alıyordu. Bileklerini bırakarak onu denedim, olduğu yerde bırakmıştı.

Gülümseyerek vücudundan aşağı doğru indim. Bir elimle devasa aletini kavrayıp birkaç kere sıkıca okşadığımda sertçe nefes aldı. Kendini dirsekleri üstüne kaldırdı.

Elimi hareket ettirmeyi durdurdum.

“Sadece izlemek istiyorum,” dedi.

“Sanırım buna izin verebilirim.” Üzerinde diz çökerek külotumu yana çektim. Aletinin ucunu bacaklarımin arasına yerleştirip uzunluğu boyunca santim santim aşağı kaydım.

Vücudum onunkiyle birleştiğinde beni tamamen doldurmuştu. Aleti seğirdi. Gülümseyip kalçamı etrafında döndürdüğümde tekrar oldu.

“Siktir et,” diye gürledi. “Sana dokunmam gerekiyor.”

“Ben olsam yapmazdım,” diye uyarıp baştan çıkarıcı bir ritimle yukarı hareket ettim. Üzerinde yavaşça kıvrılarak hareket ederken, saçımı kaldırıp başımın üstünde tuttum. “Eğer bu akşam gelmek istiyorsan...”

“Tam şu saniye gelmek üzereyim.”

Güldüm. “Henüz değil, lütfen. Daha yeni başlıyorum.”

Yine küfretti. “Parçalayana kadar bana işkence edeceksin, öyle değil mi?”

“Ben gelene kadar seni becereceğim, bu aynı şey mi?” Çoktan yaklaşmıştım ama ona söylemedim.

“Evet,” dedi hırıltılı bir sesle.

Ellerimi göğsüne koyup onu tekrar arkaya doğru itmeden önce kalçalarımı birkaç kere daha dairesel hareket ettirdim. “O zaman sadece arkana uzanıp dayanmak zorundasın.”

“Seninle tanıştığımız gün, çok masum ve tatlı olduğunu düşünmüştüm.” Ben hareket ederken kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyordu.

Öne eğilerek alt dudaklarını yaladım. “Tanıştığımız gün, seni ısırmayı düşünmüştüm.”

“Siktir. *Kimsin* sen?”

Zevk alarak, merkezimdaki kasları kasarken aynı anda alt dudaklarını dişlerimin arasına alıp çekiştirdim. “Sadece yan dairendeki kızım.” Güldüm. “Beni oynamaya davet ettiğin için pişman mısın?”

“Hayır.” Ellerini kıcıma getirdi. “Ama siktir, beni deli ediyorsun.”

Ellerini üstümde tutmasına izin verdim çünkü iyi hissettiriyorlardı, vücudum etrafında sıkılaşıırken üstünde daha sert, daha hızlı hareket ettim. Sık ve hızlı nefesler alıyordum. “Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. O aletin üstüne gelmek istiyorum.”

“Tanrım.” Vücudu gerildi. Parmakları tenime gömülmüştü ve kalçaları altımda hızla hareket ediyordu. “Siktir. Geleceği-”

“Daha değil,” dedim, rahatlama isteğiyle neredeyse çılgına dönmüş hâlde ve patronluk taslamanın heyecanıyla. Bırakmak ve dayanmak arasında parçalanıyordum.

“Benim için gel,” diye hırladı. “Lanet olsun, hemen şimdi.”

Daha fazla kendimi tutamayarak, orgazm içimde patlarken her nabız atışıyla haykırdım. Bir süre sonra da vücudundan benimkine yayılan boşalma dalgalarını hissettim. Son damlasına kadar hepsini aldığımdan emin olmak için üstünde hareket etmeye devam ettim. Alçak, boğuk inlemeleri tiz iç çekişlerime eşlik ediyordu.

“Siktir, bu çok acımasızcaydı,” dedi, göğsünün üstüne yığıldıktan sonra. Kalbi hızla atıyordu.

“Ben oldukça sevdim.” Nefes nefese kalmıştım. “Kendimi çok güçlü hissettim.”

“Büyücü.” Kıçımı çimdikledi.

Gülümsedim. “Bebeğim, seksi siyah iç çamaşırlarımı giymiştim. Büyüye ihtiyacım bile yoktu.”

Kahkaha attığında bu sesi ne kadar sevdiğimi fark ettim. “Peki, şimdi üstünden iner misin?”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. “Tamam.”

İç çamaşırlarımı vücudumdan çıkarmamı izledi, sonra da beni üzerine uzanmam için kendine çekti. Başım göğsüne yaslanmıştı.

Nefeslerimiz normale dönmeye, nabızlarımız yavaşlamaya çalışırken bir an öylece kaldık. Avuç içini sırtımda aşağı yukarı gezdirmeye başladı. Perdelerinin arasından sızan ay ışığına bakarken çocukluk hatıralarımdan biri yüzeye çıktı.

“Küçükken gece olmasından nefret ederdim,” diye itiraf ettim. “Yatağımın altında canavarlar olduğunu düşünürdüm.”

“Öyle mi?”

“Onlardan çok korkuyordum. Gidip babamı çağıramayacak kadar korkmuş hâlde, endişeyle uzanırdım çünkü ayağımı yere değdirdiğim an canavarların bileklerimden yakalayacağına emindim.”

Dex yavaş ve rahatlatıcı hareketlerle sırtımı ovmaya devam etti.

“Bazen, cesaretimi toplayabilmişsem, yatağın üstünde ayağa kalkıp, olabildiğince uzağa atlayarak hızla babamın odasına koşardım ki odası evimizin birinci katındaydı. Babam daha evlenmeden önceydi.”

“Peki baban ne yapardı?”

“Bazen sadece yanıma gelip, orada bir şey olmadığına bakarak kontrol etmesi bile yeterdi. Bazen ben uykuya dalana kadar yanımda uzanırdı.” Anı gözümde canlanınca güldüm. “Bazen ‘canavar kovucu’ getirir, yatağın altına sıkardı.”

“Bu lanet olası derecede akıllıca.”

“Öyleydi. Senin gibi muhteşem bir babaydı.” Gülümsemem soldu. “Eninde sonunda yatağımın altındaki canavar korkusunu aştım ama geceleri yalnız bırakılma hissinden nefret etmekten asla vazgeçemedim. Sonrasında terapistim, korkumu açığa çıkarmamda biraz yardımcı oldu. Genç yaşta annem tarafından terk edilmekten kaynaklandığını düşünüyordu. Sevdiğim herkes beni terk edeceğinden korkuyor, güvende hissetmiyordum.”

Kollarını bana doladı. “Üzgünüm. Geriye gidip küçük Winifred’e sarılmak istememe neden oldu.”

“Büyük Winifred de sarılmayı seviyor.” Boğazım sıkışmasına rağmen tekrar gülümsedim. “Hatta küçük Winifred sevgi ve ilgiye hasret büyüyerek sonunda aşk bağımlısı oldu. Biri onu özel hissettirdiğinde, en büyük korkusunda boğulmamak için ona bir can simidi gibi tutunurdu.”

Dex'in elleri hareket etmeyi kesti. "En büyük korkusu neydi?"

"Özünde sevilmeeyen biri olması." Derin bir nefes aldım. "Şimdi doğru olmadığını biliyor ya da en azından üstünde uğraşıyor."

"Umarım," dedi hızlıca.

Ona bakabilmek için başımı kaldırdım. "Dürtüst olmak gerekirse, eskisinden çok daha iyiyim. Bir sürü terapi gördüm. Kendimi eskisinden daha iyi anlıyorum. Bazen çok kötü romantik tercihler yapmaya devam ediyorum ama beni iyi hissettiren, sadece onlarla birlikte olduğum için şanslı olduğumu düşündürtmeyen biriyle olmayı hak ediyorum."

"Siktir, evet. Ediyorsun."

"Ayrıca yatağımın altındaki canavarlardan korkmuyorum artık." Sonra gülerek ekledim. "Ama benimle uğraşmayı seven bir canavar var ki..."

"Ha."

Ona hızlı bir öpücük verdim. "Hemen geri geleceğim. Tuvaletini kullanabilir miyim?"

"Tabii ki."

Dışarı çıktığımda Dex yatakta bıraktığım yerde, sırtüstü yatıyordu ama beline kadar örtünmüştü. Gözleri kapanmış, derin ve yavaş nefes alıyordu, uyumuş gibiydi.

Onu uyandırmak istemediğimden parmak uçlarımda dolanıp kıyafetlerimi aradım.

"Gizlice nereye gidiyorsun?"

Ona baktım. "Gizlice gitmiyorum. Sadece seni uyandırmak istemedim."

"Gitme."

Kalbim tekledi. "Ne?"

"Henüz gitme."

“Neden?”

Bana bir yastık attı. “Çünkü seninle uğraşmayı bitirmedi.”

Gülerek yastığı yerden alıp yatağa geri getirdim. “Burada kalmanın kurallarımıza aykırı olduğunu düşünmüştüm.”

“Dinle,” dedi, beni kolumdan tutup örtünün altına çekerek. “Canavarlar siktiğimin kurallarına uymazlar. Yataklarında bir prenses istediklerinde birini kaparlar.”

“Herhangi birini mi?”

“En sevdiklerini,” diye açıkladı beni altına çekerek. “En sevdiğim de Prenses Minnie oluyor.”

Güldüm. “Bana Hallie’nin yazdığı hikâyenin sonunu anlatmadın.”

“Daha bitirmedi. Beni konunun feci bir yerinde bıraktı.”

“Neresinde?”

“Prenses Minnie’nin kedisi, Tigger, bir ağaca tırmanmış ve onu indirmek için canavar Rex’ten yardım istemesi gerekiyor-muş ama ondan korkuyormuş.” Dex başını eğerek göğsümü, köprücük kemiğimi ve boğazımı öptü.

“Onu tanımıyor,” dedim. “Korkunç, acayip görünüşünü aştığında, o kadar da korkunç olmadığını anlayacağından eminim.”

Sözlerim yüzünden omzumu ısırdı. “Ona gerçekte canavarın kılık değiştirmiş bir prens olup olmadığını sordum.”

“Öyle miymiş?”

“Hayır. Gerçekten bir canavarmış.” Köprücük kemiğim boyunca öpmeye devam ederek diğer tarafa geçti.

“Bilirsin, prensler fazla abartılıyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Çok yakışıklı ve zenginler olsalar da bunun farkındalar. Kızı elde etmek için çaba bile sarf etmiyorlar, kızlar onlar için kale kapısında sıralanıyorlar ama canavarlar... canavarın kadınına kur yapması gerekiyor.”

Başını kaldırdı. “*Kadınına kur yapmak mı? Kulağa zor geliyor.*”

“Öyle.” Bacaklarımı etrafına doladım. “Şu ana kadar iyi iş çıkarıyorsun. Durma.”

Uyandığımda Dex’in çıplak vücudu etrafımda kıvrılmış, güçlü ve sağlam kolları belime dolanmıştı. Hâlâ karanlıktı ama saatin kaç olduğu hakkında bir fikrim yoktu, bakmak bile istemedim. Derin bir nefes alarak, hareket etmeye isteksiz bir şekilde kokusunu içime çektim.

Yine gitmek konusunda tereddütlerim olmuştu. Belki de bunu yürütebilirdik. Yaş farkına rağmen birlikte iyiydik. Görünüşte huysuz olsa da sakladığı yumuşak bir tarafının olmasını seviyordum. Bunu anlıyordum, kimse dünyaya zayıf yönlerini ve yaralarını göstermek istemezdi.

Gerçi ben ona benimkileri göstermiştim, değil mi?

Aynı zamanda bu gerçekten komikti. Merrick’e bile yatağımın altındaki canavarlardan, annemin bizi terk etmesinden ya da sevmeye layık biri olmadığım korkumdan asla bahsetmemiştim ama Dex’le ilgili bir şey ona karşı savunmasız olmama neden oluyordu. Güvende hissettim ve-

Küçük bir endişe omurgama saplandı.

Nazikçe kendimi beni kucakladığı kollarından ayırarak dik oturdum ve yatağın kenarından bacaklarımı sarkıttım.

“Gidiyor musun?” diye sordu Dex, sesi uykuluydu.

“Evet. Eve gitmeliyim. Erkenden işe gitmem gerekiyor. Alarmımı kurmuştum.” Odada çekingenlikle hareket ederken, yerde ellerimle sutyenimi arayarak şifonyerinin yanında buldum. Taktıktan sonra arkamı döndüğümde onu yataktan çıkmış hazırlanırken görünce şaşırdım. “Dex, kalkma.”

Bir şey demedi, sadece bir çekmeceyi açıp üstüne eşofman geçirdi.

“Sanırım kıyafetlerimi aşağıda bıraktım.”

Güldü. “Burada bekle. Ben getiririm.”

Birkaç dakika sonra beni karanlıkta, araç yolundan evime geçiriyordu. Parmak uçlarımda yükselip ona sarıldım. “Thai yemeği için teşekkür ederim. Ayrıca kur yaptığın için de.”

“Rica ederim.”

“Yarın sana evcil hayvan sahiplenebileceğin yerlerin isimlerini mesaj atarım.”

“Teşekkür ederim.”

Kapının kilidini açtım. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Merdivenin yarısına geldiğinde birbirimize her zamanki veda sözlerimizi söylemediğimizi fark ettim. Bana, beni sevmediğini söylemek için kapıyı çalacağını düşünerek durup bekledim.

Ancak ev sessiz kaldı.

19. BÖLÜM

Dex

Dün akşamki gibi kolumu kaldırmış kapıma vurmaya hazırlanmıştım, aynı espriyi yapıp onu sevmediğimi söyleyecektim.

Fakat yapamadım.

Bana bu akşam söylediklerinden sonra yapamadım. Elimi indirerek merdivenlerden indim.

Bu akşam o sözleri duymasına gerek yoktu, espri olsa bile. Bana hassas bir konuda güvenmişti, ben de ona saygısızlık etmek istemedim. Hatta tam tersi, ona karşı eskisinden daha fazla korumacı hissediyordum.

Eve döndüğümde bir bardak su almak için mutfığa gittim. Suyu yudumlarken, Winnie'nin çok küçük yaşta annesi tarafından terk edildiğini, kendi kızlarımın iki ebeveyn arasında gidip geldiğini, gençliğimde babamın sadece canı ne zaman isterse bir eş ve bir baba olduğunu düşündüm.

Siktir, çocukluktan yara almadan kurtulan var mıydı?

Üst kata çıkarak tekrar yatağa girdim. Winnie'nin hindistan cevizli şampuanının kokusunu aldım. Yan tarafıma dönüp, üs-

nünde yattığı yastığa yüzümü gömerek kokusunu içime çektim. Tüm vücudum ısınmıştı, hâlâ yanımda olmasını diliyordum.

Bir tarafım burada olmamasının daha iyi olduğunu biliyordu. Ona alışmak istemiyordum. Korumam için bana ait değildi.

Ertesi gün marketten eve dönerken, tanımadığım bir numaranı aradım. Sesli mesaja düşmesini bekledim. Garaja girince açıp dinledim.

“Selam, Dex. Ben Tyler Shaw. Chip bana ekstra iş baktığını söylediği için sana ulaşmak istedim. Bayside Spor Tesisi’nde başka bir kondisyon antrenörüne ihtiyacım var. Genellikle sezon dışı lise öğrencilerine beyzbol antrenmanları oluyor ama bence buradaki adamların çoğu, bir donanma komandosu tarafından çalıştırılmanın oldukça havalı olduğunu düşünürler. Hem kim bilir? Belki de donanmaya yeni acemi askerler bulursun. Her neyse, ilgilenirsen beni ara. Teşekkür ederim.”

Hemen geri aradım. Bu iş kulağa muhteşem geliyordu. Fiziksel idman yapmaktan hoşlanırdım, ayrıca liseli çocuklarla çalışmak süper olurdu. Ek geliri de memnuniyetle kabul ederdim.

Ayrıca aklım da Winnie’den uzaklaşmış olurdu.

“Alo?”

“Selam, koç.”

Tyler gülerek, “Matthews, on altı yıldır senin koçun değilim,” dedi.

Sırıttım. “Fark etmez. Benim için hâlâ koçsun.”

“Mesajımı aldın mı?”

“Aldım. Gerçekten ilgileniyorum ama lisanslı falan değilim.”

“Sorun değil. Tesisin sigorta poliçesi tarafından karşılanacaksınız. Ben sadece dayanıklılık, güç ve zihinsel azim üzerinde

çalışabilecek birini arıyorum. Bunun, beyzbol oyuncusu olduğun dönemlerde özel gücün olduğunu hatırlıyorum. Kaldı ki büyük ihtimalle komanda eğitiminde de fazlasıyla karşılaşmışsındır, diye düşünüyorum.”

“Ah. Evet.” Zorlu fiziksel antrenmanların anılarıyla başımı salladım. “İstersen onlara cehennem azabı çektirebilirim.”

Güldü. “Sadece davranışlarını kontrol altına al ve onları daha iyi birer sporcu yap.”

“Sanırım bunu yapabilirim. Tereddüt ettiğim tek şey, müsait zamanlarım.” Ona istasyondaki yirmi dört saatlik vardiyalar ve yetmiş iki saatlik izin programından bahsettim. “Her hafta o yetmiş iki saatlik izinlerde kızlarım benimle, bu yüzden günler sürekli değişecek. Onlar yanımdayken antrenörlük yapamam.”

“Anlıyorum. Neden bir sonraki izin gününde buraya gelmiyorsun? Etrafa bak, tesisi, ekipmanları falan gör. Sonrasında programına uyan birkaç seans düzenlemekle ilgili konuşuruz.”

Saate baktım. “Bir süre daha orada olacaksan bugün izinliyim.”

“Saat beşe kadar buradayım. Ne zaman istersen gel.”

Bayside Spor Tesisi şehir dışında büyük bir tesisti. Öğlen yemeği için mideme bir sandviç indirdikten sonra tesise gittim. Resepsiyondaki adam beni Tyler’ın ofisine yönlendirmişti, kapısını çaldım.

Masasından başını kaldırıp baktı, gülümseyerek ayağa kalktı. “Selam, Dex.”

“Selam, koç. Burası çok güzelmiş.”

“Teşekkür ederim.” Masasının etrafından dolaşıp elimi sıkı. “Gel, etrafa bakalım.”

Bana hem iç hem dış mekân tesislerini gezdirdi. Tesisin bü-

yaklığundan, ekipmanların miktarından ve makinelerin kalitesinden çok etkilenmiştim. Benim yapabileceğim seanslardan, nasıl programlayabileceğimizden, sporcuların genel antrenman programlarının neresine yerleştirebileceğimizden bahsettik. Çocuklarının müsabakalarda bir adım önde olmaları için ebeveynlerden bu alanda çok talep aldığını söyledi. Özel fitness antrenörlüğü yapmakla ilgilenip ilgilenmediğimi, grup ve özel seanslar için ne ücret talep edeceğimi, sonbahardan kışa kadarki programımın nasıl olduğunu sordu. Ona, müsait zamanlarıma uyduğu sürece ihtiyaç duyulduğum her yerde yardım etmeye hazır olduğumu söyledim.

Ofisine geri dönüp orada bazı evrakları doldurdum ve eylül, ekim ayları programını verdim.

“Bunun etrafında çalışabiliriz,” dedi. “Eylül ayı için internet adresine birkaç tane grup seansı koyacağım. Yeni bir antrenörümüz –bir itfaiyeci, aynı zamanda eski bir donanma komandosu– olduğunu haber veren bir e-posta da atacağım. Özellikle bu seferki kontenjanımızın sınırlı sayıda olduğunu, bu yüzden girmek istiyorsanız hızlı davranmaları gerektiğini belirteceğim. Eminim bir haftada dolacaktır.”

“Kulağa güzel geliyor.” Bilgisayarına bir şey yazarken ofisine baktım. MLB günlerinden kalma bir sürü fotoğrafı, hatıra eşyaları, aynı zamanda ailesinin fotoğrafları vardı. Karısı April’i, Chip’in biyolojik annesiyle iki küçük kızını tanımıştım. Aynı zamanda duvarda, Chip’in çerçevelenmiş kocaman bir fotoğrafı da asılıydı. Vahşi ve savaşmaya hazır hâlde, tepenin üstünde duruyordu. Chip’in Ulusal Lig’de oynamaya başladığı ilk zamanlarda çekilmiş gibiydi, baba oğul arasındaki benzerliği kolaylıkla görebiliyordum.

Bu kendi babamı düşünmeme neden oldu. Şu an nasıl gö-

rünüyordu? Hâlâ uzun boylu ve sıırım gibi miydi? Hâlâ koyu saçları, sinirli bakışları var mıydı? Parmak eklemleri hâlâ yaralı mıydı?

Yoksa artık yaşlı ve çelimsiz miydi? Beyaz saçlı ve düşük omuzlu, pişmanlıklarının ağırlığını yüklenmiş, ölüme doğru ayaklarını sürüyen sıradan bir adam mıydı? Belki onu tanıyamazdım bile.

Tyler kaşlarını çatarak bilgisayar ekranına bakıyordu. “Gün sonuna kadar bana kısa bir öz geçmişini atar mısın?”

“Tabii ki.” Belki Winnie bu konuda bana yardım ederdi.

“Teşekkür ederim. Gitmeden önce, fotoğrafını çekeceğim.”

“Tamam.” Bir elimi saçımdan geçirdim. Bugün taramış mıydım ki?

“Saçın için endişelenme, Matthews. Hepsi o kaslara bakıyor olacak.” Evrak dosyası dolabının çekmecesinden bir tişört alıp bana attı. “Al. Bunu giy. Medium beden olduğu için muhtemelen biraz dar olacak ama zaten amaç bu.”

Güldüm. “Tamam.”

Resepsiyondaki adam, Bayside Spor Tesisi’nin dar tişörtüyle fotoğrafımı çektikten sonra Tyler’in elini sıktım, teşekkür edip öz geçmişimi bu akşam göndereceğimi söyledim.

“Mükemmel,” dedi gülümseyerek. “Takıma hoş geldin.”

Bayside’dan evime dönerken kız kardeşimin evine uğradım. Bütün bir hafta onunla konuşmamıştım, bu yüzden kendimi kötü hissediyordum. Onunla çok yakındık, babamızla görüşmeme fikrimi değiştirmeye niyetim olmasa da bunun aramıza girmesini istemiyordum.

O mutfağa girerken ben de yan kapıdan içeri girdim. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Bilmiyorum.” Bir elimi saçımdan geçirdim. “Mahalledeydim, uğrayıp bir merhaba derim diye düşündüm.”

Omzunun üstünden baktı. “Çocukları daha yeni uyuttum. Dışarı çıkalım.”

“Tamam.” Gözlüklerimi takarak verandaya çıkıp kendimi bir sandalyeye attım. Bree bir dakika sonra bebek monitörüyle geldi, yanıma oturmadan önce monitörü masaya bıraktı.

“Justin buralarda mı?” diye sordum.

“Hayır. Diş hekimi randevusunda.”

Başımı sallayıp bahçeye baktım. “Söyle ona, çimleri biçmesi gerekiyor.”

Ayağıyla bacağımı dürttü. “Hallie’ye onun kıyafetlerini giymeyi bırakman gerektiğini söylediğimi söyle.”

Gülünç bir biçimde dar tişörtüme bakıp kıkırdadım. “Yeni üniformam.”

“Bir işe daha mı girdin?”

“Sadece yarı zamanlı. Kondisyon seansları yapacağım. Çocuklara biraz acemi birliğinden tattıracağım.”

Güldü. “Eminim seveceklerdir.”

Bir süre sessizce oturduk. Monitörden, Prescott’ın birkaç tane mızız sesi gelmişti ama tekrar sakinleşti.

“Kızların okuldaki ilk haftası nasıl gidiyormuş?” diye sordu Bree.

“İyi.” Çenemdeki gerginlik biraz hafiflemişti. “Öğretmenlerini gerçekten seviyorlar. Naomi de Hallie’nin anksiyeteli bir sabah geçirmediğini söyledi.”

“Ah, bu harika.”

“Sana, kedi almak için beni kandırdıklarını söylemiş miydin?”

Bree gülerek, “Bunu nasıl başardılar?” diye sordu.

“Bana karşı birleştiler. Sinsice saldırdılar. Bir kedinin yirmi

dört saat tek başına idare edebileceğini öğrendim, bu yüzden isteyken onu besleyecek birine ihtiyacım yok.” Duraksadım. “Gerçi Winnie onu beslemeyi teklif etmişti.”

Kız kardeşim bana baktı. “O iş nasıl gidiyor?”

“İyi.”

“Justin, söylediğin bir şey için ondan özür dileyeceğini söyledi.”

“Justin çok boşboğaz,” diye geveledim.

“Pazar günü bir şeylerin ters gittiği çok açıktı, bu yüzden de birinin söylemesine gerek yoktu. Sadece ne olduğunu merak etmiştim.”

Nefes verdim. “Tam bir pislik gibi davrandım. Ona üzgün olduğumu söyledim. Bitti.”

“Neden bir pislik gibi davrandın?”

“Seni ilgilendirmez,” dedim.

“Dur tahmin edeyim.” Bree, sandalyenin kollarından destek alarak kendini kaldırıp bacaklarını altına aldı. “Senin, pençesine diken batmış bir ayı gibi hareket ettiğini fark etti, sorunun ne olduğunu sordu. Sen de hareket çekip, onu ilgilendirmediğini söyledin.”

“Onun gibi bir şey,” dedim bir omzumu silkerek.

“Arada sırada, biri sana iyi olup olmadığını sorduğunda doğruyu söylemen seni öldürmez, biliyorsun değil mi?”

Tekrar çenemi sıktım. “Onunla aramızı düzelttim.”

“İyi. Peki bu kediye ne zaman alıyorsun?”

“Emin değilim. Sahiplendirme sürecinin uzunluğunu veya nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum ama Winnie birkaç yer biliyormuş.” Adı, daha düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

Kız kardeşim başını salladı. “O taşındığında gerçekten kendini kaybolmuş gibi hissedeceksin, değil mi?”

“İyi olacağım.” Sandalyemde kıınıldandım, ardından gelen sessizlik beni rahatsız etmişti.

"Peki benimle konuşmak istediğin şey neydi?"

"Babam, galiba. Görüştünüz mü?"

"Henüz yüz yüze görüşmedik ama yine telefonda konuştuk."

Odak noktamı sabit tutarak hiçbir şey söylemedim. Bir tarafım yaptıkları konuşmayı merak ediyordu ancak sormayı reddettim.

Bree iç çekti. "Gelecek hafta sonu onu ziyaret etmeye karar verdim ama sen görmek zorunda değilsin, Dex. Sana daha sert davrandığımı biliyorum. Senin anıların benimkilerden farklı."

"Onu görmek zorunda olmadığımı biliyorum," dedim. "Ama senin bunu tek başına yapmana izin vermek zoruma gidiyor."

Gözümün ucuyla güldüğünü gördüm. "Ah. Beni seviyorsun."

"Arada bir," diye homurdandım.

"Bu çok tatlı. Uzun uzun düşündüm, Justin'le de konuştum. Eğer bunu yapacaksam, abimin arkasına saklanarak yapmaya-
cağıma karar verdim."

"Yaptığı her şey için onu affetmeye hazır mısınız?"

"Bilmiyorum, Dex. Bu boka tutunmanın bir faydası da olmuyor, değil mi? O sonsuza kadar yok olmadan ve şansını kaybetmeden neden peşini bırakmıyorsun?"

"Ben sadece yapabileceğimi sanmıyorum," dedim inatla.

"En azından ben denemek zorundayım ama bunu tek başıma halledebilirim. Eğer istemiyorsan, bu konuyla ilgili tek kelime bile duymak zorunda değilsin."

"Peki."

Çocukların uyanmasını bekleyerek onları görecektim, ayrıca Justin'e uzun çimleri hakkında takılacak -dar tişörtüm konusunda o da aynı derecede acımasızdı- kadar kardeşimin evinde kaldım.

Endişeli ve kaygılı hissederek koşmaya karar verdim. Kız

kardeşimin, benim yüzleşemediğim şeytanlarla yüzleşebilmesi aklıma yatmıyordu. Kendimi meydan okumadan kaçınan biri olarak düşünmek hoşuma gitmemiştir. Tyler, lise takımındaki günlerimden beri kuvvetli olan zihinsel azmimden bahsetmişti ki bu doğrudur. Duygularımı bir kenara bırakıp oyuna odaklanmayı öğrenmiştim. Sahaya hiçbir saçmalığı taşımazdım. Bir tür makine benzeri, elimdeki işe odaklanma yeteneğim –gel, işi bitir, çık– donanma komandosuyken işime yaramıştı. Şimdi de bir itfaiyeci olarak yarıyordu.

Sekiz kilometre sonra eve döndüm. Verandamın önündeki çimlerin üzerinde biraz kardiyo ve temel egzersizler yaptım. Kendimi zorlamak iyi hissettirmişti.

Son sınavı çektikten sonra sırtüstü yuvarlanıp çimlere yayıldım. Öğleden sonra güneşi parlıyordu. Derin nefesler alıp verirken gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra yüzüme bir gölge düştü. Gözlerimi açıp ellerimle gölge yaptım.

Winnie elinde bir şişe suyla ayakta duruyordu. “Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim.” Hareket ederken inlememe rağmen, doğrulup zıplayarak ayaklarımın üstünde durdum. “Bu yaşlı kemikler bozguna uğradı.”

Güldü. “Gördüm. Seni izlerken terledim.”

Suyun kapağını açtım, kafaya dikerek tek seferde yarısını bitirdim. “İşten yeni mi geldin?”

Koyu yeşil, polo yaka Cloverleigh Çiftlikleri tişörtüne ve hâkî pantolonuna bakarak başını salladı. “Evet. Erken kaçtım.”

“Güzel.” Kalan suyu da içtim. “Bugün ne yaptığımı tahmin et.”

“Ne?”

“Tyler Shaw’ın spor tesisinde fitness antrenörü olarak ek işe başladım.”

Şaşırarak ağzı açıldı ve heyecanla ellerini çırpı. “Bu inanılmaz! Nasıl oldu?”

“Bu sabah beni aradı, ben de öğleden sonra tesise gittim.”

“Bana idman yaptırmak ister misin?” Pazılarını sıktağında bir tanesini kontrol ettim.

“Evet. İhtiyacın var.”

Dilini çıkarıp beni göğsümden itti. “Bilgin olsun, iki dakika boyunca plankta* durabilirim.”

“Üzgünüm,” dedim kıkırdayarak. “İzin ver, telafi edeyim. Bir şeyler yemek ister misin?”

Yüzü düştü. “Yapamam. Aslında, hızlıca üstümü değiştirmek için eve geldim. Ellie’yle şehir merkezinde akşam yemeği için buluşacağım.”

“Ah. Önemli değil,” dedim, bu gece onu göremeyeceğim için hayal kırıklığına uğramış olmama rağmen. Yarın çalışacaktım, sonra da çocuklar benimle kalacaktı.

Omzunun üstünden düşen örgüsüyle oynayarak imalı bir tonla, “Geç kalmam,” dedi. “Belki döndüğümüzde takılırız. Sana mesaj atabilirim.”

“Fark etmez,” dedim sanki telefon başında beklemeyecekmişim gibi.

“Eve geldiğimde sana haber veririm.”

“Tamam. İyi eğlenceler.” Evine doğru yürüyüşünü izledim, sürgülü kapıdan girmeden önce bana omzunun üzerinden hafifçe el salladı.

Nefes vererek bir süre boş plastik su şişesini bacağıma vurarak dikildim. Etrafımda olmadığında onu özlememe sebep olduğu için sinirlenmişim. Bu anlaşmamızın bir parçası değildi.

Duygularımı kontrol altında tutmak konusunda daha iyi iş çıkarmaya kararlı hâlde içeri döndüm.

* Kasları etkili şekilde çalıştıran, yer ile kırk beş derece oluşturacak şekilde ayaklar ve eller üstünde sabit durularak yapılan bir egzersiz türü. -ç.n.

20. BÖLÜM

Winnie

“Beni terk ettiğine inanamıyorum.” Ellie kokteylinden büyük bir yudum alarak inledi.

Sözlerine güldüm. “Seni terk etmiyorum.”

“Ediyorsun. Beni terk edip annem ve Gianni Lupo’yla bırakıyorsun. Sırf biri sana *hayalindeki işi* teklif etti diye Rhode Island’a gidiyorsun.” Bana surat yaparak devam etti. “Çok kabasın.”

“Bensiz Fransa’ya gittiğinde ben de böyle hissetmişim,” diye hatırlattım ona, *votka martini*’mi yudumlayarak. “Ayrıca Lupo ailesinden birinin restoranında olduğumuz için sesini alçaltmalısm.”

“Burası o Lupo’nun restoranı değil. Babasının restoranı. Babasını pekâlâ seviyorum. Ayrıca, Fransa olayı başkaydı. O geçici bir şeydi.” Burnunu çekip devam etti. “Bu kalıcı. Beni gerçekten terk ediyorsun.”

“O zaman benimle gel,” diye ısrar ettim. “Eminim Newport’a yakın şaraphaneler vardır. Orada bir iş bulamaz mısın?”

Ellie iç çekerek, “Yapamam. Abelard’a aptalca bir bağla bağlıyım. Burada çalışmak her zaman hayalimdi,” dedi.

“Anlıyorum. Burası senin evin.” Bardağımın sapıyla oynadım. “Evimden ayrılmak benim için de zor.”

“Tereddütlerin mi var?” Ellie’nin gözleri genişledi.

“Hayır, tam olarak değil. Kendimi bu işe adadım sadece...” Yan masamızda ellinci evlilik yıl dönümlerini kutlayan bir aile vardı. Onlara bakış atıp konuşmaya devam ettim. “Aslında, yok bir şey. Sinirlerim bozuldu.”

Gimlet’ini yudumlarken bana kurnazca baktı. “Yalnız, bu senin sinirlerin bozulmuş suratın değil. Bu senin ‘gerçeği itiraf etmekten kaçınmaya çalışıyorum’ suratın.”

Martini’yi yudumlayarak kadehimin arkasına saklanmaya çalıştım. Kadehi masaya bırakıp iç çektim. “Ben... sanırım bu adamdan hoşlanıyor gibiyim.”

“Komşudan mı?”

“Evet. Bu yüzden gitmem daha iyi, değil mi?”

Ellie dudaklarını büzerek beni inceledi. “Bilemiyorum. Yani daha sadece birkaç hafta olmadı mı?”

“Doğru.” Oturuşumu dikleştirdim ve kendime aptal olmayı bırakmamı söyledim. “Aptallık ediyorum. Sadece gerçekten çok hoş biri, beraber güzel vakit geçiriyoruz ama ciddi bir şey değil.”

“Çok sık görüşüyor musunuz?” diye sordu rahatça.

“Pek sayılmaz.” Tekrar soluma baktım. Birisi çiftin arkasına balonlar asmıştı, bir tanesinde “50 Yıl” yazıyordu, diğerleri de parlak altın kalplerdi. “Sadece çocukların gelmediği ya da çalışmadığı geceler.”

“Çocukların gelmediği ya da çalışmadığı her gece mi?”

“Şey, evet. Şimdiye kadar.” *Martini*’mi alıp bir yudum daha aldım. “Ama biz hâlâ sadece ayrıcalıklı arkadaşlarız.”

“Bu ayrıcalıklardan bayağı zevk alıyor gibisin.”

Güldüm. “Evet.”

“Belki de Rhode Island’da sana bu ayrıcalıkların hepsini sunabilecek, daha az derdi olan, ateşli bir adamla tanışırsın.” *Gimlet*’inden içip devam etti. “Gerçi Noel’den önce âşık olursan bana o şeyi borçlu oluyorsun.”

“Başka bir eyalette olursam nasıl alacaksın ki?”

“Eninde sonunda tatiller için eve döneceksin, değil mi? Ailenden asla çok uzun süre uzak duramazsın.”

“Belki de ateşli, Rhode Islandlı adama âşık olduğumu sana anlatmam,” dedim alaycı bir şekilde.

Ellie bir elini kaldırdı. “Lütfen. Duygularını gizlemekten acizsin. Bazıları duygularını gömer, Win ama sen onları konfeti gibi havaya saçıyorsun.”

Garsonumuz gelip masaya bir tabak koydu. “Hanımlar, ızgara şeftaliler ve prosciutto,* rokalı buratta.”

“Sipariş vermiş miydik?” Ağzım sulanarak tabağa baktım.

“Hiç sanmıyorum ama muhteşem görünüyor.” Ellie garsona gülümsedi. “Masalardan biri muhtemelen bunu bekliyordur.”

Garson başını salladı. “Şefimiz bunu size gönderdi.”

“Öyle mi?” dedi Ellie gülerek. “Bay Lupo mu?”

“Evet,” diye cevapladı garson.

“Lütfen bizim için teşekkür edin,” dedim peçeteyi kucağıma sererken.

Garson başını salladı. “Afiyet olsun.”

Yemeğin kalanı boyunca masamıza ekstra yemekler gönderildi. Her gelen yemek bizi şaşırtan ve sevindiren minik, tek lokmalık ara sıcaklardı. Ceviz kırıntıları serpiştirilip sotelenmiş deniztarağı, üstünde incir ve kayısıli ciğer ezmesi, keçi peynirli ve naneli kavrulmuş bebek pancar. Ana yemek olarak benim

* Bir tür İtalyan jambonu. -ç.n.

için dana eti, Ellie için de doldurulmuş domuz pirzolası gelmişti. Hepsi nefisti. Tatlı için de –ikimiz de ısmarlamamıştık– garsonumuz bize iki tane ev yapımı cannoli* getirdi.

Her ne kadar onları yemek için fazlasıyla doymuş olduğumuzu söylediysek de bir lokma aldıktan sonra yemeğe devam ettik. Masada kırıntıdan başka bir şey kalmadığında garsonumuz gelip bize gülümsedi. “Yemeğinizin tadını çıkardınız mı?”

“Her bir lokmasının,” dedim. “Ama doymanın da ötesindeyim, bu yüzden bize daha fazla yiyecek getirme.”

Gülerek, “Peki sindirmek için bir şeye ne dersiniz? Belki *Limoncello***.” diye sordu.

Ellie ve ben bir bakış atıp omuz silktik. Ellie, “Tamam,” dedi. “Kulağa iyi geliyor.”

“Hemen geliyorum.” Sadece birkaç dakika sonra iki kristal likör bardağı buzlu *Limoncello*’yla geldi.

“Teşekkür ederiz, lütfen Bay Lupo’ya her lokmadan ne kadar keyif aldığımızı söyleyin,” dedi Ellie. “Tüm gece bizi şımartması çok hoştu.”

Garson ellerini arkasına alarak başını salladı. “İyi arkadaş olmalıyız.”

“Ailemle iyi arkadaşlar,” diye açıkladı, *Limoncello*’sundan küçük bir yudum alarak. “Ona Nick amca diyerek büyüdüm.”

Garson bir anlığına şaşkın görünerek, “Bu akşamki şefimiz Gianni Lupo. Babası değil,” dedi.

Ellie’nin ağzı açık kaldı. “Bu akşamın şefi Gianni miydi? Lanet olsun! Bilseydim gönderdiği onca şeyi yemezdim.”

“Haklısın,” dedim bilerek. “Çünkü her zaman ev yapımı cannoliyi geri çeviririz.” Garsona baktım. “Lütfen ona her şeyin muhteşem olduğunu söyleyin, servis dahil. Teşekkür ederiz.”

* Bir tür İtalyan tatlısı. –ç.n.

** İtalyan limon likörü. –ç.n.

“Rica ederim.” Başını sallayıp geri çekildi. Ellie içkisini bırakıp cüzdanını çıkardı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Gitmeye hazırlanıyorum. Gianni her an onun aptal, muhteşem yemeklerini silip süpürdüğümüz için böbürlenmeye gelebilir.”

“Ellie, işinde çok iyi olduğu için mutlu olmalısın. Abelard için çalışmaya gelecek.”

“Mutlu değilim. Beni sinir ediyor.”

“Lisede beslediğin kini unutmanın zamanı gelmedi mi, sen-ce de?” Soğuk bardağımlı kaldırıp tatlı, keskin likörden bir yudum aldım.

“Unuturdum. Tabii, hâlâ lisedeki gibi hareket ederek tüm kızların ayaklarına kapanması gerektiğini, yaptığı her şeyin çok zekice ve sevimli olduğunu düşünmese!”

“İyi akşamlar, hanımlar. Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?” Gianni kendinden memnun, beyaz aşçı kıyafetiyle masamızda belirdi.

“Bu akşamki her şey için çok teşekkür ederiz, Gianni.” Ellie *Limoncello*’suna doğru somurturken gülümsedim. “Çok lezzetliydim.”

Hafifçe eğilerek, “Benim için zevkti. Beğenmenize sevindim,” dedi.

“Bayıldık.”

Gianni, sinirden sessizce kaynayan Ellie’ye bakıp bana sırtı. “Arkadaşının aynı fikirde olduğunu düşünmüyorum.”

“Aynı fikirde. Sadece ne kadar iyi olduğunu ifade edecek kelimeleri bulamıyor.”

Güldü. “Mutfağa geri dönsem iyi olur. Sadece geldiğiniz için teşekkür etmek ve her şeyin müesseseden olduğunu bildirmek istedim.”

“Kesinlikle olmaz,” diye patladı Ellie. “Her şeyin parasını ödüyörüz. Hesabı getirin.”

“Getirecek bir hesabınız yok.” Gianni omzunu silkerek devam etti. “Sadece garsonunuzun bahşışını verin.”

“Çok cömertsin,” dedim. “Lütfen, Cloverleigh Çiftlikleri’ne gel. Ben de bu iyiliğinin karşılığını verebileyim.”

“Seve seve,” diye karşılık verdi samimiyetle. “Çiftliğinizdeki aşçıyı tanıyorum. Bence muhteşem. Çok zeki ve yaratıcı.”

Gülümsedim. “Her zaman bekleriz.”

Ellie’ye bakıp beni gösterdi. “İnsanlara bu şekilde davranılır. Gördün mü, Héloise?” dedi, adını Fransızca doğru şekliyle telaffuz ederek. “Senin ön taraf yerine mahzende çalışmanın daha iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Hoşça kal, Gianni,” dedim, Ellie kontrolünü tamamen kaybetmeden gitmesini dileyerek.

“*Ciao,** hanımlar. Gecenin geri kalanının tadını çıkarın.” Son bir çocuksu gülümsemeyle mutfağa geri döndü.

“Tamam, gitti,” dedim, mutfağa doğru kaybolmasını izlerken. “Morarmayı kesebilirsin.”

“Elimde değil,” diye patladı. “Beni çıldırtıyor.”

İçimi çekip içkimi aldım. “Hadi, bitirip garsona bahşışını verelim. Geç saate kadar dışarıda kalmak istemiyorum.”

“Nedenmiş o?” Kaşlarından biri havaya kalktı.

“Sebebi yok.” Umursamaz görünmeye çalışarak tekrar soluma baktım. Yıl dönümü partisi bitmişti ama balonları bırakmışlardı. “Elli yıl. Evli kalmak için çok uzun bir süre.”

“Öyle,” dedi Ellie.

“Sırrının ne olduğunu merak ediyorum,” dedim. “Neden bazı kişiler yürütebiliyorken diğerleri yürütemiyor?”

* İtalyanca: hoşça kal. -ç.n.

“Belki de bazı insanlar uzun süreli birliktelikler için uygun değildir,” diye düşüncesini belirtti. “Çok sabırlı olman gerekiyor, ayrıca gerçekten affedici de olmalısın. Kaldı ki karşıdaki kişinin kusurlarını veya seni sinir eden şeylerini de kabullenmen gerekiyor. Çünkü bunlardan bolca olacaktır.”

Gülümsedim. “Annenle babanı mı düşünüyorsun?”

“Evet.” Gülerek kabul etti. “Annemi seviyorum ama çok gergin. Bazen hâlâ onun ya da babamın patlamamış olmasına şaşırıyorum. Birbirlerinden çok farklılar.”

“Evet ama annenle babanın birlikte bayağı iyi zaman geçirdiklerini düşünüyorum.” İçkimden bir yudum alırken sırtıttım. “Demek istediğim, şeyin altındaki kutuyu düşününce-”

“Dur,” dedi, Ellie çaresiz gözlerle yalvarır gibi. “Yalvarırım o cümleyi bitirme.”

Gülerek bardağımı bıraktım. “Tamam ama demek istediğim böyle bir kimya önemli.”

“Bu yüzden mi eve gitmek için acele ediyorsun?” Gözlerinde ışıklar dans etti. “Kimya çalışmak için.”

“Geceyi geçirmek için daha kötü yollar var,” dedim.

Bardağım benimkiyle tokuşturdu. “İşte, buna içerim.”

Saat dokuz gibi garaja girdiğimde Dex’in evi karanlıktı. Bu yüzden yatmaya gitmiş olabileceğini düşünsem de mesaj göndermeye karar verdim.

Winnie: Selam. Eve geldim ama uyuduysan sorun değil.

Telefonumu bir kenara bırakarak biraz yemek verip Piglet’le ilgilendim ama benden çok yemeğiyle ilgilenmiş görünüyordu. Buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açtığım sırada tezgâhın üstündeki telefonum titredi.

Dex: *Yataktayım ama uyumuyorum.*

Gülümseyip cevap verdim.

Winnie: *Ne giyiyorsun?*

Dex: *Fazla bir şey değil.*

Ada tezgâha yaslanarak onu davet etsem mi diye düşündüm.

Winnie: *Seni soyamak için ne yapmam gerekiyor?*

Dex: *Yine, fazla bir şey değil.*

Kendi kendime güldüm.

Winnie: *Soyun o zaman.*

Dex: *Tek başıma mı?*

Winnie: *Eğer hoşuna gidiyorsa. Ya da gel, birlikte soyunalım.*

Bir dakikadan kısa sürede kapımın çaldığma yemin edebildim. Kapıyı açarak geriye çekildim ve nefes nefese kalarak dehşete düşmüş gibi yaptım. “Bu yan dairedeki canavar! Ne yapmalıyım?”

Kapıyı arkasından çarparak kapattı. “Koş.”

Çılgınca bağırarak merdivenlere koştum. Beni belimden yakalayarak omzunun üstünden atıp basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Feryat etmeye devam ederken bacaklarımla tekmeleyip ellerimi sırtına vurdum. Odama girdiğimizde beni yatağa attı. Üstümdeki kıyafetleri yırtarcasına çıkarırken karşı koymaya çalışıyormuş gibi yapmaya devam ettim. Pantolonunu ve tişörtünü çıkardıktan sonra sürünerek üstüme çıktı. İkimizin de göğsü ağır ağır hareket ediyordu. “Hatırlat da sana evden na-

sıl kaçman gerektiğini öğreteyim. Lanet olası merdivenlerden yukarı koşamazsın.”

“Belki de yakalanmak istiyordum.”

Başını salladı. “Zavallı, küçük prenses. Seni nasıl cıglık cıgı-lığa bağirtacağım hakkında bir fikrin var mı?”

“Üstelik bu karanlık, terk edilmiş ormanda beni duyacak kimse de yok, değil mi?”

“Hayır.” Kollarımı başımın üstünde sabitledi. “İstediğim şeyleri yapabilmem için tamamen bana aitsin.”

“Bu dün gecenin intikamı mı?”

Alçak ve tekin olmayan bir sesle güldü.

Tüm vücudum titredi.

“Akşamki yemekte iyi vakit geçirdin mi?” Dex’in parmakla-rı sırtımda aşağı yukarı geziyordu.

“Evet.”

“Nereye gittiniz?”

“Trattoria Lupo. Yemekler çok lezzetliydi.” Neredeyse bu-rada, kollarının arasında yatmak kadar lezzetliydi. “Akşamın sonunda tüm yemek müessesesedendi çünkü Ellie’nin ailesi sa-hiplerini tanıyor.”

“İyiymiş.”

“Sen ne yemek yaptın?”

“Birkaç tane tavuk yaktım. Bilerek değildi.”

Güldüm. “Yan masamızda ellinci evlilik yıldönümü partisi vardı.”

“Öyle mi?”

“Hmm.” Parmak ucumu köprücük kemiğinin üstünde gez-dirdim. “Çok uzun bir süre, değil mi?”

“Siktir, evet. Öyle. İnsanların bunu nasıl yaptığını anlamıyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Naomi’yle aranızda neyin yanlış gittiğini sorabilir miyim?”

Nefesini verdi. “Başta evlenmemeliydik. Yanlış sebepler yüzünden yaptık, en azından benim için öyleydi.”

“Senin sebeplerin nelerdi?”

“Söylersem çok boktan biri olduğumu düşünürsün.”

“Hayır, düşünmem.” Başımı kaldırıp göğsündeki elimin üstüne koydum. “Anlat bana.”

“Naomi’ye değer veriyordum. O zamanlar altı yıldır ayrıydık. İzin için eve geldiğimde tekrar takılmaya başlamıştık. Berbat bir ilişkiden çıkmıştı, ben de arka arkaya göreve gidiyordum, anneme yeni teşhis konmuştu... İkimiz de yalnızdık, bir kaçış arıyorduk. Eski zamanları yeniden yaşayınca cevabın bu olduğunu düşündük. O kadarla kalmalıydı ama bir gece sarhoş olduğumuzda ortaya evlenme fikrini attı. Konuyu üç saniye boyunca düşündüm ve tamam dedim.”

“Böyle mi söyledin? Sadece *tamam* mı dedin?”

“Evet. Çünkü daha önce hiç evlenmek istememiştim ama ne yapmak istemiştim, biliyor musun?”

“Ne?”

“Babamın başarısız olduğu bir şeyde başarılı olmak. Ondan daha iyi bir adam olduğumu kanıtlamak.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ah.”

“Sana çok boktan olduğunu söylemiştim.”

“Bence bu... geçmişini düşününce anlaşılabilir.”

“Belki ama yine de evlenmek için iyi bir neden değildi.”

“Hayır,” diye hak verdim.

“Ben tekrar göreve gitmeden önce hızla evlendik. Arkasın-

dan hemen Hallie'ye hamile kaldı. Bir donanma komandosuy-
la evli olmak zordur. Uzun süreli ayrılıklar bizim için pek iyi
olmadı. Yanında olmamamdan, işimin yoğunluğundan, cevap
veremediğim sorulardan nefret ederdi. Yanında olduğum za-
manlarda bile beni mesafeli olmakla suçlardı. Aile babası olma-
dığımı söylerdi.”

“Yani gitmeni mi istedi?”

“Evet. Büyük ihtimalle, gitmemi istemeseydi sırf çocuklar için
kalırdım –ya da babam gibi olmadığımı tekrar kanıtlamak için– bir
bakıma onun bitirmesi iyi oldu. İkimizi de dertten kurtardı.”

“Evet.” Tekrar başımı yasladım. “Eminim bunu yapmak için
bayağı bir cesaretini toplamıştır.”

“Böylesi daha iyi oldu. Şimdi Bryce’la evlenecek ve dırdır-
larına o katlanmak zorunda kalacak. Bu sırada ben de özgürlü-
ğümün ve arada bir yan dairededeki prensesle sevişmenin tadını
çıkarcacağım.” Saçımı çekti. “Bana mesaj attığında uzanmış seni
düşünüyordum.”

Gülümsedim. “Ne düşünüyordun?”

“Gelip seni mahvedebilmek için evde olmanı diliyordum.
Yakında taşınacaksın. Ya taşınacak bir sonraki komşu senin ka-
dar tatlı olmazsa? Onunla soyunmak istemeyebilirim.”

Göğsüne şaplak atarak kıkırdadım. “Beni özlemeyeceksin
bile, değil mi?”

Yuvarlanmaya çalıştığımda sırtımdan tutup kollarım sıkıca
sardı, ereksiyonunu kıcıma bastırıyordu. “Canavarlar kimseyi
özlemez. Canavar olmanın en iyi yanı da bu.”

“Bırak beni, nefes alamıyorum,” diye karşı koydum kuca-
ğında kıvranarak. “Yalnız canavar, mağarana geri dön.”

“Gideceğim.” Beni sırtüstü döndürüp, hâlâ sıcak ve ıslak
olan bacaklarımın arasına uzandı. “Ama henüz değil.”

Uyluklarımın arasında hareket ederken yumruklarımı göğsüne vurarak şakacı bir tavırla karşı koydum. İçime kaydıldıktan sonra ellerimi omuzlarımın üstünde sıkıştırdı.

Yüzüne bakıp sııttım ama artık oyun oynamıyordu. Üstümde hareket ederken gözleri karanlıkta için için yanıyordu. Gülümsemem kayboldu. Beni öpmeydi ama yüzü bana o kadar yakın duruyordu ki nefesini dudaklarımda hissediyordum. Topuklarımı kaslı bacaklarının arkasına bastırıp, parmaklarımı saçlarının arasına soktum. Bu gece ilk kez –belki de birlikte olduğumuzdan beri ilk defa– bunların hiçbirini oyun gibi gelmiyordu.

Derinliklerime gömülü olan vücudu oyun değildi. Aramızdaki bu yanııcı ateş değildi. Kalçası üstümde hareket ederken söylediği sözler bile değildi.

“Seni sevmiyorum.” Sesi alçak ve hassastı, aciliyetle zorlanıyordu. “Seni sevmiyorum.”

Sözlerine karşılık veremedi ağzını benimkine bastırdı.

Ardından hızla yataktan yuvarlanarak kotunu çekip giydi. “Yarın çalışmam gerekiyor. Pazar günü de kızları alacağım. Burarlarda olur musun?”

Son turun yoğunluğu beni tedirgin etse de olayları önemsizmiş gibi tutmaya çalıştım. “Eğer şanslıysan. Peki canavarı kapıya kadar geçirmek zorunda mıyım?”

“Hayır. Canavarlarla ilgili bir diğer iyi şey.” Tişörtünü başının üstünden geçirdi. “Kendimize yetebiliyoruz. Kapıyı kilitletim. Prensesimle başkasının uğraşmasına izin veremem.”

“Teşekkür ederim.”

Gelip başımdan öptü. “İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Alt katta kapının kapandığını duyduğumda arkama yaslanıp bir süre deniz yıldızı gibi uzandım. Kalbim beni korkutacak bir hızda atmaya devam ediyordu. Her atış *bunun* özel bir şey olduğunu, *bunun* farklı bir şey olduğunu, *bunun* aşk şarkılarının yazıldığı türden bir şey olduğunu söylüyordu.

İşte, *bu oydu*.

Birden fırladım.

“Hayır, değil,” dedim çabucak, yatağımın kenarına kayıp yataktan zıplayarak kalkarken. “Seni dinlemiyorum, kalp atışım. Bu o değil.”

Aceleyle banyoya girip yüzümü yıkarken kalp atışlarımı önce akan suda, sonra da elektrikli diş fırçamın vızıltısında boğdum. Odama geri dönüp, pijamamı giyerken yüksek ve detone bir sesle “Yankee Doodle” şarkısını söyledim çünkü aklıma aşkla ilgili olmayan sadece bu şarkı gelmişti.

Sonra yatağa atlayıp kafamı yastığın altına gömdüm.

Komodininde duran telefonum titreyince dik oturup telefona uzandım. Mesajı gördüğümde kahkaha atmaya başladım.

Dex: *Orada ne halılar dönüyor?*

Winnie: *Bu benim şarkı söyleme sesim.*

Dex: *Tanrım.*

Winnie: *Koro öğretmenlerim, konserlerde sadece ağzımı oynatmamı isterlerdi.*

Dex: *Onları suçladığımı söyleyemem. Bu akşamlik konser bitti mi, yoksa kulak tıkaçları takayım mı?*

Winnie: *Sanırım bitti. Bir istek parçan olmadığı sürece.*

Dex: *İsteğim, şarkı söylemeyi kesmen.*

Winnie: *Bitirdim.*

Dex: Tanrıya şükür. İyi geceler.

Kendi kendime gülerek alarmımı kurdum ve telefonumu tekrar şarja taktım. Kollarımı yastığıma dolayıp sıkıca sarılarak birkaç derin nefes alıp verdim.

Merhaba, kalbim. Ben beyin. Bu yolculuktaki kuralları hatırlatmak istiyorum.

Güvende kalmak için; ellerini, ayaklarını ve duygularını her zaman aracın içinde tutman gerekiyor. Kaybolan veya çalınan eşyaların sorumluluğunu kabul etmiyoruz. Acil durum anında lütfen en yakın çıkışı kullan.

Ancak kalbim dinlemeyi reddediyordu.

Pazar günü öğleden sonra ön kapım çaldı. Kapıyı açtığımda Hallie'yle Luna verandamda duruyordu. Kiliseye gitmiş gibi güzel kıyafetler giymişlerdi. Hallie'nin iki Fransız örgüsü de eşit ve kusursuzdu. Güzeldi ama Dex'in yaptığı yamuk at kuyruklarını daha çok beğeniyordum.

"Merhaba, kızlar! Nasılsınız?"

"İyiyiz." Luna ışıldayarak cevap vermişti. "Babam odamızı boyamış. Pembe ve mor."

"Duydum. Sevdiniz mi?"

"Evet!"

"Ama sana bundan daha güzel bir şey söylemeye geldik," dedi Hallie.

"Neymiş o?"

"Bir kedimiz olacak!" dedi Luna heyecanla. "Bugün kiliseden sonra sahiplendiren yere gidip seçtik."

“Yaşasın!” Ellerimi çııptım. “İçeri gelip bana kcdiden bahsedin. Babanız burada olduğunuzu biliyor mu?”

“Evet,” dedi Hallie. İkisi de mutfağa kadar beni takip ederek, ada tezgâhın taburelerine tırmanıp çıktılar. “Bize kapını çalabileceğimizi ama evde değilsen hemen geri dönmemiz gerektiğini söyledi.”

“Ona hızlıca mesaj atarım.” Telefonumu aldım, Dex’e kızların bende olduklarını haber veren bir mesaj gönderip kenara bıraktım. “Tamam, bana her şeyi anlatın.”

“Beyaz ayaklı, siyah bir kedi.” Luna coşkuyla anlatmaya başladı.

“Ve çok yumuşak,” diye ekledi Hallie. “Okşanmayı seviyor.”

“Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Eve ne zaman getirebiliyorsunuz?”

“Yarın okuldan sonra,” dedi Hallie. “Şimdi kıyafetlerimizi değiştirip evcil hayvan dükkânına giderek onun için mama, yatak ve oyuncaklar alacağız.”

“Ne isim vereceksiniz?” diye sordum.

Kızlar birbirlerine bakarken Hallie içini çekti. “Bu bir sorun.”

“Neden?”

“Babam kediyi biz seçtik diye adını onun koyacağını söyledi.”

Güldüm. “Ne koymak istiyormuş?”

“Seçeneklerimiz bunlar.” Hallie eteğinin cebinden bir kâğıt parçası çıkararak ciddiyetle okudu. “Steven Tyler, Freddie Mercury, Eddie Van Halen.”

Bir elimle ağzımı örttüm. “En çok hangisini sevdiniz?”

Hallie bana deliymişim gibi baktı. “Hiçbirini. Bunlar kedi isimleri değil. Bunlar erkek isimleri.”

“Ben Freddie’yi sevdim,” dedi Luna.

* Rock müzisyenleri isimleri. -ç.n.

“Ben de,” dedim. “Peki, ona Freddie Mirrcury deseniz, olmaz mı?”

Hallie anında neşelendi. “Bu mükemmel! Demek istediğim *mirrkemmel*.”

“Merhaba?” Sinekliğin arkasından Dex’in sesi geldi.

“Gelsene!” diye seslendim.

Kapının açılıp kapandığı duyulduktan bir an sonra mutfakta belirdi. O da kömür grisi pantolon ve açık mavi gömlekle kili- se için giyinmişti. Onu daha önce mavinin bu tonu içinde hiç görmemiştim, tenindeki duruşu hoşuma gitmişti. Bana gülümseyince kalp atışım hızlandı.

“Selam,” dedim. “Yeni kedinizin hikâyesini dinliyordum.”

“Ona Freddie Mirrcury adını vereceğiz,” dedi Luna. “Bu senin için uygun mu?”

Dex inleyerek, “Sanırım,” dedi.

“Bence iyi bir uzlaşma.” Omzunu okşadım.

“Winnie de bizimle evcil hayvan dükkânına gelebilir mi, babacığım?” diye sordu Hallie.

“Lütfen,” diye ekledi Luna, ellerini dua eder gibi çenesinin altında birleştirerek.

“Bu ona bağlı,” dedi Dex.

Onları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama gidemezdim. “Üzgünüm, kızlar. Emlakçım gelecek, bu yüzden evde kalmam gerekiyor.”

“Emlakçı ne?” diye sordu Luna.

“Dairemi satmama yardım edecek kişi.”

“Taşınıyor musun?” diye sordu Hallie, gözleri büyümüştü.

Haberi verdiğim için üzül müştüm. “Evet. Mecburum, artık Rhode Island’da yeni bir işim var.”

“Rhode Island nerede?” Luna bakışlarını benden babasına çevirdi. “Yakında mı?”

Dex başını iki yana salladı.

“O zaman seni bir daha göremeyecek miyiz?” Hallie ağlayacakmış gibi görünerek sormuştu. “Bir daha asla mı?”

“Tabii ki göreceksiniz. Ziyarete geleceğim.” Sesimin güven verici çıkması için çabaladım. “Sadece bundan sonra yan dairede yaşamıyor olacağım.”

“Peki burada kim yaşayacak?” diye sordu Luna, endişeli bir ifadeyle. “Ayrıca, Piglet’i de sahiplenecekler mi?”

“Piglet benimle gelecek.” Gülümseyerek konuştum. “Kaldı ki burada yaşayan yeni bir komşunuz olacak, belki birkaç çocuğu da vardır. Bu eğlenceli olur.”

İkna olmuş durmuyorlardı.

“Üzüldüm,” dedi Luna.

“Ben de,” diye ekledi Hallie. “Gitmeni istemiyorum.”

“Hey, dinleyin.” Dex, Luna’nın kulağıyla oynamak için uzanırken konuşmaya katıldı. “Neden ‘Yeni işin için tebrik ederiz, Winnie,’ demiyoruz?”

“Senin adına sevindik.” Luna’nın sesi kulağa mutlu olmak dışında her şey gibi geliyordu.

“Teşekkür ederim.” Şu an pek mutlu hissetmesem de gülümsedim. “Yan dairemde olmanızı özleyeceğim ama babanız haklı. Bağlantıyı koparmayız.”

“Benim iPad’imden e-posta atabiliriz, Luna,” dedi Hallie.

“Bu mükemmel.” Alışveriş listemi yazdığım not kâğıdına şahsi e-posta adresimi yazdım. “Buyurun. İstedığınız zaman bana e-posta atabilirsiniz.”

“Yarından önce gidecek misin?” Luna korkmuş gibiydi. “Freddie Mirrcury’yle tanışamayacaksın.”

“Hayır,” dedim gülerek. “Ekim ayına kadar gitmiyorum. Tam bir ay daha buradayım. Ayrıca, Freddie Mirrcury’yle tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Hadi, kızlar.” Dex çocukların taburelerinden inmelerini şeret etti. “Üstümüzü değiştirip evcil hayvan dükkânı kapandıktan gitmemiz lazım. Ayrıca, Winnie emlakçı gelmeden ortağı dağıtmamızı istemez.”

“Abartılacak bir şey değil,” dedim. “Sadece insanlara göstermeden önce tavsiyelerde bulunup fiyat belirlemede yardımcı olacak.”

“Umarım hızlıca satılır.” Kızları ön kapıya doğru yönlendirdi.

“Evet, umarım öyle olur.” Her ne kadar arkamda saklamak istesem de parmaklarımı çaprazlayıp havada tuttum. “Size evcil hayvan dükkânında iyi eğlenceler.”

Bana sarılmadan ya da her zamanki şakalaşmalarımızı yapmadan gitmesini izlemek garip gelmişti. Onlar gittikten sonra ev ekstra boş göründü.

Meydan boş kaldığında Piglet dolanarak ortaya çıkıp ayak bileklerimin etrafında dönmeye başladı. Miyavlayınca onu sevmek için diz çöktüm.

“Beni azarlama, tamam mı? Ben sadece her zamanki vedalarımızı sevdiğim için üzgünüm. Bana sarılmasını seviyorum. Öpücüklerini seviyorum. Bu birine âşık olmakla aynı şey değil.”

Ancak kaygan bir zemindi, Piglet de bunu biliyordu.

21. BÖLÜM

Dex

“Nerelerdeydin, adamım?” diye sordu Justin, bisikletin üstünde sertçe pedal çevirirken.

“Neyden bahsediyorsun?” Koşu bandının hızımı yavaşlattım. “Birkaç günde bir seni işte görüyorum.”

“İşçi Bayramı’ndan beri bize gelmedin. Neredeyse bir ay oldu.”

“Meşguldüm.”

“Kız arkadaşınla mı?”

“Benim kız arkadaşım yok.” Bakışlarımı doğruca ileride tutsam da bana tam olarak hangi bakışı attığını biliyordum.

“Tavsiyeme uyup özür dilediğin için işlerin iyi gittiğini düşünüyordum.”

“İşler gayet iyi. Sadece o benim kız arkadaşım değil.”

Gerçi, dışarıdan bakılınca insanların neden öyle düşündüklerini anlayabiliyordum. Çalışmadığım veya kızların bende olmadığı her gece görüşüyorduk. Kızlar bende olduğunda bile onları sıklıkla oje sürmeye veya kek pişirmeye davet ediyordu. Biz de ara sıra akşam yemeğine çağırıyorduk. Hafta sonu kızlar

hendeyse, sabahları hep birlikte annesinin pastanesine gidiyorduk. bir keresinde onlara mutfağı da gezdirmişti. Ben isteyken Freddie Mercury’i besliyordu, ben de ertesi gün teşekkür etmek için ya Frosty ya da maymun ekmeğı keki getiriyordum.

Kızlar etraftayken, ellerimize hâkim olmakta çok iyiydik.

Yalnız kaldığımız zamansa başka bir hikâyeydi.

Muhtemelen vücudunda öpmediğim bir santimi kalmamıştı. O da benim için aynı şeyi söyleyebilirdi. Çıplak olmadığımız zamanlarda bile onunla birlikte olmayı seviyordum. Bana ne kadar genç olduğunu hatırlatacak bir şey söylediğinde inleyerek karşılık veriyordum. Gençliğe özgü iyimserliğini, neşe dolu pozitifliğini takdir etmeye başlamıştım. Her şeyde ve herkeste en iyi tarafı görüyordu.

Tükenmeyen cinsel enerjisinden kesinlikle keyif alıyordum.

Bazen yanındayken çok iyi hissediyordum. Kendimi aramızdaki bu şeyin daha farklı olmasını dilerken buluyordum... ama o yolda ilerlememe izin vermiyordum.

Belki başka bir zamanda, başka bir yerde Winnie’yle daha fazlası olabilirdik ama bunu şu an düşünmek anlamsızdı.

Ekim’in biri olmuştu bile, bir haftaya gidecekti.

Geçtiğimiz hafta sonu üç günlüğüne Rhode Island’a gitmişti. Bu sırada bir dairenin kontratını imzalamış; patronuyla, iş arkadaşlarıyla buluşmuş ve yeni ofisini görmüştü. Otel, tahmin ettiği kadar çok sevmişti, yeni işi için fikirlerle dolup taşıyordu.

Gittiği o üç gün boyunca çocuklar bende değildi, işten de izinliydim. Tek yaptığım, kahrolası bir şekilde depresif takılıp ondan mesaj gelmiş mi diye telefonumu kontrol etmektir. Tamamen taşındığında nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

“Çocuklarımla meşguldüm,” dedim Justin’e. “Bir de antrenörlükle.”

“O nasıl gidiyor?”

“Gerçekten hoşuma gitti.” Hüzünle sııttım. “Bu ukala **genç** pisliklerin çoğu, sert olmanın kaç sınav çekebileceğine **bağı** olduğunu düşünüyor –ki onların yaşındayken ben de aynı **şeyi** düşünüyordum– ama öğreniyorlar.”

“Kızlar nasıl?”

“Süper. Artık kedimiz olduğu için kavga edecek daha çok nedenleri var: onu kim besleyecek, kimi daha çok seviyor, kimin yatağında yatmalı. Siyah Sharpie* kalemle birbirlerinin kol-larına kedinin resimlerini çizdiler. *Kedidövmesi*, öyle dediler.”

Justin, daha yavaş pedal çevirip, yüzündeki teri silerek gül-dü. “Kızları özledik. Daha fazla yabancılaşıma, tamam mı? Ha-yat kısa.”

Bu haftanın başında gelen telefonu düşünerek – muhtemelen onun da aklına gelmişti– sessizleştım. Birinci kattaki yatak oda-larında mahsur kalan iki çocuğun olduğu bir bina yangınıydı. Deniz komandosu olduğum günlerde hayati tehlike oluşturan durumlarda kalmıştım ama o gün, evin içinde önümüzü görme-den ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde emeklerken ettiğim kadar çok dua etmemiştim. Neyse ki çocukların ikisini de bir dolabın içinde saklanırken bulmuş ve çatı çökmeden onları çıkarabilmiş-tik. İyi olacaklardı ama ikisi de ağır yaralarla hastanedeydiler.

Normalde kızlar bende olmadıklarında okula gitmezdim an-cak ertesi gün vardiyadan sonra onları görme, sarılma ve sesle-rini duyma ihtiyacı hissederek çıkış saatinde gitmiştim. Naomi anlayışla karşılayıp o gün öğleden sonra kızlarla biraz vakit ge-çirmeme izin vermişti. Çocukları kurtardığım için beni tebrik etmiş, kızlara babalarıyla ne kadar gurur duymaları gerektiğini söyleyerek yaşlı gözlerle bana sarılmıştı.

* Bir keçeli kalem markası. –ç.n.

“Evet,” dedim. “Bree’yi ararım.”

“Neden yarın akşam bira içmek için gelmiyorsun? Çocuklar sende mi?”

“Çarşamba’ya kadar değiller.” Yarın cumartesiydi ama geceyi Winnie’yle geçirmek istiyordum.

Justin ne düşündüğümü tahmin etmişti. “Winnie’yi de getir. Kart falan oynarız.”

“Belki,” dedim tereddüt ederek.

“Hadi ama. Birkaç saatliğine siktiğimin pantolonunu üstünde tutabilirsin,” diye azarladı.

Koşu bandını yürüme hızına indirdim. “Düşünürüm. Bugün işteki son günü, hâlâ yapması gereken çok işi var.”

“Ne zaman gidiyor?”

“Perşembe.”

“Ah, vay canına! Bu kadar erken olduğunu fark etmemiştim.”

“Evet.” Sıradan bir durummuş gibi konuşmaya çalıştım. “Bir haftadan az.”

“Evi satıldı mı?”

“Henüz satılmadı. Hâlâ yan dairemde kalıyor.”

“Taşındığında uzaktan ilişki mi yaşayacaksınız?”

Ona çıldırmış olmalısın, dermiş gibi baktım. “Hayır.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü...” Makineyi kapatıp indim. “Naomi’yle aynı evde yaşarken bile ilişki yaşamakta iyi değildim, kaldı ki uzaktayken yaşayayım.”

“Ama sen-”

“Hayır.” Ses tonum netti. “Ensemde düşersen yarın akşam kart oynamak için benimle gelir mi diye ona sorabilirim.”

Ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Bitirdim.”

Winnie'nin evde sessiz bir akşam geçirmek isteyeceğini ummuştum ama kart oynamak için kız kardeşime gitme fikrine bayılmıştı. Götürmek için bir tür acılı sos da yapmıştı. "Kardeşinin fırınına kullanmamda bir sakınca yoktur, değil mi?" diye sordu arabada giderken.

"Sorun olmayacağına eminim."

"Peynir sertleşeceği için evdeyken ısıtmak istemedim."

"Sorun olmayacağına eminim," diye tekrar ettim.

Bana baktı. "İyi misin?"

Boynumun arkasını ovdum. "Üzgünüm, biraz bunaldım. Bu hafta pek iyi uyuyamadım."

"Bu akşam seni geç saate kadar ayakta tutmam." Uzanıp bacağını ovdu. "Sen istemediğin sürece."

Ona bakarak gülümsemeye çalıştım. "İşteki son günün nasıldı?"

"Gerçekten güzeldi. Benim için pasta falan yapmışlardı."

Söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Araba sürerken huzursuz hissetmeye devam ettim. Bre'e'nin evinin önüne geldiğimizde motoru durdurdum ama hemen çıkmadım.

"Sorun ne, Dex? Bir şeyin ters gittiğini anlayabiliyorum."

Direksiyona bakarak somurttum.

"Konuş benimle," diye yalvardı.

"Pazartesi günkü yangın beni fena etkiledi." Tüm gerçek bu değildi ama en azından bir kısmıydı.

Uzanıp elimi tuttu. "Eminim öyledir. Çocuklardan başka haber aldın mı?"

"Son duyduğumda hâlâ hastanedeydiler ama iyileşmeleri bekleniyor."

“İyi.” Gülümsedi. “Hepiniz kahramansınız. Herkes sizinle gurur duyuyor.”

“Kendimi kahraman gibi hissetmiyorum,” dedim. “Bir korkak gibi hissediyorum.”

“Neden?”

Derin bir nefes alıp içimi dökmeye devam ettim. “Kız kardeşime babamı ziyaretinin nasıl geçtiğini sormadım.”

“Ah.” Winnie yüz yüze gelmemiz için koltuğunda döndü. “Ziyaretin gerçekleştiğini fark etmemiştim.”

“Geçen haftaydı. Bu konuda bir şey söylemedim.”

Elimi tutup, sessiz kalmaya devam ederek bana ihtiyacım olduğunu bildiği alanı tanıdı.

“Nasıl gittiğini bilmek istemediğimi söylemiştim.”

“Peki fikrini değiştirdin mi?”

“Bilmiyorum. Bir yanım hem babam hem de ölmek üzere olduğu için sinirimi aşmam gerektiğini hissediyor ama diğer yanım, o kapının kapalı kalmasını istiyor.”

Winnie başını sallayıp ellerimize baktı. “Ben de annemle ilgili aynı hislerle boğuşuyorum. Gerçek annem yani, Carla. Ölüyor olduğundan değil tabii,” diye ekledi aceleyle. “Bu yüzden seninkiyle tamamen aynı değil ama bazen bize ulaşma girişimlerini görmezden geliyorum. Mesaj atmıyorum, günlerce hatta haftalarca telefonlarına geri dönmüyorum falan. Bunun için kendimi suçlu hissetmiştim çünkü annem olduğunu biliyorum. Elinden geleni yapıyor ama yine de acıtıyor. Beni etkilemesini istemesem de bazen etkiliyor.”

“Evet.”

“Onu cezalandırmak istiyorum ancak sanki ceza yiyen benmişim gibi hissediyorum.” Elimi sıktı. “Bu yüzden kapıyı kapalı tutmak istemeni anlıyorum.”

“Ölüm döşeğindeyken oğlunu görmek isteyen bir babanın dileğini reddeden boktan, kafayı yemiş biri olduğumu düşünmüyor musun?”

“Böyle söyleyince...”

Azıcık gülümsemeyi başardım. “Teşekkür ederim.”

“Dalga geçiyorum.” Elimi dudaklarına götürerek parmaklarımı öptü. “Hayır, senin boktan, kafayı yemiş biri olduğumu düşünmüyorum. Bence, iyi sebepler uğruna kendini ve sevdiğin insanları koruyorsun.”

Beni bu kadar iyi anlaması çılgıncaydı. Konuşmaya devam etmek istememe neden oluyordu. İçimi döküp, babam için üzülme istemediğim için onu görmeye korktuğumu itiraf etmek istedim. Onun için hiçbir şey hissetmek istemiyordum çünkü kontrol edemediğim şeyleri sevmiyordum. Buna Winnie’nin gitmesi, o olmadan kendimi kaybolmuş ve yalnız hissedecek olmam da dahildi.

Onu canımı acıtacak kadar özleyecek olmam. Yaşanmayacağından emin olduğum tek sikik şey bu değilmiş gibi gidip ona âşık olmam. Duygularımın kontrol edilemeyen bir yangın gibi çoğalıp, büyüyerek yayılması ve onları kontrol altına alamamış olmam.

Sertçe yutkundum. “İçeri girelim.”

Eğlenmeye çalışsam da akşam tam bir işkenceye dönüşmüştü. Winnie keyfini çıkarıyordu ki bu beni mutlu etmişti. O da cumartesi geceleri ailesiyle kart oynayarak büyümüştü. Kız kardeşimle çok iyi anlaşıyorlardı, sanki oldum olası arkadaşlarıymış gibiydi.

Birkaç kez Winnie'ye baktım. Göğsümdeki kalbim beni patlamakla tehdit ediyordu. Arada sırada, ona daha yakın olma arzumu tatmin etmek için uzanıp omzuna, bacağına veya koluna dokunmam gerekiyordu.

Onu tek başına yakalamak için sabırsızlanıyordum. Belki de bu akşam tüm geceyi benimle geçirirdi. Şimdiye kadar hep güneş doğmadan birbirimizin yataklarını terk etmiş, hiç birlikte uyanmamıştık. Bunu istiyordum.

Bunu lanet olası derecede çok istiyordum.

Bir kere oldu mu, her zaman isteyeceğimi biliyordum. Onunla birlikte olma açlığım doymayı reddediyordu, kendiliğinden beslenip büyümeye devam ediyordu.

Gecenin sonunda Justin kartları kaldırırken Bree tuvaleti kullanmak için izin istedi, ben de mutfığa kadar takip ettim.

"Bu çok eğlenceliydi," dedi bardakları lavaboya yerleştirirken. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette." Winnie'nin sesi kafamın içinde yankılanırken mutfığın kapısına yaslandım.

Onu cezalandırmak istiyorum ancak sanki ceza yiyen benmişim gibi hissediyorum.

Tam olarak ne demek istediğini biliyordum.

"Geçen hafta sonu babamı gördün mü?" dedim cesaretle.

"Evet."

"Nasıldı?"

"Zor." Bree kalan köfteleri plastik saklama kabına kaldırıyordu. "Ama gittiğim için memnunum."

Biramdan bir yudum aldım. "Aynı mı görünüyordu?"

"Hayır. Çelimsiz ve pörsümüş görünüyordu. Çok acı çekiyor."

Bir şey hissetmeyecektim. Hissedemezdim.

"Seni sordu."

Tekrar içkimi içtim. “Ne anlattın?”

“Sadece temel şeyleri: donanmayı bıraktığını, şimdi itfaiyeci olduğunu, çok güzel iki kızın olduğunu.” Saklama kabını buzdolabına koydu. “Bu kadarını anlattım ve hiç fotoğraf göstermedim.”

“İyi.” Duraksayıp devam ettim. “Onu tekrar görecek misin?”

“Gelecek hafta sonu.” Winnie’nin getirdiği sosun üstünü streç filmle kapladı. “Winnie harika biri. Keşke taşınıyor olmasaydı.”

Hiçbir şey söylemedim.

Omzunun üstünden bakarak, “Sen de öyle düşünmüyor musun?” diye sordu.

Aldırmıyormuşum gibi omuz silktim. Tekrar dengemi bulmaya çalışıyordum. “Kalması neye yarayacaktı ki?”

Gözlerini devirdi. “Bilmiyorum, Dex. Belki de sağlıklı, olgun bir ilişkinin keyfini çıkarırdın?”

“Hayır.” Biramın sonuna gelmişim. “İlişki yaşamakla ilgilenmiyorum. Ayrıca, benden çok daha iyisini hak ediyor.”

“Bu konuda seninle aynı fikirde olmak isterdim ama sana âşık olduğuna göre pek de önemli değil.”

“Bana âşık değil,” dedim aceleyle.

“Dex, sana gülümsemekten asla vazgeçmiyor. Dediğin her şeye gülüyor. Ayrıca, sen de ona dokunmadan duramıyorsun.” Bree, streç filmi çekmeceye koyarken başını salladı. “Senin için deli olduğu kadar sen de onun için çıldırıyorsun. İnkâr etme zahmetine girme.”

“Sonuçta gidiyor, bu yüzden bir önemi yok.”

“Michigan ve Rhode Island arasında ileri geri uçan uçak denenen şeyler var, biliyor musun?” Dönüp sırtını lavaboya yaslayarak kollarını kavuşturdu. “Muhtemelen duymuşsundur.”

“Muhtemelen sen de iki çocuğumu duymuşsundur.”

“Ne olmuş yani?”

“Yani canım istediğinde Rhode Island’a uçamam. Ayrıca iki işin olmasının yanı sıra, para içinde yüzmüyorum. Bu kadar fazla uçak biletini karşılayamam.”

“Bahaneler, bahaneler.” Başını salladı. “Neden seni mutlu ettiğini itiraf edemiyorsun?”

“Bunlar bahane değil, Bree,” dedim kızgınlıkla. “Ben zengin değilim. Kendi babamdan daha iyi biri olmaya çalışıyorum. Bu da çocuklarımın yanında olmam gerektiği anlamına geliyor.”

“Sen babam değilsin, Dex.” Bree de duygusallaşmaya başlamıştı. “Hiçbir zaman da olmadın.”

“Bunun için çabalamam gerekti!” Öfkem parladıkça vücut ısım da yükseldi. “Sahip olduğum tek babalık örneği oydu. Yaptığım her şey, kendimi onun gibi olmaktan uzaklaştırmak içindi.”

“Kesinlikle!” Başını sallayarak onayladı. “Babam gibi olmaktan hiç korkmadın. Annem gibi olmaktan korkuyordun. Hâlâ da korkuyorsun.”

“Ne?” diye parladım sinirle.

“Annemin onu sevmek şeklinden, onu sürekli kabul etmesinden nefret ettin. Onun ahmak ve zayıf olduğunu düşünüyordun.”

“Öyleydi!” diye bağırdım. “Devamlı hayatımıza girmesine, onu tekrar tekrar üzmesine –bizi üzmesine– izin verdi. Birini sevdiğin zaman böyle oluyor işte. Onlara, sana zarar vermeleri için fırsat sunuyorsun!”

“Buna savunmasız olmak denir, Dex. Bu da kötü bir şey değil. Bu sağlıklı! Sağlıklı olmayan, birini sevmekten korktuğun için duygularını içinde biriktirmek.”

“Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!” diye kükredim.

Avuçlarını kaldırıp sesini alçaltarak, “Tamam, tamam. Bağırmanı kes,” dedi.

Ancak duramıyordum, içimde sanki volkan patlıyor gibi hissediyordum. “Ayrıca, Winnie’yle işleri açıkça gayriciddi tutmaya karar verdiğimiz gerçeğinin yanı sıra, Naomi’yle ayrıldığımızda bunu bir daha asla yaşamayacağıma karar vermiştim.”

“Bütün ilişkiler kötü bitmez, Dex. Ayrıca ben sana evlenmekten bahsetmedim. Bu kadar iyiymen sahip olduklarımızı neden bir tarafa attığınızı anlamıyorum.”

“Sahip olduğumuz hiçbir şeyimiz yok, Bree!” diye bağırdım. “Bu sadece seks. O kadar. Seks. Bu yüzden lafları ağzıma tıkmayı ya da yaşamadığım duygular uydurmayı kes! O gittiğinde ilişkimiz de biter.”

Bree’nin gözleri genişledi ve dudaklarını ince bir çizgi olacak kadar birbirine bastırdı. Odağı omuzlarımın üzerine döndü. Arkamı dönmeden Winnie’nin orada durduğunu anlamıştım. Karnıma bir ağrı saplandı.

Gözlerimi kapattım, omuzlarımı düşürerek nefes verdim.

Arkamdan, narin ve incinmiş sesini duydum. “Şey, ben dışarıda bekleyeceğim. Her şey için teşekkür ederim, Bree.”

Gözlerimi açtığımda, kız kardeşimin elleriyle ağzını kapadığını gördüm. “Sence beni duymuş mudur?”

Başını salladı.

“Siktir!” Boş bira şişemi tezgâhın üstüne çarparak bıraktım. Keşke duvarda ya da daha iyisi aptal kafatasımda parçalayabilseydim.

“Hey.” Justin mutfak kapısında belirdi. “Winnie bir kasırga gibi fırladı gitti. Her şey yolunda mı?”

“Gitmem gerek.” Yanından omzumu çarparak geçip kapıya yöneldim.

22. BÖLÜM

Winnie

Ağlama, ağlama, ağlama.

Verandada hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için kendimi tutmaya çalışırken, ekim ayının ayazını birkaç derin nefes alarak soludum.

Nefessiz kalmış gibi hissediyordum.

Bu nasıl olmuştu? Bu sefer çok dikkatliydim! Beklentilerimi gerçekçi, duygularımı da kontrol altında tuttuğum sürece incinmeyeceğimden emindim.

Ancak bunu yapmadın, değil mi?

Kindar bir ses kafamın içinde konuştu.

Ne yapacağını söylemen önemli değil, önemli olan gidip ne yaptığını. Sen de gidip, başından beri seninle o şekilde ilgilenmediğini söyleyen, duygusallığa müsait olmayan bu adama âşık oldun.

Evet, söylediği sözler yüzünden o bir pislik. Sen de bir aptalsın. Sadece biriniz bu akşam ağlayarak uyuyacak.

Yanağımdan bir damla gözyaşı aktı, arkasından da devamı geldi. Arkamdaki kapı açılmıştı, ben de yanaklarımı silip karanlık olduğu için şükrettim.

“Gitmeye hazır mısınız?” Sesimin sakın çıkmasıyla gurur duydum.

“Evet.”

Arabaya yürüdük. Binmem için yolcu kapısını açarken dimdik bekledim. Ona değmemeye dikkat ederek içeri girdim ve kapıyı kendim kapattım.

Kaldırımdayken benden özür dileyip bir açıklama yapacağından endişelenmiştim ama arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında rahatladım. Bana üzgün olduğunu söylemesini duymak istemiyordum. Bu sefer olmazdı.

Eve dönüş yolu gergin ve sessizdi. Dalgalı sulardaki can kurtaran salıymış gibi koltuğumun kenarına tutundum. Arabayı garaja çektiğinde hızla kemerimi çözmeye çalıştım.

“Winnie, bekle.” Uzanıp bileğimi tuttu. “Henüz gitme.”

Bir elim kapı kulpunda donup kaldım.

“Özür dilemem gerekiyor.”

“Buna hiç gerek yok.”

“Evet, var. Söylediğim şeyleri demek istememiştim.”

“Bence benim *duymamı* istememiştin.”

Nefes verdi. “Bu doğru ama sözler ağzımdan yanlış şekilde çıktı. Aramızdaki sadece seks değil. Kız kardeşimin söylediği şeyler yüzünden dolmuştum, öfkeden kendimi kaybettim.”

“Sorun yok. Şimdi gidiyorum.”

Bileğime sıkıca tutundu. “Sorun var, Winnie. Çok boktan şeyler söyledim ve bunu suratıma vurmalsın.”

“İstediğin bu mu?” Elimi tutuşundan kurtarıp ona döndüm. “Seni bir daha görmek istemeyecek kadar sana sinirlenmemi mi istiyorsun? Karşılık olarak benim de boktan şeyler söylememi, duygularımı incittiğin gibi senin de canını acıtmamı mı istiyorsun?”

Çenesi kasıldı. “Evet.”

“Ne yazık ki bu benim yapacağım bir şey değil. Ben değer verdiğim insanlara böyle davranmam.”

Burun kemiğini sıkarak nefes verdi. “Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum.”

“Sen ilk değilsin, son da olmazsın. Yaşarım.”

Elini indirip bana baktı. “Winnie...” Sesi çatlamıştı.

“Dürüst olacağım, Dex.” Gözyaşlarına engel olamadığım için akmalarına izin verdim. “Planladığımızın bu olmadığım biliyorum. Sana âşık olmamak için çok uğraştım. İstemiyordum ama oldum.”

“Bunu söyleme,” diye yalvardı.

“Zorundayım. Belki bir aptalım ama korkak değilim. Seni seviyorum ve bunun bitmesini istemiyorum.”

“Ama gideceksin,” diye ağzından kaçırdı. “Senden gitmemi de isteyemem.”

“İsteyemez misin, yoksa istemez misin?”

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Yutkunarak, “Yapamam,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü olacağını söylediğimiz şey bu değildi. Ayrıca, hayallerinin peşinden gitmelisin.”

“Ama işler değişir,” diye ağladım. “Kaldı ki bir sürü hayalim var. Bunlardan biri de hayatımı paylaşacağım kişiyi bulmak. Denemeye hazırsan aramızdaki bu şeyi yürütebiliriz. Gitmek zorunda kalmam.”

Başını salladı. “Böylesi daha iyi, Winnie. Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma.”

“Birbirimize karşı hislerimiz varsa böyle olmak zorunda değil ki! Bu bir şey ifade etmiyor mu?” Derin, titrek bir nefes alarak kendimi cesur olmak için zorladım. “Bana karşı hislerin var mı?”

Doğruca karşıya baktı. Çenesi seğirdi.

“Başlangıçta ne söylediğimizi biliyorum ama uzun zaman-
dır veda sözlerimizi söylediğini duymadım. Hâlâ doğru mu?”

Cevap vermeden önce bir ömür geçmiş gibi geldi. Tekrar
konuştuğunda sesi farklı geliyordu.

“Hâlâ doğru,” dedi inatla. Tamamen boş bir ifadeyle bana
baktı. “Seni sevmiyorum.”

Gözlerimi yumdum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ısıttı.

“Hoşça kal, Dex.” Hıçkırığımı yutarak arabadan çıktım.
Hızla garajı geçerek ön kapımdan içeri girdim.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz yüzümü ellerime gömüp,
haykırarak gözyaşlarına boğuldum. Vücudum incinme ve aşı-
ğılanmayla parçalanıyordu. Gözyaşlarım kuruyana kadar ağla-
dım, ardından yukarı çıkıp makyajımdan kalanları silerek yata-
ğa girdim.

Üzüntünün barajı tekrar doldurması uzun sürmemişti. Tah-
min ettiğim gibi ağlayarak uykuya daldım.

Bu tamamen kendi hatamdı.

Ertesi gün pazardı. Akşam yemeği için ailemin evine gitmem
gerekirdi ama içimden gelmemişti. Yüzüm şişmiş, gözlerim kan
çanağıydı. Bir enkaz gibi görünme sebepimi kimseye açıklaya-
cak hâlde değildim. Ayrıca, toparlamam gereken eşyalar vardı.
Nakliye kamyonu çarşamba günü burada olacaktı. Ben de per-
şembe günü Rhode Island’a gidecektim.

Evim henüz satılmamıştı. Emlakçım mobilyayla daha güzel
görüneceğini söylese de geride hiçbir şey bırakmak istemiyor-
dum. Buraya geri dönmek zorunda kalmazsam temiz bir başlan-
gıç yaptığımı hissederdim.

Annemi arayıp bu akşam yemeğe gelemeyeceğim için özür diledim. Tıkalı burnumun sebebini ortalıkta dolanan, var olmayan bir soğuk algınlığına, yemeğe gitmeyişimi de taşınmama attım.

“Yemeği merak etme,” dedi. “Ama tatlım, iyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim,” dedim umursamazca. “Sadece tükendim.”

“Sana yiyecek bir şey getireyim.”

“Hayır, anne, bunu yapmak zorunda değilsin. Burada yemeğim var.” Hiç iştahım olmadan buzdolabıma baktım.

“Yediğinden emin ol. Ayrıca iyi bir uyku çek.”

“Tamam.”

Telefonu kapattıktan sonra kendimi çok yalnız hissedip Ellie’yi aradım. “Selam. Buraya gelebilir misin?”

“Elbette. Sorun ne?”

“Dün gece Dex’le aramızdakileri bitirdik, bir arkadaşaya ihtiyacım var,” dedim bir hıçkırık boğazımda düğümlenerek.

“Hemen geliyorum.”

Biraz sonra *Taco** ve *Tekila*’yla belirdi. “Pekâlâ, ne oldu?” diye sordu bize birer *shot*** doldururken.

“Tam olarak olmasını istemediğim şey,” dedim acınacak hâlde. *Tacoların* paketlerini açarken Bree’nin evinde duyduklarımı ve garajdaki son konuşmamızı anlattım.

“Of.” Bana bir *shot* uzattı. “Üzgünüm, Win.”

“Kendimden başka suçlayacağım kimse yok.” *Shot*’ı kafama diktim. Boğazımdan aşağı yanarak inerken yüzümü buruşturdum. “Şey... belki bir de senden başka.”

O da içkisini içerek irkildi. “Ben mi? Sana o adama âşık

* Bir Meksika yemeği. –ç.n.

** İçkinin bir kerede içilecek miktarda doldurulmuş hâli. –ç.n.

olmanı söylemedim. Sadece onu birkaç kez becermenin sorun olmayacağını söyledim.”

“Şimdiye kadar beni tanımış olmalıydın. Birine karşı hisler beslemeden onu beceremeyeceğimi bilmen gerekirdi.”

İçini çekti. “Böyle bir eğilimin var.”

“Çok utanç vericiydi, Ell.” Tabureye çöküp başımı ellerimin arasına aldım. “Onu sevdiğimi söyledim.”

“Tabii ki söyledin.”

Ona bir göz attım. “Alay etme. Bu sefer gerçekten farklı olduğunu düşünmüştüm. O kadar mı salağım?”

Ellie birer *shot* daha doldururken iç çekti. “Salak değilsin, Win. Sadece insanları kolayca sevebiliyorsun. Sen böyle birisin.”

“Galiba.” İkinci *shot*’ıma baktım. “Kendimi, hiçbir yere çıkmayan o merdivenli resimdeymişim gibi hissediyorum. Yukarı çıktığımı sanıyorum ama bir bakmışım ki dipteyim. Çıkamıyorum.”

“Biliyorum, bebeğim. Çok üzgünüm. Günün birinde seni hak eden bir adama âşık olacaksın.”

“Ah, Tanrım.” Telaş içinde ona baktım. “Şimdi sana o şeyi borçluyum, değil mi?”

“Belki bu seferlik sana ikinci bir şans veririm diye düşünüyordum.” Omuz silkti. “Bu adamı becermen için seni teşvik ettiğimi düşününce.”

“Teşekkür ederim. Bu aşağılanmanın ağırlığını eklemekten de yeterince kötü hissediyorum.”

“Sadece ikinci bir şans elde ediyorsun. Eğer Rhode Island’da Bay Doğru’yla Noel’den önce tanışırsan, benimsin.” *Shot* bardağını kaldırdı.

Kendiminkiyle tokuşturdum. “Anlaştık.”

İkinci *shot*’ı birlikte içip kadehleri bıraktık.

“Şimdi biraz *taco* yiyelim ve seni yeni hayat maceran için

toparlayalım,” dedi gülümseyerek. “Her ne kadar, beni Gian-ni Lupo`yla başa çıkmama yardım etmek için yalnız bıraka-cağından dolayı seni asla affetmeyecek olsam da hâlâ arkada-şımsın. Senin adına heyecanlıyım. Önünde güzel şeyler var, Win. Hissedebiliyorum.”

“Teşekkür ederim.” Ben de yanımda olduğu için minnettar-lıkla gülümsedim. “Erkekler konusunda berbat bir zevkim ola-bilir ama arkadaş zevkim kusursuz.”

Ellie eşyalarımı toplamama yardım ederken beni güldürerek ve aklımı Dex'ten almak için elinden geleni yaparak gece ya-rısına kadar kaldı. Onu bu yüzden çok seviyordum. Gittiğinde ona sıkıca sarıldım. Yatağında yalnız uzanırken tek yapabildi-ğim, duvarın diğer tarafındaki Dex'i düşünmektir. Benim kadar mutsuz mu, yoksa benden kurtulduğu için rahatlamış mı diye merak ediyordum.

Onun için eğlenceli bir meze miydim? Gerçek duygularını kilit altında tutabilmiş miydi? Tüm tatlı jestlerini, mükemmel öpücüklerini, sıcak, güven verici kucaklamalarını tamamen başka bir şeyle karıştırmış olabilir miydim? Bu, abarttığım aşk zincirindeki son halka mıydı?

Kendimi buna inandıramıyordum.

Dex'e hissettiklerim gerçektir. Birlikte yaşadıklarımız güzeldi.

Yürütebilseydik ne olabileceğimizi her zaman merak edecektim.

23. BÖLÜM

Dex

Cumartesi gecesi zar zor uyumuş, pazar günü de kiliseyi as-
mıştım. Kızları kilisede görmekten ne kadar hoşlansam da yap-
tıklarımın sonra yüzlerine bakabilirmişim gibi gelmemişti.
Her düşündüğümde midem bulanıyordu.

Onun yerine, bütün günü dairemde bir suçlu gibi saklanarak
geçirdim. Zaten tam olarak öyle hissediyordum.

Affedilemez bir şey yapmıştım. Değerli bir şey çalmış, güzel
bir şeye zarar vermişim.

Gerçeği hak eden birine yalan söylemişim.

Biliyordu, kafamdaki inatçı ses bana karşı geldi.

*Baştan beri nasıl olması gerektiğini biliyordu. Gerçekte na-
sıl hissettiğim önemli değil. O kelimeleri duymak ona ne kazan-
dıracaktı ki?*

Onu seviyordum elbette ama bu istikrarlı veya güvenilir tür-
de bir sevgi değildi. Bu tür bir sevgi sağlam bir ilişki değildi.
Güçlü hissettirse de sadece bir yanılsamaydı. Aşkın yaptığı, gü-
cünü emmek ve iyi kararlar verme yeteneğini elinden almaktı.

Âşık olduktan sonra kendi davranışlarından bile emin ola-

mazdın. Donanma komandosu nişancısı olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da en gergin durumlarda ani kararlar almak için zihnime güvenmek zorunda olduğumdu, şüphe ve kararsızlık için zamanım yoktu. Bu hayatta kalma meselesiydi.

İkimizi birden kurtarmıştım.

Burada kalsa bile ikimizin de ilişkimizi yoluna koymamıza imkân yoktu. Çok gençti. Önünde birçok şey vardı: evlilik, çocuklar ve siktiğimin yirmili yaşları. Her şeyin mümkün görüldüğü, hayallerinin hâlâ canlı olduğu hayatın o evresinden çok uzaktaydım. Ayrıca, benim zaten çocuklarım vardı. Artık odaklanmam gereken onları yetiştirmekti.

Winnie hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu ama artık bitmişti.

Duvarın arkasında acı çektiğini düşünmek beni öldürürse de güçlü kaldım.

Bir gün bana teşekkür edecekti.

Pazartesi öğleden sonra, antrenörlük dersleri için spor salonuna gittim. Seans sırada gerektiğinden fazla bağırıp onları beş kat daha fazla çalıştırdım. Genelde antrenmandan sonra bana teşekkür ederlerdi ya da kalıp biraz sohbet ederlerdi ama bugün her biri bitirir bitirmez kaçmıştı.

Onları suçladığımdan değildi.

Eve giderken, Justin'le Bree'nin evine uğramayı düşündüm. Onlarla cumartesi gecesinden beri konuşmamıştım ve ayrılığı yeniden ele almak istemiyordum. Hâlâ çok tazeydi.

Bağırdığım için kız kardeşime özür borçlu olduğumu biliyordum. Dileyecektim de. Sadece şu an hazır değildim. Birini sevmekten korktuğumla ilgili bütün o saçmalıklarla üstüme gelirse yine kendimi kaybederdim.

Eve geldiğimde duş alıp kendime yemek hazırladım ~~ama~~ iştahım yoktu. Kanepede uzanmış televizyon izlerken, ~~Freddie~~ Mırrcury'nin benimle oturması için uğraştım ama reddetti.

“Sana ne yaptım ki?” dedim bana götünü dönüp, kuyruğunu havaya dikerek uzaklaştığında.

Sehpanın üstündeki telefonuma baktım, Winnie'yi arayarak nasıl hissettiğini sorma fikri milyonuncu kez aklımı çeliyordu. Benden nefret ediyor muydu? Benimle bir daha konuşmadan şehri terk eder miydi? Düşüncesi bile kalbimin dibe vurmasına sebep oldu.

Belki ona kısa mesaj gönderebilirdim. Bir arkadaş gibi hatı-
rını sorardım. İyi olup olmadığını kontrol ederdim.

Kelimeler aklımla parmaklarım arasında sıkışıp kaldı, yapamadım.

Mesaj atmak yerine iyi geceler dilemek için kızları aradım. Luna hâlâ duştaydı, bu yüzden Hallie'yle birkaç dakika sohbet ettim. “Başka hikâyeler yazıyor musun?” diye sordum.

“Hâlâ canavar ve prensesle ilgili olan üstünde çalışıyorum.”

“Ah.” Kalbim yalpaladı. “Peki, anlat bakalım, ne oluyor?”

“Prensес çok cesurdu ve canavarı bulmak için ormana girdi. Onun mağarasını buldu.”

“Nereye bakacağını nasıl biliyordu?”

“Horlama sesini takip etti.”

Neredeyse gülümsüyordum. “Devam et.”

“Böylece canavara seslendi ve o da kendisini uyandırdı diye ekstra huysuzlandı ama prensesin kedisi Tigger'm ağacın tepesine kaçmasıyla ilgili hikâyesini dinledi.”

“Yardım etmeyi kabul etti mi?”

“Hayır.”

“Neden ama?” Canavar hâlimin bile pislik olmasından dolayı kaşlarımı çatmıştım.

“Çünkü canavarın bir sırrı vardı ve prensesin bilmesini istemiyordu.”

“Peki sırrı neymiş?”

“Yükseklikten korkuyormuş.”

“*Canavar* mı yükseklikten korkuyormuş?”

“Evet. Bu yüzden kediyi kurtarmak için ağaca çıkmayacak. Ona gerçek sebebi de söyleyemediği için homurdanarak onu rahat bırakmasını söyledi.”

“En azından bu konuda kendini kötü hissediyor muymuş?”

“Evet çünkü eve doğru koşarken ağladığını duyabiliyordu ama yükseklik korkusunun üstesinden gelecek kadar da kötü hissetmiyordu. Çok inatçı bir canavar.”

“Belli.” Kanepeden kalkıp sürgülü kapıya doğru yürüdüm. Temiz havaya ihtiyacım olduğunu hissederek verandaya çıktım. “Peki sonra ne oldu? Kedi ölüyor mu? Canavar korkusunu yenip prensese yardım mı ediyor?”

“Henüz bilmiyorum. Buraya kadar gelebildim.”

Winnie’nin verandasına doğru baktım, tanıştığımız gece onu öptüğümü düşündüm. Ona çekilmişim, hâlâ da öyleydim. Şimdi o dudakları bir daha asla kendi dudaklarımda hissedemeyecektim. “Nasıl bittiğini bana haber ver.”

“Veririm. Freddie Mercury’le konuşabilir miyim?”

Somurtarak, “Hayır,” dedim.

“Nedenmiş?”

“Kaba davrandı.”

“Ne yaptı?”

“Beni görmezden geliyor.”

Güldü. “Sadece biz orada olduğumuz zamanları seviyor. Luna’yla konuşmak ister misin?”

“Evet. Seni seviyorum. İyi geceler.”

“Ben de seni seviyorum, babacığım. İyi geceler.”

Birkaç saniye sonra telefonda Luna’nın sesi geldi. “Babacığım?”

“Evet.”

“Winnie henüz gitmedi, değil mi?”

Zorla yutkundum. “Sanmıyorum.”

“Tamam, iyi çünkü ona veda hediyesi vermek istiyoruz. Dükkânda *mırrkemm*el bir şey gördük,” dedi kıkırdayarak. “Onu almak için bizi götürür müsün?”

“Evet.” Gözlerimi kapattım, Winnie’yi özlemenin sızısı şimdiden kemiklerime işlemiştir. “Çarşamba günü sizi aldığımızda gideriz. Perşembe günü gideceğinden oldukça eminim.”

“Tamam.”

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra iyi geceler diledik. Havanın kararmasını izleyerek bir süre daha dışarıda kaldım.

Eğer bu şeyi bitirmeseydim, muhtemelen şu an Winnie’yle birlikte olacaktık. Belki toplanmasına yardım ederdim. Belki benim evimde yemek yerdik. Belki yatakta, o gitmeden önceki son dakikalarımızı değerlendirirdik.

Bunu düşünmek vücudumu ısıtıyor, kapısım çalmak için baştan çıkarıyordu. Özür dilemek için. Ona gerçeği söylemek için. Sadece onu koruduğumdan yalan söylediğimi anlamasını sağlamak için.

Ne de olsa birini sevdiğimde yaptığım şey buydu. Onları korurdum.

Sonunda, kendimi bunları yapmaya ikna edemeyerek tek başıma içeri döndüm.

Justin ve ben salı günü aynı anda işe gelip, arabalarımızı yan yana park ettik. Araçlarımızdan çıkar çıkmaz elimi havaya kaldırıp teslim oldum. “Biliyorum, biliyorum. Bree’den özür dileyeceğim.”

Başını salladı. “İyi.”

“Benden nefret mi ediyor?”

“Hayır. Sadece kötü hissediyor. Seni çileden çıkaracak şeyler söylediğini, onunla bir daha konuşmayacağını düşünüyor.”

“Beni çileden çıkardığı doğru ama sadece ne söyleyeceğini iyi bildiği içindi.”

“Kız kardeşler bu konuda iyidir.” İstasyona doğru yürümeye başladık. “Peki Winnie’yle ne oldu?”

“Bitirdik.”

“Birlikte verilmiş bir karar mı?”

Kaşlarımı çattım. “Pek değil. Kafasmda uzak mesafeli ilişkiyi yürütebileceğimizle ilgili düşünceler vardı.”

“Ee, sen gerçekten de bunu istemiyor musun?”

“Hayır, Justin! Onun siktiğimin liseli erkek arkadaşı değilim. Üniversiteye gitmiyor, başka bir eyalete taşınıyor. Orada bir işe girdi.”

“Belki de kalmasını istediğini bilmediği içindi.”

“Ondan kalmasını istememin hiçbir olanağı yoktu.”

Justin binaya vardığımızda, “Nedenmiş?” diye sordu. “Ben Bree’ye onunla evleneceğimi ikinci randevumuzda söylemiştim.”

“Siz farklısınız.” Camdaki yansımama bakarak, kapıyı açmadan önünde duraksadım. “İlişkimiz sürmezdi. Benim için çok genç. Hayatın tamamen farklı evrelerindemiz. Evlilik ve aile olayını yaptım bile. Üstelik batırdım. Şimdi de elimden geldiğince en iyi bekâr baba olmaya çalışıyorum, hayatımda başka bir şeye yer yok.”

“Tamam.”

“İsteddiği gibi bir geleceği sunamazken, sırf benimle olması için hayalindeki işi bırakmasını istemek haksızlık olurdu.”

“Tamam.”

“Korktuğum için değildi.”

Tereddütle, “Peki,” dedi.

“Kız kardeşim ne söylerse söylesin, korktuğum için değil. Güçlü olduğum için.”

Eniştem sessiz kaldı.

Camdaki yansıma baka bakıp durdum. “Ona âşık değilim. Hayatımda olmasına ihtiyacım yok. Onsuz da gayet iyi olacağım.” Yutkundum. “Zamanla.”

“Tamam, kardeşim.” Justin elini omzuma koydu. “Belki de içeri gidip tuvalet falan ovalasan iyi olur. Aklını uzaklaştırır.”

Kapının kulpunu tutup, çekerek açtım.

Hallie hediyelik eşya dükkânındaki raftan bir kahve kupası aldı. “Gördün mü, baba? Çok tatlı, değil mi?”

Tatlıydı. Üstünde kalın Freddie Mercury bıyıklı, dar pantolon ve sarı ceket giymiş, bir patisi yukarıda, diğerinde de mikrofona standı tutan kedi karikatürü vardı. Çizimin altında *Don't stop meow** yazıyordu. Gülememiştim bile. “Evet.”

“Bizi unutmaması için,” dedi Luna, heyecanla zıplayıp raflardaki eşyalara çarparak. “Her gün kupasını kullandığında bizi hatırlayabilir.”

Boğazımı temizledim. “Bayılacaktır. Hadi, siz bir şeyleri kırmadan gidelim.”

* Freddie Mercury'nin solisti olduğu, Queen grubunun, *Don't stop me now* (Beni şimdi durdurma) şarkısına atıfta bulunuyor. –ç.n.

Kupanın parasını ödedikten sonra dükkândan çıkıp arabaya doğru caddeden aşağı yürüdük. Kaldırımdaki kuru yaprakların üzerinde sürüklediğim ayaklarım, ağırlaşp yavaşlamıştı. Bütün sabah bir nakliye kamyonu Winnie'nin araç yolunda park hâlinde durmuştu. Tüm mobilyalarının kamyonun içine taşınmasını izlerken lanet olası derecede mutsuzdum.

"Eve gittiğimizde bunu Winnie'ye götürebilir miyiz, babacığım?" diye sordu Luna, kahverengi ve sarı yaprakların üstünde topuğunu sürterken.

"Eğer evdeyse."

"Umarım evdedir!" Hallie arabaya doğru aceleyle yürüdü ve kapı kulpunu çekiştirmeye başladı. "Acele edelim."

Siteye geldiğimizde Winnie'nin garaj kapısının açık olduğunu gördük. Bagajına bavul yerleştiriyordu.

Onu gördüğümde kalbim tekleyerek göğsümde çarptı. Neredeyse başka bir araca yandan sürüp geçecektim. Gözlerimi ondan alamıyordum. Kot pantolonla, yumuşak ve rahat görünen kabarık, beyaz bir kazak giymişti. Saçını tepeden kuş yuvası gibi toplamıştı. Kollarımı ona dolayıp sıkıca tutmak, suratımı boynuna gömüp gitmemesi için yalvarmak istiyordum. Gözlerimi ondan kopararak arabayı kendi garajımıza çekip durdurdum. Derin bir nefes aldım.

"Hediyeyi şimdi verebilir miyiz, babacığım?" Hallie keme-rini çıkarmaya başlamıştı bile.

"Sanırım." Kendimi toparlayarak Luna'ya arabadan çıkması için yardım ettim. Hediyelik eşya dükkânından aldıkları poşeti kapıp arabadan koşarak çıktılar.

Yavaşça arka koltuktan çantalarını aldım. Koridora bırakıp garajdan dışarı çıktım. Winnie'nin araç yolundan geçerken coşkuyla şaşırmış bir cıyıklama sesi –Winnie'nin sesi– ve çocuksu kahkahalar duydum.

“Aman Tanrım, bayıldım.” Kupaya bakarken Winnie’nin bütün yüzü ışıldamıştı. “Çok teşekkür ederim.”

İkisine de sarılırken onları izledim. Kıskanmıştım ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Hallie’nin omzunun üstünden yaklaştığını fark ettiğinde suratı anında değişip gülümsemesi soldu.

“Selam, Dex,” dedi soğukkanlılıkla, kupayı tekrar torbaya koyarken.

“Selam, Win.” Ellerimi ceplerime soktum. “Hediyeni beğendin mi?”

“Bayıldım.” Tekrar gülümsemeden önce kızlara baktı ve torbayı göğsünde tuttu.

“Her gün kullanacağıma söz veriyorum. Ayrıca uğradığınız için çok mutlu oldum çünkü benim de sizin için bir hediyem var.”

Hallie ve Luna heyecanla birbirlerine baktılar. “Öyle mi?”

“Evet. İçeri gelmek ister misiniz?”

Bana baktılar. “Gidebilir miyiz, babacığım?” diye sordu Hallie.

“Elbette. Burada bekleyebilirim.”

Winnie bakışlarıyla buluştu, çok dikkatli ve nötrdü. “Sen de gelebilirsin.” Omuz silkti. “Eğer istersen.”

Buz gibi tavırları beni sinirlendiriyordu. Onu omuzlarından tutup beni tekrar sevene kadar öpmek istedim ama bunun yerine başımı sallayıp, garajdan dairesine girerlerken onları takip ettim.

Ev neredeyse tamamen boşaltılmıştı.

“Eşyalarının hepsi gitmiş!” dedi Luna.

“Evet, nakliyeciler adamlar bu sabah gelip hepsini yüklediler.” Winnie’nin sesi biraz hüzünlü geliyordu.

“Piglet nerede?” diye sordu Hallie, telaşlanmıştı.

“Buralarda,” dedi Winnie gülümseyerek. “Tüm bu kargaşadan ötürü bütün gün kilerde saklandı. Yabancılarla nasıldır, bilirsiniz.”

“Ama biz yabancı değiliz,” dedi Luna inatla. “Biz arkadaşız.”

“Belki de ondan rica ederseniz ortaya çıkar.”

Luna kilere doğru gidip dizlerinin üstüne çöktü. Bu sırada Hallie etrafa bakmaya devam ediyordu. “Yatağın hâlâ burada mı?”

“Hayır. Rhode Island’a doğru yola çıktı.” Kederli bir şekilde gülümsedi. “Bu akşam ailemin evinde kalmak zorundayım.”

“Bizim evimizde yatabilirsin,” diye önerdi Hallie. “Babam kanepede yatabilir. Aşağıdayken horladığını bile duymayabilirsin.”

Winnie’yle birbirimize baktık. Aramızdan sıcak bir kıvılcım geçtiğini hayal mi etmişim?

“Teşekkür ederim,” dedi Winnie. “Ama eski odamda daha rahat ederim. Burada son gecem olduğu için ailem benimle olmak istiyor.”

Ben de onunla son bir gece daha birlikte olmak istiyordum. Hatta o kadar çok istiyordum ki dilimi damağıma itmek zorunda kalmıştım, yoksa bunu sesli dile getirecektim.

Luna Piglet’i kucaklayarak kilerden çıktı. “Onu kucaklama izin verdi,” dedi yumuşak bir sesle.

“Aferin.” Winnie Luna’ya gülümsedi. “Artık seni tanıyor.”

“Sence bizi özler mi?”

“Kesinlikle. Bu yüzden bana e-posta atmayı unutmayın, tamam mı? Mesajlarınızı sesli okurum. Ayrıca fotoğraflar da atın, böylece ona gösterebilirim.” Winnie tezgâha gidip iki torba aldı. “Alın bakalım. İkinize de birer hediye var.”

Hallie koşarak gidince Winnie ona torbalardan birini verdi.

Luna nazikçe Piglet'i ayaklarının üzerine indirdikten sonra hevesle diğerine uzandı.

"Aaaaah!" Hallie torbadan canlı mavi renkli bir oje çıkardı, yanında bir çift pofuduk lila çorap ve kapağında kedi olan bir defter de vardı. "Teşekkür ederim!"

"Hem ayak parmaklarını göstermek istediğin hem de sıcak tutmak istediğin zaman için," dedi Winnie gülümseyerek. "Diğeri de hikâyelerini yazman için."

Luna elini kendi torbasına soktu. Şeker pembesi bir oje, pofuduk beyaz çoraplar ve bir kutu prensesli yara bandı çıkardı. "Teşekkür ederim! Artık babamın sıkıcı kahverengi bantlarından takmak zorunda değilim."

"Ayrıca biterse," dedi Winnie. "Bana haber ver. Sana bir kutu daha gönderirim."

Luna kollarını Winnie'nin beline doladı, Hallie de onu taklit etti. Winnie dengesini kaybederek gülüp kızları kucakladı. Onlardan üç metre uzakta durmuş, kollarını göğsümde kavuşturmuş hâlde kendime acıyordum.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," dedi Hallie.

"Bence de," diye ekledi Luna. "Gitmen gerektiğinden emin misin?"

Winnie'nin gözleri bir anlığına kapandı. "Eminim."

"Ama bizi unutma, tamam mı?"

"Unutmam." Winnie onları bırakarak derin bir nefes aldı. "Gitsem iyi olur. Piglet'i annemin evine bırakmam gerekiyor. Akşam yemeğinde bir arkadaşım ile buluşacağım."

"Hadi, kızlar." Winnie'nin garajına çıkan kapıdan geçmelerini işaret ettim. "Eve gidin. Winnie'yle biraz konuşmak istiyorum."

Neyse ki tartışmadılar. Yeni ojelerinden bahsederken arkalarından kapıyı kapatarak dışarı çıktılar.

Bacaklarını çaprazlayıp kollarını beline dolamış, elleri de kazağının uzun kolları içinde saklanmış hâlde, mutfakta benden uzak tarafta durdu. O dikkatli, soğukkanlı ifadesi gitmiş yerine gözyaşlarıyla parlayan gözler ve titreyen bir alt dudak gelmişti. İçgüdülerimin onu kucaklama isteğiyle bir adım ileri attım.

Bir elini ileri uzattı. “Yapma. Lütfen. Bu noktadan sonra beni incitmeden söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Şimdiden utanç verici derecede, çok çirkin bir ağlamanın otuz saniye uzağındayım.”

“Tanrım, Winnie.” Haklı olduğu için yenilgiye uğramıştım. Onu incitmeden söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, göğsüm çökerek durdum. “Bu berbat. Aramızdakileri bu şekilde bırakmak istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum ama hissettiklerime engel olamıyorum, aynı senin *hissetmemene* engel olamadığın gibi.”

“Ama ya... ya sadece *hissettiklerimizle* ilgili değilse?” Çaresizce, ona bir adım daha yaklaştım. “Ya istediğimiz şeyler çok farklıysa?”

Başını salladı. “Anlamıyorum.”

“Çok gençsin, Winnie. Çok genç ve çok güzelsin. Önünde kocaman bir hayat var. Bütün bu şeyleri istiyorsun. Hepsini hak ediyorsun da: hayalindeki işi, kendini tamamen sana adayabilecek birini.” Aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzünü ellerimin arasına aldım, gözlerim yanıyordu. “O kişi olmayı ne kadar dilersem de olamam. Ne hissediyor olursam olayım, yapamam.”

“*Yapmazsın.*” Gözyaşları kirpiklerine tutundu.

Sertçe yutkunarak başımı salladım.

Kollarımı itti. “O zaman burada ne *yapıyorsun?*”

“Bilmiyorum.” Gözlerimi kapadım. “Sanırım, en azından arkadaş olarak vedalaşabileceğimizi ummuştum.”

Yanağından bir damla gözyaşı kaydığında silmedi. “Arkadaşın olmadan önce daha fazla zamana ihtiyacım var.”

Anlayışla başımı salladım.

“Kendine iyi bak, Dex.”

“Sen de.” Sesim neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı. Kendimi uzaklaşmaya zorlayarak kapıya gittim. Sırtım ona dönükken tereddüt ederek sertçe yutkundum. “Sana yalan söyledim.”

“Ne?”

“Bana hislerimi sorduğunda seni sevmediğimi söylerken yalan söylemiştim.”

Aniden nefes aldığını duydum, buraya kadardı.

Kapıyı itip açtım ve dışarı çıktım.

24. BÖLÜM

Winnie

“Korkunçtu.” Abelard’ın mutfağındaki ada tezgâhta otururken burnumu nemli bir mendile sümkürdüm. “Keşke hiç gelmeseydi. Tüm günü ağlamadan geçirmiştım, şimdiyse durduramıyorum.”

“Neden onu içeri aldın ki?” Ellie tavadaki sandviçlerimizi çevirdi. Bana gurme ızgarada peynirli tostlarından yapması için yalvarmıştım. Rahatlatıcı bir şey yemeye ihtiyacım vardı.

“Sana söyledim, çocuklarla gelmişti.” Mendilimi çöpe atıp tezgâhın üstündeki kutudan bir tane daha aldım. “Bana hediye verdiler. Benim de onlara hediyem vardı. Ne yapsaydım, onu araç yolunda mı bekletseydim?”

“Evet.” Ellie tavanın altındaki gazı kısıtı ve iki kadeh şarap doldurdu.

“Yapamadım. Aynı anda hem üzgün hem de ateşli görünüyordu.”

Ellie şarabından bir yudum alıp beni inceledi. “Sence hisleri hakkında gerçeği mi söylüyordu?”

“Bilmiyorum.” Bir kere daha burnumu sümkürdüm ve men-

dili çöpe attım. “Ama öncesinde söylediğinin yalan olduğunu itiraf etmesinin sebebi ne olabilir ki? Sadece benim aklımı karıştırmak mı?”

“Hayır.” Bir süreliğine düşündü. “Bu şekilde bombayı üstüne atıp kaçması biraz bencilce duruyor.”

“Asıl niyetinin bu olduğunu sanmıyorum.” Sandalyeme geri dönüp üstüne oturdum. “Herhâlde bana sadece arkadaş olup olamayacağımızı sormak istedi ve olaylar... kızıştı.”

“Çünkü âşık olduğun biriyle arkadaş olmak her zaman işe yarar.” Ellie sandviçleri kontrol ederek gazı söndürdü.

“Tam olarak bana âşık olduğunu söylemedi.”

“Anlattıklarına bakılırsa, gayet açıkça belirtmiş.” Ellie sandviçlerimizi spatulayla tavadan alıp ahşap kesme tahtasının üstüne yerleştirdi. “Seni seviyor ama seni seven adam olmayı kaldırabileceğini düşünmüyor. Bu çok berbat ama açıkça belli.”

“Evet.” Burnumu çektim. “Bu yeni bir durum, değil mi? Beni *sevmediği* için değil de *sevdiği* için ayrılan bir adam.”

“Bu senin suçun değil,” dedi sadakatle. “Bu müsait olmayan pislik tipler, insanın sinirine dokunmayı gerçekten biliyorlar.”

“Sanırım.” Sandalyemde kıpırdandım. “Ama o adamlardan çok farklıydı. Bencil bir hödük değildi. Elbisemi dikti, saçımı taradı, benim için yemek pişirdi –berbattı ama denedi– çok korumacı, cesur, iyi bir baba olmakta kararlı... özünde bir pislik değil, Ellie. Olmadığını biliyorum.”

Beni omzunun üzerinden süzdü. “Ondan tekrar hoşlanmam için aklımı çelme. Ondan hoşlanmak istemiyorum.”

Dudağımı ısırdım. “Yanan bir binadan çocukları kurtardı.”

“Lanet olsun, Winnie.” Ellie tezgâhtaki bloktan büyük bir bıçak çıkararak sandviçleri ikiye böldü. Kalın dilimli pastırmaların üzerinden beyaz peynir akıyordu.

Kırılmış kalbime rağmen ağzım sulanmıştı. “Bu hangi çeşit?”

“Bu viskili, şeftali reçelli, pastırmalı ve Brie peynirli.” Parmaklarını yaladı. “Ve oldukça iyi. O yanan evlerden çocukları kurtaran ateşli bekâr babaları sana unutturacak.”

“Ve dikiş diken.”

“Ve dikiş diken.” Ellie her bir sandviçi yanında sirke soslu, yeşil salatalı tabaklara koydu.

“Ve kedi sahiplenene.”

Tabaklardan birini önüme koyarken sırttı. “Ve kedi sahiplenene.”

“Ve sihirli ellerle, kocaman aletiyle sana her seferinde birçok orgazm veren.”

Ellie başını salladı. “Beni öldürüyorsun.”

“Özür dilerim, bunu da eklemeliydim.” Sandviçimi aldım. “Çok lezzetli görünüyor, her şeyi daha iyi yapacak. Dexter da kimmiş?”

İkimize de biraz daha şarap doldururken gülüyordu. “Yani, sana birçok orgazm vermeyebilir ama çok iyi bir sandviç.”

Akşam yemeğinden sonra Ellie arabama kadar beni geçirdi ve sarılarak vedalaştı. “İki haftaya görüşürüz,” dedi. “O zamana kadar seni delice özleyeceğim.”

“Ben de öyle. Yemek için teşekkür ederim. Her zaman daha iyi hissetmemi sağladığın için de.”

“Elbette.” Beni bırakarak kollarını göğsünde kavuşturdu. “İyi olacak mısın?”

Boğazım düğümlenmediği için sevinerek başımı salladım. “Evet. Ailem var, sen varsın, kedim var, beni bekleyen yeni bir işim var. Daha ne isteyebilirim ki?”

“Her şeyi isteyebilirsin,” dedi şiddetle. “Kesinlikle hak ediyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Gülümseyip gökyüzüne baktım, **serin** sonbahar havasını içime çektim. “Bunu hatırlamaya çalışırım.”

“Win, merak ediyorum da... Dex senden bu işi kabul **etme**meni, taşınmamanı isteseydi kalır mıydın?”

“Doğruyu söylemek gerekirse, bilmiyorum.” Bir an **düşün**düm. “Bana karşı böyle büyük ve çılgınca bir şeyi isteyecek **ka**dar güçlü duygular beslediğini bilmek güzel olurdu.” Güldüm. “Böyle sevilme istiyorum, büyük ve çılgınca. Çünkü ben öyle seviyorum.”

Başını salladı. “Biliyorum. Dikkatli sür, tamam mı? Ayrıca bana sürekli mesaj at.”

“Atarım. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Bana bir öpücük yolladı. Ardından ben de uzaklaştım.

Ertesi sabah erkenden ailemin evinden ayrıldım. Onlara veda edip öperek ve kırık kalbimi geride bırakmaya kararlı, yeni hayatıma doğru yola çıktım.

25. BÖLÜM

Dex

Beni, bok atma muhabbetinden önce katır kutur sesler uyandırmıştı.

Daldan dala atlayıp duran Freddie Mırrcury’i kurtarmak için bir ağaca tırmanmaya çalıştığım rüyanın pusuyla poşetin hışırtısımlı, ardından da çiğneme seslerini duydum. Bu küçük mankafalar kahvaltı niyetine cips mi yiyorlardı?

“Babamın kulak memeleri çok komik. Sence de öyle, değil mi?” Katır, kutur, katır, kutur.

“Nasıl komik?” diye sordu Luna.

“Bilmiyorum.” Hallie ağzına bir şey atıp dolu ağzıyla konuşmaya çalıştı. “Sadece çok büyük ve *memeli*.”

Luna kıkırdadı. “Evet.”

Biraz daha paket hışırtısı. Yine katırtı kuturtu. Eğer yanılmıyorsam göğsüme dökülenler yediklerinin kırıntılarıyla.

“Hallie, gördün mü, ne yaptın? Babamın göğüs kıllarının üstüne Cheetos* döktün.”

Birinin üstüme üflediğini hissettim. “Artık gittiler.”

* Bir cips markası. —ç.n.

“Hayır. Birazını kaçırdın. Orada işte, turuncu. Gördün mü?”

“Dikkat et, Luna. Dökeceksin.”

O an göbeğimde soğuk bir *şapırtı* hissettim.

Gözlerimi açtığımda karın kaslarımın üstünde mor bir leke gördüm. “Lanet olası, bu da ne?”

“Tostumdan akan reçel.” Luna öne eğilip bir karınca yiyen gibi şapırdatarak reçeli yaladı. “Özür dilerim.”

“Tanrım.” Bir paket Cheetos tutan Hallie’ye baktım. Parmakları parlak turuncuyla kaplıydı. “Bu senin kahvaltın mı oluyor?”

Omuz silkti. “Açtım.”

“Kız kardeşin tost hazırlamış. En azından kahvaltılık *gevrek* hazırlayamaz mıydın?”

“O *tost hazırlamadı*, bir dilim ekmeğin üzerine üzüm reçeli döktü.”

“Kızartma makinasını kullanmaya korktum.” Luna dolu ağızıyla onayladı.

Başımı tekrar yastığa attım. “Saat kaç?”

“Yediyi geçiyor. Winnie’den e-postamız var, duymak ister misin?”

Hayır, istemiyordum. Adını duymak bile zor geliyordu. Gideli on gün olmuştu ve her dakikası aklımdaydı. Onu her düşündüğümde göğsüm ağrıyordu. Aramak için bin kere telefonumu elime almıştım ama sesini duymak, ona duyduğum özlemin azalmasını sağlamayacaktı. Mesaj atmayı düşündüm fakat ben-cilce geldi. Benden zaman istemişti, ben de ona bunu vermek istiyordum.

Ayrıca çılgınca bir şey söylemeyeceğime dair kendime güvenmiyordum.

Ben bir geri zekâlıyım. Geri dön. Seni seviyorum. Benimle kal.

Umutsuzca ondan haber almak istiyordum. İyi miydi? Yeni dairesi nasıldı? Yeni işi nasıldı? Sevmiş miydi? Evi özlemiş miydi? Beni özlemiş miydi? Onu yumuşak, beyaz kazağının içinde her düşündüğümde daha da çok özliyordum. Onu bir daha kollarımın arasına alamamam mümkün müydü?

“Tabii, okuyabilir misin?” diye sordum.

Hallie *iPad*’ini almaya gitti. Luna da yapışkanlı ellerini geceliğinin üstüne sildi. “Tezgâhın üstüne biraz reçel döktüm,” dedi. “Biraz da yere.”

“Süper.”

“Freddie Mercury de üstüne bastı.”

Kaşlarımı çattım. “Daha da güzel.”

Hallie, Cheetos yerine *iPad*’ini taşıyarak geri döndü. “Sevgili Hallie ve Luna,” diye okumaya başladı. “E-postanızı ve gönderdiğiniz fotoğrafları aldığımı çok mutlu oldum. Tırnaklarımızı boyamada iyi bir iş çıkarmışsınız! Sizinle kuaförcülük oynamayı özledim. Yeni işim beni çok meşgul ediyor. Her gün bir sürü yeni insanla tanışıyorum. Piglet de sizi çok özliyor. Yeni evimize daha alışamadı, sanırım taşındığımız için bana kızgın. Her ne kadar yan komşularım sizin kadar eğlenceli olmasa da burası çok güzel. Ziyaret için ne zaman eve döneceğimi sormuşsunuz, cevabım gelecek hafta sonu. Cloverleigh Çiftlikleri’ndeki bir organizasyon için cumadan pazara kadar orada olacağım. Annenizle mi, yoksa babanızla mı olacağınızı bilemiyorum. Bana haber verin, belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Ondan sonra, bir daha ne zaman geri gelirim bilmiyorum. En kısa zamanda tekrar yazın ve daha çok fotoğraf gönderin. İşte size benden bir fotoğraf. Sevgiler, Winnie.”

“Size bir fotoğraf mı gönderdi?” diye sordum, umutsuzca yüzünü görmek istiyordum.

“Evet.” Hallie bana ekranı gösterdiğinde Winnie’nin **derin mavi gözlerinin, yumuşak gülümsemesinin ve pembe yanaklarının görüntüsüyle** kalbim tekledi. Fotoğrafta olmaktan benim fotoğrafa bakarken olduğum kadar mutlu görünen Piglet’i tutuyordu. Golf topu büyüklüğünde bir şey boğazıma sıkıştı.

“Gelecek hafta sonu neredeyiz, babacığım?” diye sordu Luna. “Onu görebilir miyiz?”

“Ah...” Düşünmem gerekiyordu. “Annenizin düğünü var.”

“Ama o cumartesi,” dedi Hallie. “Onu cuma günü buraya geldiğinde göremez miyiz? Ya da düğünden sonraki gün, pazar günü?”

“Belki.” Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. “Ben... ona mesaj atıp ne zaman geldiğini öğrenirim. Ayrıca, annenizle de düğün programını konuşmam gerekiyor.”

“Tamam. Kahvaltıya gidebilir miyiz artık?”

“Gidebiliriz.” Hiçbir yere gitmek istemiyordum. Sadece yatakta kalıp, fotoğrafına bakarak kendime acımak istiyordum.

“Winnie’nin pastanesine gidebilir miyiz?”

“Başka bir yere gidemez miyiz?”

“Hayır, orası cumartesi sabahları en sevdiğimiz yer.” Luna kıkırdadı. “Göğüs kıllarının üstünde hâlâ Cheetos kırıntıları var.”

Çenemi indirerek en iyi huysuz baba ifademi takındım. “Gidip hazırlanın, geceliğini de çamaşır sepetine at. Her yerinde reçel var.”

“Winnie’ye şimdi mesaj atıp hafta sonunu sorabilir misin?” diye rica etti Hallie.

“Hayır.” Ona tam olarak ne diyeceğimi düşünmem gerekiyordu. “Önce annenizle konuşmak istiyorum. Bunu da sizi bıraktığımda yapacağım. Şimdi gidip giyinin.”

O öğleden sonra, kızlara araç yolunda veda etmek için sarılmamın ardından, Naomi'ye bir dakikası olup olmadığını sordum.

“Elbette.” Kızlara dağınık odalarını temizlemeleriyle ilgili talimatlar verip eve gönderdi, kolları bağlı bir şekilde dönüp bana baktı. “Ne oldu?”

“Önümüzdeki hafta sonu Winnie şehre gelecek. Kızlar da onu görebilmeye vakitleri var mı bilmek istiyorlar.”

Naomi iç çekti. “Gelecek hafta sonu düğün yüzünden çok meşgul olacağız.”

“Biliyorum. Onlara olamayacağını söylerim.”

“Hayır, hayır, bunu yapma. Sürekli Winnie hakkında konuşuyorlar. Ziyaretini kaçırlırlarsa çok üzülürler.” Serin ekim rüzgârı saçlarını alnına savurduğunda kulağının arkasına sıkıştırdı. “Burada ne kadar kalacakmış?”

“Cumadan pazara kadar.”

“Seninle mi kalacak?”

Soru çok saçmaymış gibi bir ifade takındım. “Hayır! Nerede kalacağına dair hiçbir fikrim yok. Neden benimle kalıyor olsun ki?”

“Sakin ol.” Naomi ellerini havaya kaldırdı. “Kızların durumunuzdan bahsetme şekli yüzünden arkadaştan öte olabileceğinizi düşünmüştüm.”

“Değiliz. Şehre beni görmek için gelmiyor.”

Eski karım beni dikkatle inceledi. “Ama onu önemsiyorsun.”

Gözlerimi kapatıp çenemi sıktım. “Yapma, Naomi.”

“Dex, hadi ama. Sinirlenme. İki yıldır ayrıyız, kızlar hiçbir zaman bir kadın arkadaştan bahsetmediler. Winnie geldikten sonraysa Winnie şöyle, Winnie böyleden başka bir şey söylemediler. Sürekli etrafınızda olduğu çok belliydi.”

“Öyleydi,” diye itiraf ettim.

“Sorun değil. Sonsuza kadar yalnız kalmanı bekliyor falan değilim. Ayrıca, benim Bryce’la olan ilişkiyi her zaman kabullendin.”

“Benim sonsuza kadar yalnız kalmam, Winnie’yle bir ilişki yaşamamdan daha olası.”

“Neden?”

Ona sert sert baktım. “Neden önemsiyorsun ki?”

“Çünkü *seni* önemsiyorum, Dex.” Göğsümü parmağıyla dürttü. “Belki buna inanmakta zorlanıyorsun ama gerçekten mutlu olmanı istiyorum. İlişkimizin yürümediği bir gerçek. Kurtarmak için de yeterince çabaladığını düşünmüyorum ama buna kabiliyetin olmadığından dolayı diye düşünmüyorum. Beni her zaman çileden çıkartan da buydu. Birine iyi bir eş *olabilirsin*, eğer ona kalbini açarsan.”

Elimle çenemi okşadım. “Bunun benim olayım olmadığını herkesten iyi bilmen gerekir.”

“Ah, inan bana, biliyorum,” diye iç çekti. “Belki de biz yanlış bir eşleşmeydik. Belki de hiçbir zaman dışarıda bırakılma hissini üstümden atamazdım. Belki de ikimizin duygusal sorunları, birbirimize ihtiyacımız olan şeyi vermeye engeldi. Ayrıca, ben de mutsuz olmaya razı olmayacaktım, Dex. Bu yüzden senden gitmeni istedim.”

“Biliyorum.”

Sesi yumuşadı. “Üstelik, sen de bana karşı çıkmadın.”

Başımı salladım.

“O zaman incinmiştim ama ayrı olmamızın daha iyi olduğunu zamanla kabul ettim. Şimdi de bana ihtiyacım olan şeyi verecek birini buldum.”

“Senin adına sevindim,” dedim ve ciddiydim.

Gülümsedi. “Teşekkür ederim ve hafta sonu için bir şeyler ayarlarız. Kızlara cuma günü provada ihtiyacım var, cumartesi de düğün var. Annemden onları saat onda eve götürmesini isteyecektim. Yorgun olurlar.”

“Onları düğünden ben alabilir miyim?”

“Bana uyar. Saat on buçuk gibi yat kulübünün lobisinde buluşalım mı?”

Başım la onayladım. “Pazartesi günü çalışıyorum. Pazar akşamüstü kızları sana getiririm.”

“Tamam. Kendi hafta sonunda kızların benimle kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu hafta izinli günlerinden birinde, fazladan bir gece kalmalarını istersen söylemen yeter. Ayarlayabiliriz.”

Bir an düşündüm. “Pazartesi ve çarşamba günleri antrenörlük seanslarım var ama salı günü olur.”

Gülümsedi. “Mükemmel. Onları okuldan senin alacağını söylerim. O gün diş hekiminde randevuları var. Sanırım biri dördü on gece ve diğeri dört kırkta.”

Telefonumu çıkarıp randevuları girdim. “Tamamdır. Orada olacaklar.”

“İyi.” Duraksadı. “Bunun hakkında bir şey söylemeyecektim ama geçen gün kız kardeşinle karşılaştım. Bana babandan bahsetti. Bu... bu zor olmalı. Üzgünüm.”

Hâlâ Bree’yle konuşmadığım için kendimi suçlu hissederek başımdaki şapkayı düzelttim. “Evet. Teşekkür ederim.”

“Onu göreceğ misin?”

“Sanmıyorum.”

Başım salladı. “Anlıyorum.”

“Sence çok mu acımasızca davranıyorum?” diye sordum. Naomi liseden beri ve annemin rahatsızlığı boyunca yanımdaydı, bu yüzden geçmiş i biliyordu.

Omuzlarını kaldırarak nefes verdi. “Bence senin doğru ve yanlışla ilgili güçlü bir sağduyun var. Her zaman babanın çizginin hangi tarafında olduğunu biliyordun. Aynı zamanda, geçmişten gelen acı verici şeyleri geride bırakmanın ona tutunmaktan daha iyi hissettirdiğini de biliyorum.”

“Evet.” Gitmek için sabırsızlanarak anahtarları elime aldım. “Hâlâ düşünüyorum.”

“İyi şanslar. Dex...” Elini koluma koydu. “İşler duygusallaşmaya başlayınca ilk içgüdünün kendini kapatmak olduğunu biliyorum ama Bree’yi dışlama. Senin için endişeleniyor.”

Haklı olduğunu bilmeme rağmen sinirden kaskatı kesildim. “Biliyorum. Onunla konuşurum.”

Yirmi dakika sonra, Bree’nin kapısını çaldım. Justin omzunda Prescott’u taşıyarak kapıyı açtı. “Artık kapı mı çalışıyorsun?”

“Hoş karşılanacağım konusunda emin değildim.” Çenemi ovdu. “En son geldiğimde, biraz şey... bağrıışmalar olmuştu.”

Omzunu silkti. “Aileler bazen bağırır. Gelsene.”

Evleri çok lezzetli kokuyordu, bir şey bana çocukluğumu hatırlattı. Oturma odasında birkaç dakika yeğenim Peter’la oynadım, sonra Prescott’u Justin’dan alıp ileri uzattığım kollarımın arasında tuttum. “Selam, dostum.” Agulayıp bana gülümsedi.

“Güzel, senden hoşlanıyor.” Justin kanepeye oturdu. “Neden onu biraz kucağında gezdirmiyorsun? Her oturduğumda çığlık atıyor.”

“Ben hallederim.” Aslında bebekleri tutmayı severdim. Çok küçük ama aynı zamanda tombullardı, kolumun kıvrımına tam sığıyorlardı. Üstelik asla gevezelik etmezlerdi.

Prescott’u yan tarafıma yerleştirdim ve mutfağa girdim.

Bree ocaktaki mantarı karıştırarak bana baktı. “Sesini duyduğumu sandım. Akşam yemeği için mi buradasın?”

“Eğer davetliysen.”

“Tabii ki davetlisin. Annemin stroganoff” tarifini yapıyorum.”

“Bu, o mu?” Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim.

“Mmm. Stroganoff yemeyeli yıllar oldu.”

Tavanın altını kapatarak sotelenmiş mantarları büyük mavi bir tencerenin içine aldı. “Çok sık yapmıyorum ama bugün canım istedi. Bir süredir annemi düşünüp duruyorum.”

Prescott yaygara çıkarmaya başlayınca omzumun üstüne alıp sırtını okşadım. “Babamı tekrar gördün mü?”

Başka bir tencereyi suyla doldurmaya başladı. “Evet. Geçen pazar görmüştüm. Tekrar haftaya cumartesi göreceğim, bugünden bir hafta sonra.”

“O nasıl?”

Tencereyi ocağa yerleştirirken omuz silkti. “Hasta. Ziyaretler uzun sürmüyor ama geçen sefer Justin’le çocukları da götürdüm.”

“Hiç bahsetmedi.”

“Sana söylememesini rica ettim.” Suyun altındaki gazı açtı. “Bu seni sinirlendiriyor.”

Derin bir nefes aldım. “Bunun için üzgünüm. Geçen geldiğimde çileden çıkmıştım.”

“Öyleydin,” diye kabul etti. “Ama seni o şekilde kışkırtmam gerekirdi. Hassas bir konu olduğunu biliyorum.”

“Hangi konu? Babam mı? Winnie mi?”

“İkisi de.” Benimle yüz yüze gelmek için dönüp bir elini kalçasına koydu. “O gitti mi?”

Prescott’un sırtını ovalayarak başını kokladım, bebek şampuanı gibi kokuyordu. “Evet.”

* Et soteden yapılan, mantarlı, soğanlı, soslu bir Rus yemeği. -ç.n.

“Siz...” Kelime bulmakta güçlük çekiyordu. “Arkadaş mısınız?”

“Tam olarak değil. Söylediğim şey için özür diledim ama benden zaman istedi.”

Bree başını salladı. “Bu anlaşılabilir. Gerçekten incinmiş olmalı.”

“İncinmişti.” Midemde yine bir boşluk hissettim. “Söylediğim şeylerin gerçek olmadığını söyledim.”

“Gerçek neymiş?”

“Gerçek, senin dediğine daha yakın.”

Gafil avlanmıştı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Hangi kısmı?”

Prescott’un başının yan tarafını öptüm. “Hepsi, sanırım. Winnie’ye karşı kabul etmek istediğimden fazlasını hissetmem. Annem, babamı sürekli geri aldığı için ondan nefret etmem. Başka insanlar için savunmasız hissetmeyi sevmemem.”

Kız kardeşim afallamıştı. “Bunları senden duyacağımı hayatta düşünmezdim.”

“Evet, şey... inatçıyım.”

“O zaman şimdi ne olacak?”

“Şimdi mi? Hiçbir şey. O gitti artık.” Şimdilik, yakın zamanda ziyarete geleceğinden bahsetmemeye karar verdim.

“Ona karşı nasıl hissettiğinden bahsetmediğin için gitti. Eminim, bilseydi o işi kabul etmeyi tekrar düşünürdü.”

“Biliyor,” dedim.

Bree’nin kaşları havaya kalktı. “Gitmeden önce onu sevdiğini söyledin mi?”

Tereddüt ettim. “Bir nevi. Evet.”

“Ne dedi?”

“Hiçbir şey.”

Gözleri merakla bakıyordu. “Ona, onu sevdiğini söyledin ve o *hiçbir şey* demedi mi?”

“Ona cevap verecek fırsat vermedim,” diye itiraf ettim. “Hemen arkasından çıkıp gittim.”

Bree avuç içlerini alnına dayadı. “Neden?”

“Çünkü yapacak bir şey yok,” dedim, dikkatlice ses tonuma hâkim olarak. Bir bebeği tutuyor olmak kesinlikle yardımcı oluyordu.

“Ama Dex, onu *seviyorsun*. Onunla olmak istemiyor musun?”

“Eğer burada olsaydı, belki ama sadece altı hafta birbirimizi tanıdıktan sonra ondan gitmemesini isteyemezdim. Bu çılgınlık olurdu.”

Bree iki elini de beline koydu. “Justin, ikinci randevumuzda-”

“Evet, biliyorum. Sana, seninle evleneceğini söyledi. Bu da çılgıncaydı.”

“Ama gerçektir. Bak bize.”

“Winnie’yle ben farklıyız. *Hiç kimseyle* evlenmek istemiyorum. Ayrıca, daha fazla çocuk da istemiyorum.”

“Evet, daha fazla çocuğunun olmasının senin için ne kadar berbat bir şey olabileceğini görebiliyorum.” Prescott’ı gösterdi “Bebeklerden nefret ettiğin çok belli.”

Somurttum. “Bak, korkularıyla yüzleştim, tamam mı? Ona nasıl hissettiğimden bahsettim. Çok genç olması, başka bir yerde işe girmesi kötü olsa da aksi durumda da asla yürümezdi. Şimdiyse gitti ve onsuz gayet iyi olacağım.”

Arkasını dönüp, ocağın üstünde kaynayan suya dikkatini vererek içini çekti. Bir paket *noodle* alarak, parçalayıp açtı ve içine attı. “Tamam, Dex. Öyle diyorsan.”

“Öyle.”

“Çünkü iyi görünmüyorsun. Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun.”

“Sana iyi *olacağım* dedim, onu özlemeyi kestiğim an.”

Başını salladı ama hiçbir şey demedi.

“Ne?”

“Hiçbir şey. Kavga etmek istemiyorum.”

“Ama...”

“Ama hâlâ muhteşem olabilecek bir şeyi geri teptiğini düşünüyorum çünkü reddedilme riskini göze alamıyorsun. Bunu düşünmek de beni üzüyor. Yine de başka bir şey demeyeceğim çünkü aramızda gariplik olmasından nefret ediyorum. Zaten bu son iki hafta yeterince garipti.” Burnunu çekti. “Sahip olduğum tek kardeş sensin. Her zaman bana destek oldun. Umarım, benim de sana her zaman destek olacağımı biliyorsundur.”

Duygulanarak sertçe yutkundum. Bu annemin bize söylediği bir şeydi, eğer birini seviyorsan onlara destek olurdun. Her zaman. “Teşekkür ederim.”

O akşam elimdeki telefona bakarak yatakta uzandım. Üç kere Winnie’ye mesaj yazmaya çalıştım, neticede yazdığım her kelimeyi sildim.

Sonunda kızların hatırı için kendimi yazmaya zorladım.

Dex: Selam. Umarım iyisindir. Kızlar bana attığın e-postayı okudular. Newport’ta her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor. Gelecek hafta sonu şehre geldiğinde seni görmek istiyorlar. Ne var ki Naomi’nin düğünü de o hafta sonu. Bu yüzden cuma ve cumartesi olamaz. Pazar günü sen geri dönmeden önce görüşebilir miyiz? Belki kiliseden sonra annenin pastanesinde görüşebiliriz, olur mu? Baskı yok. Bana haber verir misin?

YANGIN

Yüzlerce kez okuduktan sonra her kelimeden iyice tiksindim. Ne hissettiğim hakkında hiçbir şey söylemiyordu: Onu ne kadar özlediğimi, eve organizasyonun yanı sıra *beni* görmek için gelmesini ne kadar çok istediğimi. Belki benimle kalırdı, tüm hafta sonu baş başa olurduk. İki gece yatağında yatardı. Birlikte uyanırdık, onun yanında hiç uyanmamıştım.

Kızgınlıkla, göndere basıp telefonumu şarja taktım. Sonra lambayı kapatarak yan yatıp pikeyi omuzlarıma kadar çektim.

Acıması. Sinirli. Yalnız.

26. BÖLÜM

Winnie

Dex'ten mesaj geldiğinde yeni dairemde kanepede oturmuş, The Alexander için sosyal medya içerikleri üstünde çalışıyordum.

Nefesimi tutarak, üç kere baştan sona okudum.

Gözlerimi kapatıp nefes verdim. Göz kapaklarımın arkasında yaşlar birikiyordu ki bu beni hem şaşırtmış hem de sinir etmişti. Her şey çok iyi giderken neden beni hâlâ üzecek gücü olsundu ki?

Yeni işime bayılıyordum, tüm çalışma arkadaşlarımı seviyordum, özellikle Sandra'yı. Ellili yaşlardaydı, yeni dul kalmıştı. Hayatında yeni bir sayfa açmak için buraya Manhattan'dan taşınmıştı. Çocukları üniversitedeydi. Tek başına yaşıyordu, bu yüzden bazı akşamlar geç saate kadar birlikte çalışır, çalışırken de akşam yemeği yerdik. Bir arkadaş değil de gittikçe akıl hocası gibi oluyordu. Çalışma etiğine, tarzına ve metanetine hayrandım.

The Alexander çok güzeldi. Bahçelere bakan, bana ait özel bir ofisim vardı. Yeni dairem küçüktü, sadece bir yatak odasıyla banyosu vardı. İşe yakındı, plajdan çok uzak da değildi, Newport şehir merkezine yürüyerek birkaç dakikada gidebiliyordum.

Ne yazık ki ev gibi hissettirmiyordu.

Kendime biraz zaman tanımam gerektiğini söylemiştim, hem zaten geleli daha on gün olmuştu. Sadece içten içe buraya *ait olamayacağımı* hissetmekten endişeleniyordum. Ellie'yle şarap tadım yemeğimiz hakkında sürekli bağlantıdaydık. Bu da kendimi Cloverleigh Çiftlikleri'ne buraya karşı hissettiğimden daha yakın hissetmeme neden oluyordu.

Kendimi daha ileri itmeye niyetliydim. Başarılı olacak, yeni arkadaşlar edinecektim. Kendime, gelecek hafta Michigan'dan döndüğümde iş arkadaşlarımin bir şeyler içmeye gitme tekliflerini kabul edeceğime söz vermiştim. Gözlerim kelimelerinin üstünden dördüncü kez geçerken, tabii Dex'i gördükten sonra hayatta kalırsam, diye düşündüm.

Kelimeler ona aitmiş gibi gelmiyordu. Huysuz espri anlayışı yoktu, kötü kelimeler yoktu, kişilik yoktu. Doğrudan konuya girmiş, kibar ve neredeyse resmîydi.

Beni çoktan unutmuş muydu? Belki de beni görmekten korkmuyordu. Belki de onun için gözden ırak, gönülden de ııaktı. Bir zamanlar tanıdığı sıradan bir kızıdan fazlası değildim. Ağlama ihtiyacıyla boğazım sıkıştı ama karşı koydum.

Derin bir nefes aldıktan sonra telefonumu alıp, onun kullandığı aynı kibar resmîlikte olmasına dikkat ederek cevap yazdım.

Winnie: *Selam, Dex. Mesajın için teşekkür ederim. Burada her şey çok iyi gidiyor. Kızlardan e-posta almak hoşuma gidiyor, yüzlerini görmeyi özledim. Hepinizle pazar sabahı Plum & Honey'de buluşabilirim. Sadece kiliseden önce olmak zorunda çünkü uçağım on biri on gece kalkacak. Bu size uyarısa bana haber verirsin.*

Göndere bastıktan sonra elimdeki telefona bakmaya devam

ettim. Onu mesajı okurken hayal edince nabzım hızlandı. Nere-deydi? Sabah işe gidecek miydi? Yatakta mıydı, yoksa kanepede miydi? Bu akşam tekrar mesaj atar mıydı?

Anında üç nokta belirince nefesimi tuttum. Sadece birkaç saniye sürmüştü, sonra durdu. Hiçbir cevap gelmedi. Hayal kırıklığına uğrayarak telefonumu bir kenara bıraktım, yaptığım işe geri döndüm. Yanağımdan akan göz yaşını görmezden geldim.

İki gün boyunca Dex'ten haber alamadım.

Dex: Gecikme için üzgünüm. Pazar sabahı saat sekizde pastanede buluşuruz.

Okur okumaz gözyaşlarına boğuldum.

Çok kişiliksizdi! Bu sefer bir selamlama kelimesi bile yoktu. Tonu daha da düzdü. Sabırsızlıkla beklediğini söylese ölmüydü? Ya da iyi yolculuklar dileseydi? Ya da sadece nasıl olduğumu sorsaydı. Beni neredeyse her gece kollarının arasında tutup sevgisini itiraf etmesinden bu *hiçliğe* nasıl gelebilmişti?

Mesajı Sandra'yla buluşmadan önce okumuştum. On dakika ofisinde olmam gerektiği için hızla koridorun sonundaki tuvalete koşup suratımı temizlemeye çalıştım.

Toplantı bittiğinde Sandra iyi olup olmadığını sordu.

"İyiyim," dedim bir mendile uzanarak. "Biraz keyifsiz göründüysem üzgünüm. Konuştuğumuz tüm detayları not ettiğime söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Masasının karşısından bana gülümse-di. "Bugün biraz huzursuz olduğunu fark ettim. Bir kere bile güldüğünü görmedim."

"Muhtemelen memleketimdeki şarap tadım yemeği yüzün-

dendir,” diye yalan söyleyip gözlerimi not defterime indirdim. “Her şeyin iyi gitmesini istiyorum ama denetlemek için orada değilim.”

“Elbette ancak seni tanıyorsam her şey kontrol altındadır. Eminim organizasyon çok başarılı geçecektir.”

“Teşekkür ederim.” Ayağa kalktım. “Orada olmam için izin verdiğin ve kedime bakmayı teklif ettiğin için minnettarım. Yeni evine alışmaya başladı. Bu yüzden seyahat etmenin onun için gerçekten stresli olacağını düşünüyorum.”

“Tabii ki.” Tereddüt etti. “Peki ya sen? Hâlâ alışmaya mı çalışıyorsun?”

Tereddüt ederek cevap verdim. “Evet ama işimi gerçekten çok seviyorum.”

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Hiç dışarı çıkıyor musun? Yoksa sosyal hayatının büyük bir bölümünü iş yerindeki gece mesaipleri mi oluşturuyor?”

Kızarak bakışlarımı masasının üstüne indirdim. “Burada pek sosyal hayatım yok. Doğruyu söylemek gerekirse içimden pek dışarı çıkmak gelmedi.”

“Neden?”

Bu konuya girmeyecektim ama kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan fırladı. “Evde biri vardı.”

İfadesi şaşırmış gibiydi. “Ah.”

Gözyaşlarını engellemek için birkaç kere gözlerimi kırptım. “Üzgünüm. Onu unutmaya çalışıyorum ama çok zor.”

“Buraya taşındığın için mi ayrıldınız?”

“Öyle de denebilir... çok uzun süredir birlikte olmasak da. Bu yaz tanıştık ama ne yazık ki çok kısa sürede ona karşı derin duygular beslemeye başladım.”

Dizüstü bilgisayarını kapatarak başını salladı. “Bu konu hakkında konuşmak ister misin?”

“Teşekkür ederim ama konuşmanın yardımcı olacağını düşünmüyorum. Sadece hayatıma devam etmem gerekiyor.” Elimin tersiyle burnumu sildim.

“O hissi biliyorum.” Gülümsemesi anlayışlıydı. “Demesi kolay, değil mi?”

Titrek bir nefes aldım. “Evet. Duygularım üstünde kontrolüm pek yok.”

Sandra nazikçe gülerek mendil kutusunu bana doğru yaklaştırdı. “Aman Tanrım, tatlım. Kimin var ki?”

“Çoğu insan benden daha iyi kontrol edebiliyor. Yanlış adamlara çok sağlam ve hızlı âşık olmakla ilgili bir geçmişim var.”

“Ben de öyleydim. Sonundaysa beni hak eden birini buldum.”

“Ben de bunun için uğraşıyorum.” Burnumu sümkürdüm. “Peşinden bu kadar koştuğum duygunun nesi bu kadar güzel ki?”

Tekrar gülümsedi. “Doğru insanı bulduğunda, bu sorunun cevabını da bulmuş olacaksın. Aşktan umudunu kesme, Winnie.”

Bir mendil daha aldım. “Bu adam bekâr bir baba, kızlarını biraz tanıma şansım oldu. Bu hafta sonu eve döndüğümde beni görmek istediklerini söylediler. Evet dedim ama şimdi görüşmeli miyim, bilmiyorum. Soğukkanlılığımı korumak zor olacak.”

“Sadece düşündüğünden daha güçlü olduğunu hatırla.” Duraksayarak devam etti. “Ayrıca, bir gün onun, bu yüzden *gerçekten* pişman olacağını da. Senden daha iyi birini bulacağına gerçekten inanıyor mu?”

Gülümsedim. “Teşekkür ederim ama hayatının geri kalanını yalnız geçirmeye oldukça niyetli.”

“Ah. O tipte bir adam.” Bilmiş bir şekilde başını sallayarak

sandalyesine yaslandı. “Ben o tipte bir erkekle yirmi yıl evli kaldım. Bu konuda bana güven. Muhtemelen şu an acı içinde kavruluyordur.”

Omuz silktilim. “Kesin olarak söylemesi zor. Mesajları duygularından oldukça uzak.”

“Dinle, onu görmeye karar verirsen muhteşem bir şey giydiğinden emin ol. Sırf gözüne sokmak için. Bunu hak ediyor.”

Bu beni güldürmüştü. “Tamam.”

“Döndüğün zaman da seni kendine getirip, açalım. Seni tanıtmaktan memnun olacağım birkaç iyi adam tanıyorum.”

Bu fikir bana hiç cazip gelmemiştir ama gülümseyip başımı sallamaya çalıştım. “Güzel olur. Teşekkür ederim.”

Perşembe akşamı eşyalarımı toparlarken Ellie’yi aradım. Şarap tadımıyla ilgili birkaç detayın üstünden geçtikten sonra ona pazar günü Dex ve kızları göreceğimi söyledim.

“Öyle mi?” dedi inleyerek. “Bu beni neden şaşırtmadı?”

“Çocuklar beni görmek istedi! Nasıl hayır diyebilirdim ki?”

“Sanırım diyemezdin. Geçen gün onu gördüm.”

Nefesim daraldı. “Nerede?”

“O kadar yer varken, dış hekiminin ofisinde karşılaştık. Bekleme salonunda çocuklarla birlikteydi.”

“Nasıl görünüyordu?”

“Her zamankinden daha huysuz.”

“Seni tanıdı mı? Selam verdi mi?”

“Homurdanıp başını salladı.”

Hüzünle gülümsedim. “Kulağa tam da onluk bir hareket gibi geliyor.”

“Kahve içmeye mi gideceksiniz?”

“Evet.” Dolabımdaki kıyafetlerime baktım. “Sandra muhteşem bir şey giymem gerektiğini söyledi.”

“Kesinlikle yap bunu. Onu çıldırt.”

“Ama orası soğuk, değil mi? Onu çıldırtacak kazak ve kotum olduğunu düşünmüyorum. O minik şeylerden hoşlanıyor.”

“Olay ne biliyor musun? Kıyafetler değil, Win. Sensin. Ne giydiğin fark etmez. Buraya gel ve sadece kendin ol. Âşık olduğun kişi bu, değil mi?”

“Galiba.” Şifonyerin çekmecesini açıp, onu son gördüğümde giydiğim beyaz kazağımı çıkardım. Yumuşak, rahat ve büyüktü. Dünyadan saklanmak istediğim zaman giyiyordum, ortalığı ateşe vermek istediğimde değil.

Katlayıp bavuluma soktum. Dar, açık ya da hiçbir şekilde seksi değildi ama rahat ve sıcaktı. Üstelik içinde *kendim* gibi hissediyordum.

Sıradan hâlim onun için yeterli değildiyse bu konuda yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

27. BÖLÜM

Dex

Cuma öğleden sonra arabamı sitenin otoparkına çektiğimde Winnie'nin araç yolunda tanıdık olmayan bir araba fark ettim. İlk başta emlakçı ya da eve bakan biri olabileceğini düşündüm ama sonra Winnie'nin ön kapıdan çıktığını ve posta kutusunu kontrol ettiğini gördüm.

Nefesim kesilerek kalbim göğsümde gümbürdemeye başladı. Ayağımı gaza bastığım an lastiklerim araç yoluma girerken gıcırdadı. Garaja girmedim bile. Arabadan atlayıp ön verandasına doğru koşarken neredeyse motoru durdurmayı da unutuyordum.

Basamaklara ulaştığımda gözleri büyüdü. Mektuplarını göğsüne sarıp, gerileyerek kapısına yaslandı. "Dex! Merhaba."

"Merhaba." Nefes nefese, tüm vücudum bastırılmış duygularla dolu, ona dokunma isteğiyle titriyordu. Ellerim iki yanımda seğirdi. "Yeni mi geldin?"

"Evet." Gözleri araç yolundaki garip arabaya kaydı. "Uğrayıp mektuplarımı almak ve sadece, eee... buradaki şeyleri kontrol etmek için annemin arabasını ödünç aldım."

Dediği hiçbir şeyi anlamamama rağmen başımı salladım. Lanet olsun, çok güzeldi. Onu görmeyeli yalnızca iki hafta olmuştu ama gideli bir yıl olmuş gibi geliyordu. Nasıl olmuştu da gözlerinin gece yarısı mavisini, saçındaki altın rengini ya da bana baktığı zaman yanaklarının aldığı pembeliği unutmuşum?

Kalın, siyah kirpikleri aşağı kayarak ayakkabılarımızı inceledi. “Spor salonundan yeni mi geldin?”

Koşu ayakkabılarıma baktım. “Evet. Birkaç özel antrenörlük seansım vardı.”

“Nasıl gidiyor?”

“İyi.” Bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordum, sadece onu öpmek istiyordum. Lanet olsun, onu çok fena öpmek istiyordum. Beni verandadan iter miydi? Yoksa öpücüğüme karşılık mı verirdi?

Bana baktığında neredeyse aklımı kaybedip ağzımı onunkinin üstüne kapatacaktım. Hatta ona doğru eğildim. Dudakları açıldı.

“Gitmeliyim,” dedi büyüüyü bozarak. “Pazar günü görüşürüz.” Sonra dirseğine bile çarpmamaya dikkat ederek yanımdan geçip gitti.

Bu da neyin nesiydi? Artık yabancı mıydık? Ben aklımı kaybedecek durumdayken nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyordu?

“Winnie, bekle.” Verandadan atlayıp arakasından koştum, yolun yarısında kolunu yakaladım.

“Ne?” Kolunu elimden çekerek bana bakmak için döndü. “Ben... geç kalıyorum. Ellie’yle buluşmam gerekiyor.”

Kelimeleri bir araya getirmek için mücadele ettim. Ağrılığımı bir ayağımdan diğerine verdim. “Bu akşam seni görebilir miyim?”

Başını salladı. “Hayır, Dex.”

"Neden?"

"Çünkü hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Hava karardıktan sonra seninle baş başa vakit geçirmek buna yardımcı olmaz."

"Ama seni özledim." Onu kucaklamamak için kendime engel olmak işkence gibiydi. "Lanet olsun, seni çok özledim."

"Ben de seni özledim." Gözleri doldu ve gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırıp durdu. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Bu şekilde olmaması gerekiyordu," dedim öfkeyle. "Sana âşık olmamamı söyleyen sendin. Aşk yok dedin, sonsuza kadar mutlu olmak yoktu, Frostyler de yoktu."

"Biliyorum." Omuzları kalktı ve gözyaşları döküldü. "Benim de sana âşık olmamam gerekiyordu, Dex. Seninle birlikte olsam da kalbimi koruyabileceğimi düşünüyordum ama bir an baktım ve olmuştu işte. Aynı eski hikâye."

"Hayır." Omuzlarından tuttum. "Ben diğer adamlar gibi *değilim*. Anlamıyorsun. Daha genç olsaydım, sana herhangi bir gelecek sunabilseydim, yapardım."

"O zaman şu an tam olarak ne öneriyorsun?" Acı acı güldü. "Bir gece mi? Bir hafta sonu mu? Şipşak seks mi?"

"Bilmiyorum," dedim umutsuzca. "Sadece seninle birlikte olmayı istemedi senin görmeye devam edemeyeceğimi biliyorum. Sana seni sevdiğimi söyledim, Winnie. Bu yetmez mi?"

"Hayır." Kollarımdan sıyrılarak bir adım geri çekildi. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Benimle bir gelecek için risk almaktan korkmayan birini istiyorum. Bahaneler arkasına saklanmayan birini istiyorum. Ayrıca lanet olası Frostyleri de *istiyorum*."

Buna karşı çıkamazdım ama benden istediği riski göze alamıyordum.

Hiçbir şey söylemediğimde annesinin arabasına koştu ve içine atlayıp gitti.

Giderken arka lambalarına bakarak orada iki dakika boyunca hayal kırıklığına uğramış hâlde durdum.

Sonra küçük sinirli bir çocuk gibi ayaklarımı vura vura arabama doğru yürüdüm, içeri girip kapıyı çarptım. Sürücü koltuğunda otururken iki elimle direksiyonu kavrayıp burnumdan derin nefesler aldım. İstediğim şey tam önümdeymiş ama ulaşamıyormuşum gibi hissediyordum. Rüyamdaki lanet olası Freddie Mercury gibiydi, ona ulaşacak kadar yakınken bir sonraki dala zıplıyordu.

“Lanet olası kadınlar ve kedileri,” diye homurdandım, garaj kapısını açıp içeri girerek. “İmkânsızlar.”

Tavanıma bakarak başımı yastığımın altına gömüp birkaç hafta önce tam burada, yanımda olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak huzursuz bir gece daha geçirdim. Onu, annemi kaybettiğimden beri hissetmediğim bir acıyla özlüyordum.

Telefonu alıp ona ulaşmaya çalışma isteğime karşı koydum. Bir anlamı yoktu. Asla bahsettiği adam olamayacaktım, başka türlü de yanıma yaklaşmayacaktı.

Pazar gününü atlatıp onu unutmaya çalışmam gerekiyordu.

Ertesi gün öğleden sonra Chip’ten mesaj aldığım da hâlâ evimde, kendime acıyarak oturuyordum.

Chip: *Selam, beklenmedik şekilde şehirdeyim. Bir bira için vaktin var mı?*

Dex: *Kesinlikle.*

Dex: *Bana yeri ve zamanı söyle orada olurum.*

Chip: Saat beşte Southpaw Brewing Co'da buluşalım.

Bu akşam beni meşgul etmeye yardımcı olacak bir şey olduğu için rahatlatarak ona başparmakla tamam işareti gönderdim ve düş almak için üst kata çıktım.

Beşten hemen önce, Tyler Shaw'ın sahibi olduğu Southpaw Brewing Co'ya girdim. Birkaç saate dolup taşacaktı ama erken geldiğim için barda bir sandalye bulabilmişim. Menüye baktıktan sonra bir *Knuckleball Ale** ve bir sepet kanat sipariş verdim. Chip gelip omzuma vurarak yanımdaki tabureye oturmadan önce ilk yudumumu yeni almıştım.

“Selam, adamım,” dedi. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni de. Ne oldu da şehre geldin?”

“Mariah'yla buraya gelip, olası bazı düğün yerlerine bakmaya karar verdik.” Barmene işaret yaptı ve *Bandbox IPA*** sipariş verdi. “Bugün birkaç tanesine baktık. April de onu eğlencesine bir gelinlik dükkânına götürdü. Neyse ki beni mazur gördüler.”

“Peki düğün ne zaman?”

“Şubat'ın başı gibi düşünüyoruz, gerçi bahar antrenmanında olmam gerekmediği için sonrasında da yapabiliriz.”

Biramı ağzıma götürürken yarı yolda durdum. “Gerçekten emekli oldun mu?”

Başını sallayıp, birasını önüne bırakan barmene teşekkür etti. “Daha duyurmadım ama aileme söyledim.”

“Nasıl hissediyorsun?”

Birasını içti. “Aslına bakarsan lanet olası muhteşem bir şey. Hayatımın bir sonraki bölümü için hazırım, omzum da öyle.”

Güldüm. “Senin için mutluyum.”

“Peki sen nasılsın? Tyler'ın sana Bayside'da antrenman yaptırdığını duydum.”

* Bir Amerikan markası olan Fegley's firmasına ait bira. -ç.n.

** Genelde yoğun aroması ve acılığıyla bilinen bir bira markası. -e.n.

“Evet. Aslında iyi gidiyor.”

“Kızlar da iyi mi?”

“Kızlar iyi.” Boynumun arkasını ovdum. “Bu akşam Naomi’nin düğününde olacaklar. Onları daha sonra alacağım.”

“Yok artık. Naomi tekrar mı evleniyor?”

Başımı salladım. “Bryce Vogel’la. Adamı hatırladın mı?”

Chip gözlerini kıstı. “Kırmızı saçlı mı? Lakros takımındaki? Ebeveynleri ona mezuniyet hediyesi olarak yelkenli mi almıştı?”

“İşte o.”

“Ha. Enteresan.” Bana baktı. “Senin için sorun yok, değil mi?”

“Hayır, yok. İyiyim.”

“O zaman nasıl oluyor da sesin iyi gelmiyor?”

Nefes vererek biramdan bir yudum daha aldım. “Aptalca bir şey yaptım.”

“Ne?”

“Senin partinden sonra Winnie’yle epey vakit geçirmeye başladım. İkimiz de ciddi bir şey olmayacağı konusunda hemfikir olmamıza rağmen bir şekilde öyle kalmadı.”

Chip başını sallayarak güldü. “Ah adamım, bunun geldiğini görmüştüm.”

Somurttum. “Şey, ben görmedim. En azından buna engel olacak zamanda değil. Sonra siktiğimin Rhode Island’ında muhteşem bir iş teklifi aldı.”

“April bugün bahsetti. Gitti demek.”

“Evet. Ayrıca gitmeden önce, uzun mesafeli olmak zorunda kalsak da aramızdaki ilişkiyi yürütmeye çalışmak istediğini söyledi ama ben panikleyip ondan ayrıldım. Şimdi de iki haftadır yok ve onsuz mahvolmuş durumdayım.”

“O zaman ona nasıl hissettiğini söyle. Geri dönme ihtimali var mı?”

“Geri dönmesini istemiyorum! En azından benim için,” dedim. Bana garip bir bakış attı. “Neden?”

“Çünkü onun böyle bir fedakârlık yapmasını ve buna değmediğimi fark etmesini istemiyorum. Demek istediğim yalnız bir ay beraber olmuştuk, belki altı hafta. Bu yeterli bir süre değil.” Tereddüt ettim. “Değil mi?”

Chip birasından uzun bir yudum aldı. “Bunu yanlış adama soruyor olabilirsin. Bir anlam ifade eder mi bilmem ama Mariah’yla tanıştığım gün onunla evleneceğimi biliyordum.”

Homurdandım. “Herkesin *sorunu* ne? Bu boku bu kadar çabuk nereden biliyorsunuz?”

Güldü. “Bilmiyorum. Sadece içgüdüsel bir şeydi.”

“İçgüdülerim bana Winnie’yle tanıştığım gün diğer tarafa koşmamı söylüyordu.”

“Çok genç olduğundan dolayı mı?”

“Evet. Bana bir şey *yaptı* ve hoşuma gitmedi. Biri için böyle şeyler hissetmek istemiyordum, özellikle lanet olası yirmi iki yaşındaki birine.”

“Mariah yirmi dört yaşında,” dedi. “Ondan çok da yaşlı değil.”

Biraz bira içtim ve bunu düşündüm. “Evet ama biz farklıyız. Ben daha önce evlendim ve başarısız oldum. Çocuklarım oldu. Ayrıca birinci ligden aldığım param da yok.”

“Winnie paraya önem verecek tipte biri değil.”

“Öyle olmadığını biliyorum,” diye homurdandım. “Nihayetinde, istediği şeye söz veremedi buraya dönmesini nasıl isteyeceğimi kavrayamıyorum. Demek istediğim ya sonunda pişman olursa?”

“Nihayetinde, istediği şeyin ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Eninde sonunda mı? Evlenip çocuk yapmak. Diyelim ki bunun için bir beş sene daha hazır olmayacak, siktiğimin *kırk* yaşında yeni bir aile mi kuracağım?”

Chip omzunu silkti. “Neden olmasın? Diyelim ki bir, iki yıl içinde hazır oldu. Bu fikrini değiştirir mi?”

“Hayır.”

“Kesinlikle. Çünkü seni rahatsız eden yaşı değil. Başka bir şey.”

Beni bu kadar iyi okuyabildiği için sinir olmuş bir ifadeyle iki dirseğimi de bara dayayıp parmaklarımı boynumun arkasında kenetledim. “Ya bir ilişki yaşamakta kötüysen? Ya her zaman kendimden çok fazla şey vermemeye dikkat ettiğim için nasıl ilişki yaşayacağımı bilmiyorsam? Demek istediğim, belki de Naomi’nin dediği her şey doğrudu?”

Chip derin bir nefes aldı. “Tamam, dinle. Naomi’yle evlendiğinde orada değildim ama daha önce çıktığınızda sizinleydim ve iyi bir ilişki değildi. İkiniz birbirinizi sinir etmekten başka hiçbir şey yapmazdınız. Kavgı eder, barışırđınız. Belki de yapacak daha iyi bir şeyiniz olmadığıındandı. Evleneceğinizin duyduğumda şaşırmıştım.”

“Evet. İyi bir fikir değildi.” Omzumu silktim. “Ama Hallie ve Luna buna değerdı.”

“Kızlar Winnie’ye karşı ne hissediyorlar?”

“Bayılıyorlar.”

“O zaman sana şunu sorayım. Winnie’yle aranızda olan bu şey, Naomi’yle olduğundan farklı hissettiriyor mu?”

“Gece ve gündüz kadar,” dedim ona.

“En azından, Winnie’ye hiçbir yere gitmeyeceğini hissetmesini sağlayacak kadar kendinden bir şeyler vermeyi *deneyebileceğini* düşünüyor musun? Çünkü onu geri almanın tek yolu bu.”

Ona yandan baktım. “Bu kulağa kahrolası şekilde korkunç geliyor.”

“Biliyorum ve ciddi değilsen sakın yapma, yoksa kıcına tekme atmak zorunda kalırım. O hâlâ benim küçük kuzenim.”

“Biliyorum.”

“Ancak işe yararsa ve buraya taşınırsak, çocuklarımız beraber beyzbol oynarlar. Onlara antrenörlük yaparız ya da tribünlerde her şeyi bilen o pislik babalardan oluruz.”

Tekrar biramı kaldırdım gülerek. “Eğer o adam olursam, lütfen kaçımı tekmele.”

Bir saat kadar daha takıldık. Ardından, Chip’in Mariah’yla akşam yemeğinde annesi ve üvey babasıyla buluşmak için gitmesi gerekti. O gittikten sonra kız kardeşimden mesajım olduğunu fark ettim.

Bree: *Selam, meşgul değilsen gelebilir misin? Senin için bir şeyim var. Demin pizza ve salata ısmarladık, bizimle yiyebilirsiniz.*

Saat daha yedi bile değildi. Kızları programladığımız gibi saat on buçukta alma saatine kadar başka planım yoktu, bu yüzden yirmi dakikaya uğrayacağımı söyledim. Hesabı ödeyip dışarı çıktım.

Arka kapılarından içeri girdiğimde Bree’yi mutfakta buldum. Beni görür görmez, üstünde *Dexter* yazan bir zarf uzattı. El yazısı tanıdık değildi.

“Babamdan,” dedi, ellerini masummuş gibi havada tutarak. “Okumadım, ne dediğini bilmiyorum, seni de okuman için zorlamıyorum. Sadece onu sana vereceğimi söyledim, şimdi de verdim.”

Bree tabakları, çataları ve peçeteleri çıkartırken sırtımı tezgâha yasladım. Elimdeki zarfa bakarken çelişen duygularla boğuşuyordum. “Bugün onu gördün mü?”

“Evet.”

“Çocukları götürdün mü?”

Başını salladı. “Hepimiz gittik.”

“Nasıldı?”

“İyiymiş, sanırım. Artık yataktan çıkamıyor, bu yüzden odasında kısa süreliğine ziyaret ettik.”

“Kulağa çok iç karartıcı geliyor.”

Omuz silkti. “Çocuklarım çok küçük, hiçbir şey bilmiyorlar. Justin selam verip oturma odasına döndü. Ben babamla konuşurken o çoğunlukla Gloria ve çocuklarla oturdu.”

“Ne diyor?”

“Aslında bugün daha çok konuştu. Nasıl büyüdüğünden, kendini istismar eden babasından, annesinin sinir krizlerinden bahsetti. Üzücüydü ama onunla ilgili daha çok fikrim oldu.” Buzdolabını açtı. “Bira ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Kendine bir tane alıp kapağını açtı. “Çok fazla vakti kaldığını düşünmüyorum.”

“Aylar mı? Haftalar mı?”

“Sormadım.” Birasını içti. “Düğün bu geceydi, değil mi?”

“Evet. Birkaç saate kızları düğünden almam gerekiyor. Sabah sekizde Winnie’yle buluşacağız.”

Kaşları kalktı. “Winnie şehirde mi?”

Başımınla onayladım. “Cloverleigh Çiftlikleri’nde işle ilgili bir organizasyonu vardı, yarın geri gidecek.”

“Onu daha görmedin mi?”

“Dün kısa süreliğine verandada gördüm.” Yüzümü buruşturdum. “Pek iyi idare edemedim.”

Gülümsedi. “Ne yaptın, geceyi birlikte geçirmeyi mi teklif ettin?”

“Hayır,” dedim, tam olarak aklımda olan şey bu olsa da. “Sadece onu daha sonra görüp göremeyeceğimi sordum çünkü acelesi vardı ama hayır dedi.”

Kız kardeşim haklı der gibi omuz silkti. “Onu suçlayamazsın, Dex. Onu geri istiyorsan bazı şeylerin değiştiğini açıkça belirtmelisin.”

“Biliyorum,” dedim, avucumun içindeki mektuba hafifçe vurarak. “Bunun hakkında düşünüyorum.”

Pek iştahım olmamasına rağmen Bree ve Justin’le biraz yemek yedim. Sekiz gibi de eve doğru yola çıktım.

Eve vardığımda açmak için cesaretimi toplayana kadar, tezgâhım üstünde duran zarfa tam olarak on beş dakika boyunca bakıp durdum. Babamın ne dediğini merak etmekten çok kendime hâlâ zor şeyleri yapabildiğimi kanıtlamak için zarfı açtım.

Üstü yazılı sayfaları açıp okumaya başladım.

Sevgili Dexter,

Bu mektubu kendi elimle yazmadığım için üzgünüm ama Gloria’dan benim için yazmasını istedim çünkü el yazım çok titrek ve her kelimenin anlaşılır olmasını istiyorum.

Beni görmeye gelmediğin için seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım ben de gelebileceğimi sanmıyorum. Hatta seneler önce babam ölürken ben de senin durumundaydım. Beni görmek istemedi, ben de gitmedim. Kesin olarak üzgün olduğumu söyleyemeyeceğim ama bazen, o zaman onu görmeye gitseydim bana ne söylerdi diye merak ediyorum.

Burada olsaydın sana ne söylerdim, diye çok düşündüm. İyi bir baba olmadığımı biliyorum, sana üzgün olduğumu söyler-

dim. Kelimeler yeterli olmazdı ama söylediklerimde ciddi olurdum. Söylediklerimde ciddiyyim.

Seninle ne kadar gurur duyduğumu söyledim. Yapacağını söylediğin her şeyi yaptın. Bir erkek sadece sözün kadar iyidir. bu da senin en iyi türden erkek olduğun anlamına geliyor.

Bree bana inanılmaz bir baba olduğunu söyledi, ona inanıyorum. Onun da muhteşem bir anne olduğunu görebiliyorum. aynı annenin olduğu gibi. Bende sabırla, nezaketiyle ve cömert kalbiyle hayranlık uyandırır. Kız kardeşinde ondan çok görüyorum, senin içinde olduğunu da biliyorum.

Sana kendimden iyi bir şeyler aktaramadığım için pişmanım. Hiçbir zaman nasıl iyi bir baba olacağımı bilemedim. Şimdi de deneyip başarısız olmaktan korktuğumu anladım. Eğer hâlâ sana bir şeyler aktaracak vakit varsa, şu hayattan öğrendiğim bir şey var, o da:

Korkunun, olmak istediğin türden bir adam olmanın önüne geçmesine asla izin verme.

Geriye baktığında en çok neyin önemi olacak?

Baban

İlk başta sinirlenmiştim, mektubu buruşturup yakmak istedim. Pişmanlıkları benim sorunum değildi.

Sinirim yatışınca birkaç derin nefes aldım ve tekrar okudum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Eninde sonunda sinirim geçmişti. Bir adım geri atıp olayı derinlemesine düşündüm.

Benden onu affetmemi istemiyordu, bana gelmem için yalvarmıyordu, benim üzerime herhangi bir yük yüklemiyordu. Sadece ondan, boktan olmayan bir şey almamı istiyordu, işime yarayacak bir tavsiye.

~~Kıraf~~ etmeliydim, tavsiye tam zamanında gelmişti. Korku-
~~mon~~, olmak istediğim adamın önüne geçmesine izin *veriyordum*.

Asıl dikkatimi çeken sondaki soruydu.

Ceketimi geri giyip verandaya çıktım. Hava soğuktu ama ci-
~~ğerlerime~~ ve yüzüme değen serin hava iyi hissettiriyordu. Kız-
ları alma vakti gelene kadar orada oturup bana sorduğu soruyu
düşündüm.

Geriye baktığımda, kalbimi bir kasada tutacak kadar güçlü
olmamın bir önemi olur muydu? Bununla gurur duyar mıydım?
Yalnızlığımı onur madalyası gibi üstümde taşır mıydım?

Yoksa sırf yapabildiğimi kanıtlamak adına sevdiğim birini
bıraktığım için, beni mutlu eden birinden uzaklaştığım için son-
suza kadar pişmanlık mı duyardım?

Bu şekilde bakınca ne kadar hatalı olduğumu fark ettim. Ne ka-
dar yanlış yönlendirilmiş olduğumu. Hayatımın geri kalanını mut-
lu olmak yerine demirden bir iradeyle geçirmek istemiyordum.

Geleceğin ne getireceği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama
Winnie'yi bize bir şans verecek kadar seviyordum.

Onu *gerçekten* sonsuza kadar mutlu olunabileceğine inana-
cağım kadar seviyordum.

Sabah, bunu ona da söyleyecektim.

28. BÖLÜM

Winnie

Cumartesi sabahı annemle manikür için –bana sürpriz olarak ayarlamıştı– kuaföre gittik.

İlk başta kişisel zevk için günümünden zaman ayırmaya karşı çıkmıştım. Cloverleigh Çiftlikleri’nde terastaki masa düzenini gözetlemek, çadırın kurulduğundan, ısıtıcıların orada olup çalıştıklarından emin olmak, aşçıyla görüşmek ve onunla akşam yemeği menüsüyle ilgili notlarımın üstünden geçmek istiyordum.

Ancak annem bunların hiçbirini duymadı.

“Hadi ama. Sadece bir saatlik. Ayrıca büyük gecenden önce biraz rahatlaman gerekiyor,” diye fırçaladı beni kahvaltı masasında. “Bir de sabah, sırf seninle vakit geçirebilmek için izin aldım, bu yüzden benimle baş etmek zorundasın.”

Sonuçta teslim oldum ve on bir gibi şehre gittik. Annem kuaföre girişimizi yaptırırken, pembe, kadife bir koltuğa oturup Ellie’ye mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Winnie: Selam, annem bana anne-kız vakti kilitledi. Beni saat iki yerine üçte alır mısın?

Bir an sonra adımı duydum.

“Winnie burâda!”

Şaşkınlıkla baktım, Hallie ve Luna’yı bana doğru koşarken gördüm. “Aman Tanrım! Merhaba, kızlar!” Telefonumu tekrar çantamın içine soktum, onlar bana çarptığında ayağa kalkıyordum.

Kollarını belime doladıklarında güldüm. Rahat, kot ve fermuarlı kapüşonlu giymiş ama saçları resmî olarak şekillendirilmişti. Hallie’nin her zamanki düz bukleleri yumuşak dalgalarla omuzlarından düşüyordu ve önlü, arkaya doğru kıvrılmış çöven çiçeği dallarıyla tutturulmuştu. Luna’nın bukleleri yumuşak, parlaktı. Çiçeklerle süslenmiş bir saç bandı takıyordu.

“İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz,” dedim saçlarına hayran kalarak. “Düğün için mi?”

“Evet. Biz çiçek kızlarıyız,” dedi Luna heyecanla.

“Ama giyeceğimiz şey bunlar değil.” Hallie günlük kıyafetlerini gösterdi. “Elbiselerimiz evde.”

“Ah, nêye benziyorlar?” diye sordum.

“Üstleri parıltılı ve altları hisirtili,” dedi Luna daire oluşturacak şekilde dönerek.

Gülümsedim. “Ne renk?”

“Üst kısmı altın, altı da fil dişi rengine.” Hallie kız kardeşine işaret etti. “Onunki kısa, benimki daha uzun. Ben uzun bir elbise istedim.”

“Eminim çok güzellerdir.” Koyu buklelerine dokundum. “Saçların muhteşem görünüyor.”

“Bu da ne?” Annem gelip kızlara gülümsedi.

“Çok güzel görünmüyorlar mı? Bugün annelerinin düğünü var.”

“Doğru!” Annem etrafına bakınarak sandalyelerden birinde Naomi olduğunu tahmin ettiğim bir kadına el salladı. O da gülümseyerek el salladı.

Her ne kadar Dex'in eski eşine baktığımı bildiğim için kar-
nımda bir gariplik hissetsem de ben de gülümsedim. Sarı saç-
ları, açık teniyle çok güzeldi. Luna'yla benzerliğini hemen fark
etmiştim.

Hallie elimi çekiştirdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarımı gelinden alarak küçük kıza döndüm. "Annemle
tırnaklarımızı yaptırıyoruz."

"Piglet nerede?" diye sordu Luna. "Seninle geldi mi?"

"Hayır, Piglet seyahat etmeyi sevmiyor, bu yüzden Rhode
Island'da. Benim için ona bakan biri var."

"Yeni evini seviyor mu artık?"

Elimi uzatıp şöyle böyle gibisinden hareket ettirdim. "Hâlâ
alışmaya çalışıyor. Freddie Mercury nasıl?"

"İyi," dedi Hallie. "Babam kaba davrandığını söylüyor ama
onu seviyoruz."

Güldüm. "Kaba olan ne yapıyor?"

Tam o sırada Naomi geldi. "Merhaba. Sen Winnie olmalısın."

"Evet." Gerginlikle elimi uzattım. "Seninle tanıştığıma
memnun oldum. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Havalı, sıkı bir tutuşla elimi sıktı. "Ben
Naomi. Ben de tanıştığıma memnun oldum. Kızlar sürekli sen-
den bahsediyorlar."

Onlara gülümsedim. "Onlar harika kızlar."

"Taşınman nasıl geçti?"

"Ah, bilirsin işte. Klasik taşınma," dedim, benim hakkımda
başka ne bildiğini merak ederek. "Ama yeni işimi seviyorum,
bir yandan da yerleşiyorum."

"Güzel." Gülümsemesi samimiydi, ben de karşılık verdim.

"Muhteşem görünüyorsun, Naomi," dedi annem. "Fotoğraf-
ları görmek için sabırsızlanıyorum."

“Teşekkür ederim, Frannie.” Naomi anneme sıcak bir şekilde gülmüştü. “Nasılsın?”

“Winifred evde olduğu için bu hafta sonu muhteşemim.” Annem bir kolunu bana dolayıp sıktı. “Tekrar gitmesine izin vermek istemeyeceğim.”

“Çocuklarından uzak olmak zor.” Kızlarına baktı. “Ne diyorsunuz, kızlar? Gidelim mi?”

“Hoşça kalın, kızlar,” dedim ikisine de sarılarak. “Sizi görmek çok güzeldi.”

“Görüşürüz, Winnie. Yine de seni yarın göreceğiz, değil mi?” Hallie yalvarır gibi bana baktı. “Babam görüşeceğimizi söyledi.”

Her ne kadar Dex’le karşılaşma düşüncesi göğsümde boşluk varmış gibi hissetmeme neden olsa da başımı salladım. “Evet, sabah görüşeceğiz.”

Dışarı çıktılar, ben de kuaförün önündeki camdan geçerlerken el salladım. Sonra elimi karnıma götürüp nefes aldım.

“İyi misin?” diye sordu annem endişeyle.

“İyiyim,” dedim. “Sadece büyük bir gün, sinirlerim biraz gergin.”

“Harika olacak.” Tırnak bölümüne giderken bir kolunu omzuma attı. “Biraz inançlı ol.”

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ellie’yle Cloverleigh Çiftlikleri’ndeki barda oturup başarımızın şerefine kadeh kaldırdık. Planladığımız etkinlik biletleri tükenmiş, hiçbir aksama olmadan geçmişti. Konuklar ortamdan yemeklerle servise kadar her şeyi övmüşlerdi. Gecenin sonunda bir ton şarap satmıştık ve hem Henry DeSantis hem de Bay Fournier mekândaydı ama

gözden uzak durmuşlar, tümüyle etkilenmişlerdi. Ekstra bonus olarak Ellie'yle ben çok eğlenmiştik, neredeyse hiç iş yapmış gibi hissetmemiştik.

“Şerefe.” Ellie viski kadehini benimkiyle tokuşturdu. “Birlikte birçok ortak girişimlerimizin ilkinde diye umuyorum.”

“Kesinlikle.” Onunla birlikte içtim. “Çok eğlenceliydi.”

“Keşke bu kadar uzakta yaşamasaydın,” dedi suratını asarak.

“Bence de.” Kadehimdeki viskiye baktım. “Yeni işimi seviyorum ama... bilmiyorum. Bir şeyler iyi hissettirmiyor. Ben kendimi iyi hissetmiyorum.”

Daha dik oturup sırtımı ovaladı. “Üzgünüm. Bunu söylemem çok bencilceydi. Oraya alışmak için kendine biraz zaman tanı, Win. Yalnızca birkaç hafta oldu. Üstüne, boktan bir ayrılıktan çıktın. Şu an kendini herhangi bir yerde iyi hissedeceğinden emin değilim, burada bile.”

“Bu doğru.” Bir yudum daha aldım. “Dün onu görmek berbattı.” Ellie'ye, verandadaki karşılaşmamızdan bahsettim. “Hâlâ yan komşusu olduğumu düşünemiyorum.”

Başını omzuma yasladı. “Evet.”

Gözlerimi yumup kapattım. “Yarın onu görmek istemiyorum.”

“Seni suçlamıyorum.”

“İptal edebilir miyim?”

Ellie içini çekti. “Bilmiyorum. İptal etmen çocukları da hayal kırıklığına uğratar, değil mi?”

“Evet. Ama onları bu sabah gördüm, değil mi?” Başımı salladım. “Ayrıca, onunla yüz yüze gelip kalbim kırılmıyormuş gibi yapamam.”

İçini çekti. “Gördün mü? İşte bu yüzden aşk berbattır. Neden herkes harika olduğunu düşünüyor anlamıyorum.”

Bir kez olsun onunla tartışmadım.

Ellie'yle Cloverleigh iftlikleri'nden ayrılmadan önce Dex'e mesaj attım.

Winnie: *Buluşmamızı iptal etmem gerektiği için zgnm ana yarın sabah gelemeyeceğim. Kızlara e-posta atarım. Kendine iyi bak.*

Kendimi çok kötü hissettim, bir korkak gibiydim. Yine de kendime başka bir yolu olmadığını söyledim.

Birinin kalbimi koruması gerekiyordu.

29. BÖLÜM

Dex

Düğünden eve giderken kızlar hızla her şey hakkında konuşuyorlardı, saçlarının yapılması, Winnie'yi kuaförde görmeleri, şık elbiseleri, müzik ve danslar, pasta... Tüm bunları dinlemekten yorulmuştum ama o kadar çok tatlı, heyecanla doluydular ki bu akşam uyumayacaklarından endişeliydim. Saat on biri geçmişti bile ve hiçbir sakinleşme belirtisi göstermiyorlardı.

Telefonum titrediğinde eve yeni girmiştik. Ekranı baktığımda Winnie'den olduğunu gördüm. İlk başta ismi beni gülümsetmişti.

Sonra mesajını okudum ve panikledim. “Lanet olsun!”

Kızlar sonunda elbiseleri içinde dönüp durmayı keserek bana baktılar.

“Sorun ne?” dedi Hallie.

Anlık bir karar vererek, “Hadi, kızlar. Bir yere gitmemiz gerekiyor,” dedim.

“Nereye?” diye sordu Luna.

“Winnie'yi görmeye.” Anahtarlarımı kaptım. “Ve acele etmemiz gerekiyor.”

“Yaşasın!” Garaja geri dönüp arabaya girerken kızların ikisi de neşeyle bağırıyorlardı.

“İkinizden biri Winnie’nin ailesinin nerede yaşadığını biliyor mu?” diye sordum.

“Hmm,” dedi Hallie. “O at ahırının yanında bir yerde olabilir mi?”

“Belki de pastanede yaşıyorlardır,” diye önerdi Luna.

Kenara çekip çaresizce Chip’i aradım.

“Alo?”

“Şükürler olsun cevap verdin.”

“Dex? İyi misin?”

“Evet ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Seni bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için gerçekten özür dilerim ama Winnie’nin ailesinin adresini bilmem gerekiyor.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü onu bu gece görmem gerek. Yapabildiğim zaman sana açıklayacağıma söz veriyorum ama gerçekten o adrese ihtiyacım var.”

“Tamam. Tyler ve April’in evindeyiz, bu yüzden onlara sorabilirim. Bana bir dakika ver, sana mesaj atarım.”

“Teşekkür ederim, adamım. Sana borçluyum.”

Beklerken zaman geçmek bilmedi. Tüm hücrelerime gergin bir enerji yayılıyordu. Bacağım aşağı yukarı sallanıyordu. Başparmaklarımla direksiyona vuruyordum. Midem düğüm düğüm olmuştu.

“Bu acil durum nedir?” diye sordu Hallie.

“Ona bir konuda hatalı olduğumu söylemem gerekiyor ama benimle konuşmak istemeyecek.”

“O zaman dinlemesini nasıl sağlayacaksın?” diye sordu Luna.

“Güzel soru.” Arka koltuğa dönüp onlara baktım. “Canavar, Prenses Minnie’ye onu affetmesi için ne söylerdi?”

“Onun kedisini kurtarması gerekir,” diye belirtti Hallie. “Bunu yapması için de yükseklik korkusunu yenmesi gerekiyor.”

“Tamam ama diyelim ki bunu yapmaya hazır,” dedim sabırsızlıkla. “Diyelim ki korkularıyla yüzleşmeye, ağaca tırmanmaya ve kediyi kurtarmaya hazır. Ona ne söyler?”

Hallie bir parmağım dudağına vurup durdu. “Dizleri üstüne çöküp bir pislik gibi davrandığı için özür diler. Daha önce sadece korktuğunu ama artık onun için cesur olacağını açıklar, bir şövalye gibi. Sonra kediyi kurtarıp arkadaşı olmaları için bir şans daha ister. Çünkü canavarın gerçekten istediği şey bu, bir arkadaş.”

“Kızlar,” dedim. “Size ciddi bir şey söylemem gerekiyor.”

“Winnie’ye âşık olduğunu mu?” diye sordu Hallie. “Çünkü bunu zaten biliyoruz.”

Onlara inanamadan baktım. “Biliyor muydunuz?”

“Evet, bunun olmasını biz sağladık,” dedi Luna zafer kazanmışçasına. “Burunlarımızla.”

“Ne?”

“Winnie bize nasıl büyü yapacağımızı gösterdi,” diye açıkladı Hallie.

“Kedi için işe yaradı,” dedi Luna omuz silkerek. “Bu yüzden sizin üstünüzde de işe yarayacağını düşündük. Gerçi bu konuda bir şey demememiz gerekiyordu. Winnie bile bilmiyor.” Hallie’ye döndü. “Sence her şeyi batırdık mı? Ya sadece babamın üstünde işe yaradı da Winnie’de yaramadıysa?”

Hallie başını salladı. “İkisine de aynı şekilde yaptık. Onu sevmesi *gerekiyor*.”

Chip’ten mesaj gelip telefonun ışığı yandığında hâlâ inanamayarak onlara bakıyordum. “Yani, sorun değil mi?”

“Ee, tabii ki değil,” dedi Hallie. “Biz Winnie’yi seviyoruz. Ayrıca seni daha az huysuz yapıyor.” Sonra Luna’ya döndü. “Ama sanırım onun buraya geri taşınması için bir büyü daha yapmamız gerekecek.”

“Bu konuda yardımcı olabilirim.” Ekrandaki adrese baktım ve GPS’e girip gaza bastım. “En azından deneyeceğim.”

MacAllisterlar iki katlı, düz ön bahçeli tuğla evlerin sıralandığı bir ara sokakta oturuyorlardı. Arabayı araç yollarına çektiğimde ev karanlıktı. Hâlâ uyanık olması için dua ederek telefonumu çıkardım, kapıyı çalmak istemiyordum ama gerekirse yapardım.

“Işıkları yanmıyor, babacığım.” Luna’nın sesi endişeli geliyordu. “Ne yapacaksın?”

“Dışarı çıkar mı diye mesaj atıyorum.”

Dex: Winnie seninle konuşmam gerekiyor. Lütfen.

Hiçbir şey.

Dex: Sana söylemem gerekenler var ve bunu mesajla yapmak istemiyorum.

Sessizlik.

Dex: Ailenin evinin önünde park ettim. Cevap vermezsen kapıyı çalıp herkesi uyandıracağım.

Winnie: Bunu yapma.

Adrenalinim yükseldi, uyanıktı!

Dex: O zaman dışarı gel ve benimle konuş.

Winnie: Seni görmek istemiyorum, Dex.

Winnie: Bu sadece durumu daha kötü yapar.

Dex: *Bana bir şans ver, Winnie. Sadece bir şans.*

Dex: *Beni dinle.*

Winnie: *Sana bir şans verirsem beni tekrar incitebilirsin.*

Dex: *O zaman pencereni aç çünkü sana söylemem gereken bir şey var ve daha fazla içimde tutamıyorum.*

Aşkla dolmuş ve onu kaybetmekten korkarak direksiyonun arkasından atlayıp MacAllisterların bahçesine doğru koştum. Arkamdan kızların da arabadan çıktıklarını duydum. Omzumdaki geriye baktığımda, yolcu kapısının önünde yan yana gelecek memnun bir ilgiyle izlediklerini gördüm.

“Burada bekleyin,” dedim onlara. Birbirlerine sarılarak başlarını salladılar.

“Bu çok heyecanlı,” dedi Luna.

“Biliyorum,” diye onayladı Hallie. “Annemin düğününden bile daha iyi.”

Sokak lambasının ışıktan konisinin altında dururken ikinci kattaki karanlık pencerelere baktım. Hiçbiri yanmamıştı ama şansımı denemeye karar verdim.

Elimle bir megafon oluşturarak avazım çıktığı kadar bağırdım. “Seni seviyorum, Winnie MacAllister! Seni seviyorum. Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim! Aptaldım, korkuyordum ama sensiz hiçbir şey doğru değil. Seni geri almayı denemezsem hayatımın sonuna kadar pişman olacağım.” Hallie’nin canavar için tavsiyesini dinleyerek dizlerimin üstüne, çimlere çöktüm. “Lütfen bana bir şans daha ver!”

Hızlı nefesler alarak bir ışığın yanmasını, bir kapının açılmasını, beni sevdiğine dair bir işaret bekledim... ama ev karanlık ve sessiz kalmaya devam etti.

Cırcır böcekleri cıvıldadı.

Benim kadar perişan görünen kızlara baktım. Birbirlerine, sonra tekrar bana baktılar.

İşte o an, arkamdaki karanlıktan gelen kadınsı bir ses duydum. "Selam, Winnie? Evet, benim Audrey. Sokağın karşısındaki Wilsonların evinde bağırان bir adam var ama sanırım seninle konuşuyor."

Ah, siktir.

Dehşete düşmüş bir şekilde dizlerimin üstünde döndüm. Sokağın karşısındaki evin veranda ışığının altında genç bir çift duruyordu. Kız telefonuyla konuşuyordu.

"Dostum," diye seslendi adam. "Sanırım yanlış evdesin."

Boku. Yemiştım.

Çiftin arkasındaki evin ön kapısı açıldı. Kot pantolonla bir USMC* kapüşonlusu giymiş geniş göğüslü bir adam kaşlarını çatarak çıktı. "Burada neler oluyor? Kim bağırıyor?"

"Oradaki adam Winnie'ye özür dilediğini ve onu sevdiğini söylüyor ama yanlış evde," dedi kız. "Onun adına gerçekten üzıldüm."

"Ne?" Adamın göğsü daha da şişti ve bana doğru gözlerini kısarak baktı.

Sonra Winnie'nin annesi üstüne bir hırka alarak verandada belirdi. "Her şey yolunda mı?"

Hayır. Her şey yolunda değildi.

"O adam da kim?" diye sordu babası ve sesinin tonuna bakılırsa asıl demek istediğı şeydu: *Bu siktiğimin salağı da kim?*

"O, Dex mi?" Frannie öne eğilip gözlerini kısarak baktı. "Sen misin, Dex?"

"Evet. Benim." Hiçbir zaman, o anki kadar yer yarılrsa da içine girsem diye istediğimi hatırlamıyordum. Çocuklarım orada olmasaydı yürüyerek kaçabilirdim.

* United States Marine Corps, Amerika Birleşik Devletleri Deniz Piyade Birliği. -ç.n.

Tam o sırada, bir araba araç yoluna girdi. Winnie yolcu tarafından atladığında karnım altüst oldu. Arkadaşı Ellie sürücü tarafından çıktı. Bakışları Winnie'yle benim aramda gidip geliyordu. "Kahretsin," dedi.

"Dex?" Winnie yolda yürümeye başladı. Kaldırımında durup, üzerimdeki sokak lambasının ışığı altında diz çökmeme bakıyordu. "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?"

"Merhaba, Winnie!" Hallie ve Luna zıplayıp çılgınlar gibi el salladılar.

"Merhaba!"

Sonra, yeterince kalabalık bir seyirci yokmuş gibi bir araba daha MacAllisterların evinin önüne çekti ve ikinci bir genç kız arabadan atladı. "Görüşürüz!" diye bağırdı, araba giderken elini sallayarak. Sonra dışarıdaki insanları fark etti. "Ah, kahretsin. Eve dönme saatimi mi kaçırdım?"

"Hayır," dedi ilk genç kız, verandadan aşağı atlayarak. "Aman Tanrım, Emmeline bu muhteşemdi. Kyle tam giderken bu adam gelip arabadan atladı. Bağırarak, Winnie'ye onu sevdiğini, bir şans daha istediğini söyledi ama Wilsonların evine bağıırıyordu, bizimkine değil. Önemli değildi çünkü Winnie burada yoktu."

"Audrey, sessiz ol!" Winnie ellerini başının üstüne koydu. "Dex. Bu da ne? Neden dizlerinin üstündesin?"

"Bunu yapmasını ona biz söyledik!" Hallie gururla bağırdı. "Çünkü canavar da bunu yapardı!"

"Bir şans daha vermen için sana yalvarıyordu, Win," dedi Audrey hevesle. "Verecek misin?"

"Audrey, yeter." Frannie bir eliyle arkadan Audrey'nin ağzını kapattı. Kimse kıpırdamadı.

İsteksizce ayağa kalktım, iki kızımı da ellerinden tutup so-

kağın karşısına geçtim. Kaldırıma geldiğimizde, orada durmalarını söyleyerek Winnie'nin yol kenarında donup kaldığı yere doğru yaklaştım.

"Özür dilerim," dedim. "Bunun büyük romantik bir jest olması gerekiyordu ancak umumi bir aşağılanma gösterisine dönüştü."

"Aman Tanrım." Bir kolunu kendine sardı, diğerini de ağzına götürdü.

"Ama sanırım geri dönmek için geç kaldım ve biliyor musun?" Başımı salladım. "İstemiyorum da."

"Çünkü seni seviyor," dedi Luna arkamdan. "Babacığım, bu bölümü tekrar söylemen gerekiyor çünkü seni duymadı."

"Çünkü seni seviyorum," diye tekrarladım gözlerinin içine bakarak. "Senin için fazla yaşlı olduğumu biliyorum. İstedğin herhangi birine sahip olabilirsin; daha büyük bir banka hesabı olan, daha genç, daha zeki, daha az derdi olan biri."

"Daha az kılıklı biri," dedi Hallie.

"Horlamayan biri," diye ekledi Luna.

"*Diyordum* ki," diye devam ettim, omzumun üstünden çocuklarına kısa ama tehditkâr bir bakış atarak. "Kendin için daha iyi birini bulabileceğini biliyorum ama seni daha çok seven birini bulamazsın. Ya da benim gibi seninle olmak isteyen."

"Peki daha önce söylediğin onca şey neydi?" diye sordu Winnie gözlerinde yaşlarla. "Kendi yolumuza gitmemizle ilgili olan."

"Korktuğum için seni itecek şeyler söyledim," diye itiraf ettim. "İçimde söndüremediğim bir ateş tutuşturdu. Sana olan hislerimi kontrol edemedim ve ben her zaman kontrolü elinde tutan kişi olmayı seven biriyim. Ama Winnie, bu korku, seni sonsuza kadar kaybettiğim için yaşadığım korkuyla kıyaslanamazdı. Seni sevdiğimi söylemeden gitmene asla izin verme-

meliydim. Nerede olursan ol seninle olmak istiyorum, liseden mezun olduğumda *anaokuluna* gidiyor olmuş olsan da bana inanılmaz bir şey öğrettin.”

“Ne?” diye fısıldadı gözlerinden yaşlar akarken.

Ona gülümsedim. “Sonsuza kadar mutlu olmaya inanmayı.”

“Şimdi onu öpmelisin!” diye cıyıkladı Luna.

“Ve büyü tamamlanmış olur!” diye bitirdi Hallie.

Winnie’nin yüzünü avuçlarımın arasına alarak dudaklarımı onunkilere bastırdım.

“Aman Tanrım,” diye tekrarladı Ellie.

“Dostum,” dedi genç adam.

“Ne diyorsun?” diye fısıldadım. “Seni benim yapmak için bir şans daha alabilir miyim?” Kızlara baktım. “Ya da belki *bizim?*”

“Evet,” dedi Winnie, aynı anda hem gülerek hem de ağlayarak. Kollarımın arasında eriyip bana sıkıca sarıldı. “Ben de seni seviyorum ve *evet.*”

Kızlar ileri doğru atılıp kollarıyla ikimizi de sardılar, kalbim hiç bu kadar dolu hissetmemişti. Bir süre sonra şaşkın kalabalıkla yüzleşmek için geri döndük.

“Hepsini videoya aldım!” diye bağırdı Emmeline, telefonunu havaya tutarak.

“Biliyor musun,” dedi Winnie’nin babası, başını kaşıyarak. “Bu olayla ilgili bir şey çok tanıdık geliyor.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedi karısı, bir kolunu kocasının beline dolayarak. “Bence bu biraz kurabiye ve sıcak çikolata istiyor. Kimler bir dakikalığına içeri gelip, bu ikisinin biraz yalnız kalmasına izin vermek ister?”

“Ben!” diye bağırdı Hallie ve Luna, verandaya doğru yarışarak.

“Teşekkür ederim, anne,” diye seslendi Winnie. “Bir dakika-

ya orada oturuz.” MacAllister ailesi, Kyle ve kızlar içeri girerken onları izledik.

“Ben gideceğim,” dedi Ellie. Winnie’ye sarılıp benim de elimi sıktı. “Dex, bu... başka bir şeydi.”

Yüzüm yanıyordu. “Evet.”

“Yalnızca buna şahit olduğum için mutluyum. Ve sen.” Winnie’yi işaret etti. “Bana o şeyi borçlusun.”

Winnie homurdandı. “Siktir, galiba öyle. Ne zaman?”

“Konuşuruz. İyi geceler, çocuklar.”

Arabasına binip gitti, sonunda Winnie’yle beni baş başa bıraktılar. Ellerini tuttuğumda titriyordu.

“Üşüyor musun?” diye sordum. “Arabama girelim.”

“Hayır, üşümüyorum.” Gülerек ikinci kez titredi. “Sadece şaşkın ve mutluyum. Bu bir rüya mı?”

“Bir an, kâbus gibi hissettim.”

“Seni zavallı şey, orada Wilsonların bahçesinde.” Kollarını bana dolayıp sıkıca tutundu. “Ama kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.”

“Ne, kendini aptal yerine koymamış mıydı?”

“Evet. Benim için çok anlamlı. O arabadan inip seni dizlerinin üstünde gördüğümde kalbim eridi ve orada bittim.

Burnunu öptüm. “Ama yine de bana o konuşmayı yaptırdın.”

“Tabii ki yaptırdım, sokakta koşmak romantik jestin sadece yarısı. Bir adamın yine de bütün o şeyleri söylemesi gerekiyor.”

“Hepsini söyledim mi? Bana sanki söylemek istediklerimin yarısını unutmuşum gibi geliyor. Kalabalık beni geriordu.”

“Yalnız olduğumuza göre şimdi söyle.”

Keyifli bir şekilde mutlu yüzüne baktım. “Nerede olursan ol seninle olmak istiyorum. Sırf benim için yeni işini bırakmanı ve geri taşınmanı istemem çok boktan ve adil değil.”

“Ama yapmamı istiyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. “Senin her zaman yanımda olmanı istemediğimi söylesem yalan olur. Sen her günü daha iyi yapıyorsun.” Dudaklarını öptüm. “Sen beni daha iyi biri yapıyorsun.”

Gözleri kapandı ve kendini bana yasladı. “Ben de her zaman seninle olmak istiyorum. Bir yolunu bulacağız, Dex. Seni çok seviyorum, Tanrım bunu söylemek çok iyi hissettiriyor.”

“Bunu duymak da çok güzel hissettiriyor. Hayal edebileceğimden daha iyi.”

Geriye doğru eğildi. “Fikrini değiştiren ne oldu?”

“Gittiğinde büyük bir parçamı yanında götürmüşsün gibi hissedip, hayatımda koca bir boşluk bırakmanın dışında mı?”

Gülümsedi. “Evet.”

“Benim için değerli insanlarla yaptığım konuşmalar. Kız kardeşim. Kızlarım. Chip. Hatta Naomi. İster inan ister inanma.”

Kaşları kalktı. “Naomi’ye bizden mi bahsettin?”

“Kızların anlattıklarıyla bir nevi tahmin etmiş, ben de inkâr etmedim.” Alnım öptüm. “Saklanmaktan ve rol yapmaktan vazgeçtim. Sana âşık olduğumu kimin bildiği umurumda değil.”

Gülümsemesi tüm vücudumu ısıttı. “Benim de. Seni babam ve kız kardeşlerimle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.”

Gözlerimi kırptım. “Baban tam bir pislik olduğumu düşünüyordur.”

“Mümkün değil. Bir gün sana kız kardeşlerimle, gün ortasında, iş yerinde babamın anneme aşkını nasıl ilan ettirdiğimizin hikâyesini anlatırım.” Hatıraya gülümsedi. “Bu gece, tam olarak o ana geri döndürdü.”

“Kızlarım için herhangi birinin yeterince iyi olduğunu düşünemiyorum, kaldı ki iki çocuklu yaşça büyük bir adamı.”

Güldü. “Frannie’yle babamı anlattın, o da ondan on yaş bü-

“Götürseniz iyi olur.” Tekrar geriye yaslandı. “Büyü hakkındaki olay neydi?”

“Bu senin işin. Anladığım kadarıyla burun oynatma olayını onlara sen mi öğretmişsin?”

“Öğrettim ama bunu hatırladıklarını bilmiyordum.” Eve doğru yürümeye başladığımızda gültüyordu. “Bunun sorumluluğunu üstlenecekler mi?”

“Elbette üstlenecekler. Daha önce kedide, şimdi de bizim üstümüzde işe yaradığını söylediler.”

“Sırada bir köpek olacaktır,” dedi Winnie, verandaya adım atarken.

“Ya da bir erkek kardeş.”

Bana bakıp güldü. “Bu seni korkutuyor mu?”

“Aslına bakarsan, korkutmuyor.”

Çenesi düştü.

Sırtarak ön kapıyı açtım. “Hadi gel. Ailemiz bizi bekliyor.”

30. BÖLÜM

Winnie

İki Ay Sonra

“Bunu yapmam gerektiğine inanamıyorum.”

Ellie pek anlayışlı değildi. “Hey. Bahsi sen başlattın ve kaybettin. Şimdi ödüyorsun.”

Kalabalık Meksika restoranına baktım ki karaoke gecelerinde tam kapasite dolu oluyordu. Benim şansıma, ne yazık ki Noel Arifesinden önceki geceydi. Bu yüzden müdavimlere ek olarak, mekân yakınlardaki tüm kayak merkezlerinden gelen turistlerle doluydu.

Ailemin tüm fertlerinin de orada olduğundan bahsetmiş miydim? Aynı zamanda Dex, Hallie ve Luna, Bree’yle Justin, Chip’le Mariah ve Sawyer klanının yarısının da... Bir şekilde hepsi bu geceyi duymuş, kulağa iyi bir zaman geçirme fikri gibi geldiğini düşünmüşlerdi. Bu işi atlatırsam Ellie’yi öldürecektim.

Bizim grubumuz, şu an benden çok daha yetenekli birinin

coşkuyla Whitney Houston* şarkısı söylediği sahnenin önünde ki çoğu masayı işgal ediyordu.

“En iyi arkadaşım olman gerekiyordu,” diye mızızlandırdım. “Bir şeyler ayarlayamaz mıyız?”

“Dex yine kaçmaya çalışıyor.” Ellie masanın karşısından konuştu.

“Dex ne kadar kötü olduğumu biliyor.” Ona döndüm. “Sen benim şarkı söyleme sesimden nefret ediyorsun.”

“Seninle ilgili hiçbir şeyden nefret etmiyorum.” Burnuma vurdu. “Ayrıca bu çok komik olacak.”

“Ellie, sana yalvarıyorum.” Ellerimi çenemin altında birleştirip yalvardım. “Beni oraya çıkmaya zorlama. Ölürüm.”

“Ölmeyeceksin.” Masadaki sepetten bir mısır cipsi alıp mutlu bir şekilde çıtırdattı. “Yalnızca üç dakika boyunca tamamen ve mutlak aşağılanmayı tadacaksın. Ayrıca, ikinizin bir ömür paylaşacağı mutlulukla kıyaslanınca üç dakika nedir ki?”

“Bunun bir şey ifade etmesi gerekmiyor mu?” Panik içinde, *I Wanna Dance With Somebody*** şarkısının sonu gelirken, sandalyemde zıplayıp durdum. “Demek istediğim, bu gerçek aşk! Bu öncekiler gibi değil, bir pisliğe âşık olmadım, ruh eşime âşık oldum! Aylardır beraberiz! Onun için hayalimdeki işi bıraktım.”

Hepsi gerçektir. Dex’in Wilsonların bahçesindeki büyük romantik jestinden sonra Rhode Island’a geri uçup Sandra Elson’a hafta sonu ev ziyaretimde olanlarla ilgili dürüst davranmıştım. Kararım hakkında düşüneyim diye biraz zaman tanımam için beni cesaretlendirmişti ama kalbim nereye ait olduğunu biliyordu. İçten özürlerimi dileyerek bana verdiği fırsat için teşekkür etmiş, bir hafta önceden istifamı bildirmiştim. Gittiğim için üzgündü ama anladığını ve iyi dileklerini ilettiğini söylemişti.

* Amerikalı şarkıcı ve aktris. –ç.n.

** Whitney Houston’ın bir şarkısı. –ç.n.

Dex, Newport'a gelip eşyalarımı toplamama ve taşınmama yardım etmişti. Ayrıca birlikte ilk tüm gecemizi yatağında geçmiştik. Ertesi sabah uyandığımızda, güneş yatak odası penceremden giriyordu, beni kollarının arasında sarıp bunun için ne kadar minnettar olduğunu, beni ne kadar sevdiğini ve hak ettiğim adam olmak için elinden geleni yapacağını söylemişti.

Şükran Günü'nden önce evdeydim. Evim de satılmadığı için tekrar yan komşu olmuştuk, her ne kadar kızların onda olmadığı her geceyi aynı yatakta geçirmiş olsak da.

"Kesinlikle ikinizin arasındakinin gerçek olduğuna hemfikirim," dedi Ellie, margaritasına uzanarak. "Yalnızca bahisle ilgili herhangi bir *koşul* koyduğumuzu hatırlamıyorum. Sen Noel'e kadar erkeklere tövbe ettin. Tüm erkeklere, ruh eşleri de dahil. Ayrıca hatırladığım kadarıyla aşkını ilan ettiğinde ekim ayıydı."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra, beni oraya mı çıkaracaksın?" diye yakındım. "Seni her gün gelinlerle başa çıkarmaktan kurtardım! Seni annenden kurtardım!"

Şans eseri, Ellie'nin ailesi Fransa'da uzun bir süre geçirme hayallerini gerçekleştirmeye karar vermişlerdi, bu yüzden Abelard'ın yeni bir organizasyon müdürüne ihtiyacı vardı. Geri dönebileceğimi duyduğunda, beni arayıp işi almakla ilgilenip ilgilenmediğimi sormuştu. Bu fırsatın üstüne atlamıştım. Yalnızca Ellie'nin olduğu yerde çalışmak anlamına geldiğinden değildi, aynı zamanda Abelard Bağları'nı her zaman sevdiğim içindi. Cloverleigh Çiftlikleri'nin yarısı kadardı ve The Alexander'dan daha az görkemliydi ama samimi ve romantikti. Ayrıca oradaki ilk ayım da keyifli geçmişti.

Ellie içkisinden bir yudum alırken bunu değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Beni gelinlerden kurtardın, bu doğru. Ayrıca sen ekibe katıldığından beri annemi de başımdan aldın."

“Gördün mü?”

“Ama hayır.” Gözleri parladı. “Hâlâ şarkıyı istiyorum ”

Ona ters ters baktım. “Çok fazla *Friends* bölümü izlemişsin.”

“Doğru,” diye kabul etti. “Ama pişman değilim.”

Bir önceki şarkıcı sahneden indi ve sunucu adımı **çağır**dı. Etrafımda herkes bağırıp alkışladılar. “Hadi, Winnie!” diye **bağ**ırdı Millie.

“Winnie! Winnie! Winnie!” diye Hallie ve Luna **tezahürat** ettiler.

“Sana para veririm,” dedim ümitsizce.

Ellie kahkaha atıp başını salladı. “Çık oraya, MacAllister.”

Dex omzuma vurdu. “Şeytanın bacağını kır, bebeğim.”

İsteksizce ayağa kalktım. “Yangın alarmını çalarsam **beni** yine de sever misin?”

Beni sahneye doğru itekledi.

Gözlerim, odanın bir tarafındaki kırmızı **ÇIKIŞ** işaretini aradı. Gerçekten oraya doğru kaçmayı düşündüm. Onun **yerine** omuzlarımı geriye attım, başımı dik tutup sahneye çıktım.

Mikrofonu alarak milyonuncu kez şarkı söyleyebilmeyi diledim.

Sunucu dizüstü bilgisayarından bana baktı, dizlerimin **bağ**nın çözülmesine, ellerimin titremesine ve dilim damağım **Sahra Çölü**’nden daha kuru hissetmesine rağmen başımı salladım.

Müzik başladı, mikrofonu dudaklarıma getirdim ve **doğru** notaları bulmaya çalıştım.

“*Her name was Lola.*”

Ailem ve arkadaşlarım cesaretlendirmek için bağırıp **çağır**dılar ama ben ölmek istiyordum. Gergin olduğum için **ses to-**
num her zamankinden daha betardı.

* Barry Manilow’un *Copacabana (At the Copa)* şarkısının sözü. Anlamı “Adı Lola’ydı.” -ç.n.

"She was a showgirl."

Ellie'ye baktım, katılarak gülüyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Dex'le göz göze geldim, bana göz kırpıp parmağınma ağzına koyup yüksek sesle ıslık çaldı. Hallie ve Luna sandalyelerinden atlayıp masaların arasında dans ediyorlardı. Annem benim adıma utanmış görünüyordu ama tüm kız kardeşlerim ve babam ayağa kalkmış, bana tezahürat ediyorlardı.

İyi olduğumdan değildi –gerçekten ama gerçekten çok kötüydüm– çünkü beni seviyorlardı ve ne olursa olsun destekliyorlardı. Bu bir şekilde şarkının sonunu getirmem için yeterliydi. Şükür ki insanlar bana eşlik etmeye başladı, böylece kendimi yalnız hissetmedim.

Melodinin sonunda ben de gülüyordum. Şarkı bittiğinde mekân alkışlarla doldu, eminim odadakilerin çoğu sadece bittiği için mutluydu. Mikrofonu sunucuya geri verdim ve hızla yerime koştum. Kızarmış bir şekilde yerime oturup margaritamı kapıp büyük bir yudum aldım.

"Tam da olmasını istediğim gibiydi," dedi Ellie, hâlâ gözyaşlarını siliyordu.

"Çok kötü değil miydi?" dedim şaşkınlıkla.

"Ah hayır, berbattı," diye güvence verdi bana. "Ama bayıldım."

"Çok cesurdun," dedi Dex, bira şişesini kadehime tokuşturarak. "Ayrıca, benim için bunu yaşadığına minnettar olmama rağmen senden bir daha bahse girmemeni isteyeceğim. Kulak zarlarım kaldıramaz."

"Dert etme." Ellerimi kaldırdım. "Bahis günlerim sona erdi."

"Ben hâlâ bu bahsi ilk başta yaptığına inanamıyorum," dedi Ellie.

* Barry Manilow'un *Copacabana* (At the Copa) şarkısının sözü. Anlamı "O bir çov kızydı." –ç.n.

“Hey, kendime yüzde yüz güveniyordum.” Başımı Dex’in omzuna yasladım. “Kaybetmem benim suçum değildi.”

“Bunu *benim* üstüme mi atıyorsun?” diye sordu Dex.

“Tamamen. Huysuz çatık kaşların ve dar tişörtünle gelip taşınmasaydın, bu akşam hepimiz kurtulmuş olabilirdik.”

“Bir erkeğin kıyafetlerinin, bir kadının davranışlarından nasıl sorumlu olmadığı konusunda sana ders vermeme neden olma,” diye azarladı.

Güldüm. “Ödeşтик diyelim.”

“Anlaştık.” Eğilip kulağıma fısıldadı. “Sana benim diyebil-diğim sürece.”

Duzenleme
Ny.ozlem

SON SÖZ

Winnie

Bir Sene Sonra

“Yeni hikâyeler üstünde mi çalışıyorsun?” diye sordum Hallic’ye, yatağına oturarak. Noel Arifesinden önceki geceydi. Tüm akşamı Dex’in evinde hediyeleri paketleyerek, Noel kurabiyeleri pişirerek geçirmiştik. Kızların penceresinin dışında kar yağıyordu.

“Eski bir taneyi bitiriyorum,” dedi pelüş penguenine sarılarak.

“Ah, öyle mi?” Dex, Luna’yı yatağına soktu ve kenarına oturdu. “Hangisi?”

“Canavar ve prensesle ilgili olan. Bir aşk hikâyesine dönüşüyor.”

“Ah,” dedim. “Bana biraz bahsetsene.”

“Bir süredir çok iyi arkadaşlardı ama sonra canavar prensesle evlenmek istedi.”

“Ama o bir canavar,” diye itiraz etti Dex. “Bir prensesle evlenmeye izni var mı ki? Ebeveynlerinin zalim bir prensle evlenmesini istediklerini sanıyordum.”

“İstiyorlardı ama prenses başkalarının dediklerini umursamıyor.” Bir an düşündü. “O feminist bir prenses.”

Güldüm. “Aferin ona.”

“Peki evleniyorlar mı?” diye Luna hevesle sordu.

“Başta canavar teklif etmeye korkuyor. Bir prens olmadığı için hayır diyeceğini düşünüyor ama eninde sonunda soruyor.”

“Korkularıyla yüzleşmeyi öğrendiği için mi?” diye sordu Dex.

“Hayır, prensesin kulübesi kendi mağarasından daha güzel. bu yüzden gerçekten onunla orada yaşamak istiyor.”

Dex burnundan soludu. “Bu canavar senin hikâyelerinde kötü bir şöhrete sahip.”

“Prens ne diyor?” Pikenin üstünden Hallie’nin ayağına hafifçe vurdum. “Beni merakta bırakma!”

“Evet diyor çünkü onu seviyor ve canavarların bile sonsuza kadar mutlu bir sonu hak ettiklerine inanıyor.”

Luna sırtıttı. “Bu güzel bir son.”

“Bu mükemmel bir son.” Gülümseyerek ayağa kalktım. parmaklarımı öpüp Hallie’nin alnına dokundum sonra aynısını Luna’ya yaptım. “Aşk hikâyeleri en sevdiğim.”

“Peki ya sen, babacığım?” diye sordu Hallie. “Senin de en sevdiğin mi?”

“Beni etkilemeye başladılar.” Kapıya yaslanırken Dex de kızlarına iyi geceler öpücüğü verdi. “Sabah görüşürüz.”

“Hediyeler için sabah erkenden geleceksin, değil mi Winnie?” diye sordu Hallie.

“Evet,” diye söz verdim. “Uyandığınızda babanız bana mesaj atsın.” Kızlar yarın akşamı anneleriyle geçirecekleri için onlara Noel Baba’nın burada açabilmeleri için erkenden uğrayıp hediyeleri bırakacağım söylemiştik.

"Pijamalarınıla geleceksin, değil mi?"

"Pijamalarımıla geleceğim."

"Kahvaltıda çikolata parçalı pankek de yaparız, değil mi?" diye sordu Luna.

"Evet, annemin gizli tarifi."

"İyi geceler, kızlar," dedi Dex. "Uyumanız gerekiyor, yoksa Noel Baba gelmez."

"Erken gelmesi gerektiğini bildiğinden emin misiniz?" Luna'nın sesi endişeli geliyordu.

"Kesinlikle." Dex bana doğru yürürken ışık düğmesine basmıştı, oda karamadan iki kızın da birbirlerine bakıp burunlarını oynattıklarını gördüm. Merdivenlerden inerken hafifçe güldüm.

"Korak olan ne?" diye sordu.

"Kızlar. Sanırım bir büyü daha yapmaya çalışıyorlar."

Aşağıya indiğimizde kolunu etrafıma doladı. "Bir kedileri ve canavarın da prensesi olduğuna göre, şimdi daha ne istiyor olabilirler ki?"

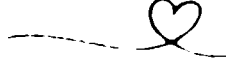
"Bilmiyorum," dedim. "Ama kesinlikle orada burunlarını oynattıklarını gördüm."

"Hmm." Başımın tepesini öptü. "Belki de sadece bir Noel dileği diliyorlardı."

"Doğru. Noel Baba bu akşam geliyor." Sesimi alçaltarak fısıldadım. "Hediyelerini evimden getirmeden önce bir saat kadar bekleysek mi?"

Eli kaçma doğru indi. "O bir saati kanepede sevişerek geçirebilir miyiz?"

Ellerimi göğsünde gezdirerek güldüm. Her zaman ona yakın olmak istiyordum. "Kesinlikle."

Ertesi sabah, söz verdiğim gibi pamuklu pijamalarımın Dex'in evine gittim. Gece yirmi santim kadar kar yağmıştı, bu yüzden botlarımı giymek zorunda kaldım ama kapıda onları çıkarıp kızların geçen sene Noel'de verdikleri pofuduk kedi çoraplarını giydim.

Hoparlörlerden bayram şarkıları çalıyordu ve kar çiselemeye devam ediyordu. Dex'le ben kahve içerken, kızların ağacın yanında oturmuş Noel Baba'dan, babalarından, benden ve hatta ebeveynlerimden gelen hediyeleri yırtıp açmalarını izledik. Geçtiğimiz sene Hallie ve Luna neredeyse torunları gibi olmuşlardı, annem pastaneye getirdiğimde onlara tapıyordu, babam da Cloverleigh Çiftlikleri'ne uğradığımızda bizi gördüğü için her zaman heyecanlanıyordu. Geçen hafta eski atlı kızağı ahırdan çıkarıp hepimizi karda gezintiye çıkarmıştı. Ona, kız kardeşlerimle birlikte bitmek bilmeyen sorularımız ve heyecanla attığımız çığlıklarla büyüdüğümüz zamanı hatırlattığını söyledi.

Ebeveynlerim Dex'le de iyi geçiniyorlardı. Annem beni bu kadar mutlu edişini seviyordu, babam da askeri kariyerine, acil durum müdahalecisi olarak işine ve bekâr bir baba olarak kızlarına olan bağlılığına saygı duyuyordu. Hepimiz mümkün olduğunca sık, evlerine pazar akşam yemeklerine gidiyorduk.

Kız kardeşiyle de yakınlaşmıştım. Bree'yle ben Dex'in huy-suz ruh hâllerine ve inatçı doğasına olan hayal kırıklığımızı paylaşarak kenetlendik, sık sık ikimizin de aynı anda onunla uğraşmasına katlanmak zorunda kalıyordu. Dex ve Justin'in cumartesi günü izinleri varsa, çoğunlukla geceyi onların evinde kart oynayarak geçirirdik. Bree, geçtiğimiz baharda babası ölmeden birkaç kez ziyaret etmeye karar verdiğinde Dex'i destek-

İstedğim için özellikle bana minnettardı. Kızları yanında hiç görmemiş olsa da bağışlamasında huzur bulduğunu ve mektup için her zaman minnettar olacağını söyledi. Sonrasında kızlara annesiyle babasından daha çok bahsettiğini fark ettim, çocukluğundan güzel hatıralar anlatıyordu, bu da beni mutlu ediyordu.

Millie bazen şakasına düğünümüzü ne zaman planlamaya başlaması gerektiğini sorup duruyordu ama ona acele etmediğimizi söyledim. Birbirimizi çok sevmemize rağmen, bu sadece bizimle ilgili değildi ve kızların da bu adımı atmamıza hazır olduklarından emin olmak istiyorduk.

Bana kalırsa, Dex her zaman benim için tek adam olacaktı.

Tüm hediyeler açılıp kağıtlar, kurdeleler ve fiyonklar yerleri pislettiğinde, Hallie'yle Luna hepsinin ortasında oturmuş birbirlerine sıkıntılı bir bakış attılar. "Ama babacığım," dedi Hallie. "Eksik olan bir şey var."

"Öyle mi?" Dex sakince kahvesini yudumladı.

"Evet. Winnie için aldığımız yüzük," diye fısıldadı Luna, sanki tam orada oturmuyormuşum gibi.

Onlara gülümsedim. "Ama bana çok şey aldınız! İstedğim kitap, yeni bir kazak, Piglet için oyuncak, kuaför hediye çeki. Beni şımarttınız!"

"Ama başka bir şey daha var," diye ısrar etti.

"Hmm." Dex kaşlarını çatı. "Biliyor musunuz, haklısınız. Bir şey daha var."

Hallie ayaklarının üstüne zıpladı. "Nerede o?"

"Sanırım çorabının içinde."

"Çorabımda mı?" Dün, üstünde *Baba, Hallie ve Luna* yazarak kişiselleştirilmiş üç tane çorabın asılı olduğu tırabzana baktım. Bugün onların yanında bir dördüncü asılıydı ve üstünde *Winnie* yazıyordu. "Aman Tanrım!"

Luna da zıplayıp kalktı. “Git içine bak!”

Dex’e bir bakış attım, hiçbir şey demiyordu ama gözleri haylazca ışıldıyordu. Bardağımı masaya bırakarak çoraba doğru gidip elimi içine soktum.

Parmaklarım küçük bir kutunun etrafında kıvrıldı.

Soluğum kesilerek dönüp üçüne baktım. Hallie ve Luna aşağı yukarı zıplıyorlardı.

“İçinde bir şey var mı?” diye sordu Hallie.

“Evet.” Dışarı çıkartırken kalbim hızla çarpıyordu, üstünde kadifeden kurdeleyle bağlanarak yapılmış fiyonkla, parlak gümüş kağıda sarılmış bir hediye idi.

“Ne aldın?” diye sordu Dex sıradan bir şekilde.

“Daha bilmiyorum.”

“Kimdenmiş?”

Tekrar baktım. “Üstünde etiket yok. Bu çok gizemli.”

“Getir buraya. Bakalım çözebilecek miyiz.”

Dex’in kanepede oturduğu, kızların da birbirine tutunmuş gergin bir heyecanla ağacın yanında durmuş oldukları yere dönerken, tüm oda sallanıp dönüyordu. Yanına geldiğimde kutuyu uzattım. “Bir fikrin var mı?”

Kahve fincanını benimkinin yanına, masaya bıraktığında kutuya bakıyordu. “Hmm. Bununla ilgili bir şey biliyor *olabilirim*.”

“Biliyor!” diye haykırdı Luna.

“Şşşt.” Hallie azarladı.

“Belki de onu açmalısın,” diye önerdi Dex.

Nabzım sert bir şekilde çarparken kurdeleyi çözdüm ve küçük beyaz hediye kutusunun paketini açtım.

“Devam et!” diye bağırdı Luna.

Kapağını açtım, içinde altıgen şeklinde siyah kadife bir kutu vardı. Nefesim kesildi, Dex’e baktım.

"Devam et," dedi.

Titreyen parmaklarımla kapağını açtım, ağacın ışıkları altında parlayan pırlanta yüzüğü gördüğümde nefesim kesildi. İnanamayarak gözlerimi kırptım, tekrar kafamı kaldırdığımda Dex ayaklarının dibinde bir dizi üzerine çökmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Ellerimden kadife kutuyu aldı, içindeki minderinden yüzüğü çıkardı. Sol elimi alarak, "Winnie, geçtiğimiz yıl hayatımın en mutlu yılıydı. Gülümsemeyle, ruhunla ve kalbinle her günümü aydınlattın. Üçümüzde ailemize ait olduğun konusunda hemfikiriz," dedi.

"Şimdi sıra bizde mi, babacığım?"

Dex, hüzünlü bir gülümsemeyle Luna'ya baktı. "Tam olarak bitirmemiştin ama tamam." Tekrar bana baktı. "Kızlar yüzüğü seçmeme yardım ettiler ve bunun bir parçası olmak istediler. Hayır diyemedim."

"Elbette diyemedin." Luna ve Hallie gelip babalarının arkasında durunca gözlerim doldu.

"Winnie, seninle ilgili en sevdiğim şey senin sarılman," dedi Hallie, sanki repliklerine çalışmış gibiydi. "Kötü bir gün geçirsem de her zaman iyi hissetmemi sağlıyorsun. Okuldaki çocuklar pek iyi olmasalar ya da bir konuda sinirli olsam da her zaman seni gördüğümde bana sarılacağını ve iyi hissetmemi sağlayacağını biliyorum."

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim, Hals. Ben de senin sarılmanı seviyorum."

"Seninle ilgili en sevdiğim şey, her zaman evinde çok eğlenceli yara bantlarının olması," dedi Luna. "Ve güzel atıştırmalıklar. Aynı zamanda benimle kuaförcülük ve Barbie bebeklerle oynamanı da seviyorum."

Göz yaşlarımın ardından ona gülümsedim. "Senin için her

zaman eğlenceli yara bantlarım olur. Ayrıca ben de oyun oynadığımız zamanları seviyorum.”

Sonrasında Dex konuştu. “Benim senin hakkında en sevdiğim şey, insanların içindeki iyiliği görme şeklin, onlara karşı cömert, nazik davranma şeklin ve tüm kalbinle sevme şeklin.” Yüzüğü parmağıma geçirdi. “Bir prensesi hak etmeyen büyük, kıllı bir canavar olduğumu biliyorum ama benimle mutlu sona ulaşmak istersen beni hayattaki en mutlu canavar yaparsın.”

“Bizimle!” diye ekledi Luna.

“Bu bölümü eklemesini biz söyledik,” diye fısıldadı Hallie. Yarı güldüm yarı hıçkırarak ağladım. “Bu iyiydi.”

“Ne diyorsun, Winnie MacAllister? Benimle evlenir misin?”

“Evet,” diye cıykladım çünkü sesimi zar zor çıkarabiliyordum. “Evet!”

Onu öpmek için eğilmeden önce bir anlığına yüzüğe baktım. Ayağa kalkıp beni kucakladı, ben de kollarımı boynuna doladım.

Ayaklarım yerden kesilince küçük kızları tezahürat etti, kalbinin benimkinin yanında attığını hissettim ve güvende olduğumu biliyordum.

Bugünün, bir aile olarak sadece ilk günümüz olduğunu biliyordum.

Yaşadığım sürece bu ânı hiçbir zaman unutmayacağımı, bir gün torunlarımıza anlatacağımız bir hikâye olacağını biliyordum.

Duygularımla başa çıkmayı başardıktan sonra yüzümü omzuna gömdüm ve mutluluk gözyaşları döktüm. Seviliyordum, el üstünde tutuluyordum, evimdeydim.

SON

Teşekkürler

Her zaman olduğu gibi minnettarlığım ve şükranlarım yetenekleri, destekleri, bilgelikleri, dostluklarıyla cesaretlendirmeleri için sıradaki kişilere gidiyor...

Melissa Gaston, Brandi Zelenka, Jenn Watson, Hang Le, Kayti McGee, Laurelin Paige, Corinne Michaels, tüm Social Butterfly ekibi, Anthony Colletti, Rebecca Friedman, Bookcase Literary'den Flavia Viotti & Meire Dias, Evident Ink'den Nancy Smay, The Romance Bibliophile'den Julia Griffis, düzeltmen Michele Ficht, Champagne Book Design'dan Stacey Blake, Lyric Audiobooks'dan Katie Robinson, seslendirenler Kristen Leigh ve Stephen Dexter, the Shop Talkers, the Sisterhood, the Harlots ve the Harlot ARC ekibi, bloggerlar ve etkinlik organizatörleri, kraliçelerim, betalarım, düzeltmenlerim, tüm dünyadaki okuyucularım...

Bir kez daha, komik sohbetleri bu kitaptaki birçok sahneye ilham veren kocam ve kızlarıma.

